

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SKY RIDGE HOTSHOTS

PROTECT

VOL

2

PAISLEY HOPE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SKY RIDGE HOTSHOTS
PROTECT
PAISLEY HOPE

OceanofPDF.com

Birincil Dev. Düzenlemeler : @Dev.edits.with.bri,
@probablyalovestory Düzenleme : Caroline Palmier-Love & Edits,
Danış. Geliştirme düzenlemeleri: Jordan
Valeri Hotshot danışmanı: S. (süper kahraman)
Düzeltilme ve Kitap Tasarımı: Cathryn Carter-Format by CC Cover
@Whiskeygingergoods

Telif Hakkı © 2025 Paisley Hope ISBN:

9781069173218

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

GLOSSARY

apa noktası: Kaya kayalıkları, dereler veya patikalar gibi doğal yanmaz bir alandan başlayarak yangın hattı oluşturmaya başlamak için stratejik bir konum. Bir dayanak noktasının amacı, yangının yangın hattının etrafında yanarak itfaiyecileri arkadan sıkıştırmasını önlemektir.

Kül ukuru: sıcak kül ve közle dolu yerdeki bir delik.

Backburn, backfire veya burnout: olarak yere ateş koymak ve aktif bir alev cephesine karşı bitki örtüsünü yakarak onu yakıttan mahrum bırakmak için kullanılan terimler.

Siyah: zaten yanmış olan alan.

Buggy: su kaynağı olmayan, oturma yerlerinden oluşan bir nakliye aracı. Toplam 8 koltuğa sahiptir ve çok sayıda mürettebatın yangına taşınmasına olanak sağlar.

Zincir: orman yangınlarında yaygın olarak kullanılan bir ölçü birimidir. Seksen zincir bir mile eşittir, yani bir zincir altmış altı fit uzunluğundadır.

Kontrol veya muhafaza hattı: Bir yangının ilerlemesini engellemek için kullanılan herhangi bir inşa edilmiş veya doğal bariyer.

Krampon: buzda yürümek veya kaya tırmanışı yapmak için bir bota sabitlenmiş çivili metal plaka.

Taç yangınları: ağaçların kanopilerinin alevle yanması. Bunlar genellikle en büyük, kontrol altına alınması en zor ve en hızlı hareket eden yangınlardır. Bir ta tutuştuğunda, bu yangın ağaçtan ağaca sıçramaya başlayabilir.

Bölüm: Olay Eylem Planının (IAP) atanmış bir bölümünü uygulayan ve orman yangını olaylarında bölüm/grup içinde yürütölen tüm operasyonlardan sorumlu olan kişi.

Damla meşale: Yere alevli yakıt damlatarak yangınları kasıtlı olarak tutuşturmak suretiyle kontrollü yangınlar veya öngörülen yangınlar çıkarmak için kullanılan bir el aleti.

Kor yağmuru: Rüzgarla taşınan sıcak kor yağmuru, genellikle yangının kontrol hatlarının üzerinden "atlamasını" ve nokta yangınları oluşturarak yayılmasını sağlar. Korlar düşmeden önce bir milden fazla yol kat edebilir.

Motor: yangına hortumlar aracılığıyla su taşıyabilen ve pompalayabilen bir kamyon veya başka bir kara aracı.

İtfaiye Ekibi: Bir itfaiye aracına bağlı, orman yangınına ilk ve doğrudan müdahale etmekle görevli en fazla on itfaiyeciden oluşan bir ekiptir. Başta hortum ve su olmak üzere çeşitli araçlar kullanırlar.

Kaçış rotası: Yerdeki durumun güvensiz hale gelmesi durumunda itfaiyecilerin güvenli bir yere ulaşmasını sağlamak için önceden belirlenmiş bir rota.

Yangın kovalayan böcekler veya Melanophila böcekleri: Orman yangınlarına ilgi duyan böceklerdir çünkü yumurtalarını bırakmak için yeni yanmış (ve bazen hala yanmakta olan) odunları kullanırlar. Yangının yakınında toplanırlar ve şiddetli ısıyı severler, genellikle yangın hattında çalışan orman itfaiyecilerine saldırırlar.

Yangın hattı: Yangının ilerlemesini durduracak ya da yönlendirecek bitki örtüsünden arındırılmış zemin hattı. İtfaiyeciler Pulaskis ve diğer aletleri kullanarak elle hat kazarlar.

Yeşil: henüz yanmamış yakıt yüklü alan.

El Ekibi: genel amaçlı yaban arazisi itfaiyecileri. El ekipleri tipik olarak on sekiz ila yirmi kişiden oluşur ve hat kazmak, ağaçları ve çalıları motorlu testerelerle temizlemek ve damlama meşaleleriyle kontrollü yangınlar çıkarmak için çalışırlar.

Helitack ekibi: Yangınlarla mücadelede helikopterleri desteklemek üzere eğitilmiş ve sertifikalandırılmış itfaiyecilerden oluşan bir ekip.

Helibucket ya da kova işi: bir helikopterden bir kabloyla sarkan ve su ya da geciktiriciyi doğrudan yangına taşımak ve uygulamak için kullanılan bir kova. Helikopter kovaları bir göle ya da nehre bırakılarak su ile doldurulabilir ve 2.600 galona kadar su taşıyabilir.

Hotshots: Öncelikle yangına doğrudan müdahale etmek ve el hatlarını kazmakla görevli yoğun eğitilmiş bir orman yangın söndürme ekibi.

I-Met: Olay meteoroloğu.

Olay Komutanı: Bir yangının lideri ve bir yangında karmaşık planlama, güvenlik, strateji ve operasyonları yöneten düzinelerce kişiden biri.

Merdiven yakıtları: Küçük ağaçlar veya alçak dallar gibi yanıcı maddeler, yangının orman tabanından gölgeliklere doğru ilerlemesini sağlayarak yangının yoğunluğunu ve potansiyel büyümesini artırır. Bu yangınlar büyüdüğünde ve ağaçlara "merdiven dayadığında" taç yangınlarını tutuşturabilir.

MRE: Yemeye Hazır Yemekler. Bir kişi için tam bir öğün sağlayan bağımsız, hafif bir tayı.

Nomex veya Sarılar: ormanlık alan itfaiyecileri tarafından giyilen sarı gömlek. Nomex, endüstriyel uygulamalar ve yangından korunma ekipmanları için yaygın olarak kullanılan alev dayanıklı bir kumaş için ticari markalı bir terimdir.

Osborne Yangın Bulucu: Yangın gözcüleri tarafından, yangın ekiplerini bir orman yangınına karşı uyarmak amacıyla dumanın yönünü (azimut) bulmak için kullanılan bir tür alidade.

Öngörülen veya kontrollü yanık: orman yangını riskini azaltmak ve doğal ekosistemleri eski haline getirmek gibi belirli yönetim hedeflerine ulaşmak için kasıtlı olarak çıkarılan planlı bir yangın.

Pulaski: Bir tarafında balta bıçağı, diğer tarafında ise bir keser bulunan başlı bir alet.

Rulo: bir yangın görevi.

Kayrak: Bir dağdaki yamacı oluşturan veya kaplayan küçük gevşek taş kütlesi.

Gemi: bir helikopter.

Budak: Yerdeki itfaiyeciler için tehlike oluşturan ölü, genellikle yangında ölmüş, ayakta duran ağaç.

Nokta yangını: Korların kontrol hatlarının ötesine sürüklenip bitki örtüsü veya diğer yanıcı maddelerin üzerine yerleşerek yeni alevleri tutuşturduğu bir olaydır.

Stihl: Orman itfaiyecileri tarafından çalı, budak ve enkaz kesmek için kullanılan bir motorlu testere markası.

Alev alma: bir veya daha fazla ağacın alev alması.

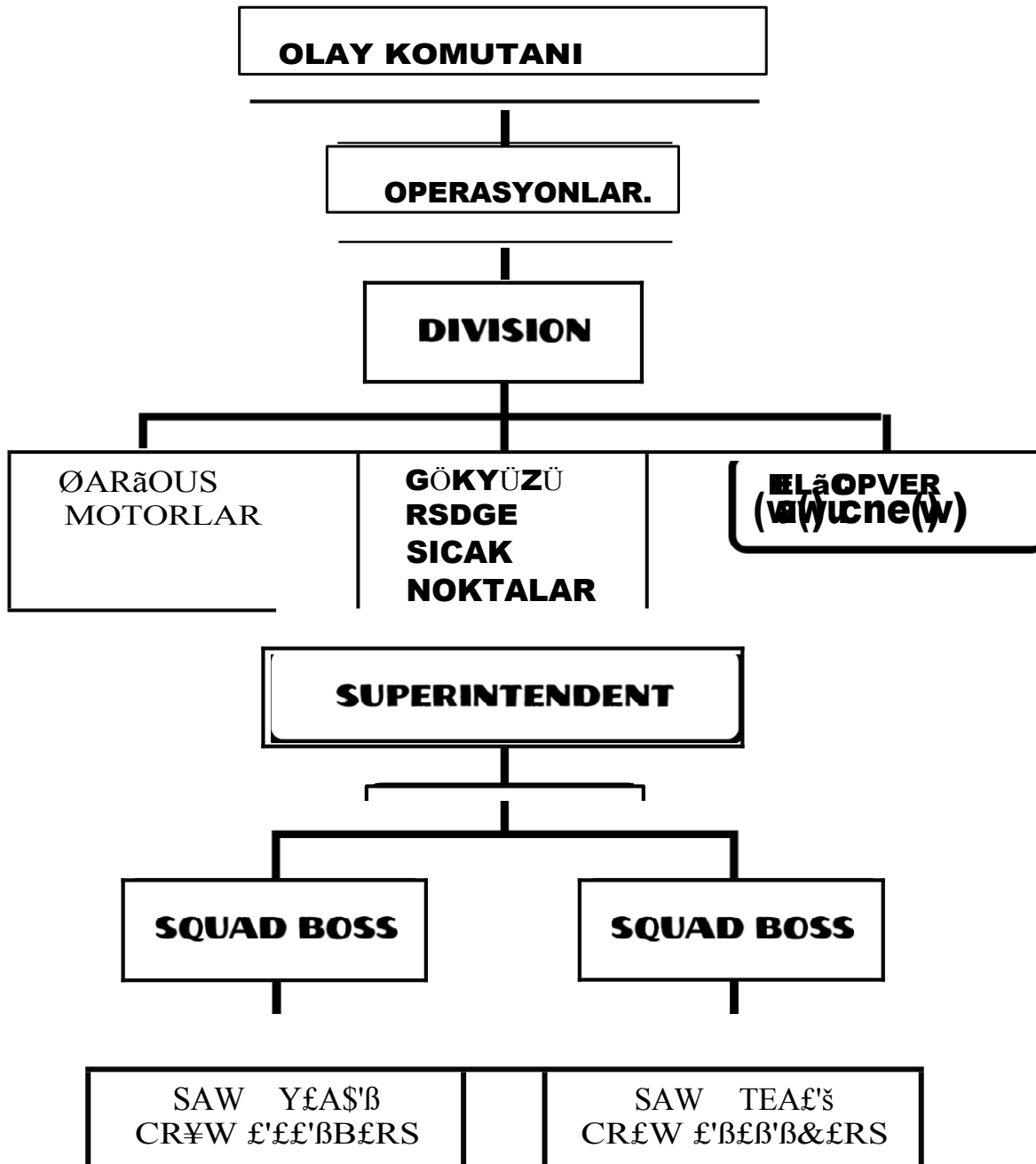
UTV: Yardımcı Arazi Aracı. Arazi kullanımı için tasarlanmış, tipik olarak bir arazi aracından (ATV) daha büyük olan ve genellikle eğlence yerine iş için kullanılan bir motorlu araç.

Gönüllü itfaiyeci: gönüllü [ormanlık alan] itfaiyecisi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

oRGAMIZASYON rLow cHART

YHOUG.ANDg. PEOÖLE FROI\ d @ARäOUS.
COA€ABAND ÖEAMS. äN@0&ØED ¥Æ'IOEH
3Æ'IŁDLAND Färe OPERAYSONS, YHE İÇİN SATIN
ALIN
g.äY 5İBdÖLE, 'äR/'E'Yİ TUTMANIN AKSİ ONKĞ'
LİS.äNG YHE RECHES. š u2BT ØN ED I N YHE
s()V RaDG() ()oY(s)HØ(s)s(E)RIE\$.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Troplar ve Tetikleyiciler](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60 Sonsöz](#)

[Teşekkür Dizi](#)

[Sırası Yazar](#)

[Hakkında](#)

Paisley [Hope](#) Yazarına Ait [Diğer Kitaplar](#)

OceanofPDF.com

PLAYLIST

1. Sleeping on The Blacktop by Ccilter Wall
2. Sam Barber ve Avery Anna'dan Indigo
3. Jcihn Prine tarafından yazılan Montgomery'den Melek
4. Waylon Wyatt'tan Phoning Heaven
- S. Kemiklerimi Kır Wyatt Flores
6. Burn Burn Burn yazan Zach Bryan
7. Cavin Adcock'un yazdığı Doğru
- S. Tanner Ursey'den Güzel Yalanlar
9. ACDC'den Back In Back
10. Jersey Devi yazan Evan Honer & Julia DiGrazia
11. Jessie Murph'dan Always Benn Yuu
12. I'm on Fire by Nate Fire

OceanofPDF.com

TROPES AND TRIGGERS

- Açık kapı cinsel içerik 18+
- Hafif Bozulma
- Hafif Cum oyunu
- Bir aile üyesinin ölümü (sayfada değil-geri dönüş yoluyla)
- Kederle başa çıkmak
- Anksiyete ve panik atak, sevilen birinin işiyle ilgili korkuyla başa çıkma
- Yangınla mücadele sırasında yaralanmanın betimleyici sahnesi
- Yangınla mücadeleden kaynaklanan yaralanmanın iyileşme süreci

OceanofPDF.com

PLAYLIST

1. Sleeping on The Blacktop by Colter Wall
2. Sam Barber ve Avery Anna'dan Indigo
3. John Prine'dan Montgomery'li Melek
4. Waylon Wyatt'tan Phoning Heaven
5. Wyatt Flores'ten Break My Bones
6. Burn Burn Burn yazan Zach Bryan
7. Gavin Adcock'un yazdığı Doğru
8. Tanner Ursey'den Güzel Yalanlar
9. ACDC'den Back In Back
10. Jersey Devi yazan Evan Honer & Julia DiGrazia
11. Jessie Murph'ten Always Been You
12. I'm on Fire by Nate Fire

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İtfaiyecilerin birden fazla yönden gerçek hayattaki süper kahramanlar olup olmadığını merak edenler için, size söz veriyorum . Ayrıca çok da ve Rowan Kingsley de bunun kanıtı.

OceanofPDF.com

Orman İtfaiyecileri doğal kaynaklarımızı, çevremizi, mülklerimizi ve toplumlarımızı korumaya yönelik sarsılmaz bir adanmışlığa sahiptir. Kendilerine kahraman denmesini istemezler ama öyleler. (Üzgünüm, üzgün değilim, S!)

Tehlike karşısında gösterdikleri özveri, cesaret ve ekip çalışması onları vazgeçilmez koruyucular haline getiriyor. Sadece ailelerine ayırdıkları zamandan değil tüm kişisel yaşamlarını ve rahat yaşam koşullarını feda ederler, ancak birçok durumda ruh sağlıklarını feda ederler.

Bu süreçte öğrendiğim bir şey varsa o da bu sıcak çatışmacıların öncelikle federal çalışanlar olduğu ve daha fazla desteğe ihtiyaçları olduğudur! Federal orman itfaiyecileri için uygun iş sınıflandırması, daha iyi ücret ve / veya sosyal hakların savunulmasına yardımcı olmak için parasal bağışta bulunmak isterseniz lütfen [burayı](#) ziyaret edin.

Hemşireler yeryüzündeki meleklerdir. Sadece hayati önem taşıyan tıbbi bakım sağlamakla kalmaz, aynı zamanda hastalara konfor ve duygusal destek de sunarlar. Çoğu zaman bunu zorlu koşullar altında ve kişisel duygularını yeterince dikkate almadan yapmak zorundadırlar.

Bu kariyerleri üstlenen kadın ve erkekler günün sonunda işlerini geride bırakmazlar. Gittikleri her yere her saniyelerini de götürüyorlar ve aileleri de öyle.

Bu kariyerleri hayatının bir parçası haline getirecek kadar cesur olan herkes için, sizi takdir ediyorum, size büyük saygı duyuyorum ve minnettarım.

PROLOGUE

ROWAN

NEREDEYSE 6 YIL ÖNCE

"Sence zamanının dolduğunu biliyor muydu?" En iyi arkadaşım Jacob, başka kimse duymasın diye sorarken bana doğru eğiliyor.

Böylesine yüklü bir soru dikkatimi botlarımdaki çok sayıda çizik izinden çekiyor. Dün gece onları elimden geldiğince temizledim. Amirim için onları tertemiz yapmaya kararlıydım. *Eski amirim.*

Hay sikeyim. Bu gerçekliğin ağırlığını yutmak gibisi yoktur.

"Bilmiyorum dostum, ama bir kahraman gibi gitti," diye kasvetli bir şekilde cevap veriyorum, yarısı boş bir tekila şişesinden bir yudum alıp Jacob'a uzatıyorum. Normalde sabahın köründe içmeyi alışkanlık haline getirmem, hiçbirimiz getirmeyiz ama cenaze evinin kapısından içeri girebilmek için her şeyimizi vermemiz gerekecek.

"On iki hafta," diyor yeni kaptanım Callahan-Cal-, inanmaz bir şekilde başını sallayarak.

"Sadece bu sezonun geri kalanında emekli olacaktı."

Cal berbat görünüyor. Hepimiz öyle. Amirimiz Başkomiser Garret Macomb bizim akıl hocamız, liderimiz ve arkadaşımızdı; şimdi ise öylece gitti. Eski ekose ceketini hala üssümüzdeki kancada asılı duruyor ve onu almak için asla geri gelmeyecek.

Şişeyi Jacob'dan geri alıyorum ve burnumun kenarındaki sızıyı durdurmak için çok ihtiyacım olan bir yudum daha alıyorum. Tekila boğazımın arkasını yakıyor ama bu hoş karşıladığım bir yanık.

Ekibim etrafımda konuşurken, arabaların ve kamyonların yağmurun içinden düzenli akışı hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor ve otoparka dönüyor.

"Laney her şeyin bir nedeni olduğunu söylüyor. Ben de bunun saçmalık olduğunu söylüyorum. Bu yağmur geçen hafta neredeydi? Bunların hiçbiri için bir neden yok," diyor Jacob, kollarındaki buğulu damlacıkları fırçalayarak.

Bugün hepimiz üniformalarımızı giydik; standart yeşil Nomex pantolonlar ve sarı orman yangın tişörtleri. Koyu renk takım elbise ve elbiselerden oluşan kalabalıkta göze çarpıyoruz ama dayanışmamızı ve saygımızı bu şekilde gösteriyoruz.

"Bu kız arkadaşının işi. O sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyor, yardım etmeye çalışıyor," diyor Cal, omzunu sıvazlayarak, şimdiden kapitanımız gibi davranarak.

Jacob gözyaşlarına karşı koyarak başını sallıyor. Ortaokuldan beri en iyi arkadaşım ve şu an dışında onu sadece bir kez ağlarken gördüm.

Jacob'ın babası Jack, kamyonetini uzaktan kumandayla arkadan kilitlerken, "Sabahın on birinde içki içtiğiniz için Sup sizin kellenizi alırdı, çocuklar," diyor. Kendisi yirmi yıllık bir gazi ve bizim ekipte takım lideri. Artık saçında biberden çok tuz var ama hâlâ güçlü bir adam. Jacob bu sezon sonunda emekli olmayı düşündüğünü söylüyor; tek istediği oğluyla birlikte en azından bir yaz boyunca çalışmak.

Jack'in karısı Mae, elinde bir başsağlığı kartıyla yanında yürüyor. Uzun siyah saçları topuz yapılmış ve ağladığı belli oluyor. Otoparkı tarıyorum, Jack ve Mae Taylor buradaysa, en büyük pişmanlığımın onların çok gerisinde olmadığını biliyorum.

"Molly nasıl, tatlım?" Mae, Cal'e bir anne şefkatiyle sarılarak soruyor. Jack ve Mae, hepimizin olması gerekenden daha sık takıldığıımız *Shifty's adlı* yerel barın sahipleri. Bu ve onların evinde büyümek arasında, yıllar içinde hepimiz için sözde ebeveynler gibi oldular.

"O iyi, içeride bir yerde." Cal küçük bir gülümsemeyle nişanlısının içeride olduğu yeri işaret ediyor.

Yağmurun arasından dağlara bakıyorum ve birkaç dakika boyunca grubun konuşmalarını dinliyorum, Sup'a dair aklımda kalan son görüntüyü bininci kez zihnimden uzaklaştırıyorum; sırtta oturmuş, her öğle yemeği molasında olduğu gibi ağzına hindili sandviç tıktırıyor, gülüyor ve şakalar yapıyordu, gözleri küçük hilal ayları gibi kırışıyordu. Patron şişesinden bir yudum daha aldım ve sonra bana bildiğim her şeyi öğreten adam için yanımızdaki çimlere biraz döktüm.

Seni şimdiden özledim, seni sağlam sikik.

Bizler yangın söndürme ekibiyiz. Bizim işimizde ölüm ve yaralanma beklenir ama bu vedalaşmanın çok zor olmadığı anlamına gelmez. Bugün için, tekila bunu biraz daha katlanılabilir kılıyor gibi görünüyor.

Tam da onun dumanlı sesini duyduğum anda şişeden son bir yudum alıyorum. Tabii ki, o yaklaştığında sabahın ortasında burada durup içen bendim.

"Sizi hiç bu kadar temiz görmemiştim çocuklar," diyor kaldırıma çıkarken hepimize, güzel yüzü hala taşıdığı siyah şemsiye tarafından gizleniyor, uzun, bal kahvesi saçlarının uçları şemsiyenin altından görünüyor.

Tamamen ona doğru dönüyorum, doğruluyorum ve şişeyi ekip arkadaşım Caleb'e uzatıyorum.

Jacob'ın ikiz kardeşi Violette Mae Taylor, üzerine tam oturan siyah elbisesiyle çarpıcı ve kasvetli görünüyor. Elbise dizlerine kadar iniyor ve küçük beline doğru daralıyor. Kolları uzun ve bilekten kelepçeli, boynu yüksek, ama o muhteşem vücudu yutkunmamı engelleyecek kadar gizlemiyor. *Sert.*

Açık ela gözleri benimkilere kayıyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor. "Kral," diye hızlıca selamlıyor. İrkildim.

Bir zamanlar ben Rowan'dım.

Yanımdan geçip giderken hindistan cevizi kokusu duyularımı dolduruyor, diğer erkeklere gülümsüyor ama bana değil. O güzel gülümsemeye maruz kalmayalı uzun zaman olmuştu.

Violette Cal'a sarılıyor ve ona duyamayacağımız kadar alçak sesle bir şeyler söylüyor, sonra da merhaba demek için mürettebatın geri kalanına dönüyor. Başsağlığı dilerken onu uzun zamandır tanıyanlar ona sarılıyor.

"Pekâlâ." Jack saatini kontrol ederken boğazını temizler. "Kendinizi toparlama zamanı çocuklar. Sup'u doğru şekilde uğurlayalım."

Ekibimiz çeşitli şekillerde *"fuck yeah"* ve *"for Sup"* diyor.

Cal yeni kaptanımız olarak bizi karanlık ahşap çift kapıdan içeri sokmak için dönüyor. Jacob ve ben onu takip ediyoruz; Jack, Mae ve Violette de arkamızdan geliyor.

Ekibimiz binaya girdiği anda tüm gözler üzerimizde oluyor.

Sup'in oğlu Xander'ı görür görmez başımı salladım. Hemen geçerli olmak üzere Sky Ridge'in Müfettişliği görevini devralıyor. Ona, kardeşlerine ve annesine saygılarını sunmak için burada bulunan insanların sayısı etkileyici.

Başkomiser Macomb'un sarı kaskı ön tarafta gözüme çarpıyor. Podyumun dibinde duruyor ve elinde bir vazo tutuyor. Xander'ın annesi de yanında duruyor. Sabırla beklerken gelmekte olduğunu bildiğim gözyaşlarıma karşı koyuyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum. Cal ve Jacob, ben kendi elimi uzatmadan önce Xander'ın elini sıkıyorlar. O da *beni* rahatlatmak istercesine omzuma vuruyor.

"Çok üzgünüm dostum," diyorum. Gözyaşlarımı boğarken ancak bu kadarını söyleyebildim.

"Babam seni severdi, King. Seninle ve Jacob'la gurur duyardı." Bana lakabımla hitap ediyor, kendi üzüntüsünü yutkunarak bastırıyor. "O ne derdi biliyor musun?" Kederine rağmen Xander'ın gözlerinde bir gülümseme belirliyor.

Gözyaşlarımla savaşıyorum. "Ben lanet olası Rowan Kingsley'im ve bunu kilitlemeliyim. Beni terlerken görmelerine asla izin vermemeliyim."

"Bu doğru. Sen ve Jacob yeni nesilsiniz. O sizin güçlü olmanızı isterdi," diyor Xander, fark ettiğinden çok daha fazla babasının izinden gidiyor.

"Elimden geleni yapacağım Sup," diyorum ona gururla ama yeni unvanı henüz içime sinmiyor.

"Başlama vakti geldi." Yerel kilisemizin papazı bize yaklaşarak sol tarafımızdaki oturma alanını işaret etti.

Tüm ekibimizle birlikte koltuklarımıza geçmeden önce başımı sallıyorum. İlk iki sıra sarı ve yeşil bir deniz.

Tanrım, bu sadece ikinci sezonum. Kariyerim boyunca daha kaç anma törenine katılmak zorunda kalacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Bunlardan birinin benim için olup olmayacağını merak etmeden duramıyorum.

İşimiz korkaklara göre değil. Risklerin farkındayız ama bunları gururla üstleniyoruz. Kardeşlerime bakıyorum, her birini korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma ya da denerken öleceğime sessizce yemin ediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 1

Violette

HAZIR BULUNAN

Gözlerimi tavana dikmiş, Hollie'nin en sevdiği dizinin tema şarkısını bu gece yirminci kez fısıltıyla söyleyerek uykuya dalmasını istiyorum. Birkaç dakika sonra, yirminci seferin tılsım olduğundan oldukça eminim çünkü güzel mavi gözleri nihayet kapanıyor. Ben onun sevimli küçük yüz hatlarını dikkatle izleyip kaçmak için en uygun zamanı değerlendirirken, sarı bukleleri tutam tutam yastığına yerleşiyor.

Sky Ridge'e neredeyse bir ay önce geri taşındık ve yeni yatma zamanı rutinine alışması bu kadar uzun sürdü. Bu dünyada geçirdiği neredeyse dört yıl boyunca Hollie her zaman inanılmaz bir uykucu oldu. Bu çocuğun her gece beşiğine uzanmayı, en sevdiği pelüş hayvanına sarılmayı ve rüya alemine dalmayı çok sevdiğine yemin edebilirim. Ama Hollie'min sevmediği bir şey varsa o da değişiklikler. Ve geçen yıl bize bundan çok fazla getirdi.

Sinsi bir anne ninja gibi uyuduğu çocuk yatağından yarı korkuluğu kaldırıyorum ve bazen yaptığı gıcırtılı şeyi yapıp onu uyandırmaması için dua ediyorum. Bazı geceler onunla birlikte sızıyorum ama bu gece

İşe gitmek zorundayım, ki doğrusu bu yapmak istediğim son şey. Sadece iki hafta sonundan sonra hala ailemin barında ek iş yapmaya alışamadım.

Kendimi yirmi sekiz yaşında kasabanın barında fazladan para kazanmak için içki içerken hayal etmiş miydim? Hiç sanmıyorum, ama işte buradayız. Mesele şu ki, bunun aileme yardım etmek için olduğu bahanesini bile kullanamıyorum, çünkü öyle değil. *Bana* yardım etmek için. Fazladan para kazanmam için hafta sonları düzenli barmenleri Lou'nun yanında çalışmama izin verecek kadar kibarlar.

Neyse ki tek gelir kaynağım bu değil. Aynı zamanda Bakersfield Hastanesi'nde yanık ünitesinde hemşireyim, ki bu ironik bir durum, çünkü yangın ve travma bu şehri ilk terk etme nedenlerimden ikisi.

Ama garip bir şekilde, geçen ay boyunca yanık mağdurlarıyla çalışmak benim için bir tür katartik oldu. Annem bunun duygusal yaralarımı iyileştireceğine inanıyor. Buna inandığımdan pek emin değilim.

Hemşirelik kariyerim, barmenlik işimin aksine, beni zengin bir şekilde ödüllendiriyor, ancak eski eşimden aldığım çocuk desteğiyle bile, pahalı kreş ve öğrenci kredilerimden geriye kalanları ödemek zorunda olduğum için işler biraz sıkışık. Sky Ridge, Washington'da yaşam maliyetlerinin yüksek olduğu biliniyor, ancak Hollie'yi büyütmek istediğim şehrin güzel ve rağbet gören bölgesinde ev fiyatları hızla .

Pine Street ve Maple'ın köşesindeki evimiz 1920'lerden kalma, bana küçük bir servete mal olan tek katlı bir zanaatkar evi, bu yüzden ne kadar bahşiş o kadar iyi. Dolayısıyla bu geceki kıyafetim de öyle: en dar, rengi solmuş kot pantolonum ve üzerinde barımızın adı olan *Shifty's yazan* ve göğüs dekoltesini bolca gösteren nervürlü beyaz atletim. On yıl önce böyle bir şeyi toplum içinde giymekten asla çekinmezdim ama şimdi kıvrımlarımla gurur duymaya başladım ve hatta onları biraz göstermekten bile çekinmiyorum. Yani, biraz göğüs dekoltesi birikim hesabıma yardımcı olacaksa, ben varım.

Hollie'nin kapısından geri çekilirken nefesimi tutuyorum, gerçekten uyuduğundan emin olmak için birkaç saniye donup kalıyorum.

Uzun, altın sarısı dalgalarını omuzlarımın etrafında kabartıyorum, Hollie uyuduktan sonra yapmak zorunda kalmamak için işe daha erken hazırlandığıma şükrediyorum. Evin içinde dolaşıp oyuncakları toplarken bir yandan da televizyondaki yerel haberleri dinliyorum. Günlerdir Spokane'in dışındaki dağlarda yanan bir dizi orman yangını olan *Pinafore Creek*

Yangınlarını haber yapıyorlar.

Normalde kapatırdım ama ailem Hollie'ye göz kulak olmak için gelmeden önce ortalığı toparlamak için o kadar acelem var ki, çalışmasına izin verdim.

"Orta Washington'un kendi Tip 1 atış ekibi olan Sky Ridge Hotshots, Pinafore Creek yangınına korumasız bir koruma alanına sıçramadan yönlendiren yangın hattının video görüntülerini paylaştı. Bu da yangının Cumartesi öğleden sonra geç saatlerde dağın ötesindeki lüks bir mahalleye yayılmasını engelledi. Arizona ve Wyoming'den gelen diğer ekiplerle birlikte çalışan ekip, Başkomiser Xander Macomb'un söylediğine göre hızla büyüyen ve potansiyel olarak ölümcül olan orman yangınının kontrol altına alınmasına yardımcı olan bir hat kazmayı başardı. Bugünkü görüntüleri görmek bile civarda yaşayanların içinin rahatlamasına yardımcı oldu."

Toparlanmayı bitirirken muhabirin sözleri karşısında istemsizce irkiliyorum. İkiz kardeşim Jacob'ın neredeyse beş yıl önceki trajik ölümünden bu yana sayısız kez geçiştirmek için kendimi zorladığım o tanıdık endişe duygusu boğazımda düğümleniyor. Sky Ridge'in bugüne kadarki en ölümcül yazıydı. İki ekip üyesi, bir sezon. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes almaya çalışıyorum, kendimi merkeze alıp bu hissin geçmesini istiyorum.

Gözyaşları başka bir gün içindir, gerginlik azalana kadar kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Televizyonda, arkasında güneş batmaya başlarken 'siyah'ın (ormanın çoktan yanmış hali) içinde duran Başkomiser Xander Macomb'un yakışıklı yüzü gözüme çarpıyor. Röportajı için telefonunu havaya kaldırmış, kulaklık takıyor ve ekibi arka planda onun arkasında hareket ediyor. Hepsi de güçlü, kaslı ve fit olan erkek grubunu taramadan edemiyorum. Zeytin yeşili pantolonlar, sarı uzun kollu gömlekler, botlar, kasklar giyiyorlar ve tepeden tırnağa kirliler.

Onu aradığım için bile kendimi azarlayarak hızla başka tarafa bakıyorum. Ben kanalı değiştirmek için uzaktan kumandayı elime almadan hemen önce muhabir Xander'a görüntülü arama yoluyla bir soru sormaya başlıyor.

Xander'a karşı değilim, babam ve kardeşimle iyi çalışan nazik bir adam ama en iyi gülümsememi takınıp Cumartesi gecesinin gürültülü kalabalığıyla yüzleşmek zorunda olduğumda ölümcül yangınla ilgili her şeyi duymak bana çok fazla geliyor.

"Hey, Vivi. Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor annem Mae ön kapıdan içeri girerken. Tanrı onu ve fısıldaması gerektiğini bildiği gerçeğini korusun.

Sandaletlerini tekmeleyerek çıkardı ve çantasını girişteki bankın üzerine koydu.

"Sen de öyle," diyorum ve onu sıkıyorum. Annem bana çok benziyor -Sadece daha yaşlı tabii ki. Saçları hâlâ uzun ve koyu renk. Neredeyse altmış yaşında olmasına rağmen hala çok formda, muhtemelen hiç oturmadığı için. Babam, annemin ayakları sabahları yere değdiğinde şeytanın tir tir titrediğini söylemekten hoşlanır.

"Ziyaret için köşeyi dönmeye hâlâ alışamadım. Kamyona atlayıp bebeklerimden sadece birkaç blok ötede olmak kesinlikle çok daha güzel."

Ona gülümsüyorum. "Bunu ben de seviyorum."

Son beş yıldır Seattle'da, bir buçuk saat uzaklıkta yaşıyorum ve eve neredeyse hiç gelmedim. Ailem çoğunlukla bize geldi. Neredeyse eski kocam olan *Doktor* Troy Stafford ile bir yılı aşkın süredir ayırız. İlk başlarda Hollie'yi onun yanında tutmaya kararlıyım, ancak yoğun programı nedeniyle ailemin yanında olmam gerektiğini ilk kabul eden Troy oldu. Daha iyi bir destek sistemine ihtiyacım vardı ve o da izin günlerinde Hollie'yi görmeye söz verdi. Bununla ilgili tek sorun, Bölüm Başkanı olmak için can atıyor ve neredeyse hiç dinlenme zamanı yok.

Her şeyi yoluna koymak birkaç ay sürdü ama şimdi, bir aydır geri döndükten sonra, Troy pazarlığın kendi payına düşen kısmını gerçekten yerine getirmemiş olsa da, bunun doğru seçim olduğunu biliyorum. Bu ay Hollie'yi sadece bir kez gördü. Zaman geçtikçe bunun değişeceğini umuyorum. Bu arada, burada beni bekleyen hayaletlerle yüzleşmek zorunda kalacağımı bilerek eve dönmeye alışmaya çalışıyorum.

Biri yaşıyor, biri ölü.

Sahip olduğum en rahat siyah botları ayağıma geçiriyorum ve annemi mutfığa kadar takip ediyorum. Işığı yakıtığında hatırlıyorum.

Yemekler. Kahretsin. Onları yapmayı unuttum.

Annem lavabodaki dağınıklık hakkında hiçbir şey söylemiyor ve normalde düzenli olan alanımı karıştırıyor, beyaz dolapları ve buzdolabını açıyor, kasap blok adama küçük bir kraker ve peynir tabağı yapıyor.

"Ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum," diyorum ona, en azından bulaşıkları yıkayabilmek için lavaboya doğru ilerlerken. "Bu geceki kalabalığa bağlı."

Geçen hafta sonu ailem benim boş yatak odamda kaldı. "Bu arada babam nerede? ben onun sana arkadaşlık ettiğini sanıyordum. Bu gece?" Lavaboyu sıcak sabunlu suyla doldurmaya başlamadan önce tabağındaki krakerlerden birini ağzıma atıyorum.

"Bulaşıklerle uğraşmayı bırak, ben hallederim, baban da kamyonette telefonda Xander'la konuşuyor. Hollie'yi uyandırmak istemedi. Bir dakika içinde gelir."

Sorma dürtüsüyle savaşıarak başımı sallıyorum ve lavabo dolduğunda musluğu kapatıyorum.

Ama ihtiyacım gururuma ağır basıyor. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Mürettebatla her şey yolunda mı?" Mümkün olduğunca rahat bir şekilde soruyorum.

Cebimden parlak pembe bir ruj çıkarıyorum. Ocağımın üzerindeki mikrodalgayı derme çatma bir ayna olarak kullanıyorum ve omzumun üzerinden anneme bir bakış atıyorum. Sorunun gerçekte ne anlama geldiğini bildiği için alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Evet bebeğim, *herkes* iyi."

Ben bir mendille dudaklarımı silerken o tabağına geri döndü. Cevabını beklerken tuttuğum nefesi dışarı verdim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

ROWAN

HAZIR BULUNAN

Spokane'in güneybatısında bir yerde, WA
Pinafore Creek Orman Yangını.

Çoğu insan her gün kalkıp nefret ettiği bir i e gider. Her gün sabah 7 alarmından korkarak çalışıyorlar. Belki de hafta sonu için yaşıyorlar, tatilleri için yaşıyorlar, kocalarını ya da eşlerini mutlu etmeye çalışıyorlar, tüm bunlar olurken gerçek tatmini ya da amaçlarının ne olduğunu asla gerçekten bilmiyorlar.

Bunu neden yaptıklarını anlıyorum. Beklenenin içinde bir rahatlık var. Güvenli. İyi bir yaşam sürme, çocuklarının futbol, dans dersleri, en yeni video oyunu, garajdaki o süslü araba için ödeme yapma ihtiyacından bahsetmiyorum bile.

Ama o sıçan yarı ını yaşamak?

En kötü kabusuma benziyor. Bana eski kamyonetimi, basit evimde biraz eski vinyl ve doğru yere bırakılmanın tela ını ver

Doğanın en büyük şenlik ateşinin ortasına, rotasını değiştirmenin bir yolunu bulma göreviyle.

Öngörülebilir değil. Güvenli değil ama amacımın bu olduğundan hiç şüphem yok. Dünyada bundan daha büyük bir adrenalin patlaması yok ve ben her gün bunu yapmak için para alıyorum.

Kaptanım Cal, içinde bulunduğumuz geminin gürültüsü arasında bize seslenerek, "Diğer tarafa geri dönüp orada bir hat oluşturacaksınız," diyor.

Dağların derinliklerine, son birkaç gündür çalıştığımızdan daha yüksek bir noktaya inmek üzereyiz ve ben şimdiden çok yoruldum. Evden uzakta geçirdiğimiz neredeyse bir ayın son seksen saatinin altmış beş saatini bu işte geçirdik. Bu sezonun başlangıcı zor oldu. 4 yıl önceydi.

Sabah uyuyanlarımız için başak kampımız canlandığında ve patronlar bize dağa doğru hareket ettiğimizi söylediğinde. Cal ve Xander - kaptanım ve Sup - çok zekiler. Yemin ederim; Sup'in hava konusunda altıncı hissi var. Çoğu zaman rüzgârı kendi lehine yönlendirebildiğini söylüyoruz ama bu kaltak yangını çok güçlü. Şimdiden dokuz bin dönümden fazla alanı yaktı.

"Benimle savaşıyorlar, kuzeybatıya gitmemizi istiyorlar," sesleniyor Sup Cal'a, federal güçlerden bahsederken. Sahada olmadığınızda en iyi hareket tarzını tahmin etmek kolaydır. Burada sadece biz de değiliz. Eyalet dışından bizimle birlikte çalışan iki ekip daha var. Bölge ve protokol hakkında şikayet etmek her zaman bir şeydir. Bazen diğer ekiplerle çalışmak kolaydır, bazen de değildir.

Sup, ormanın içine atılmak üzere olduğumuz kısmı görüldüğünde kaskının çene kayışıyla oynuyor. Sıcaklığı neredeyse buradan hissedebiliyorum.

"Bizi burada istemelerinin bir nedeni var. Bu yangın Oregon'dakine çok benziyor," diyor Cal ve hepimiz hatırlayarak başımızı sallıyoruz.

Sup'un başını sallayışını ve aşağıdaki analizi izliyorum.

Pencereden dışarı bakıp düşmanı değerlendirirken, "Sadece şu tepeyi aşıp kasabaya doğru gideceğini biliyorum," diyor.

Sup, "Dağın bu tarafını yakacağız, böylece o sırttan cehennemden çıkmış bir yarasa gibi geldiğinde tutunabileceği bir yakıt kalmayacak," diyor.

Başımızı sallıyoruz, mürettebatımızın diğer kısmı arkamızdaki helikopterde ve indiğimizde yerlerini doldurmaları gerekecek.

"İyi ve hazır mısınız?" Cal soruyor. Özellikle bana soruyor çünkü yanımdakileri işlerinin başında tutmamı bekliyor. Bugünkü baş testerecimiz benim.

Yirmi sekiz yaşımdayım, henüz resmi bir unvanım yok ama bu tamamen benim hatam. Terfimi olabildiğince uzattım. Kırmızı kart komitesi Nisan ayında görev kitabımı onayladığından beri ekip şefi olmak için İtfaiyeci Tip 1 yeterliliğine sahibim. Kalifiye olmak kolay değil, bu yüzden gurur duymalıyım ama henüz adım atmadım. Herkes bunun berbat bir orta düzey yönetici pozisyonu olduğunu biliyor ama bu bir basamak.

Sorun şu ki, kendimden başka birinden sorumlu olma fikri bana hâlâ eziyet ediyor.

Başımı koltuğa yaslıyorum. Yere yaklaştıkça yoğun duman kokusu yüzüme çarpıyor. Kollarımı önüme uzatıp parmaklarımı birbirine kenetleyerek iyice geriniyorum ve Nomex gömleğimin gevşemesini istiyorum. Şimdiden üzerime yapışmış gibi hissediyorum. Sıcaklık bugün yerde 104 derece olacak ve gün doğarken bile sıcak.

Helikopterler toprağa çarpıyor ve botlarımız hemen yere iniyor, altlarındaki orman tabanının durgun köklerini ve döküntülerini çıtırdatıyor. Bazen, yangının henüz dokunmadığı yeşil alandaki sessizlik sağır edici oluyor. Neredeyse huzur verici. Bunu böyle tutmanın ve diğer tarafı görece kadar yaşamanın bizim işimiz olduğunu bilmenin ağırlığı her birimizin üzerinde. Etrafıma bakıyorum ve çevremizi değerlendiriyorum. Vahşi yaşamın sesi neredeyse yok, yaşayan her şey uzun zaman önce buradan defolup gidecek kadar akıllıydı.

"Haydi çocuklar, yüz metre güneyden başlayacağız. Dere yatağına demir atın," diye sesleniyor Sup bize.

"*Lanet olası haklar,*" ve "*hadi yapalım şu işi,*" standart konuşmalarla karışık bir şekilde hepimiz bölgeye doğru yürüyüşe başladığımızda ortaya çıkıyor. Ortam her zaman yüksek enerjili ama lazer odaklı.

Yirmi dakika sonra dağıldık ve yangın hattımızı kurmak için yerleştik. Çalılıkları kesmeye başlayabilmek için Pulsaki baltamı ve STIHL testeremi çıkarmaya başladım. Tüm çantalarımıza dikilmiş olan işlemeli yamalar gözüme çarpıyor.

Jacob "*Big T*" Taylor'ın anısına. Okşamak için uzanıyorum ve güven verici bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bunu halledeceğiz kardeşim," diye mırıldanıyorum Jacob'a, sanki ben çalışmaya başlarken o beni duyabilecekmiş gibi.

Bazı günler bir orman yangınının öngörülemeyen alevlerine karşı koymak, içimdeki beş yıllık suçlama ve pişmanlıkla savaşmaktan daha az zor oluyor.

STIHL'ımı ateşliyorum ve peşine düştüğüm adrenalin, gürleyen sesle damarlarımı dolduruyor. Soluma bakıyorum, üstesinden gelmek için burada olduğumuz canavara bakıyorum ve genişçe gülümsüyorum.

Elinden geleni yap, orospu çocuğu.

"Alevler bir türlü yatışmıyordu. Görebildiğimiz kadarıyla geniş açık otlaklar ve uzun sık ardıçlar vardı. Jacob dışarı bakmak için tepeye çıktı. Telsizle konuşurken biz de onunla konuşuyorduk..." Xander, on yedi kişi Jack ve Mae Taylor'la birlikte hastanenin bekleme odasında otururken, destekçim gözyaşlarını yüzünden siliyor.

Jacob hariç hepimiz. Ondan geriye kalanlar koridorun sonunda. Başarısız olduğumun bir hatırlatıcısı. Onu koruyamadım ve kurtaramadım.

Keder, inançsızlık, utanç. Hepsi içimde ağırlaşıyor, kaybedilmiş bir savaşıyla mücadele ediyor. Hiç bitmeyen mide bulandırıcı bir döngü içinde dönüp duruyorum. İki kez kustum. Bir kez Jacob'ın cesedini düştüğü kül çukurundan çıkardığımızda, bir kez de onu ambulansa bindirdiklerinde.

Mae, kocasının yanında oturan bir duvar gibidir. Ya sinir krizinin eşiğinde ya da oğlunun koridorun sonunda ölümle burun buruna çalıştığına inanamıyor. İkiz kız kardeşi Violette, Jacob'ın kız arkadaşı Laney'nin kollarında ağlamaktadır.

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Violette'in yanına gidip onu kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyorum, o da bana izin vermezdi. Benimle konuşmasını bile zar zor sağlayabiliyorum.

Bunların hiçbirisi doğru değil. Sadece dışarı bakıyor olması gerekiyordu, sonra hiçbirimizin geldiğini görmediği şiddetli bir rüzgar ona doğru bir alev tsunamisi taşıdı. Göz açıp kapayınca kadar, Jacob'ın çıktığı tüm sırtı kapladı. Çukura düştüğünde sırttan aşağıya, karanlıkta bize doğru koştuğunu varsayıyoruz. Sağlık görevlileri bunun bir porsuk ya da çakal yuvası olduğunu düşündüklerini söylediler. Jacob bunun işaretlerini görmemiş olmalı, sadece içinden geçti ve bizim ona ulaşmamız çok uzun sürdü.

"Bunun için bana bir bira borçlusun," demişti, sırtın yamacına tırmanmaya başlarken omzunun üzerinden bana bakarak. Güldüm ve ona

ucuz bir pislik.

Ona bir bira borçluydum. Çünkü gözcülüğe gitmesi gereken kişi bendim. Ama yanan bir huş ağacını parçalamayı henüz bitirmemiştim, o yüzden teklif ettiğinde gitmesine izin verdim.

Jack onun karşısında açıkça ağlarken Sup'un sözleri düşüncelerime geri dönüyor. Sup'un oğlu yok ama babasını bu şekilde kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor. Kahretsin, ekibimiz birkaç ay önceki kaybını bile atlatamadı.

Sürgülü cam kapı bekleme odasına açılır. Bir doktor ve ellerinde panolar olan iki kişi içeri giriyor. Neden burada olduklarını anlamam için konuşmalarına bile gerek yok. Mae yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir çığlık atıyor ve onlar zaten bildiğim şeyi teyit ederken dizlerimin üzerine çöküyorum. Tam bir sezon bile göremedi. Jacob öldü. En iyi arkadaşım öldü ve hepsi benim suçum.

Soğuk terler içinde dizlerimi önümdeki koltuğa vurarak doğruluyorum. Bizi üsse geri götüren araba kafamı karıştırıyor ve tekrarlayan rüyamla tam bir tezat oluşturuyor. Neredeyse yirmi dört saattir uyumayan bir grup adam için ortam elektrikli ve kutlama havasında. Evimize bu kadar yakın bir yerde yangınla mücadele ettiğimiz pek sık olmuyor.

Telefonumu çıkarıyorum. Akşamın erken saatleri. Annem beni kontrol etmek için üç kez mesaj attı. Bunun dışında kimse benim için endişelenmiyor, ama sorun değil. Ben de böyle istiyorum. Bağlılık yok. Hotshot hayatı ilişkileri desteklemiyor, bu yüzden ekibimden başka kimsem yok. Bazıları kız arkadaşları ve eşleriyle bu işi yürütüyor ama bana tonlarca iş gibi geliyor ve çok uzun zamandır bir geceden fazla ilgimi çeken bir kadın olmadı.

Cal'a bakıyorum, şu anda karşımda oturmuş kız arkadaşı Scottie'ye mesaj atıyor. Onu bir kadına bu kadar takıntılı görmemiştim. Bu ilişkinin yürümesini sağlayanlardan biri kesinlikle o. Başımı sallıyorum ve yüzündeki aşk dolu sırıtışa bakarak kıkırdıyorum.

Birisi ACDC'den "Back in Black" çalışıyor. Mürettebattan Caleb havalı bir gitar çalışıyor, Tex, Bobby ve Curly müzik eşliğinde futbol konuşuyor ve diğer iki mürettebat arkadaşı Dixon ve Roycie bilek güreşi yapıyor. Tüm bu kaos boyunca etrafımdaki kargaşadan habersiz uyuyordum.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum. Ciğerlerimde hissettiğim kömür buna değiyor - işimizi yaptık ve bir kez daha Sup haklıydı ve rüzgar bizden yanaydı

Bu sefer. Mike Opperman'ın -biz ona Opp diyoruz- fotoğrafını çekebileceği kadar iyi görünen mükemmel bir hat oluşturmayı başardık.

Sup omzunun üzerinden herkese "Eve yirmi kala," diyor. Bazı alkışlar yükselir.

Tanrım, *evim*. Bu ay neredeyse hiç görmedim, duş almak, yemek yemek ve koltuğuma uzanmak için sabırsızlanıyorum. Saatlerce uyanık kalacağımı biliyorum. Jacob'la ilgili rüyalarım hep aralıklarla gelir, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün boyunca gözlerimi her kapattığımda onun o lanet tepeye çıkmadan hemen önceki yüzünü göreceğim. Bu görüntü ve aynı suçlama düşünceleri zihnimde bir intikam duygusuyla dönüp duruyor. Anılar, tam olarak sönmemiş bir yangının közleri gibi. Bir suçluluk duygusu esiyor ve her şey bir cehenneme dönüşmeye çalışıyor.

Onunla gitmeliydim. Orada olmalıydım. O ben olmalıydım-

"Sen iyi misin?" Cal koridorun karşısından telefonunu yere bırakarak soruyor. O sorarken ağır ağır nefes aldığımı fark ediyorum. Alnımdaki teri siliyorum.

"Bazen Jacob'ın yüzünü aklımdan çıkarmak zor oluyor," diyorum elimi düğümlemiş saçlarımda gezdirirken.

Cal iç çeker ve pencereden dışarı bakar, bir eliyle sakalının isle kaplı kıllarını temizlerken yüzünde dalgın bir ifade vardır.

"Muhtemelen hep öyle olacak, bunun önüne geçmek zor, yas terapisine şükürler olsun."

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Cal her şeyi olduğu gibi söyleyen ve zorlama ihtiyacı hissetmeyen bir adam ve şu anda bunun için minnettarım.

"Hey. Bunu aldık ve hepimiz bir bütünüz. Her seferinde bir dövüş, tamam mı?" diyor, yüzü ciddi.

"Evet," diyorum, Sky Ridge kasabasının sınırı görüldüğünde derin bir nefes alarak. Buradaki arazi çok yeşil, çok hayat dolu ve gece sıcak olmasına rağmen, az önce yaşadıklarımızdan sonra serin hissettiriyor.

Üssümüz boktan bir baraka - Sky Ridge'in hemen dışında büyük, gösterişli bir metal direk ahır ama bizim. Yeşilimsi boyası aşınmış ama tüm ekipmanlarımız ve takılabileceğimiz alan için çok fazla yer var. Sup'un saha ofisi, derme çatma bir mutfak, bilardo masası, iyi bir spor salonu ve ortak alanlarla birlikte burada.

Eşyalarımızı boşaltmamız ve üstümüzü değiştirmemiz bir saatimizi aldı. Tüm dolaplarımızın bulunduğu açık odada eşyalarımı asarken Sup sırtımı sıvazladı.

beyaz bir kül blok duvarını kaplıyor. Üstlerinde sloganımız yazılı.

Yapamayanlar için savaştın. Koruyabildiklerimizi koruyalım. Kaybettiklerimizi onurlandırın.

Yüzümü ona döndüm.

"Bu hafta orada iyi iş çıkardın. Hazır olduğunu biliyorsun," diyor huysuzca.

Başımı sallıyorum ve vücudumun gerildiğini hissederek gözlerinden kaçıyorum.

"Kral. Zaten bu işi yapıyorsun; bunun için para da alabilirsin."

Dönüyorum ve dolabımdan yeni bir siyah Sky Ridge Hotshots tişörtü çıkarıp başıma geçiriyorum. Üzerimde hâlâ dağda giydiğim yeşil Nomex pantolonum ve botlarım var.

"Evet... uh, bu yarınki bir konuşma olabilir mi?" Sup'a sırtarak soruyorum.

"Bu aylardır yarın konuşulacak bir konu." Benimle aynı seviyeye geldi. "Bak, kendine ait resmi bir ekibin olması fikrinin büyük bir sorumluluk gibi görüldüğünü biliyorum. Ama sana ihtiyacımız var ve bunu aşmanın tek yolu bunu aşmaya *çalışmak*." Önümdeki bankta duran ağır bir botu kaldırıyor ve konuşurken bağcıklarını sıkıyor.

"Cal başka bir rüya gördüğünü söyledi. Ben de hâlâ görüyorum, hepimiz görüyoruz. Ama Jacob riskleri ve tıpkı şu anda benim yaptığım gibi sana da zamanın geldiğini söylerdi. Bunu isterdi." Şakalaşan, hafif ve gürültülü hotshot'lardan oluşan odayı işaret ediyor. Bu cümleyi kurduktan sonra buradaki hava neredeyse bir şenlik havasına büründü. Normalde, iyi yapılmış bir iş için ben de onlar kadar mutlu olurum, ama lanet olsun, bazen bu rüyalar beni onu bıraktığım ana geri götürüyor.

Ellerimi kalçalarımın koydum ve çenesini düzeltirken sup'ıma baktım.

Ateşli silahşörler olarak hepimizin fiziksel uygunluk konusunda düzenli olarak karşılamamız gereken standartlar var, bu yüzden Sup'ım tam bir canavar. Hiçbir şey onu gerçekten sarsamaz, bu yüzden ciddileşip duygusallaştığında ciddi olduğunu bilirim.

"Onun yüzünden işi reddetme. Onun *için kabul et*," diyor basitçe. Ve nedense içimde bir şeyler nihayet tıklıyor. Odanın etrafına bakıyorum. Bu benim doğru olanı yapma, Jacob'ı kaybetmenin bir değeri olmasını sağlama şansım. Ama kabul ettikten sonra geri dönüş yok. Bunun Jacob'ın işi olması gerekiyordu. Her zaman takımın patronu olmak isterdi.

Derin bir nefes alıp arkamdaki banka çöküyorum. Bunu daha fazla sürdüremeyeceğimi biliyorum. Geçmişte yaşayamam ve korkum yüzünden daha fazla sorumluluk alamam. Belki takım lideri olmak birilerini *kurtarmama* yardımcı olur. Şimdiye kadar hiç bu şekilde bakmadığıma inanamıyorum. Yapabilirim.

Jacob'ın bana korkaklığı bırakmamı ve yapamadığında işini yapmamı söyleyen sesini duyuyorum neredeyse. *Ölmeme izin verdikten sonra bana bu kadarını borçlusun*, dediğini hayal ediyorum.

"Kahretsin, tamam. Ben varım, Sup. Neye ihtiyacın varsa," diyorum kararlılıkla.

Sonunda kabul ettiğime inanamıyormuş gibi beş saniye boyunca bana bakıyor, sonra sırtışı büyürken omzumu sıvazlıyor.

"Az önce duyduğumu sandığım şeyi mi duydum?" Cal arkamdan yaklaşıp omuzlarımı kavrayarak beni sarsarak soruyor.

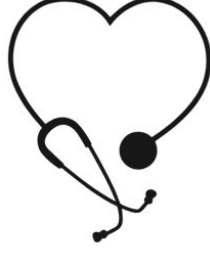
"Evet, yaptın. Senin oğlan yükseliyor!" Sup, tüm odanın duyacağı kadar yüksek bir sesle ekliyor.

Cal omzuma son bir kez vurarak, "Evet, işte ruh bu," diyor.

"Şimdi"-Sup odaya bakıyor-"yeni bir gömlek giyin çocuklar. Yiyecek ve içecek, başlıyor!" Sup geri çekilirken odadakilere sesleniyor. "Yeni Mürettebat Patronumuzu kutluyoruz." Beni işaret ediyor. Oda benim için yuhalayan ve ıslık çalan mürettebatımla patlıyor.

değil. Başımı sallıyorum ve kocaman gülümsüyorum. Lanet olsun, sanırım bir squaddie olacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 3

Violette

"Her. Lanet olası. Zaman!" Barın müdavimlerinden ve Sky Ridge'in yerel doktorlarından Pete'in, birasıyla geldiğim anda Shifty's'deki yıpranmış bilardo masamızın ortasına yirmi dolar bırakırken bağırıldığını duyuyorum.

"Onu yine mi götürüyorsun?" İş arkadaşı Matt'e sırtarak soruyorum. Belli ki bu gece onu üçüncü kez yenmiş. Matt tepsimdeki iki Budweiser'ı alıp birini Pete'e uzatırken Pete'e bakıp kıkırdıyor.

"Elbette." Matt sırtıyor. "Onu her hafta sonu yeniyorum ve o daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor," diyor dostça bir göz kırpmayla.

Gülüyorum. Matt iyi bir yumurta. Ve yakışıklı. Çok güzel, sağlıklı gülümsüyor.

"Teşekkürler, Vi." Cebinden bir beşlik çıkardı ve bahşiş olarak tepsiye attı. Bütün gece bunu yaptı, kasanın arkasındaki güzel küçük zulama katkıda bulundu.

"İyi ki bahşiş veriyor, sevgilim, bütün paramı aldı," diyor Pete, ilk yudumunu alırken ezilmiş görünüyor.

Matt'in omzunu sıvazlayarak, "Uslu durun çocuklar," diyorum. "Üzerine fazla gitmeyin; ne kadar çok içerse o kadar çok bahse girer, biliyorsunuz."

Matt eğiliyor. "Buna güveniyorum."

Başımı sallıyorum ve omzumun üzerinden onlara bir gülümseme gönderiyorum.

"Duble ya da hiç." Kalabalığın arasından bara doğru ilerlemeye başlarken Matt'in önerisini duyuyorum.

Arkadaşlarından birkaçı gülüyor. Cumartesi geceleri Shifty's'in nasıl bir yer olduğunu unutmuştum. Parfüm ve ter kokusu havayı dolduruyor, neredeyse bayat bira ve bar yemeği kokusunu bastırmaya yetiyor.

Bu akşam bir grup kasabalı ile tıklım tıklım doluyuz ve saat daha 9:30. Görevde olmayan bazı polisler bir köşede büyük bir grup halinde toplanmış, ailemin yıllar boyunca topladığı eski tabelaların neon ışığıyla aydınlanıyor ve büyükçe bir grup yerel halk arka köşede Luke Bryan'la dans ediyor. Barda hayatım boyunca tanıdığım pek çok insan sıralanmıştı. Lou'ya yardım etmek için birkaç masaya gidip sipariş alıyorum, sonra da tepsimi doldurmak için barın arkasına geçiyorum. Lou her zaman barın arkasında kalır. Bunca yıldır bu işi yaptığı için benden daha hızlıdır ve içkilerin içini dışını bilir. Ben hâlâ öğreniyorum, o yüzden garsonluk görevi.

Tam son viskileri kapıya en yakın masaya koyuyordum ki kapı bir gümbürtüyle açıldı. Onları görmeden önce kokularını alabiliyorum ve keder göğsümde kabarıyor. Beni etkileyen onların varlığı değil. O *koku*. Duman, meşalelerine yakıt sağlayan mazot karışımı ve... kir. Nerede olsa tanırım. Son viskimi önümdeki masaya koyarak birkaç saniye daha geçiriyorum, göğsümdeki gerginliğin azalmasını diliyorum, kendime her zaman başka bir gün ağlayabileceğimi hatırlatıyorum. Burada olmaması için sessizce dua ediyorum, sonra derin bir nefes alıyorum ve beni beklediğini bildiğim bir grup ateşli silahşörle yüzleşmek için dönüyorum.

Hemen o ölümcül lacivert gözlerle yüz yüze geldim. *Kahretsin*.

Rowan Kingsley. Diğer hayaletim, keşke kaçabilsem dediğim yaşayan hayalet.

Hepsinin lakabı Kral'dı ve kardeşim Jacob'ın en iyi arkadaşıydı. Ayrıca on sekiz yaşımdayken kalbimi tamamen kıran adamdı.

Boyu 1.80'e yakın, iri yarı bir adam. Yeşiller ve siyah bir Sky Ridge Crew tişörtü giyiyor. Onu son gördüğümünden çok daha kaslı ve tabii ki hâlâ muhteşem. Rowan'da her zaman tam bir Amerikan takım kaptanı havası vardı, sanki *Men's Health Magazine*'in sayfalarından koparılıp yerel ekibimize katılmış gibi. Çenesi geniş, güçlü ve şu anda kirli. Yüz hatları düz ve sert ve sağ kolu tamamen mürekkeple kaplı. Kanatlarını genişçe açmış bir şahin fark ediyorum. Kanatlar etrafı tamamen sarıyor, bu yüzden nerede birleştiklerini göremiyorum. Dalgalı, kordonlu ön kolundaki en büyük parça. Tarihi fark ediyorum

Üstünde. Jacob'ın öldüğü tarih. Önde ve ortada ve göğsümün ortasına çarpıyor. Bir keder dalgası üzerime öyle bir çöküyor ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Sikeyim.

Daha bir şey söyleyemeden ya da gerginliğim geçmeye fırsat bulamadan, içlerinden biri beni sımsıkı kucaklıyor. Bana sarılan adamın Mike Opperman olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Jacob onu severdi, iri yarı görünüşünden dolayı ona "ayı" derdi. Çocuklar ona Opp diyor. Bana küçük bir dönüş yapıyor ve "Lanet olsun, Küçük T, burada garsonluk yaparak ne halt ediyorsun?" diyor.

Gülüyorum, en cesur yüz ifademi takınıyorum. Bana Küçük T. *Küçük Taylor* denmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Sadece rüyayı yaşıyorum, Opp." Opp beni yere bırakıp servis tepsimi işaret ederken gülüyorum. Onu hayatım boyunca tanıdım. Aslında bu adamların çoğunu hayatım boyunca tanıdım. Ağabeyimin cenazesindeki yüzleri önünden geçiyor. Bu görüntüyü uzaklaştırmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ben burada değilken o anıları gömmek çok daha kolaydı. Ama bazen hala dün gibi geliyor, beş yıl önce değil.

"Evine hoş geldin Violette, baban Bakersfield'da çalıştığını söyledi?" Xander bana dostça sarılıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Gözlerim bir saniyeliğine King'in gözlerine kayıyor. Yüzündeki ifadeden, buraya gelip beni görene kadar evde olduğumu bile bilmediği anlaşılıyor.

Xander'a dönüp bakıyorum. "Evet. Neredeyse bir ay oldu."

"Bu seni neden henüz görmediğimizi açıklıyor, beş haftadır durmadan gidiyoruz," diyor kaptanları Cal Woods, bana da dostça sarılmak için eğilerek. Başımı okşayarak, "Burada seninle uğraşan olursa, seni yakalarız, küçük kardeşim," diyor.

Ciddi olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

Hepsi bana öyle bakıyor, sanki küçük kız kardeşleriymişim gibi.

"Sanırım onlarla başa çıkabilirim, ama söz veriyorum, Sky Ridge'in kendi ateşli silahları ilk arayacağım kişiler olacak." Burnumu kırıstırıyorum. "Pis kokunuzla onları öldürebilirsiniz," diyorum ve gözlerimin tekrar King'inkilere kaymasına izin veriyorum.

King, Xander'a bakarak, "Hepinize buraya bu kadar kirli gelmenin boktan bir hareket olduğunu söylemişim," diyor. Derin tınısı hatırladığım kadar yumuşak. Hain bedenim onun bir pislik olduğunu hatırlamıyor olmalı çünkü o konuşur konuşmaz omurgamda o tanıdık karıncalanmalar oluyor.

Opp geniş bir sırıtışla, "Kutlama yaparken duş almaya vaktimiz yok, zaten temizlenmemiz için en az iki kişi gerekecek," diyor. King'in kafasına kilitleniyor ve parmak eklemlerini King'in tepesindeki dalgalı koyu sarı saçlarına sürüyor. İkisi de aynı boyda ve neredeyse aynı büyüklükte. "Bu seferki squaddie yapıyor," diyor Opp gururla ve geniş bir sırıtışla bana.

King ondan uzaklaşarak, "Lanet olsun, bütün barın bilmesine gerek yok," diyor.

Göğsüne bir yumruk daha. Jacob ölmeden önce bundan bahsediyordu ve şimdi asla böyle bir şansı olmayacak. İçimde tutmakta gerçekten iyi olduğum o acı, özenle ördüğüm duvarlarımın arasından kül gibi süzülüyor. Bu çocuklarla konuşmak evime çok yakın. Hepsini sağlıklı ve mutlu görmek.

İşte bu yüzden ne pahasına olursa olsun bu ateşli kişilerden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

King dağınık koyu sarı saçlarını alnından geriye doğru itiyor ve bana bakıyor.

"Barınızı fazla kirlitmeyeceğimiz bir yer var mı?" diye soruyor eskiden kalbimi hızlandıran o yarım sırıtışıyla. Başka tarafa bakıyorum ve köşeyi işaret ediyorum.

"Arka masalar açık. Siparişiniz için Lou'yu göndereceğim," diyorum onlara, içten içe Lou'nun gerçekten benim için yapmasını umarak. Gecemi onca insan arasında ona hizmet ederek geçirmek istemiyorum.

Önerime uyuyorlar ve buradaki tek pencerenin yanındaki birkaç masaya yerleşiyorlar.

Bara geri dönerken King'in koyu mavi gözlerinin bronz teninin altında nasıl göze çarptığını ya da gözleri benimkilerle buluştuğunda geniş çenesinin nasıl titrediğini unutmaya çalışıyorum. Kalbi olmayan biri benimkini kolayca çalabilecekmiş gibi görünmemeliydi. Bu gerçekten adil değil, ama sanırım hayat nadiren adil oluyor. Eğer öyle olsaydı, Rowan Kingsley'den asla etkilenmezdim ve kardeşim de onlarla birlikte o masada oturuyor olurdu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

ROWAN

"Dünya'dan King'e." Omzuma bir yumruk çarpıyor ve gözlerim Cal'inkilere kayıyor "İyi misin?" diye soruyor.

Biramdan bir yudum alırken sandalyemde arkama yaslanarak, "Evet, mahvoldum," diyorum.

"Bunu duydum," diyor çaylak Roycie. Bu onun sadece ilk sezonu ve *Pinafore Creek* şu ana kadar gördüğü en kötü yangın. İyi bir testereci ama itfaiyeci olacak yaşta olduğunu asla bilemezsiniz. Ona bakınca yirmi üç değil on yedi yaşında olduğunu sanırsınız ama çok çalışkan ve öğrenirken beni çok takip ediyor. Bir çeşit sokak köpeği gibi. *Benim* sokak köpeğim, bu yüzden kendimi ondan sorumlu hissetmeye başladım.

Roycie sırtarak, "Eve gidip atlet ayağına yakalanmayacağım ya da spermlere basmayacağım bir yerde düş almam gerekiyor," diyor.

Opp kıkırdayarak Roycie'ye, "Hepimiz zor yoldan öğrenmek zorunda kaldık, artık eve gidene kadar düş almamanın daha iyi olduğunu biliyorsun," diyor. Doğru değil mi? Çok gerekli olmadıkça kamp duşlarını kullanmamamız gerektiğini hepimiz çok iyi biliyoruz.

"Gülme lan. Travma geçiriyorum, ahbap," diyen Royce'un bu sözleri hepimizi daha da güldürüyor.

"Hotshot eğitimi, bir numaralı ders. Yapışkan ayaklara sahip olmaktansa kış gibi kokmak daha iyidir," diye şaka yapan Opp birasını kaldırıncı Roycie güldü.

Çaylakların duş almamaya alışması biraz zaman alıyor. Bazıları ne kadar uzun süre orada olursak olalım hiç duş almıyor. En iyi ihtimalle, ıslak mendillerle kendilerini hortumla yıkayabilir veya fahişe banyosu yapabilirler. Kamp duşları gerçekten berbat şeylerin yaşandığı yerler olarak kötü bir üne sahiptir ve bazı erkekler için duş almamak batıl inançlarının bir parçasıdır. Konu güvende kalmak olduğunda hepimizin kendine göre bir şeyleri vardır. Mesela ben sadece dört günde bir kıyafetlerimi değiştiriyorum ve üsse dönene ya da eve gelene kadar asla duş almıyorum. Sadece birkaç günde bir hortumla yıkanırım. Opp bunu en uç noktaya taşıyor. Bütün sezon sarılarını yıkamıyor. Bu çok iğrenç ama Ekim ayını sakatlanmadan geçirdiği beş sezonun ardından bu alışkanlığını değiştirmesi mümkün değil.

"İyi görünüyorsunuz çocuklar!" diye sesleniyor bir kadın sesi iki masa . Hepimiz sesin yüzle tanışmak için dönüyoruz. Bir masa dolusu kadın. Hepsi yerli halktan. Kulüp için giyinmişler, Shifty's için değil. Önce Roycie sesini yükseltiyor, porno zulası ve diğer her şeyle çaylakların ısıltısının tadını çıkarıyor.

Dixon onları içine çekerken nefesinin altından "Oh, evet" diye mırıldandı. "Esmer olan benim."

"Sen pisliğin tekisin, kardeşim." Biramdan son yudumu alıyorum.

"Evde duşum var. İstiyorsa bekler. Bilge bir adam bir keresinde bana 'Tohumu ekmelisin King, tohumu ek' demişti," diyor tehditkâr bir sırtışıla, çaylakken ve bir geceyi ateşli bir adamla geçirmek isteyen kadınlara daldığım zamanki kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor. O günlerde ben de pek sık hayır demezdim.

"Bize katılmak ister misiniz hanımlar?" Roycie onlara ödüllü bir gülümseme sunarak soruyor. "Ehlileştirmek zorunda kaldığımız vahşi ateşten sonra biraz arkadaşça gerçekten ihtiyacımız olabilir. Neredeyse bir aydır bu serserilerle birlikteyiz." Sırıttıyor. Caleb'le benim aramda oturuyor ve bunu söylerken kollarını uzatarak her ikimizin de omuzlarını kavlıyor, sonra bana bakıp kaşlarını sallıyor.

Kıkırdıyorum. *Siktiğimin erkek fahişesi.*

Dört kadın da başlarını sallayıp hemen ayağa kalkıyor ve bize katılmak için harekete geçiyorlar.

Kızlar oturduğunda Cal telefonundan başını bile kaldırmıyor, Xander "Bu saçmalıklar için çok yaşlandım" gibi bir şeyler mırıldanıyor ve kadınlardan biri bana gülümsemeye devam etse de. Bu gece ben de kendimi iyi hissetmiyorum.

Birkaç yıl önce öğrendim ki tek gecelik ilişkilerle yerlileri karıştırmak asla iyi bir fikir değil. Roycie de zamanla bunu öğrenecek.

Bana bakan kadına sıkı bir dudak büküşüyle dostça gülümsemeye çalışıyorum. Dostça çünkü onun için sahip olduğum tek şey bu. Violette Taylor'la yüz yüze geldikten sonra çok sarsıldım. Onu tekrar şehirde göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Roycie seyircilerine karşı sahte bir mütevazılık sergiliyor. Kızlara orman yangınlarıyla mücadelenin "bir günlük iş" olduğunu ve bizim "sadece ekstrem peyzajcılar" olduğumuzu söylemesini yarı yarıya dinliyorum. Sanırsınız ki bu herif bu numarayı birkaç aydır değil de yıllardır yapıyor.

Başımı iki yana sallayıp çaylak halimize gülerken bardaki kalabalığın arasından Violette'i bir an için görebiliyorum. Onu en son Jacob'ın cenazesinde gördüğümünden bu yana beş yıl geçmişti. Konuşmamıştık, o sırada erkek arkadaşıyla birlikteydi ve bunun için çok üzgündü. Bu gece o kapıdan içeri girdiğimde görmeyi son şey onun yüzüydü ve bu haldeyken onu görmek?

Çok aşağılayıcı.

Şimdi buralı bir adama gülümsemesini izliyorum-Matt. Cal'in kız arkadaşıyla birlikte çalışan bir sağlık görevlisi. Violette onun söylediği bir şeye gülüyor ve ona soğutucudan bir bira uzatıyor. Giydiği kot pantolon her kıvrımını sarıyor... ve sundukları mükemmel. Bugüne kadar buradaki hiç kimsede çekici bulmadığım *Shifty'nin atletini* dolduran dolgun göğüsler. Yumuşak, yuvarlak kalçalara açılan biçimli bir bel. Ellerim onları sıkıca kavrarırken üzerimde ileri geri sallandığını hayal edebileceğim kalçalar. Ve o gülümseme, gür saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken düz, beyaz dişlerinin üzerinden yukarı doğru kıvrılıyor. Her ne kadar göremeyeceğim kadar uzakta olsa da, gülümsediğinde gözlerinde beliren o ışıltılı parıltının orada olduğunu biliyorum. Sadece şu anda bunu Matt'in yaşıyor olmasından hiç hoşlanmıyorum. Elimi çenemin alt kısmında gezdiriyorum.

Parıltılı ılık mı? Tanrım, biraz uykuya ve görünüşe göre soğuk bir duşa ihtiyacım var, çünkü Violette'e bakmaktan lanet olası bir semi sporu yapıyorum.

Neredeyse boş olan bira şişemin ıslak etiketini karıştırıyorum, çocuklar dün kestiğimiz sıra ve ne kadar güzel olduğu hakkında konuşurken Violette'i izliyorum. Roycie masamızdaki kızlara fotoğrafları gösteriyor, içlerinden biri çoktan kucağına oturmuş.

Onu izlemeye devam ederken Violette'in neden burada olduğunu ve kocasına ne olduğunu merak ediyorum. Saçları hatırladığımdan daha uzun, ama de her zamanki koyu, bal rengi kahverengi, parlak dalgalar halinde neredeyse beline kadar sarkıyor.

Bir country şarkısına eşlik ederken barı zarif hareketlerle silmesini izliyorum ve yine onun içinde kayboluyorum. Hâlâ inanılmaz bir vücudu var. Kıvrımlı ama minyon. O kış-

"Seni uyutmuyor muyuz?" Cal, Violette'e doğru başını sallayarak kıkırdar. "Onu gördüğüne şaşırдың mı? Onu daha da geri getiriyor, değil mi?"

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek.

Çocuklar konuşurken birkaç dakika daha onun hakkında soru sormayı düşünüyorum.

Siktir et, soruyorum.

"Peki, Violette, uh... evliliği... bilirsiniz, öyle mi?"

"Bitti mi?" Sup sözümü keserek öne doğru eğildi ve kalın kollarını masaya dayayarak sordu. "Evet, öyle ve hem kendisi hem de *kızı* için uyum sağlamak için elinden geleni yapıyor. Jack sonunda bazı eski şeytanları geride bıraktığını söylüyor" diye ekliyor. "Başka bir deyişle, onu biraz rahat bırakacaksın."

Alay ediyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Belli ki" diyorum patronuma, beni bu kadar iyi tanımasına sinirlenerek.

Cal sandalyesini geri çeker; ayağa kalkmaya hazırlanırken sandalye ahşap zemine sürtünür. "Bir tur daha?" diye soruyor masadakilere.

Hiç düşünmeden şansımı deniyorum, ondan daha hızlı yükseliyorum. "Yine de bacaklarımı esnetmeliyim, Kaptan. Ben hallederim." Onu omzundan alkışlarken masanın etrafına bakıyorum. "Kim ister?"

Dixon ve Caleb onlara bir tane daha getirmemi istiyor ve Sup başını sallayarak beni uyaran bir bakış atıyor.

"Ne?" diye sordum. "Sadece çalışan patronlarıma bir mola verdirmeye çalışıyorum." Kendimi savunmak için sırtıtıyorum ve ellerimi kaldırarak masadan uzaklaşıyorum.

"*Uzayın* hangi kısmını anlamadın?" Ben dönüp kalabalığın arasından ilerlerken Sup'un sesi kayboluyor.

Violette'in muhtemelen beni görmek istemediğini biliyorum ve onu suçladığımı söyleyemem. Kendimi savunmam gerekirse, onu incittiğimde hala bir çocuktum ve hem onu incitmek hem *de* nedenini söylememek için kendimce nedenlerim vardı.

Şimdi, görünüşe göre evde ve bekar. Ve bu her şeyi değiştiriyor. Ayrıca affetmeye ve unutmaya istekli olabileceğini umuyorum.

Aramızdaki boşluğu istikrarlı adımlarla tüketirken, pişmanlık ve Jacob'ın kayıpla birleşen anılar ciğerlerimdeki nefesi çalmakla tehdit ediyor.

Bara ulaştığımda Violette o parlak ela gözleriyle bana bakıyor ve ben de tam burada, şimdi ona bugün nasıl bir adam olduğumu göstermeye karar veriyorum. Bunu düzelteceğim.

Bir elini bara yaslıyor, diğer elini kıvrımlı kalçasına koyuyor, sonra başını yana eğiyor, dalgaları omzunun üzerinden aşağı dökülüyor.

"Size ne getirebilirim, Kral?" diye soruyor, belli ki bunu hızlı bir takas haline getirmeye çalışıyor, ama benim başka fikirlerim var.

Parmaklarımı bara vurup nefes alıyorum, arkasından raftaki içkilere ve barın arkasında asılı duran Jacob'ın çerçeveli fotoğrafına bakıyorum. O fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyorum. Utah'ta birlikte çıktığımız üçüncü yangın. Jacob tam teçhizatlı, bana bakıyor. Burada olsaydı, bana acele etmemi, biramı almamı ve etkilenmediği belli olan kız kardeşini etkilemeye çalışmayı bırakmamı söylerdi. Onun hayali azarını duymazdan geliyorum.

"Burada ne var?" Ona soruyorum, dikkatle etiketlere odaklanıyorum.

Alay ediyor. "İkimiz de biliyoruz sen muhtemelen benden daha iyi biliyorsun." Daha bir dakika bile geçmeden bana sinirlenmeye başladı.

"Bilmiyorum... Seni tanıyorsam, buradaki her içkiyi ezberlediğine bahse girerim," diyorum.

İç çekiyor. "Artık beni tanımıyorsun, Kral."

Şimdi onu gerçekten kızdırıyorum ama en azından dikkatini çektim. Konuşurken arkasındaki şişelere odaklanmaya devam ediyorum.

"Ee, musun Violette? İyi misin? Ailenle mi yaşıyorsun yoksa-" "Bu da ne?" diye soruyor.

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, badem biçimli gözleri kısılmış, beni inceliyor.

"Ne?" En kırılgan ses tonumu kullanıyorum. "Nasıl merak edemez miyim?"

"Biz arkadaş değiliz King, bunu sen de benim kadar iyi . " Eğildim, kollarımı bara dayadım.

"Mesele de bu Violette. Bunu değiştirmek istediğime karar verdim."

Violette başını geriye atıp gülmeden önce aramızda birkaç dakikalık bir sessizlik oluyor. Dehşete düşmüş gibi görünmeye çalışıyor ama yine de gülümsemesi nefesimi kesiyor.

"Ciddi misin? Bunca yıldan sonra mı?" diye soruyor bir şişe PBR'nin kapağını çevirip soluma uzatırken.

"Teşekkürler, Violette."

İrkildim çünkü Sup'un durduğunu fark etmemiştim bile. Ona bakma hatasını yaptım. Huysuz ağabeyim gibi yan gözle beni süzüyordu.

"O biraları alacak mısın King, yoksa gecenin geri kalanında Violette'in sinirlerini mi bozacaksın?"

Ondan Violette'e bakıyorum. "İkisinden de biraz," diye şaka yapıyorum, gözlerini kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum. Kendininkileri yuvarlıyor ve tamamen ilgisiz bir şekilde başka tarafa bakıyor. *Ahh.*

"Acele et, tamam mı? Eminim ilgilenmesi gereken başka müşterileri vardır." Dirseğiyle beni dürtüyor ve Violette'in duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor.

"Elbette..." diye cevaplıyor Sup. "Budweiser o zaman?" Kızın gözleri Ben.

"Tanrım, bir erkek yeni bir şeyler denemeyi düşünemez mi?" diye soruyorum ikisine de.

Sup masaya geri dönerken.

Violette başını yana eğiyor. "İçkinizle mi yoksa kişiliğinizle mi?"

Ben kıkırdıyorum, o uzaklaşırken Sup de öyle yapıyor.

"Bir kez daha, her ikisi de, sanırım," diyorum dürüstçe, çenemi ovuşturuyorum ve bu da ondan gerçek bir kahkaha kazanıyor.

"Bak, gerçek şu ki, beni seni inciten bir pislik olarak hatırlamanı istemiyorum, ben böyle biri değilim, en azından artık değilim." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz içim burkuldu. Kulağa gelmesini istemezdim. Sanki o sadece düzeltmeye çalıştığım bir yardım vakasıymış gibi. Gözleri anında kapandı ve az önce kaydettiğim tüm ilerleme pencereden dışarı çıktı.

Gerçekten pürüzsüz, sık.

Ama Violette beni şaşırtıyor ve yakınımaya eğiliyor, gözleri sessizce yüzümü inceliyor. Bakmayı seçersem bana göğüs dekoltesinin güzel bir görüntüsünü sunuyor. Tabii ki bakmıyorum. Ben *aslında* bir pislik değilim.

Sessizlik içinde asılı dururken temiz, hindistan cevizi kokusu burnuma doluyor. "Peki, ne yapmak istiyorsun Kral?" Daha da yakına eğiliyor

"Sadece seç

kaldığımız yerden devam mı edeceğiz? Geçmişimizi unutacak mıyız?" Gözleriyle beni içine çekerek soruyor.

"Unutmam, belki yeni bir başlangıç yaparım..." Garip bir şekilde söyledim.

"Belki bir akşam yemeği yeriz?" diye sorar "Son on yıldaki tüm sırlarımızı paylaşıyoruz? En iyi arkadaşlar?" diye ekliyor. "On sekiz yaşından beri senin için yanıp tutuştuğum için bunu kabul etmekte bu *kadar* acele mi edeceğim?"

Sırıttırıyor ve yanağını okşuyor.

"*Büyük* egonu kırmak istemem dostum ama sandığın kadar unutulmaz biri değilsin." Beni içinde tuttuğu transı bozarak doğruldu ve beyaz servis önlüğünü belinden çözmeye başladı. "Hiç senden hoşlanmıyor olabileceğimi düşündün mü? Ya da belki de düşündüğün kadar çekici değilsindir?" Omuz silkiyor.

Bu enkaz halindeki konuşmayı tekrar rayına oturtmak için çabalıyorum. "Bak Vi, ben-"

"*Violette*," diye düzeltiyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"*Violette*," diye yankıladım. "Uzun yıllar oldu ve aramızda bazı boktan anılar olduğunu biliyorum, ama belki farklı bir şey deneyebiliriz, değil mi? Birbirimizi yeniden tanımak için? *Şu anda* kim olduğumuzu. Belki arkadaş bile olabiliriz."

"Bu iyi bir fikir değil, birbirimize hiç benzemiyoruz ve arkadaşlara ayıracak vaktim yok," diyor gülerek. "Ve ben mola veriyorum, bu yüzden maceracı yeni içkinizi seçtiğinizde, siparişinizi Lou'ya verebilirsiniz," diye ekliyor, başını barın diğer ucundaki ona doğru sallayarak.

Barın karşısına uzanıp gitmesini engellemek için kolunu tutuyorum. Nasırlı elimin altındaki yumuşak tenini hissetmek yabancı geliyor ama aramızdaki bağ bir şok dalgası gibi içimde dalgalanıyor.

Narin bileğini tuttuğum yere bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Aslında ne var biliyor musun? Dört Buds yeterli olacaktır," diye cevap veriyorum hemen.

Gözlerini kısıyor ve dili yumuşacık dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Bir an için tüm düşünce sürecimi kaybediyorum.

"Budweiser... Amerika'nın birası." Omuz silkiyorum. *Az önce lanet bir TV reklamından alıntı mı yaptım?*

Violette kolunu çekip bana "*senin neyin var?*" anlamına gelen evrensel bir bakış attıktan sonra biraların kapaklarını çıkarıp önüme koyuyor.

Barın üzerine biraların parasını ödeyecek kadar para atıyorum ve ona yüklü bir bahşiş veriyorum, ardından her iki elime de ikişer bira alıyorum. Bu gece kesinlikle gereğinden fazla ağırlandım ve Violette'in beni affetmesini sağlama çabamda sefil bir şekilde başarısız oldum. Ama her zaman yarın vardır.

"Teşekkür Violette," diyorum ona, genelde bende işe yarayan gülümsememi sunuyorum.

Bunu görmezden geliyor ve önlüğünü tezgâhın üzerine katlamak için dönüyor, bana o lanet kotun içindeki kışını güzelce gösteriyor.

"Mm-hmm," diyor arkasını dönmeden.

"Oh, hey, uh. Bu arada harika görünüyorsun," diye omzumun üzerinden ekliyorum. "Biliyorum," diye karşılık veriyor, hâlâ arkasını dönmeden.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu Violette'in çocukluğumuzda tanıdığım Violette'ten biraz daha özgüvenli olduğu kesin.

Bu beni mutlu ediyor; genç yaşlarında kendi değerini hiç göremedi.

Kalabalığın arasından geri dönerken sırtıyorum. Biraları masaya koyduğumda Sup çoktan bana ters ters bakmaya başlamıştı.

"Sadece dinleyemiyorsun, değil mi evlat?" diye sorar.

Yerime otururken omuz silktim. "Ne demek istediğini anlamadım, sadece evine hoş geldin diyorum."

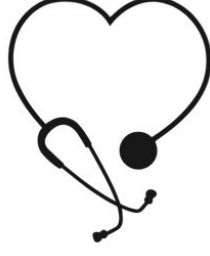
Başını bana doğru sallıyor ve birasını yudumlarken bir şeyler mırıldanıyor.

Oturduğumda Violette'e bakıyorum. Gözlerimin onunkilerle buluştuğu ana kadar bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor.

Sadece bir saniye ama bana ihtiyacım olan küçük umut kıvılcımını veriyor. Kesinlikle benimle savaşmaya çalışacak, ama bir şey istediğimde çok ikna edici olabilirim.

Ve öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatta nadiren ikinci bir şansınız olduğudur, bu yüzden eğer evren bana bir şans veriyorsa, bunu kullanacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 5

Violette

YAŞ 18

Dalewood Lisesi, Kütüphane

Rowan karşımdaki sandalyeyi çekerken, "Bunu çabuk yapmalıyım, bir saat sonra antrenmanım var ve geç kalamam," diyor.

Karşı masadaki gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum, hepsinin ne düşündüğünü biliyorum. Rowan Kingsley, okuldaki en yakışıklı çocuk, rugby takımının kaptanı, neden *Violette Taylor*'la oturuyor? Adımı bile bildiklerini varsayıyorum. Çoğu her hafta sonu sarhoş olup parti yapan havai tipler ama ben öyle olmadığım için, gecelerimi ders çalışarak, sabahlarımı da evde yeterli yemeği olmayan çocuklar için okulumuzun kahvaltılık kulübünü hazırlayarak geçirdiğim için sosyal bir dışlanmışım.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gülümserken kalbim küt küt atıyor. Rowan soluk mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor, üstüne de siyah beyaz bir fanila geçirmiş,

Standart Seahawks şapkası kafasında ters duruyor ve birkaç koyu sarı dalga ondan kaçıyor. Tanrım, adam muhteşem.

Son biyoloji ödevimiz için onunla eşleşecek kadar nasıl şanslı oldum, asla bilemeyeceğim. Gerçi buraya gelmeden önce kızlar tuvaletinde neredeyse kusuyordum.

Onu her zaman görüyorum çünkü her zaman bizim evde. O benim ikiz kardeşimin en iyi arkadaşı ve bana karşı her zaman iyi davranmıştır. O ve Jacob bodrumumuzda video oyunları oynarken ben sessizce oturup kitaplarımı okudum. Birinci sınıftan beri ikisini rugby oynarken izledim ve evimizdeki birçok akşam yemeğinden sonra o kurularken ben bulaşıkları yıkadım, ama onunla hiç uzun süre yalnız kalmadım ve bu avuçlarımı deli gibi terletiyor.

O bana bu kadar yakın otururken yanlış yerlere yapışmadığından emin olmak için siyah kapüşonumu karnımdan biraz uzaklaştırıyorum. Diyetime ve egzersiz rutinime sadık kalmaya çalışıyordum çünkü yaz gelmeden ve Rowan her gün havuzumuzun etrafında takılmadan önce gerçekten on kilo vermek istiyordum. Ancak geçen hafta benim ve Jacob'ın doğum günüydü, bu yüzden itiraf etmeliyim ki çok fazla pasta yedim ve regl oldum, bu yüzden bugün kendimi çok şişkin hissediyorum.

Rowan sanki içimden geçen düşüncelerle savaşıyormuş gibi, "Bugün çok hoş görünüyorsun, Vi," diyor.

Yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Her zaman güzel görünüyorsun,"
geveliyorum.

Rowan'ın gözleri biraz kısılıyor ve bir şişe sudan bir yudum alarak sırtıyor.

"Pekâlâ, ikimiz de güzel göründüğümüze göre başlayalım." Kıkırdıyor.

Kıpkırmızı olduğuma eminim ama yine de konuşmaya başladım. Küçük konuşmalar

Rowan Kingsley bana göre olmayabilir ama biyoloji? Kendime güveniyorum.

"Şey... Bizim için bir proje hazırlamaya başladım bile," diyorum defterimi açarak. Bilimi seviyorum, bu yüzden başlamakta bir sakınca görmedim ve ayrıca Rowan'ın rugby playoffları yaklaşırken yapacak çok işi var.

"Tabii ki yaptın." Sırtıyor. Midemde kelekler uçuşuyor. "Seni hak etmiyorum Vi," diyor.

"Merhaba King," diyor amigo takımının kaptanı Kyleigh Miller masamızın önünden geçerken. Ona bakmak bile özgüvenimi yüz puan kadar düşürüyor. O sadece haksız yere güzel olan kızlardan biri. Her

Dalewood Lisesi'ndeki bir çocuk onun okuldaki en seksi kız olduğunu düşünüyor ve iki uşağı Brittany Tucker ve Carmen Smith de onun peşinden giderek umutsuzca onun gibi olmaya çalışıyor.

Rowan yüzünü tam olarak ona dönmeden "Hey," diyor. Yumruklarının esnemesini ve kaşlarının çatılmasını izliyorum ve neden herkes gibi ona hayranlıkla bakmadığını merak ediyorum. Rowan sırt çantasından kitabını çıkarırken Rowan onun arkasında duruyor ve elini omzuna koyuyor.

"Cuma günkü maçınızı izlemek için sabırsızlanıyoruz, Kuzey Umber'i mahvedeceksiniz," diyor ve elini onun geniş omzunda gezdiriyor, ona hep dilediğim şekilde dokunuyor.

"Evet, teşekkürler," diyerek omuz silkiyor.

Bana bir kez daha baktı. Onun sarı, parlak saçları ve dünyanın en mükemmel vücuduyla uzun ve ince olduğu yerde, ben kısa ve olmak istediğimden daha yumuşakım, ne sarı ne de kahverengi olan vahşi kıvrıkcık saçlarım var. İkisinin arasında bir şey ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla düzleşmiyor. Ve sadeyim. Kyleigh gibi büyük mavi gözlerim yok. O mavi gözler şimdi Rowan'a kayıyor. Onun dengi değilim ve o da bunu biliyor. Notlarıma ve aramızdaki masada duran biyoloji ders kitaplarımıza bakıyor.

"Bir çalışma arkadaşına ihtiyacın olduğunu bilmiyordum. Ben olsam bunu seninle yapardım," diyor incindiğini belli eden küçük bir bakışla.

"Teşekkürler, ama Vi ve ben bunu hallederiz," diyor Rowan, sırtarak bana dönerek, "Değil mi Vi?"

"Evet," diye hızlıca cevap veriyorum ama dehşete düşüyorum, sesim çatlıyor. Boğazımı temizliyorum. "Susamış olmalısın," diye mırıldanıyorum.

Diğer iki kız kıs kıs gülerken Brittany "Ben söyleyeceğim," diyor. Yanaklarım utançtan kızarıyor.

Neden bu kadar tuhafım?

"Sonra görüşürüz, King. Bu arada maçtan sonra Carm'in yerinde bir parti veriyoruz. Kesinlikle gelmelisin," diye ekliyor Kyleigh uzaklaşmak için dönerken, bilerek ona dar, yırtık kot pantolonunun içindeki kıcını gösteriyor.

"Evet, çocuklar ne yapmak istiyor bir bakayım," diye cevap veriyor ve bir mesaja cevap vermek için telefonunu eline alıyor. "Görüşürüz," diye ekliyor, sonra telefonunu bırakıp bana bakıyor.

"Bunun için üzgünüm." Gülümsemesi gerçek. "Kyleigh nasıl olduğunu bilmiyor istilacı olmamak."

Ajandamı açarken gülüyorum.

Bu okuldaki neredeyse herkes bana görünmezmişim gibi davranıyor ama Rowan her zaman iyi davranıyor ve bana küçük kız kardeşi gibi davranıyor. Aynı sınıfta olmamıza rağmen lise boyunca da öyle davrandı.

Kalemimin ucunu not defterime vururken, "Belli ki senden hoşlanıyor," diye gözlemliyorum.

"Meh."

Eğiliyor ve standart baharatlı parfümünün kokusu bana çarpıyor. Sandal ağacı ve nane. Sanki bana bir sır verecekmiş gibi elini mükemmel dudaklarına götürüyor.

Yanındaki sandalyenin arkasını sıvazlayarak, "Çalışma arkadaşı olarak bu sandalyeyle eşleşirsem daha şanslı olurum," diye şaka yapıyor. Ben de pes ediyorum ve gülüyorum.

"Evet, belki, ama kesinlikle çok güzel," diyorum, onun ve iki arkadaşının kütüphane kapısından tamamen kaybolmasını izlerken.

"O biri, ama inan bana, bir keresinde onun iyi biri olduğunu düşünmek gibi bir hata yaptım. Ama değil." Omuz silkiyor. "Ve bu benim için büyük bir şart."

Kardeşimin en iyi arkadaşına on dakika önce olduğumdan daha fazla aşık olmamın mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama görünüşe göre mümkünmüş.

"Peki, şu ana kadar elimizde ne var?" diye soruyor, kollarını masaya dayayarak. Beş uzun saniye boyunca lacivert gözleri beni büyülüyor ve ağzımı kapatmak için kendimi fiziksel olarak zorlamam gerekiyor. Notlarıma bakıyorum.

"Kirleticiler," diye beceriksizce söylüyorum. "Mutasyon türleri, yapay bitkisel çoğaltım..." Bölgemizde yaygın olan tüm ilgili hava, su ve toprak kirleticilerini bulmamız gereken projemizin temelini açıklıyorum.

Bir saat boyunca planı, örnekler için ziyaret edeceğimiz yerleri ve sunumumuzu nasıl düzenleyeceğimizi gözden geçiriyoruz. Final notumuzun yüzde 20'si değerinde ve bunu yapmak için dört haftamız var. Ne zaman bir araya geleceğimize dair bir program belirledik ve önümüzdeki ay boyunca haftada üç günü onunla geçirmenin midemdeki kelebeklerin çılgınca uçuşmasına neden olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Rowan telefonunu çıkarır ve saati kontrol eder. "Kahretsin, gitmeliyim." Ayağa kalkıp kitaplarını toplamaya başladı ve durup bana baktı. "Hey, Vi, bunu benimle yaptığın için teşekkürler. Bu dersten gerçekten A almamız gerekiyor... yoksa... bu dersi geçemeyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, bilimden nefret ediyorum. Protonları ve elektronları anlamakta bile zorlanıyorum." Gülüyor.

Ağzım açık kaldı. "Başarısız olabilir misin? Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldanıyorum, sandalyemde arkama yaslanarak. Ona elektrostatik bağlantının kimya olduğunu söylemedim.

Biyoloji.

"Evet, bu boku tam olarak yayınlamıyorum. Bana trigonometri, kalkülüs, cebir verin, her gün geçerim. Bu bana göre değil ve gerçek şu ki, geçemezsem mezun olamayacağım. Ama baskı yok," diye hızla ekliyor, muhtemelen yüzümdeki endişeyi görüyor. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Söz veriyorum." Elini kalbinin üzerinde tutarak bana sırtıyor. Dolgun dudakları, muhteşem gülümsemesinin en küçük önizlemesini veren neredeyse orantısız bir kavisle yukarı dönmenin bir yoluna sahip. Sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor.

"Sorun değil," diyorum, biraz şaşırılmış bir halde. "Biyolojiyi severim. Ağırlığımı üzerime koyabilirsin," diye geveliyorum. "Ağırlık!" Düzeltiyorum, bu öğleden sonra ikinci kez utançtan boğazımın düğümlendiğini hissediyorum.

Daha da büyük sırtıyor ve masanın alt tarafı her geçen saniye daha iyi görünüyor. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunun için bir araya gelebilir miyiz?" diye soruyor.

"Perşembe hariç her gün boşum." Omuz silkiyorum. "Kahvaltı kulübü hazırlığı," ona Ulusal Onur Topluluğu'nun bir parçası olarak başkanlığını yaptığım kulübü hatırlatıyorum. Bu kulüp bana okula özel giriş izni bile veriyor, böylece evde sağlıklı bir kahvaltı yapacak kadar şanslı olmayan çocuklar için yemek hazırlayabiliyorum. En azından her Cuma bir tane alıyorlar.

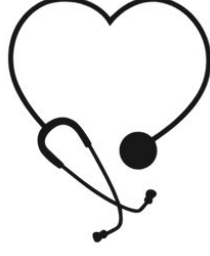
"Evet, kulüp başkanı, değil mi? Bu harika." Sırtıyor. *Öyle mi?*

"Yarın görüşürüz, Vi." Kıkırdıyor, sırt çantasını omzuna atıp giderken kütüphanenin karşısındaki birine el sallıyor. Saçlarımın perdesi altından utanmadan onu izliyorum.

Yürüyüşü kolay ve istikrarlı bir adım, Rowan'la ilgili her şey fiyaka ve özgüven sızdırıyor ve bunu denemiyor bile; bu yüzden herkes onu seviyor ve tüm kızlar onu istiyor.

Gözden kaybolurken iç çekiyorum.

Rowan Kingsley'e ağzımın suyunun akmadığı bir gün olacak mı merak ediyorum.

CHAPTER 6

Violette

HAZIR BULUNAN

"Tak, tak. Kim var orada? Po-wer domuzcuk! Tak, tak. Kim var orada? Sert küçük turt-le!" Hollie'nin küçük tatlı sesi beni uyandırdı.

Bir gözümü açıyorum, sonra hemen kapatıyorum. Daha hava bile aydınlanmamıştı. Televizyon hâlâ açıktı çünkü sevimsiz bir romantik komedi izlerken uyuyakalmıştım. Rowan Kingsley'i üst üste ikinci gece de aklımdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Birbirimize dokunduğumuzda içimden geçen akımı hatırlamamaya çalışıyordum. Sadece beni kızdırmaya yarayan bir akım. Onu geçen gece Shifty's'de görmek bende iz bırakmıştı ve o günden beri o lanet orantısız sırtışı aklımdan çıkaramıyorum.

Bu adamın cüretkârlığı beni şaşırtmadı. Onu dışarıda tutmak için yıllarımı duvarlarımı örerek geçirdim. Ve şimdi, on yıl sonra, bir çeşit suçluluk duygusuyla benimle arkadaş olmak istemesi fikri? Almayayım.

Hollie yatağında tavana bakıyor ve hâlâ *SuperPets*'i söylüyor. tema şarkısı ve ellerini göre hareket ettiriyor. Her şeye takıntılı

Özellikle de uçan süper domuz *Power Piggy*. Zekice, biliyorum.

Zihnimde en son çıkan country hitlerinin uçtuğu günler geride kaldı. Bugünlerde aklımda sadece Funhouse dizileri ve Disney filmleri var.

"Anne!" Hollie sabahın altısı için fazla heyecanlı bir şekilde tombul elini yanağıma atıyor. Gözlerimi kapalı tutarak sırtıyorum.

"Annem burada değil," diyorum en iyi robot sesimle, bu da Hollie'nin histerik bir şekilde gülmesine neden oluyor. Saat beşte uyandı, ben de pes ettim ve bir saat daha uyuması için onu buraya getirdim ve şimdi ikimizi de bir saat içinde hazırlayıp kapıdan çıkarmak için deli gibi koşturmam gerekecek. Neyse ki, ben erken vardiyadayken gittiği kreş, çalıştığım yerin iki kat aşağısındaki hastanenin içinde.

İşi kabul etmemin sebeplerinden biri de buydu. Taşındıktan sonra, onu bırakma konusunda hala biraz endişeliyim.

"Tost alabilir miyim?" diye soruyor kocaman bir gülümsemeyle. Küçük tombul yanakları pembe ve iri mavi gözleri benimkilerle aynı badem şeklinde. "Ve yoğurt," diyor.

Bu evde yoğurdu nasıl telaffuz ettiğimize kıkırdıyorum.

"Hadi gidelim, yoğurt kafa." Altın buklelerini karıştırıyorum ve ayağa kalkıp atletimin üzerine büyük, rahat Washington State kapüşonumu geçiriyorum. Küçük pembe geceliğinin içinde zıplıyor ve kollarını bana uzatıyor.

"Annenin yatağında zıplama konusunda ne demiştin?" Onu kucağıma alıp doldurulmuş güç domuzcağızıyla birlikte kalçama koyarken soruyorum.

Oturma odasına doğru ilerlerken kıkırdıyor. Televizyonu açıp *SuperPets*'in en sevdiği bölümünü buluyorum, bu arada ona meyve suyu, kızarmış ekmek ve tabii ki çilekli yoğurt getiriyorum. O yerleştikten sonra kahvem demlenmesi bitiyor, ben de kendime büyük bir kupa dolduruyorum ve mutfak tezgahından şarjda olan telefonumu alıyorum.

TEDDY

Bu hafta bir oyun buluşması yapabilir miyiz? Bu bebek doğmadan önce möööö diye başlamayan bir sohbe ihtiyacım var!

İlk yudumumu alırken gülüyorum. *Tanrıların tatlı nektarı, bu iyi.*

Teddy Hansen-Teddy Woods, onu hep tanıdığım gibi- Cal'in küçük kız kardeşi. Benden birkaç yaş büyük ve yakın zamanda taşındı.

kasabaya geri döndü. Büyürken hiç yakın olmadık ama şimdi ikimiz de neredeyse aynı yaşta çocukların anneleriyiz. Bu da temelde aynı hayatı yaşadığımız anlamına geliyor. Geçenlerde yerel parkta Mom and Tot zamanı sırasında onunla karşılaştığımda anında bağlantı kurduk. Kocasını acil yardım görevlisiydi ve geçen kış vardiyası sırasında bir başkasını kurtarıırken feci bir kaza sonucu vefat etti. Bir kahraman daha hayatını kaybetti.

Evet!

Hols bu sabah beni Power Pig hakkında şarkı söyleyerek uyandırdı, ben domuzlar hakkında rüya görerek uyuduktan sonra. Yardım gönderin.

Bir yudum daha alıyorum ve cevabını bekliyorum. Teddy ölen kocasının bebeğini doğurmak üzere ve iki çocuğuyla birlikte yapayalnız. Yine de pozitif ve çok komik. O bir güç direği, bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. Hollie'nin sekiz yaşındaki oğlu Dalton ve dört yaşındaki kızı Penny'nin üzerinde yürüdüğü zemine taptığını fark edince onunla arkadaş olmak hiç de zor olmadı. Çocuklar oynarken kolayca sohbet ettik ve yerel kütüphaneden yeni çıkmış, çocuklarının arasına sıkıştırılmış, okumak istediğim baharatlı aşk kitabının bir kopyasını gördüğümde kaderimizde arkadaş olmak olduğunu gerçekten anladım.

TEDDY

En azından sıcak tekerlekli bir mayına basarak uyanmadın. Ayağım asla iyileşmeyebilir.

Gönderdiği fotoğrafı açarken gülüyorum. Gerçekten de oturma odasının ortasında bir Hot Wheels mayını var.

Tamam sen kazandın, zaten işe geç kaldım. Perşembe mi? Çocukların oturma odamı dağıtmasına izin verip pizza yiyebilir miyiz?

TEDDY

Bu bir randevu.

Gülümsüyorum ve kahvemini sonunu yutarken saate bakıyorum, hem kendimi hem de Hollie'yi hazırlamak için yirmi dakikam olduğunu fark ediyorum. Fincanımı lavaboya koyup mutfağımın köşesini dönüyorum. İşte o zaman, zaten geç kalmış olan hiçbir annenin duymak istemeyeceği sözleri duyuyorum.

"Ah oh, anne."

Oturma odasına adımımı attığım anda onu gördüm. Hollie, halının üzerine dökülmüş bir kutu Cheerios'un ortasında duruyordu. *Tüylü* alan

Dağınıklığın altından halı ve plastik bir kase görünüyor. Mısır gevreğinin bulunduğu mutfak dolabına bakıyorum ve açık olduğunu görüyorum. Ben Teddy ile telefonda konuşurken içeri sızdı ve ben fark etmedim mi? Yorgun *olmalıyım*.

Başının belada olabileceğini düşündüğünde alt dudağı titremeye başlıyor. "Domuzcuk da acıkmıştı," diyor.

Yüzümü avuçluyorum ve gülmeye başlıyorum. Şu anda uğraşmam gereken son şey bu ama sinirlenmek yerine telefonumu alıp bir fotoğraf çekiyorum ve Teddy'ye gönderiyorum.

Sen tahttan indirildin, ben kazandım.

Bunu temizleyip yirmi dakika içinde kapıdan çıkarmam için bana şans dile.

TEDDY

İhtimaller hep sizin lehinize olsun.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

ROWAN

Bana eğitim veren kıdemliler, orman yangınlarıyla mücadele dünyasında hiçbir işin yangın hattından daha önemli olmadığını açıkladılar. Hareket halindeki bir yangın ile yanmamış yakıt arasında mineral toprağa kadar kazılmış bir hendek oluşturmak çok önemli bir zanaat.

Yirmi iki yaşına bastığım yaz bu işe ilk başladığımda farklı el aletleriyle ve farklı teknikler kullanarak kazma alıştırmaları yaptım. Tüm yaz boyunca ilk yangınlarımda hat kazdım ve sonra yarı yolda ilk kez bir testere aldım ve bunun doğuştan iyi olduğum bir şey olduğunu anladım. Sezon sona erdiğinde, nasırlı ellerimde birkaç yeni kabarcık, botlarımda birkaç kesik ve bir sonraki yangın sezonu için derin ve karanlık bir özlemle ayrıldım. Ne kadar çok beceri öğrenebilirim o kadar iyiydi.

Nereye varmaya çalışıyorum? Orman yangınlarıyla mücadele etmek, doğa anaya karşı durmak benim kanımda var ama hafife aldığım bir şey değil. Hiçbirimiz hafife almıyoruz.

Orta parmağımızı kaldırarak dövüşmeye hazır bir şekilde orospunun yanına gitmeyiz, ona layık olmadığımızı göstermek için başımız eğik bir şekilde dövüşürüz.

Yanmayı durduramayacağımızı biliyoruz, bu imkansız olurdu. Tek yapabileceğimiz denge yaratmaya çalışmak. Biraz verip biraz alıyoruz, en az yıkımın yolunu çiziyoruz. Eğer şanslıysak, istediğimizi yapar ve bizi canlı bırakır.

"King, arkada demirlediğin halat ne?" Sup ben yaklaşırken soruyor, adımlarım ağır. Kevlar kayışlarım çamur, is ve talaşla kaplanmış.

"Soğuk siyah," diyorum ona, alnımdaki teri silerek. Gözlerim yanıyor. Neredeyse iki gün izin aldıktan sonra beş gündür buradayız. Hiç durmadan çalışıyoruz. Ama bu iyi, dikkatimi dağıtmak işime yarayabilirdi.

Violette'i Shifty's'te gördükten birkaç gün sonra bizi buraya çağırdıklarında, Mae'ye mümkün olan en göze çarpmayan şekilde Violette'in hala aynı telefon numarasına sahip olup olmadığını sormak üzereydim. Ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama onu aramaya ya da mesaj atmaya karar verdim çünkü iki gün boyunca onu aklımdan çıkaramadım. Kocasıyla aralarında ne olduğunu merak etmeden duramıyordum. Ayrıca bana olan kızgınlığı gözlerinde alevlendiğinde ela gözlerinin nasıl biraz daha yeşile döndüğünü hayal etmekten de kendimi alamıyordum.

"Caleb nerede?" Sup telefonuna notlar yazarak Violette hakkındaki düşüncelerimi bölerek soruyor.

Makasımı çıkarıp asi çalılarını kesiyorum.

"Opp ve Roycie ile işimiz bitiyor. Kestikleri kenarda bir sürü eğrelti otu vardı."

Sup gözlüklerini ve eldivenlerini çıkarıp yarı temiz bir elle gözlerini siliyor. Canavar bir rakun gibi görünüyor.

"Derinlere mi götürüyorsun?" diye soruyor, yakıtımızı yangının yolundan en uzakta, alev alma olasılığının en düşük olduğu derin yeşile yerleştirdiğimizden emin olmak .

"Evet," diye onaylıyorum. Kollarım ağrıyor. Muhtemelen on saattir balta kullanıyorum, çalı kesiyorum ve kazıyorum. Arada fırsat buldukça yemek yiyorum çünkü gerçekten mola vermiyoruz. Öyle yapmamız gerekiyor ama bu kuralları koyanların burada olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Git birkaç zincir yukarısında keşif yap, çocukların işlerini yaptıklarından emin ol, yemek yemeliyiz, yakında hava kararacak. Bugün iyi bir ilerleme kaydettik." Sırıttırıyor. "Squaddie."

"Kahretsin, hâlâ kulağa çok tuhaf geliyor." Kıkırdıyorum. Motorlu testeremi omzuma yaslayıp boştaki elimle bir el feneri alıyorum, yukarıdaki çocuklar bir şey kaçırırsa diye yanımda getiriyorum.

"Onlara her seferinde birkaç tane yemek için işaretlemeye başlamalarını söyle," diye ekliyor Sup, "Hemen!" Geri çağırıyorum.

Tepedeki dumana doğru bakıyorum. Rüzgâr biraz azaldı ve hava tahminlerine göre bu gece yağmur yağacak. Umarım gerçekten bir fark yaratacak kadar yağar.

Roycie, Sam ve Gareth'a "Yemek zamanı beyler," diyorum. Kaptanımız Cal'ın dikkatli gözleri altında yangının sıcak kenarının güneyindeki bir alana bir pompa yerleştirmek için çalışıyorlar.

Cal, "Bizimle gelmek istersen işimiz bitmek üzere," diyor. "Birkaç saattir sadece biraz su pompalamaya çalışıyoruz. Şu huş ağaçlarının olduğu yerlerde hâlâ çok fazla ısı var," diyor ve ölü yığınlarını işaret ederek Roycie'ye bakıyor.

"Benim Pulaski'mden daha derin," diye ekliyor Roycie. "Sadece en sıcak bölgeye bir hortum götürmek istiyoruz."

Başımı salladım. "Elbette," diyorum, ne kadar çabuk sararsak daha derin çukurların oluşmasını engelleme şansımızın o kadar artacağını biliyorum.

Kırk beş dakika sonra alanı oyduk ve Cal hortumu yönlendirmenin en iyi yolunu bulurken her şeyi soğutmak için püskürtmeye başladık. "Bu alan soğuyana kadar bekleyip yemek yiyeceğiz, sonra aşağı ineceğiz. Kuzeybatıdaki sırtta," diye sesleniyor bize.

Hepimiz yaptığımız işi bırakıp nefes alıyoruz. Vücudum durduğunda açlıktan öldüğümü fark ediyorum. Etrafı tararken çocukların şakalaşmalarını dinliyorum ve biraz daha temizlenmesi gereken bir huş ağacı görüyorum. Biraz elektrolit içtikten sonra hızlıca halletmek için oraya doğru ilerliyorum.

Ama omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirmek gibi lanet bir çaylak hatası yapıyorum, o sırada ayağımı kaybediyorum ve aniden aşağı doğru çekiliyorum.

"Siktir!" diye bağırdım. Bir bacağım küle düşerken diğeri hala altımda, garip bir şekilde bükülmüş. Kollarımı başımın üzerine atıyorum ve işte o zaman hissediyorum.

Islık çalan dev bir çaydanlığa gittikçe yaklaşıyormuşum gibi geliyor. Ta ki buharının sıcaklığına doğru yürüyene kadar, yüzüm musluğun önündeymiş ve tüm buharı derin bir nefesle içime çekiyormuşum gibi. Sanki içim eriyormuş gibi hissediyorum. Çukurdan çıkan beyaz sıcak toz kül her yerimi yakıyor ve sol bacağım yanıyor.

Sanırım yardım çağırıyorum ama emin olamıyorum. Göz kapaklarımın ardında yüzler beliriyor ve her şey kararmaya başlarken yanma devam ediyor.

Bilincim kapanmaya başlarken acı bir gerçekle yüzleşiyorum. Jacob gibi ben de öleceğim, çünkü az önce bir kül çukuruna düştüm.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

ROWAN

Violette derenin kenarında durarak, "Suda kurbağa yavruları var, bu kadar kirli olamaz," diyor.

Mayıs sonu güneşi çok sıcak ve ağaçların arasından süzülürken çıplak omuzlarına benek benek düşüyor. Uzun, dalgalı saçlarını büyük bir at kuyruğu yapmış ve üzerinde büyük boy bir Green Day atleti var. Yardım edemiyorum ama arkadan biraz bakıyorum. Eğer içine soksaydı kıvrımlarını biraz daha ortaya çıkarabilirdi. Her zaman onları örtmek istiyor gibi görünüyor ve nedenini bir türlü anlayamıyorum.

Kıkırdıyorum ve Elk Deresi'nin kenarını gösteriyorum. "Bira kutuları da var, yani evet, olabilir."

Violette burnunu kırıştırıyor. Ama haklı olduğumu biliyor.

"Bush partileri... Çocuklar buraya gelip sürekli parti yaparlar," diyorum ona, hiç partiye gitmediğini bildiğimden. Violette, Jacob'ın her şeye hazır kişiliğine kıyasla daha sessiz bir ikiz. "Kasaba, partileri ve çöpleri durdurmak için güvenlik görevlisi göndermekten bahsediyor."

"Yapmalılar," diyor, sanki bu onu gerçekten rahatsız ediyormuş gibi. "Birlikte çalıştığın ekip neden her şeye sahip olduklarını ve her şeyi bozmaya hakları olduğunu düşünüyor anlamıyorum. Bu orman ve bu dere burada yaşayan hayvanlara ait," diyor kızgın bir ses tonuyla.

Birlikte vakit geçirdiğimiz iki hafta içinde biraz daha cesurlaştı, ancak bazen hala tam olarak nasıl hissettiğini söylemekten kendini alıkoyduğunu söyleyebilirim.

Ellerimi savunmak için kaldırıyorum. "Yılbaşından beri bir tanesine bile gitmedim. Rugby ve biyolojiden geçmeye çalışmakla çok meşgulüm ama bir sonraki okul bok kafalılar toplantısında bunu not edeceğimden emin olabilirsin."

Kendine rağmen gülüyor, o kızgın, ağaçlara sarılmış havasını korumaya çalışıyor. Violette'in gülerken ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Yani, onu çok gördüm, açıkçası, onun etrafında olmak yeni bir şey değil. Rugby oynamadığım zamanlarda Jacob'la birlikte onun evinde yaşıyorum sayılır - en azından o salak Max Peters'la sürekli takılmaya başlamadan önce öyleydim - ama daha önce onunla hiç yalnız kalmamıştım, bu kadar sık değil. Garip olacağını düşünmüştüm ama aslında eğlenceli oldu.

Sanırım en çok sevdiğim şey? Her zaman çok şeyimiz oluyor. Gerçek bir sohbet yapmak bizim için çok kolay. Akıllıca bir sohbet, ki bu bizim okulda zor bulunur. Violette son trendleri ya da ne söylemesi gerektiğini umursamıyor, sanki kendisi olmaktan başka bir şey yapamıyor ve bu da onun yanında kendim olmaktan daha az korkmamı sağlıyor.

"İki katı ya da hiç, Elk Deresi'nde Petersburg Deresi'nden daha fazla kirletici var."

"Sıra sende," diyor ve sırt çantasından cam bir şişe çıkarıp suyun kenarında dolduruyor.

Bütün öğleden sonra hangi toprak ve su örneklerinin en tehlikeli kirleticileri içereceğine dair iddiaya girdik ve oldukça tatsız yerlere gitmek zorunda kaldık. Çoğunlukla, ben zorunda kaldım. Yerel spor salonunun iğrenç soyunma odası zemininden örnek almamı istedi. O soyunma odasında garip şeyler oluyordu ve almak için iki çıplak kıçlı yaşlı adamın duşa girmesini beklemek zorunda kaldım.

"Protonları ve elektronları bile anlamayan biri için" diyor benimki olduğunu düşündüğüm bir sesle, ama bu çok kötü bir deneme. "Kendine oldukça güveniyorsun." Dirseğiyle beni dürtüyor ve aklıma çılgınca bir fikir geliyor.

"Bu bahsi kazandığımda -kazanırsam değil- yeni Annabelle'i izleyeceğiz. filmini izliyorsun ve tüm bu süre boyunca gözlerini açık tutuyorsun," diyorum ona.

Violette bana bakıyor, dolgun pembe dudaklarından gülümseme düşüyor. Violette'e gerçekten çıkma mı teklif ediyorum?

O güzel gözleriyle bana bakıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. O Jacob'ın kız kardeşi ve bu havayı yanlış yorumluyor olabilirim, bu yüzden belki de sözümü geri almalıyım ama yapmıyorum. Sadece bekliyorum, benimle de daha fazla zaman geçirmek isteyip istemediğini merak .

"Neden ödül olarak bunu istiyorsun?" diye soruyor tereddüt etmeden. Açık sözlü olduğu için ona puan veriyorum.

Omuz silkiyorum ve şapkamın kenarını şekillendirerek suya bakıyorum. "Bilmiyorum." Yüzümü ona dönüyorum. "Sadece atık istasyonundaki çitlere tırmanmadığımız ya da kasabanın en ölümcül topraklarını bulmaya çalışmadığımız zamanlarda takılmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm, sence de öyle değil mi?"

Violette omuz silkiyor ama sanki bir yanıt arıyor. Onu hazırlıksız yakalamak bana cazip geliyor. Sıcak, erken yaz güneşi yüzünde parlıyor, yanaklarında ve alnında ince bir ter tabakası parlıyor. Violette'in başka senaryolarda terlediğine dair hiçbir şekilde hazırlıklı olmadığım bir görüntü aklımdan geçiyor.

"Kazanırsan giderim, ama tüm süre boyunca gözlerimi açık tutma şansım yok Kingsley. Jacob'la geçen hafta sonu izlediğiniz filmi zar zor izleyebildim." Sözleri, uzun saçındaki tokayı çekip omuzlarına düşüşünü izlediğim hayallerimi böldü.

Hay sikeyim. Kafamdan atmak için gözümü kırpiyorum.

"Jeepers Creepers korkutucu bile değildi." Bir yastığın arkasına saklanmış küçük bir burrito gibi kanepeye sıkıştığını hatırlayarak gülüyorum.

"Ve patlamış mısırını kendin almalısın, seninle paylaşmayacağım. Çok fazla yiyorsun" diye ekliyor.

Doğru, çok yiyorum.

"Kendimi savunmak için, günde bin kalori yakıyorum," diyorum ve bu da ondan bir kahkaha daha kazanıyor.

"Bu soruna sahip olmayı çok isterdim. Ne istersem yiyebilmek ve içinde kaç kalori olduğu konusunda hiç endişelenmemek güzel olurdu. Metabolizman kıskanılacak gibi," diyor ve kendi vücuduna bakarken otoparka doğru yürümeye başlıyor.

Ne oluyor lan?

"Sen neden bahsediyorsun Vi?" Önüne geçerek soruyorum. Yürümeyi bırakıyor ve alanını işgal ettiğim için yutkunuyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece soru sorarcasına bana bakıyor, ben de devam ediyorum, "Demek istediğim... harika görünüyorsun."

Gülüyor ve tekrar yürümeye başlıyor. "Teşekkürler ama ben pembe gözlük takmıyorum. Görünüşümden memnunum, asla Kyleigh Miller ya da onun Barbie tayfası gibi incecik olmayacağım," diyor hızlı adımlarla annemin koruma alanındaki park yerine park etmiş SUV'sine geri dönerken.

Bindik ve yüzümü ona döndüm, bunu gerçekten istiyordum, böylece bir gün aptalın biri görünüşünü takdir etmezse diye bunu hatırlayacaktı.

"Evet, o konuda, bil diye söylüyorum, çoğu erkek yumuşaklık ister. Kıvrımlar iyi bir şeydir, Vi."

Başını kaldırıp bana bakıyor, boynundan yanaklarına doğru yumuşak pembe bir allık süzülüyor. "Teşekkürler, bu geceleri daha iyi uyumama yardımcı olacak." Gülüyor ve dirseğiyle beni şakacı bir şekilde dürtüyor.

Hava koyulaşıyor ve ben de en ufak bir hareketinde pelüş alt dudağını dişlerinin arasına alışını izliyorum.

gergin. Sanırım onu sinirlendirmek hoşuma gidiyor.

"kanalizasyon tesisi var," diyor Violette, havayı değiştirerek.

SUV'u çalıştırırken gülerken ona "Bir Cuma gününü geçirmenin en sevdiğim yolu," diyorum. Ama bilmediği bir şey var ki, bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Çantasına uzanıp burun tıkaçlarını çıkarıyor ve bir tanesini bana uzatıyor.

"Hazırlıklı geldim," diyor gülerken. "Kral mı?" diye soruyor.

Cevap vermeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"King... benimle kal," diyor, gözleri endişeyle büyüyor ve sesi kapalı.

Konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum-

"Kral, bana bakmaya devam et," diye tekrar duyuyorum ama bu artık Violette'in sesi değil. Violette'in gözlerindeki ışık kaybolurken, görüşümü başka bir ışık dolduruyor. Güneş mi? Sanırım hareket ediyorum. Kollarım birinin omuzlarında ve bu kişi her kimse beni sıkıca tutuyor.

Tanıdık bir ses yankılanıyor: "Tanrı'ya şükür, üzerinde o yangın korumalı giysiler vardı."

"Helikopter her an burada olabilir. Sence bunlar ikinci mi?"

Bu ses Sup'a ait. Benden üç yüz metre uzaktaydı, şimdi nasıl yanımda? Saniyeler mi? İkinci derece yanıklar gibi mi? Farkına vardığım an, onu hissediyorum ve uluyorum. Sol bacağıma odaklanmaya çalışıyorum, adamlar beni ileri doğru çekerken yerde sürükleniyor, beni kesinlikle tıbbi tahliye alanına götürüyorlar.

"Lanet bacağım..." Dışarı çıkmayı başardım, dişlerim çok sert takırdıyordu. Sezon dışında eğitimli bir sağlıkçıyım, bu yüzden şokta olduğumu hemen anladım.

"Biliyorum dostum. Kendine çok iyi davrandın ama çok şanslısın. Burada benimle kal, bayılmışsın," diyor Kaptan. "Bölgeye varmak üzereyiz, helikopter çoktan geldi."

Caleb, "Seni on saniyeden kısa bir sürede çıkardık," diyor.

Baldırımın ve uyluğumun bir kısmının yandığını hissedebildiğim yere bakarken her şey aklıma geliyor. Koluma bakıyorum, sarı Nomex'im yanmış ve sol üst kolumda kabarcıklar var, bir ton, ama siyah değil.

Başımın geriye düşmesine izin verdim, saniyelik yanıklara bakılırsa Kaptan haklıydı.

Caleb ve Cap'e "Tanrıya şükür oradaydınız," diyorum ve yanmış et ve saç kokusuyla birlikte mide bulantısı beni sarıyor.

Adamlarımın beni kayalık arazide taşımasıyla bölgeye varıyoruz. Sağlık görevlisi bekliyor; bana adını söylüyor ama hatırlamıyorum çünkü acı çok korkunç. Sıhhiye çadırında küçük bir tabureye oturtuluyorum. Başka bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. Midem bulanırken başımı çeviriyorum ve kusuyorum.

Kaptan sırtımı sıvazlarken huysuzca, "Dayan dostum, birazdan içeri gireceksin," diyor. *İçeri giriyorum.* Hastaneye. Koluma bakarken başka seçeneğim olmadığını biliyorum ve şu anda ağrı kesici ilaçlara ihtiyacım var. Uzun zamandır yanmamıştım.

"Neredeyse bu duyguyu unutuyordum," diyorum ekibimin beni çevreleyen kısmına - sadece Sup, Caleb ve Cap. Diğer herkes çalışmaya devam ediyor, çünkü yaralı olmama rağmen alevlerin umurunda değil.

Doktor her zamanki soruları soruyor ve ağrı için bana iğne yapıyor. "*Bu nasıl oldu, ağrı seviyem birden ona kadar kaç?*" Sanırım onlara cevap veriyorum. Hayati değerlerim alındı. Ne kadar kötü şokta olduğumu ölçtüklerini bilecek kadar uzun süredir bu oyunun içindeyim. Giysilerim çıkarıldı ve vücut ısıımı korumak için Mylar battaniyeye sarıldım. Sonraki birkaç dakika boyunca, Cal'ın bana uzattığı bir bezi ısıtırken isimsiz doktor beni gazlı bezle sarmaya çalışıyor.

Orospu çocuğu.

Mide bulantısı dalgaları acıyla birlikte devam ediyor. Bu şekilde yanmak, hâlâ yanıyormuşsunuz gibi hissettiriyor. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu durduramaz.

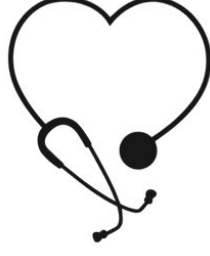
Bacağımı ve kolumu kuru, temiz gazlı bezlerle gevşekçe sarıyorlar, kıyafetlerim parçalanmış halde üzerimden sarkıyor, ancak gelen helikopterin sesi duyulduğunda hala kesilip açılmadığı ve suyla ıslanmadığı yerde duruyor. İndiğinde, helikopterin yüklenişini izliyorum. Doktorum Sup'i hasta irtibatım olarak atadı.

Yüklendiğim gibi girip çıkıyorum.

"Seni haberdar edeceğim, Tim," diye sesleniyor Sup. *Tim*. Sıhhiyenin adı bu.

"On beş dakikadan az bir sürede orada olacağız. Bakersfield'a gidiyoruz," diyor Sup bana güven verici bir şekilde. "Sanki birkaç saniye gibi geliyor, kışında at nalı var evlat," diyor.

Sanırım başımı salladım, ama emin değilim. Pilotun telsizinden Bakersfield'a rotada olduğumuzu bildiren sesi duyulduğu anda gözlerimi kapatıyorum. Violette'in gülümsemesinin benim için olduğu uykuya geri dönmek için kendimi zorluyorum ve sonra karanlığın beni almasına izin veriyorum.

CHAPTER 9

Violette

"Sizi ekokardiyograma göndereceğiz Bay Rath. Kalbiniz hala küçük bir aritmi barındırıyor. Sadece daha derin bir inceleme gerektirecek bir şey olmadığından emin olmak istiyoruz, tamam mı?" Sekiz gündür bakımında olan elli küsur yaşındaki elektrikçiye durumu anlatıyorum. Üçüncü derece elektrik yanıklarıyla geldi ve kalbi o zamandan beri sorun çıkarıyor, ki bu nadir görülen bir durum değil.

"Sen ne dersen Vi." Sırıttıyor. Acısı şimdi çok daha iyi.

"Pekâlâ, birkaç dakika içinde tekerlekli sandalyeye oturmanıza yardımcı olacak biri gelecek," diyorum ve lateks eldivenleri ellerimden çıkarıp tek kullanımlık önlüğümle birlikte yarı özel odanın kenarındaki kirli kutusuna atıyorum.

Dışarı çıkıyorum ve az önce verdiğim ilaçları kapısının önündeki tekerlekli bilgisayara giriyorum. Sessiz bir gece, şu anda kanadımda sadece iki hastam var, bu yüzden onlarla yakından ilgilenebiliyorum, bu da hoşuma gidiyor.

Hemşire istasyonuna doğru ilerleyip masanın arkasına oturuyorum ve buzlu kahvemden kalanları alıyorum. Normalde geceleri kafein içmem ama altı gecelik gerginliğimin ilk gecesi her zaman en kötüsüdür. Dönüyorum

Ayda altı gecelik bir gece vardiyası ile, önceki iki haftada bir döngümden daha iyi.

Bu yeni programla zamanın yarısında zombi anne olmayacağımı umuyorum. Telefonumu çıkardım. 21:30. Hemen anneme mesaj atıyorum.

Nasıl ?

ANNE

İyiim, tatlım.

Yatma zamanı konusunda doğru yolda olduğumuzu umarak rahat bir nefes alıyorum.

Teşekkürler.

ANNE

Bir noktada kendi torunuma baktığım için bana teşekkür etmeyi bırakmanız gerekecek. Bu benim işim ve bunu seviyorum.

Gülümsüyorum.

Teşekkürler.

ANNE

Gülüyorum.

ANNE

Ayrıca bu şekilde ev kadınlarını izleyebiliyorum, baban asla benimle izlemeyecek.

Acil servisten gelen masa telefonu çalarken gülüyorum ve telefonumu önlüğümün arka cebine koyuyorum.

Casey, benim katımdaki diğer hemşire, cevap veriyor. Bay Rath'ın dosyasına bazı notlar eklerken yarı dinliyorum.

"Buz koymadılar, değil mi? Sahadakilere bunu yapmamalarını söylüyorum, bu her zaman durumu daha da kötüleştiriyor," diyor Casey hattın diğer ucuna. Bu benim dikkatimi çekti. Fieldies, orman yangın söndürme ekibindeki sağlık görevlileri anlamına geliyor.

"Fieldies elinden gelen her şeyi yaptı." Jacob hastaneye geldiğinde bunu duyduğuma dair bir anı zihnimde canlanıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve derin bir nefes almaya çalışıyorum ama olmuyor.

Hatta bir şey oldu. Bütün hafta Skykomish'teki yangını izledim. Babam sürekli bu konudan bahsettiği için yerel ekiplerimizin de bu işin içinde olduğunu biliyorum. Tanıdığım birinin yaralandığını ya da daha kötüye gittiğini düşününce kanım anında hızlanmaya başlıyor. O tanıdık ezici ağırlık göğsüme . Nefes almaya çalışıyorum ve kendime Casey'nin gerçekten kötü olamayacak kadar sakın olduğunu hatırlatıyorum. Her kimse, iyi olmalı. Değil mi?

Ben dikkatle dinlerken Casey birkaç soru daha soruyor. Kısa kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış. Konuşma sırasında söylediği şeyleri katalogluyorum.

Hastanın sol bacağında ikinci derece, üçüncü derece yok denecek kadar az, üst kol ve omuzda dağınık birinci ve ikinci derece yanıklar. Vücut yüzeyinin yüzde onu etkilenmiş. Çeşitli yerlerde hafif buhar yanıkları, duman inhalasyonu. Erkek, beyaz, yirmi sekiz yaşında.

King'in ekibindeki tüm adamların yaşlarını hatırlamaya çalışırken midem bulanıyor. Ondan başka yirmi sekiz yaşında olan var mı?

Düşünemiyorum. Ayağa kalkıyorum ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışarak sandalyenin arkasına geçip onun dosyasına bakmaya çalışırken ekranını açmasını izliyorum. Ben adını okuyamadan telefonu kapatıyor ve bana bakıyor.

"Çabuk bir adam gönderiyorlar. Bu Rowan Kingsley."

Kalbim kulaklarımda çarparken ve tüm vücudum ısınırken fiziksel olarak yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

"Başka bir şey daha var Vi... Bir kül çukuruna düştü."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan göğsümü bir gerginlik kaplıyor. Jacob'ın son anlarının nasıl olacağını hayal ettiğim her görüntü zihnimde oynuyor. Konuşurken dizlerimin ve sesimin güçlü kalmasını istiyorum. Bu işi kabul ederken bunu görebileceğimi *biliyordum*. Bir aydır bu konuda kendi kendime konuşuyordum.

"Onu 306-A'ya koyacağız, orada sadece o olacak. Gece boyunca ağrıdan epeyce ayakta kalabilir." Onunla konuştuğumu duyuyorum ama sesimde, kafamı dik tutmaya çalıştığımda her zamanki garip yankı var, sanki beynime komut vermiyor da kendi konuşmamı dinliyormuşum gibi. Neredeyse robotik.

"Vi? İyi misin?" diye soruyor, ayağa kalkarak.

Gözlerim onunkilere kayıyor, endişeyle dolup taşıyorlar. Hâlâ sandalyesini tuttuğumu ve nefes nefese kaldığımı fark ediyorum. Bırakıyorum ve ellerimi esnetiyorum. *Başka bir gün. Bu başka bir günün sorunu.*

"Evet, ben sadece... nasıl olduğunu söylüyorlar?" Ona soruyorum, lazerle odaklanıyorum ve onu diğer hastalar gibi düşünmeye niyetliyim. Yapmam gereken bir iş var.

Uzanıp kolumu okşadı. "Durumu stabil." Onu tanıdığımı biliyor.
-Herkes biliyor. Ve kardeşimin başına gelenlerin de benzer olduğunu biliyor. Sadece o kadar şanslı değildi.

Titrek bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam o zaman. Odasını hazırlayalım. Ne kadar sürecek?" Ona soruyorum

"On ıla on beş dakika," diyor, çizelgesinde odayı not ederek.

Onu görmeden önce kendimi toparlamak için bir saniye yalnız kalmaya ihtiyaç duyarak, "Birkaç malzeme alacağım," diyorum.

Malzeme odasına doğru ilerliyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp üzerine eğilerek kalp atış hızımın düşmesi için yalvarıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, beş kez nefes alıyorum, beş kez nefes veriyorum. Ne olduğunu ya da çukurdan nasıl çıktığını merak ederek bazı ihtiyaçları doldurmak için plastik bir kutu alırken onunla ilgili pek çok anı gerçek zamanlı olarak zihnimden geçiyor. Kendime onun iyi olduğunu ve diğer hastalar gibi olduğunu söylüyorum. Neredeyse inanana kadar bunu defalarca tekrarlıyorum.

King'in odasına gittiğimde Casey yatağını hazırlamayı bitirmişti. Elime geçen her şeyi yatağının başucundaki tepsiye koydum, çabuk bitireceğimizi biliyordum.

"Burada birkaç dakikaya daha ihtiyacım var, aşağı inip onlarla körfezde buluşmak ister misin?" Casey işini bitirip tepe lambasını yakarken ve panjurları kapatırken soruyor.

"Evet," diyorum , "Anladım."

Başını sallıyor. "Buradaki işim bitince D Kanadı'nı kontrol edeceğim. İhtiyacınız olursa beni arayın."

"Teşekkürler," diyorum ona, odadan çıkarken ellerime bakıyorum, titriyorlar. Onları sabit tutacağım.

Travma bölümündeki bekleyiş sonsuz gibi görünüyor. Pantolonumun büzgüsüyle oynuyorum, at kuyruğumu sıkıyorum, parmaklarımı masaya vuruyorum, kafamda milyonlarca soru ve düşünce dolaşıyor, kendimi delirtebileceğimi düşünüyorum ve sonunda volta atıyorum. Böyle bir hastanede en son ne zaman volta attığımı hatırladıkça etrafımdaki gürültü sürekli ama birbirine karışıyor.

Onun hemşiresi olacağım. İşimi yapacağım ve her zaman yaptığım gibi yapacağım.

Ana masanın üzerindeki saate bakıyorum. Kahretsin, sanırım sadece beş dakika olmuş. Jacob'la ilgili geçmiş travmamın bu durumu gölgelemesine izin , biliyorum. Artık King'i tanımıyorum bile, onun yaralanması beni böyle etkilememeli.

Ama öyle.

Eğer onu görebilirim... sadece iyi olacağına dair bir fikir , o zaman iyi olacağım, diyorum kendime körfezin etrafındaki sekiz figürüme devam ederken.

Asansör kapılarının açılması neredeyse sağır edici bir ses, sanki bir vakum havayı içimden emiyor. King'i o yatakta yatarken gördüğümde göğsümün yarılmasına ve kalbimin milyonlarca parçaya ayrılmasına hazırlıklı değilim. Mavi gözleri kapalı. Hastane önlüğü giydirilmiş ama yüzü kirli ve tarladan gelen isle kaplı, saçları ter içinde, karmakarışık ve düğüm düğüm. Sağ kolunda, eline yakın bir yere serum takmak için ovarak temizledikleri bölgeyi görebiliyorum. Sol kolu bandajlı, çoğunlukla üst pazusu ve omzu. Ona eşlik eden acil servis hemşiresi tarafından bilgilendirilirken yanıklarının nerede olduğunu anlıyorum. Bir hamal King'i iterken o da benimle birlikte yürüyor.

"Dr. Grayson buradaki doktorunuzun deri nakli için onu değerlendirmek isteyeceğini söyledi." King'i tedavi etmiş olması gereken acil servis doktorlarından birinden bahsediyor.

"İhtiyacı olacağını mı düşünüyor?" Ben soruyorum.

Konuştuğum anda King'in gözleri hafifçe aralanıyor ve bu sefer biraz uyuşuk olsa da yüzünde o lanet orantısız gülümseme beliriyor.

Birinin içinde iyi ağrı kesiciler var.

Hemşire, "Öyle düşünmüyor gibiydi ama henüz bir şey söylemek zor," .

Yürürken King'e bakıyorum. Sol bacağı battaniyenin altından çıkmış, acil servis personeli tarafından sarılmış ve tedavi edilmiş. Gazlı bezin kapatmadığı noktalar var, o bölgelerde birinci derece yanık izleri var gibi görünüyor, kızgın ve pembe. Sağlam kolunda bile birinci derece yanıklar var. Acil servis hemşiresi bana ikinci derece yaralarının temizlendiğini ve ağrı için Xylocaine jöle ile kaplandığını söyledi.

"Onu temizlemek için epey uğraşmış olmalısınız," diyorum pis görüntüsünü işaret ederek.

"Uh...evet." Gülüyor.

"Buradaki doktorumuz muhtemelen değerlendirmek için yarına kadar süre verecektir," diyorum ona.

King'in gözleri benim sesimle biraz daha açıldı. Sersemlemiş ama her zamanki mavi. Kan çanağı gibiler ve en son ne zaman gerçekten iyi uyuduğunu merak ediyorum.

"Hey, Vi," diye mırıldandı King. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Acil servis hemşiresi konuşmayı kesip bana bakıyor, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Kardeşimin arkadaşıydı," diyorum beceriksizce.

"Ben de senin arkadaşındım, ta ki sıçıp batırana kadar-"

"Tamam, hadi seni yerleştirelim." enesini kapatmasını umarak gergin bir şekilde konuşuyorum. Zaten yaralı olmasaydı, onu tokatlardım.

Acil servis hemşiresine dönüp bakıyorum, gözlerini deviriyor ve ileri geri konuşmalarımızı duymazdan geliyor.

"Durumu iyi ve stabil, sadece biraz morfin verdik."

Bu her şeyi açıklıyor.

"Bu şey memeler, Vi... Hiçbir şey hissetmiyorum." Rowan sağ eliyle başparmağını kaldırıp bana işaret ediyor, gözleri kapalı ve alt dudağı dişlerinin arasında.

Yüce İsa.

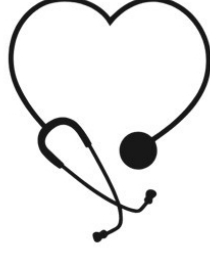
Görevli King'in yatağını yerine yerleştirirken hemşire ve ben sohbet ediyoruz. Serumunu asmaya çalışıyorum, kimse bir şey söylemezse King'in onu buradan çıkarana kadar düşüncelerini kendine saklayacağını umuyorum.

King bir şeyler mırıldanıyor ama tam olarak çıkaramıyorum. Bronzlaşmış ve isle kaplanmış teni cppesiyle tam bir tezat oluşturuyor ve sağlam kolu dinlenirken bile güçlü ve belirgin bir şekilde yukarıda duruyor. Ağabeyimin dövmesi önümde ve tam karşımda duruyor, gğşmn sıkışmasına neden oluyor ve bana Jacob'ın sonunun o kadar şanslı olmadığını bir kez daha hatırlatıyor. King'in Jacob'ı o anlarda gördüğünü ve yaşamak zorunda olduğu şeytanları düşününce içimde bir anlık sempati oluşuyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp loş odada nefes alıyorum.

"Sizi yalnız bırakayım," diyor hemşire, yıpranmış gözlerinin kenarlarında bir sırtış belirliyor. "Tamamen sizindir."

Ona dostça bir gülümseme sunuyorum. Dışarıda soğukkanlılığın resmiyim ama , Rowan Kingsley'e en az bir hafta boyunca yakın ve kişisel bakım vermem gerekecek gibi görünen bu durumu nasıl atlatacağımı merak ediyorum.

CHAPTER 10

Violette

YAŞ 18

Ailemin oturma odası

"Yine mi numune alacaksınız?" Jacob bana bakarken ağzına bir avuç Doritos atıyor. Üzerinde standart spor şortu ve yırtık pırtık bir tişört var ve kısa koyu kahverengi saçları duştan dolayı ıslak.

"Neden bu kadar şık giyindin?" diye soruyor yemeğinin etrafında.

Dizini zıplatarak konuşurken onu izliyorum. Son zamanlarda çok huzursuz, tam olarak anlayamadığım bir şeyler var. Belki de ikizlerden kaynaklanıyordur ama o huzursuz olduğunda ben de huzursuz. Sinirlerimin daha da fırlamaması için ondan uzaklaşıp kıyafetime bakıyorum.

"Bu sadece bir güneş elbisesi," diye mırıldanıyorum savunmacı bir şekilde, kalçamı kaldırıp bir elimi üzerine koyuyorum.

Jacob sırtıttığından emin olduğum bir ifadeyle dikkatini tekrar televizyona çeviriyor. "Tamam," diye mırıldanıyor.

Çantamı alıp omzuma atıyorum ve nereye gittiğimi düzeltme zahmetine girmiyorum. Zaten yeterince gerginim, Rowan'la bir randevuya çıktığım için beni azarlamasına gerek yok. Sırf bir iddiayı kaybettiğim ve *Annabelle*'le terlediğimi görmek istediği için sahte bir randevu.

Beyaz kuşgözü dantel sundress ve soluk jean ceketime karar vermem olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Eskiden hiç elbise giymezdim ama takip ettiğim bir özgüven blogu beni kıvrımlarımı kucaklamaya teşvik ve işte buradayız, kıvrımlarımı kucaklıyorum. Her ne kadar Rowan'ın buraya gelip bana şöyle bir bakıp, bahsi kazanmış olsa bile beni sinemaya götürme ihtimali olmadığını söyleyeceğinden paranoyak olsam da. Elk Creek'te Petersburg'dan neredeyse iki kat daha fazla hidrokarbon ve pestisit vardı. Biraz daha araştırma yaptıktan sonra yerel bir çiftlikten akan suyun dereyi kirlettiğini tespit ettik.

Sanırım bonus alacağız

Bunu anladığın için tebrikler.

"Yani, kirleticiler için örnek almaya gidiyorsun... hem de bir güneş elbisesiyle?" Babam elinde yeni iPad'i ve atıştırmalık bir şeyle oturma odasına girdiğinde Jacob soruyor, işten yeni gelmiş ve dinlenmeye hazır. Üzerinde hâlâ temiz Sky Ridge üniforması, siyah bir tişört ve yeşiller var. Yangın sezonu pek yoğun başlamadı ama yine de günlük vardiyada çalışması gerekiyor. Eve temiz geldiği her gün biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Ben küçükken, bazen beni de yanına alır, ekipmanı düzenler ya da adamların üssü doldurmak için kullandıkları servis kamyonunu yıkamasına yardım ederdi, sırf bana işinin her zaman tehlikeli olmadığını göstermek için. Sınıf arkadaşlarımdan birinin babasının öldüğü üçüncü sınıftan beri onun sahada yaralanmasından hep korkmuşumdur. O da tıpkı benim babam gibi acar biriydi. Babamın risk altında olduğunu ve başına her şeyin gelebileceğini ilk kez o zaman anlamıştım.

"Güzel görünüyorsun, Vivi," diyor ve beni başımın üstünden öpüyor. Motor yağı ve ağır hizmet temizleyicisi gibi kokuyor.

"Bugün ekipman odasını mı temizliyorsun?" Burnumu kırıstırarak soruyorum. "Nasıl tahmin ettin?" Sırıttıyor.

Ona gülümsüyorum ve sarı saçlarındaki birkaç gümüş telini ilk kez fark ediyorum. Babam yaşılanıyor ama işinin bir parçası olarak formda kalmak zorunda. Jacob'a her fırsatta onu hâlâ dövebileceğini hatırlatıyor.

"King'le randevusu var -yani ev ödevi-." Jacob kıs kıs gülüyor.

Babam ona bakıyor ve o bakarken ben de Jacob'a ölümcül bir bakış atıyorum. Babam hiç şaşırmadı. Bana bakıyor ve omuz silkiyor.

"Biliyorum."

En sevdiğim sakızlı dudak parlaticımı ararken kafamı kaldırıyorum.

"Biliyor musun?" Jacob ve ben aynı anda babamıza soruyoruz.

Başını sallıyor. "Evet, Rowan beni aradı ve Vivi'yi dışarı çıkaracağını söyledi. Bir iddiayı kazandığını ve Vivi'nin bunun her saniyesinden nefret edeceğini söyledi." Babam sırtıyor ve ben ölmek istiyorum.

"Ne?" Aynı anda ön kapının ağır bir şekilde çalınmasıyla inliyorum.

Kapıyı açtığımda Rowan'ı siyah kot pantolon, üzerine tam oturan beyaz bir tişört ve her zaman giydiği siyah botlarıyla bulduğumda babam ve Jacob hâlâ gülüyorlardı. Dalgalı saçları alnına değecek şekilde mükemmel bir şekilde oturuyor ve bronz ten rengi, yoğun mavi gözlerinin daha da delici görünmesini sağlıyor. *Kahretsin. Ona yine ne için kızmıştım?*

Gözleri yavaşça üzerimde geziniyor, askılı beyaz sandaletlerimden elbiseme ve dar bluzuma kadar, duraksıyor ve yutkunuyor, sonra bakışları yüzümde devam ediyor. Bana bakışındaki bir şey beni aşırı ısınacakmışım gibi hissettiriyor. Hormonlarım onun yanında kontrolden çıkıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudakları hafifçe aralanıyor ve acaba fazla mı giyinmişim diye düşünüyorum. Daha önce hiç randevuya çıkmadığım için karşılaştırma yapacak bir dayanağım yok ve tavsiye almak için arayabileceğim tek iyi arkadaşım bir haftalığına ailesiyle birlikte uzakta.

Boğazımı temizliyorum ve Rowan göz kırptıyor, sonra bir elini saçlarında gezdiriyor. "Yani..." Sırtıyor. "Bütün gece parmaklarının arkasına saklanmaya hazır mısınız?"

"Burada korku filmi izlerken arkasına saklandığın battaniyeyi de almalısın, Vivi." Babam koltuktan kıkırdıyor ve Jacob'ın izlediği Mariners maçının sesini açıyor.

Evet, şimdi neden kızdığımı hatırladım. Babamı aradı.

"Araştırdım," diyorum ikisine de meydan okurcasına. "O kadar da korkutucu olmayacak. İyi olacağım."

Babam, Jacob ve Rowan birbirlerine bakıyorlar ve aynı anda hepsi gülmeye başlıyor.

Gözlerimi Rowan'a diktim.

Babama ve Jacob'a garip bir şekilde "Her neyse, gerizekalılar," diyorum, bu da onları daha da çok güldürüyor. Rowan'ı geçip verandaya doğru hışımla evden çıkarken, Jacob'ın Rowan'la alçak sesle konuştuğunu duyunca duraksıyorum.

Kapı. Rowan Jacob'ın omzuna vurup başını sallarken onlara dönüyorum.

Tuhaf.

Babama "10'a kadar evde olur" diye seslendiğini duyuyorum, sonra da "Hadi M'ler" diye ekliyor.

"Doğru bildin," diye babam. Her zaman ortak olan tek şey Mariners'a duydukları sevgidir.

Rowan bu kadar sinir bozucu olmasaydı mükemmele yakın olurdu.

"Babamı *aramak* zorunda mıydın? On sekiz yaşındayım, takılmak için izne ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum Rowan'ın annesinin Ford Explorer'ının yolcu tarafına binerken.

Yüzünde gerçekten kızamayacağım bir gülümsemeyle kapımı kapatırken "*Bugüne kadar*" diye düzeltiyor. Kendi tarafından içeri giriyor. "Ve evet, yaptım. Sen yabancı değilsin, babanla Jacob'ın bu konuda sorun yaşamayacağından emin olmak istedim."

Gözlerimi deviriyorum. Babama beni dışarı çıkaracağını söylemesi çok hoştu ama Jacob'dan bunun sonunu asla duymayacağımı ve annemin her beş saniyede bir bana aramızda neler olduğunu soracağını bilmiyordu.

Yüzümü ona dönüyorum, kolonyasının kokusu aramızdaki boşluğu dolduruyor ve onu içime çekmemek çok zor. Çok güzel kokuyor. Kendimi odaklanmaya ve ne demek istediğimi anlatmaya zorluyorum.

"2014 yılındayız, bana 'kur yapmıyorsun' ve benim adımla birlikte tarih kelimesini kullandığında ailemde neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. -Özellikle de daha hiç çıkmadığım için! Ayrıca bu sadece bir bahsi kaybettiğim için bir randevu. Ailem yıllarca bu konuda peşimi " diye itiraz ediyorum.

Rowan sırtarak motoru çalıştırıyor ve bana dönüp geniş avucunu ön koluma yerleştiriyor ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Bana baktığında yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu.

"Vi, son birkaç haftadır seninle takılırken eğlendiğimi ve bu bahsi kazanmanın sadece benimle çıkman için bir bahane olduğunu anlamıyor musun?"

Ağzım açık kalıyor ve gözlerim onun dudaklarından aşağıya, sonra tekrar gözlerine kayıyor. Beni bir randevuya mı çıkarmak *istiyordu*?

"Neden?" Beynim yapmamamı söylemeden önce yüksek sesle soruyorum. Rowan konuşurken başparmağı kolumu sıyrıyor ve tüylerim diken diken oluyor. O

Kendini bana doğru biraz daha açıyor ve hafifçe eğiliyor, o lezzetli kokuyu da beraberinde getiriyor.

"Bir sürü sebep var..." Sırıttıyor. "Bilimsel konuları değerlendirmekte çok kötüsün, haklı olduğumu kabul etmekte gerçekten zorlanıyorsun... herhangi bir konuda ya da benden hoşlandığını bile... ama"-sesi bir şeyi itiraf etmek üzereymiş gibi yumuşuyor-"anlaşmayı mühürleyen şey? Bektan korku filmlerinden kesinlikle korkmuyormuş gibi davranmaya çalışırken gerçekten çok tatlı görünüyorsun."

Üç saniye boyunca şaşkın şaşkın oturduktan sonra benimle dalga geçtiği ve aynı zamanda şirin görüldüğümü söylediği için ona çıkışıyorum, çünkü bunu kastetmiş olamaz.

"Uh-uh. Bunu yapma," diyor ve sanki aklımı okuyormuş gibi kolumu biraz daha sıkı kavıyor. Gözleri anında ciddileşiyor. "Bilgin olsun, bu gece o kapıyı açtığında... nefesimi kesmiştin." Elini kolumdan kaldırıp kıvrılmış saçlarımdan bir parçayı parmaklarının arasına alıyor ve sonra bırakıyor.

Karşılıklı oturuyoruz; bakışları dudaklarıma kayarken tek ses nefes alış verişlerimiz. Rowan dudaklarıma bakıyor... sanki onları beğenmiş gibi? Kalçalarımın arasında bir şeylerin ısınmaya başladığını hissediyorum. Durdurmak için onları birbirine kenetliyorum ama bu sadece daha fazla hissetmeme neden oluyor.

"Ama ben senin normalde çıktığın kızlara hiç benzemiyorum..." Diyorum, çünkü buna bir anlam veremiyorum.

"Biliyorum. İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum Vi." Bunu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi söylüyor ve dönüp ailemin evinin önünden geri geri çıkmaya başladığında beni suskun bırakıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü bunu gerçekten beklemiyordum ve bunun benim ilk gerçek randevum olduğunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Rowan ile.

Dahili panik modu etkinleştirildi.

Annabelle'in o kadar korkunç olduğu ortaya çıktı ve aslında tüm filmi arasından bakarak geçirdim.

kıkırdadı ve patlamış mısır yedi. Ben bakmaya korkarken bana neler olduğunu anlattı ve patlamış mısırını benimle paylaştı. Çantaya her uzandığımda ve parmaklarımız birbirine değdiğinde, o küçük kelekler midemde dönüp duruyordu. Kendime onun Rowan olduğunu hatırlatıp duruyorum ama bedenim beynimin mantıklı tarafını dinlemiyor. Tiyatrodan çıktığımızda kalp atışlarım neredeyse normale dönmüştü ve aramızda biraz daha mesafe vardı.

"Sanırım kalp atış hızınızı makul bir seviyeye indirmek için size biraz dondurma almam gerekebilir. Bunu ta buradan duyabiliyorum." Rowan serçe parmağını benimkine doluyor, elimi orta konsola doğru çekiyor gülüyor.

Beklenmedik dokunuşuyla tenimin ısındığını hissediyorum ama hayır deme dürtümle savaşıyorum, bu hafta diyetimi çok iyi yapıyorum. Bir dondurmanın beni öldürmeyeceğini biliyorum ama zaten sinemada patlamış mısır ve şeker yedim. Tanıdık suçluluk duygusu yükseliyor ve onu için elimden geleni yapıyorum. Ne sıklıkla biriyle çıkıyorum? ASLA. Neredeyse hemen onunla gitmeye karar veriyorum. Eminim yerel dondurmacımız *Licks*'te daha sağlıklı bir şeyler vardır.

"Tamam, ama kendim ödeyebilirim, biliyorsun," diye hatırlatıyorum, ama o zaten başını sallıyor.

"Hayatta olmaz" diyor. "Annem bunun için kafamı koparırdı," diye ekliyor.

Rowan'ın annesinden ismen bahsederek, "Madem öyle, ben de Liz için yaparım," diyorum. Bana ve Jacob'a karşı her zaman çok nazikti, onunla babasıyla tanıştığımdan çok daha fazla tanıştım çünkü babası uzun yol kamyon şoförü, kıyıda kıyıya gidip geliyor. İki haftada bir sadece birkaç günlüğüne evde oluyor ama Rowan'ın her maçına gelebilmek için elinden geleni yapıyor.

Kasabanın diğer tarafına geçtiğimizde *Licks* karşımıza çıkıyor. Kasabamızın dondurma salonunu kaçıramazsınız, *Sky Ridge*'in vazgeçilmezidir. *Sky Ridge*'in Ana Caddesi'nin köşesindeki büyük tarihi kırmızı tuğla binanın yan tarafındaki büyük bir duvar resminde parlak, retro bir tarzda boyanmış *Licks Dessert Bar* ve kocaman bir milkshake var ve yılın bu zamanı her zaman olduğu gibi tıklım tıklım. Çıkıntının altındaki çok sayıda piknik masasında okulumuzdan insanlar oturuyor ve karanlıkta tüm avluyu aydınlatacak kadar parıldayan ışıklar var. Masalara sığmayan insanlar arabalarında ya da arka koltuklarında yemek yiyor. Avuç içlerimin acımaya başladığını hissediyorum.

Rowan Kingsley ile bu mekâna girme ve okuldan tüm bu insanları görme düşüncesi beni terletiyor. Hepsinin yanından güvenle geçebilmek için kendimi ikna etmeye çalışarak endişeyle etrafıma bakıyorum.

"Vi." Rowan boş bir park yerine gizlice girip motoru durdururken kıkırdıyor.

"Öyle mi?" Pencereden dışarı bakarak soruyorum. Kyleigh Miller, onun arkadaşları ve Rowan'ın takım arkadaşlarından üçü masaların birkaçını kaplıyor.

"Benimle görünmekten falan mı utanıyorsun?" diye soruyor, gerginliğimi fark ederek.

"Benimle taşak geçiyorsun," diyorum gülerek.

Siyah Seahawks şapkasını arka koltuktan çıkarıp geriye doğru kafasına geçiriyor, sonra bana dönüyor. "İçeri girip benimle dondurma almaktansa burayı soymayı tercih ediyormuşsun gibi görüldüğünü fark etmeden edemiyorum" diyor.

Penceremden dışarı bakıyorum. "Normalde bu kalabalığa karışmam," diyorum dürüstçe.

"Buraya onlarla kaynaşmaya değil, benimle dondurma yemeye geldin." O orantısız sırtışıyla sırtıyor ve ben de onunla içeri girme savaşımı kaybettiğimi anlıyorum. Her zaman çok rahat, hiçbir şey onu rahatsız etmiyor. Bu bulaşıcı bir şey ve bana cesaret vermesini istiyorum.

Rowan arabadan iniyor ve ben de onu takip ediyorum, ama ben daha geldiğini görmeden yanımda ve üzerimde yükseliyor. Elimi tutuyor, sıcak hissettiriyor ve sanki... ona uyuyorum.

Eğiliyor, o eğilirken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Boş ver onları, sadece sen ve ben varız, tamam mı?" diyor, sesi kulağımda derin ve rahatlatıcı.

Başparmağı avucumun içini okşuyor. Tamam, evet, bana dokunduğunda istediği her şeyi yapacağıma eminim. Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum.

Köşeyi döndüğümüzde tüm gözlerin üzerimizde olduğunu görünce dehşete kapılıyorum, Rowan bir adım arkamda duruyor ve elini belime koyuyor. Bu beni biraz sakinleştirdi.

Fazla uzaklaşmadan takım arkadaşları onu durduruyor, ikisiyle küçük bir tokalaşma yapıyor ve yarın akşamki maç için mükemmelleştirmeleri gereken bir oyun hakkında konuşmaya başlıyorlar. Onun yanında duruyorum, kendimi çok garip ve yersiz hissediyorum. Kyleigh, Brittany ve Carmen'le oturuyor tabii ki. Her biri vücut hatlarını ortaya çıkaran küçük atletler ve kesik jean şortlar giyiyor. Sanki birbirlerini aramışlar ve kıyafetlerini planlamışlar gibi. Tek fark, Kyleigh'in vücudunu öne çıkaran

İnce belinde onu çevreleyen ve kot pantolonunun üst kısmının altına inen altın bir zincir var.

"Hepiniz Violette'i tanıyor musunuz?" Rowan konuşmaya küçük bir ara verildiğinde soruyor.

Ragbi arkadaşları başlarını sallayarak selam veriyor ve benimle Rowan'ın arasına bakıyorlar. İçlerinden biri diğerlerinden daha uzun boylu, yuvarlak, bebek yüzlü ama en ufak bir tombulluğu yok, aslında tuğla duvar gibi yapılı.

"Max," diyor bana başını sallayarak. "Sen Jacob'ın küçük kız kardeşisin." Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Evet, ama aslında biz ikiziz."

"Bekle... , sen bizim sınıfta mısın?" Max soruyor. Her yıl en az bir sınıfta beraberdik, yani bunu hatırlamıyorsa muhtemelen beni hiç fark etmemiştir diye tahmin ediyorum.

"Evet," diyorum, p'yi patlatıyorum.

Kyleigh kıs kıs gülüyor, eminim beni daha da rahatsız etmek için.

"Garip," diyor biri sahte bir öksürükle ve diğerleri gülüyor. Rowan hepsine

"Sizler birer pisliksiniz," diyor. "İşte bu yüzden seninle geleceğim." Bana döndü. "Boş ver onları, Vi."

"Ahh, hadi ama King... sadece şaka yapıyoruz, bizimle otur," diyor Max.

Rowan kapıyı açarken elimi tutuyor ve diğer elini başımın üzerine koyarak beni içeri yönlendiriyor. "Hayır, biz iyiyiz, yarın antrenmanda görüşürüz."

Pencereden Kyleigh'e bakma hatasını yapıyorum ve gözlerinin üzerimde olduğunu, başparmağını ve parmağını alnına götürerek *L* harfi oluşturduğunu ve Brittany ve Carmen'le birlikte güldüğünü fark ediyorum.

Burnumun direğinin sızlamasını engellemek için Rowan'la sohbet etmek için elimden geleni yaparak hızla başka tarafa bakıyorum. Rowan'la birlikte olduğum için hepsi gülüyor.

Sıraya girdiğimizde "Yarınki maçına gelmelisin" dedi.

"Öyleyim," diyorum ve yüzündeki şaşkınlığı izliyorum. O fark edene kadar sadece birkaç saniye sürüyor.

"Elbette, Jacob'ı izlemeye geliyorsun."

Gülümsüyorum. "Bütün ailem geliyor. Playofflar büyük bir olay."

Menüde sağlıklı bir şey var mı diye baktım. Hiçbir şey yok.

"Ne alacaksın?" Rowan uzun kuyrukta beklerken yüzünü bana dönerek soruyor. Bir nefes üflüyorum.

Siktir et. O kızları zihinsel olarak engelliyorum ve ne istersem onu almaya karar veriyorum. Randevumun tadını çıkaracağım. Döndüm ve onlara sırtarak baktım.

Rowan'a doğru eğildi. Zihinsel olarak onlara *"Benimle istediğiniz kadar dalga ama burada onunla birlikte olan benim"* dedi.

"Bir kepçe rocky road ve bir kepçe çikolatalı fıstık ezmesi, sıcak şekerleme ve çırpılmış krema" diyorum.

Rowan gülmeye başlar. "İyi işti. Vanilyalı çocuk külahı sipariş etmemene bayıldım. Biliyor musun, ben de aynı şeyi yiyorum." Ani özgüven patlamamdan dolayı yüzü gururla parlıyor.

Rowan öne uzanıyor ve açık kot ceketimi kavrayarak beni kendisine doğru çekiyor. Etrafımdaki insanlara bakıyorum ve o bir elini kaldırıp parmağını çenemin altında kavislendirerek yukarı kaldırıyor, böylece onun muhteşem mavi gözlerinden başka bakacak yerim kalmıyor.

"Onlara aldırma Vi, gözlerini istiyorum."

Nefesim kesiliyor ve yutkundüğümünden eminim. Bu adam ne yapıyor? Okulun yarısı burada.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Violette Taylor. Şimdi..." Duraklıyor ve derin düşüncelere dalmış gibi başını kaldırıyor, sonra o lanet sırtışıyla gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Keşke yarın akşamki maça beni izlemek için geleceğini *de* itiraf etmeni sağlamanın bir yolu olsaydı..." diye geveliyor, dondurmacıdaki herkesin önünde başını öne eğerek.

Rowan Kingsley'in dudakları benimkilerle buluştuğunda hepsi bir sisin içinde kayboluyor.

CHAPTER 11

ROWAN

HAZIR BULUNAN

Yanımdaki odadaki adama oldukça ağır ağır kesiciler vermiş olmalılar çünkü bütün gece uykusunda konuşup durdu.

Sol tarafım yanıyor. Serumumdaki ağır kesici ilaçları yavaşça salan düğmeye basıyorum. Bana bip sesi çıkararak şimdilik limitime ulaştığımı söylüyor. Kısacası, bir sürtük olacak ve bana daha fazla vermeyecek.

Acı ilaçlarla daha hafifledi ama hala orada. Bu şimdiye kadar yandığım en kötü durum ve zihinsel olarak her şikâyet ettiğimde Jacob'ın da böyle ama bin kat daha kötü şeyler yaşamış olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Doğrulmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, panjurların arasından gelen solgun güneşle birlikte duvardaki saate odaklanmak için gözlerimi kısıarken tanıdık bir keder acısı çarpıyor yüzüme. Saat neredeyse yedi, o çukura düşeli neredeyse yirmi dört saat . Sanırım dün gece Vi'nin tüm vardiyası boyunca ve bugünün büyük bir kısmında uyudum. Bu ilaçlar canıma okuyor.

Ben daha iyi biliyorum. Daha iyi eğitildim. Adamlarıma daha iyi hatırlatıyorum. Yandaki düğmeye basarak yatağı daha yüksek bir oturma pozisyonuna yükseltiyorum, sonra

Cal ve sup'ımla grup sohbetindeki mesajları görmek için telefonumu elime alıyorum. Opp'tan ateşli hemşirelerin GIF'leri. İyi dilekler ve diğer çocuklardan gelen "Bir şeye ihtiyacın var mı?" mesajlarının karışımı. Hepsine teker teker cevap veriyorum ve grup sohbetimi sona bırakıyorum. Tabii ki Cal ve Xander beni biraz sıkıştıracaklar.

CAL

Eğer birkaç hafta izin isteseydin, çukurdan atlamak yerine sadece sorabilirdin.

Kıkırdıyorum ve sağ elimle çenemdeki kirli sakalları temizliyorum. Cal'ın çok şey gördüğünü biliyorum. O da Xander'ın babasına yardım edememekle mücadele ediyor, tıpkı benim Jacob'ın o tepeye çıkmasına izin vermekle mücadele ettiğim gibi. Xander'ın babasının gözlerinin önünde ölmesini izledi. Böyle şeyler insanı mahvediyor. Xander'a olanları anlatan kişinin kendisi olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile ve bunun üstesinden gelmek onun için bir mücadele oldu, bu yüzden ona bunu yaşatmak berbat bir şey.

Tatil isterdim ama patronum tam bir köle gibi çalışıyor. Mayıs'tan beri sadece iki gün izin yaptım.

SUP

Çalışkanları seven ve biri yaralandığında elinden gelenin fazlasını yapan bir patrona benziyor.

Bilirsiniz, ağır kışınızı sağlık çadırına kadar iki yüz metre taşımak gibi.

Hala sert bir göt.

SUP

Bir saniyeliğine saçmalamay kesersek, bu sert göt iyi olduğun için rahatladı.

Teşekkürler
Sup

SUP

Bana teşekkür etme, sadece iyileş, sana burada ihtiyacımız var.

CAL

Bir şey lazım mı? Scottie bu öğleden sonra bazı ayak işlerini halledecek.

Hayır dostum, annem geliyor. Bana kıyafet getirecek.

Daha mesajı göndermeden annemin sesi koridorda .

Ne dediğini duyamıyorum ama ses tonunu duyabiliyorum. Ben her zaman biraz öngörülemez oldum, hayatımı bir macera gibi yaşadım, ama annem hayatını bir kontrol rejimi ile yaşıyor. Endişeli biri ve az önce bir kül çukuruna düştüğümü düşünürsek, kendiliğinden yanmak üzere olduğundan eminim.

"...ve ona bu ilacı ne kadar süreyle verecekler? Bağımlılık yapıyor, değil mi?" "Evet, olabilir ama bütün hafta burada olacağım. Bu hafta doktorla görüştüm.

ve her gün dozunu azaltacağımızı söyledi. Gelecek hafta bu saatlerde naproksen ya da ibuprofen dışında bir şeye ihtiyacı kalmayacak." Annemle konuşan hemşirenin sesi çok netti: Violette'ti ve artık bütün hafta burada olacağını biliyorum.

Annem gözyaşları içinde köşeyi dönerken yatağın kenarında doğrulmak için elimden geleni yapıyorum.

Bana bir kez baktı ve kendini kaybetti, bana doğru geldi, beni incitmeden nereye ve nasıl sarılacağından emin değildi.

"Ben iyiyim anne," diyorum ona, yanıma, iyi tarafıma oturup boynuma sarılırken. Kısa sarı saçları dağınık ve gözlüklerinin altındaki gözleri şiş. Kesinlikle uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Babam bana mesaj attı ve annemin Kaliforniya'dan dönerken yol boyunca durmasına izin vermeyeceğini söyledi.

Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, anladığından emin olmak için. "Hayır, değilsin. Ah, bebeğim," diye ağlıyor. "Dürüst ol," diye ekliyor, "ne ne yapabilirim?"

"Tamam, dürüst olmak gerekirse... Bana verdikleri bu boktan dolayı sersemlemiş durumdayım ve düştüğümde sırtımı mahvettim ve cildim yanıyormuş gibi hissediyorum, ama anne, *ben iyiyim*," diyorum, mesajımı alacağını umarak.

Violette'e yan gözle bakıyorum, kapı aralığında duruyor, hemşirelerin odadan odaya gezdirdiği bilgisayara tıklıyor. Vi'nin annesinin bunu hiç anlayamadığını, oğlunun yaralandığını ama atlattığını fark ettiğimde kalbim bir kez daha kırılıyor. Annem beni Violette'e bakarken görünce hemen anlıyor. Oturup kokluyor.

"Özür dilerim, buraya gelmem çok uzun sürdü." Cebinden çıkardığı bir mendille gözlüğünün altına nokta koydu.

Artık o ve babam boş yuva olduklarından, uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra birlikte olabilmek için bazen babamla birlikte uzun yolculuklara çıkıyor. Kamyoneti kendisine ait ve oldukça konforlu, kabinde küçük bir yatak odası ve depolama alanı var. Tekerlekler üzerinde lüks. Babam bunun son birkaç çalışma yılını geçirmek için güzel bir yol olduğunu söylüyor. Neredeyse bir yolculuğa çıkmış gibi davranıyorlar.

"Babam evinizden istediğiniz şeyleri alıyor. Çok yakında dönmüş olur." Violette kapının hemen dışındaki bilgisayarında yazmayı bitirip yüzünü bize dönerken annem gözlerini siliyor.

Violette başını sallayarak, "Size kısa bir ziyaret izni vereceğim ve sonra pansumanlarınızı kontrol etmek ve değiştirmek için geri geleceğim," dedi.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Aramızda geçen onca şeyden ve yıllar süren ayrılıktan sonra bile, onun iyi olduğundan emin olma ihtiyacı hissediyorum.

"Teşekkür ederim, tatlım." Annem ayağa kalkıyor ve Violette'e doğru ilerliyor. "Bütün hafta senin ellerinde olduğu için çok mutluyum." Annem Violette'ten çok daha uzun bir kadın ve onu hemen kucaklamak için kendine çekiyor.

Violette ona iyi olacağımı söylüyor ve ona sarılıyor, gözleri annemin omzunun üzerinden benimkilerle buluşuyor. Ona sırtıyorum ve ağzımdan "*teşekkür ederim*" kelimesi çıkıyor. Gözleri istediğim gibi yumuşamıyor, eskiden olduğu gibi. Sadece annemden uzaklaşıyor.

"Bu benim işim, bana teşekkür etmene gerek yok Liz. On beş dakika içinde döneceğim," dedi saçma sapan bir ses tonuyla.

Odadan çıkmak için dönüyor ve eski alışkanlıklar zor öldüğü için, önlüğünün içinde ne kadar harika görüldüğünü fark etmeden edemiyorum, uzun at kuyruğu zarif dalgalar halinde sırtının ortasına kadar sarkıyor.

Violette'in duyamayacağı bir yerde annem bana doğru geliyor ve sanki bana bir şey söylemek istermiş gibi kafamın arkasına hafifçe vuruyor.

"Bunu düzeltmek isteyebilirsin. O bir cevher. Senden hoşlandığı zamanları hatırlıyor musun?" diye küçük bir kakhaha attı. Violette'le olanları aileme hiç anlatmamalıydım. Sonunu duymama asla izin vermediler, onu hep sevdiler.

Kıkırdıyorum ve yatağımda arkama yaslanıyorum, sanırım az önceki sempati sona erdi. Annem Roswell, New Mexico'ya yaptıkları yolculuk hakkında kulağımı çınlatıyor. Gergin ya da endişeli olduğunda saçmalıyor, ben de onu rahat bırakıyorum. On beş dakika içinde babam evdeki tüm eşyalarımın kapıdan içeri giriyor. Onun genç halini andırıyorum, sadece ondan bir santim kadar daha uzunum. Saçları ağarmış ama mutlu, hatta rahatlamış görünüyor. Yangın sezonu başlamadan önce onu görmemiştim ama neredeyse her gün mesajlaşıyorduk.

"Hey, evlat, düşündüğümden daha iyi görünüyorsun," diyor ve yanıma gelip sağlam omzuma bir şaplak atıyor.

"Teşekkürler."

"Üzgünüm ama söylemek zorundayım." Sırıttıyor. "Kaçan kişinin senin hemşiren olma ihtimali nedir?" diyor başparmağını omzunun üzerinden geçirerek. Annem kıkırdıyor.

"Gülün bakalım, siz ikiniz." Sağlam kolumu başımın arkasına uzatıyorum.

"Yeni bir başlangıç yapmak için şimdiki zaman gibisi yok. Ve bana öyle geliyor ki, sen şimdiden iyi bir başlangıç yaptın," diyor babam, yanıma oturarak.

"Nasıl yani?"

"O çukurdan çıkmayı başardın ve o burada. Ondan tekrar bir arkadaş edinmek kolay olmayabilir ama sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir ve telafi etmen gereken çok uzun yıllar var."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

ROWAN

YAŞ 18

Violette Taylor'a bilim öğretmek

Violette Taylor'ın tadı tatlı, sakız ya da şeker gibi. Beni ona karşı çaresiz bırakan tek bir şey değil. Saçlarının kokusu, sıcak teninin bana verdiği his, ellerim keten gömleğinin altında gezinirken çıkardığı sesler. İnanılmaz biri.

Neredeyse her günümü onunla geçirdiğim son dört haftada, onu Jacob'ın kız kardeşi olmaktan çok daha farklı bir düzeyde tanıdım. Sadece delicesine güzel değil, aynı zamanda akıllı, spor ve müzik hakkında bir şeyler biliyor ve ona attığım her kart oyununda beni her seferinde yeniyor.

Ailesinin yemek masasında oturup biyografi projemiz üzerinde çalıştığımız gecelerde bile iPod'umu birlikte dinliyoruz, bu çok kolay ve iyi hissettiriyor. İkimiz de 90'ların alternatif müziğini sevdiğimizi keşfettik ve

Son dört haftada adını bile sayamayacağım kadar çok korku filmi izledim. Ama en sevdiğim şey ona iltifat ettiğimde o güzel boğazına yavaşça pembe bir gölgenin yayılması.

Biyoloji projemizi bugün teslim ettiğimiz için, onu kutlama amacıyla benimle pikniğe gelmeye ikna ettim ve şu anda bu noktadayız. Yemek ve müzik unutulmuş, piknik battaniyesinin üzerine serilmiş, Fraser Plajı'nda bir kum tepesinin içine sıkışmış, gölün kıyıya vuran sesi ve tepemizdeki martılar müziğimizi oluşturuyor. Mayıs sonu için serin bir gece, bu yüzden plaj boş.

Yemeğini bitirmesine izin vermek için elimden geleni yaptım ama altın güneş ışığındaki görüntüsü, şansım olduğu anda onu sırt üstü yatırmamı sağladı ve şimdi ağzım onunkıyla zahmetsizce hareket ediyor. Dilimin onunkine her vuruşunda sikim kot pantolonumun fermuarına sürtünüyor. Okulumuzun rugby takımının kaptanı olarak son birkaç yıldır kızlardan payıma düşeni aldım ama hiç birini Vi'yi şu an istediğim gibi istememiştim. Tek yaptığımız öpüşmektir ama ona doyamıyorum. Tek sorun, onunla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Onu *Licks*'te kasada öpeli neredeyse iki hafta oldu ve işleri ağırdan almam gerektiğini biliyorum ama onu neredeyse her gün görmek, ailesiyle birlikte olduğunu bildiğim halde maçlarımda tribünlerde görmek beni ona aşık etti, hem de çok. Sadece en iyi arkadaşımın kız kardeşi değil, aynı zamanda onu öpen ilk erkek olduğumu da biliyorum. Geçen gün bunu ağzından kaçırdı, bu da kesinlikle ona bu şekilde dokunan ilk kişi olduğum anlamına geliyor. Bu hem ağır bir sorumluluk hem de işkencenin en kötüsü.

Bir rüzgâr, üzerinde uzandığımız battaniyeyi savuruyor ve beraberinde kum getiriyor. Violette geri çekiliyor ve ipeksi saçları aramızda savrulurken gülmeye başlıyor.

"Evren öpüşmeyi bırakmamız gerektiğini düşünüyor." Kıkırdıyor.

"Hiç şansın yok," diyorum, saçlarını pembe yanaklarından çekip tekrar içine dalıyorum. Dudaklarımı boynuna doğru götürüyorum. Nabızı hızlanıyor, tişörtümü yumruklarken beni daha da ateşliyor.

"Beni çıldırtıyorsun Vi," diyorum ona, sesim boğuk, arzu dolu.

Fısıltıyla, "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim... hiç birini *istememişim*," diye itiraf ediyor.

Ona bakıyorum. Güneş suyun üzerinde batıyor, altın ışığını onun ipeksi teninde parlatıyor. Hava serin olsa da üşümekten çok uzağız.

birbirlerinin içinde.

Başparmağım bol atletinin altından belinin yumuşak tenini okşuyor.

"Artık öğrenecek bilimimiz kalmadığına göre tüm yapacağımız bu mu?" diye soruyor yumuşak bir kıkırdamayla.

"Hmmm." Mükemmel yüzündeki gevşek saç tutamlarını okşuyorum. "Bilim hakkında konuşmak ister misin?" Başımı eğerek soruyorum, dudaklarım boğazını, köprücük kemiğini takip ediyor, gömleğimi daha sıkı kavırıyor.

"Belki de. Bilim biliyorum... Bunların hepsi yeni." Ben boynuna sokulurken o gülüyor. Ona bu şekilde dokunan ilk kişi olduğumu bilmek inanılmaz.

"Tamam... kimya... özellikle otonom yapı. Protonlar ve elektronlar." Boynuna birkaç öpücük kondurup elimi yavaşça beline doğru kaydırıyorum. "O şerefsizler hakkında bir şeyler öğrendim," diyorum ona, "ve sanırım şu anda bize çok benziyorlar."

Gözleri kapanırken "Rowan," diye inliyor.

Alnımı onunkine değdirmek ve dudaklarını öpmek için geri çekiliyorum.

"Bak, şu anda, hissettiğin bu elektrik... burada"-elimini aşağı kaydırıyorum, kalçasının içini sıyrıyorum-"beni çekiyor." Kulağının dibindeki deriyi ısıyorum. "Enerjime ihtiyacı var... onu yatıştırmam, dengelemem için yalvarıyor," diyorum ona. "Çünkü ihtiyacın olan şey benim. Ben protonum."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme olduğunu görüyorum.

"Evet. Bu temel kimya, Vi. Elektrostatik çekim." Onu tekrar öpüyorum.

"Bunu öğrendin mi?" diye soruyor.

"Evet, ne kadar iyi bir öğrenciyim, değil mi?" Dudaklarına sırtıyorum. Gözleri benimkilere bakarken cam gibi.

Onu öperken kalçasını sıkıyorum, inliyor ve "Rowan..." bu inlemenin tam ortasında, gözleri hala benimkilerde... bu çok fazla.

"Ödülüm olarak, adımı tekrar tekrar böyle inletmek istiyorum. Bana izin verecek misin?" Temkinli bir şekilde fısıldıyorum. Sikim daha da zonkluyor ama kendim umurumda bile değil. Sadece onu iyi hissettirmek istiyorum. Güzel ela gözleri açılıyor ve bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışırken güneş onlara vuruyor.

Kelimelerle cevap vermiyor, sadece başını kaldırıp beni tekrar öpmeye başlıyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor.

Elimi eteğinin üzerinden aşağı kaydırıp kumaşın alt kenarını bacağına değdiriyorum, günün son güneşi batarken dudaklarımı onunkilerden çekiyorum

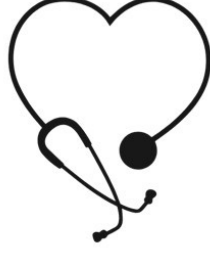
ufkun altında.

"Bunu söylemene ihtiyacım var Vi," diyorum ona hoyratça, kendime hâkimiyetim her geçen saniye azalıyor.

"Yapmanı istiyorum." Zar zor duyulabilen bir fısıltı.

Elim uçuşan eteğinin altından yukarı kayarken bedenim zihnimden önce davranıyor ve ona nasıl bakacağımı düşünüyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

Violette

YAŞ 18

Fraser Plajı'nda elektrostatik çekim hakkında bilgi edinme

Rowan'ın elleri atletimin kenarını kavırıyor ve başımın üzerinden yukarı doğru sıyrıyor.

Altında sadece beyaz sütyenim ve eteğimle yatıyorum, onun aç bakışlarına maruz kaldığımı hissediyorum. Burada başka kimse yok ama onun gözlerinin üzerimde olmasından tedirgin oluyorum. Hemen ellerimi hareket ettirerek kendimi biraz örtmeye çalışıyorum. Rowan pek çok farklı kızla birlikte olmuştur ve muhtemelen hepsi de zayıf ve güzeldir. Rowan ellerimi nazikçe kavrayıp ayırıyor ve yanlarıma düşmeleri için aşağı doğru itiyor.

"Seni asla örtünürken görmek istemiyorum Vi, benimleyken asla buna ihtiyacın olmayacak, anladın mı?"

"Sadece gerginim, daha önce böyle gördüğün kızları biliyorum. Ben onlara benzemiyorum."

Yüzünü buruşturarak bana bakıyor ve dudaklarını eğip kulağımın hemen altındaki noktaya dokunmadan önce neredeyse öfkeli bir hırıltı çıkarıyor.

Uyluklarımın arasında sıcaklık birikirken kendimi durduramayarak inliyorum.

"Çok güzelsin Vi... Hiç kimseyi seni şu anda istediğim gibi istememiştim. Sana göstereyim..." Parmaklarını köprücük kemiğime götürüyor, izini sürüyor, sonra göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden geçiriyor, ta ki durup elimi kavrayıp aşağı çekene, kot pantolonundaki sert ve gergin çıkıntıya bastırana kadar. Onu böyle hissetmek bile bacaklarımın arasında daha fazla sıcaklık birikmesine neden oluyor.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye soruyor dudakları dudaklarıma inerken.

Rowan elimi bırakıp keten eteğimin kenarını tekrar sıyrırken inliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Nefesinin hafif nane kokusu, lacivert gözleri ve güçlü, güzel vücudundan gelen sıcaklık beni bunaltıyor. Aramızdaki şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, belki de protonlar ve elektronlar gibiyiz, ama sadece dudakları tenimdeyken bile patlayacakmış gibi hissettiğimi biliyorum.

Elini kalçamdan yukarı kaydırıp eteğimi de beraberinde götürürken aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Bu sırada etimi yoğuruyor ve başka kimsede olmayan yerlerimi keşfetmeye başlıyor. Serin esinti saçlarımı savuruyor ve parmaklarını külotumun üzerinden klitorisime bastırırken meme uçlarım sertleşiyor. İnliyor ve göğsümü gergin bir his kaplıyor. Ondan daha fazlasını isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum.

Rowan'ın öpücüğü, külotumun bel bandını sıyrıp elini altına sokarken derinleşiyor. Parmakları onu bekleyen utanç verici miktardaki ıslaklıkla buluştuğu an, dudaklarımızın arasından bir nefes çekiyor ve sonra parmakları klitorisimin üzerinde daireler çizmeye başlarken yavaşça bırakıyor. Gözlerim kapalı ama o beni nazikçe öperken hala geri yuvarlanıyorlarmış gibi hissediyorum. Orta parmağı mükemmel bir basınç ve hassasiyetle yarığımın içinde hareket ediyor ve dudaklarına doğru inliyorum. Sanırım telefonlarımızdan birinin vızıltısını duyuyorum, ama dikkatimizi dağıtacak bir şey yapmıyor ve birbirimizi öperken ikimiz de onu görmezden geliyoruz.

"Mmm..." diye dudaklarıma doğru inliyor. Sesin titreşimi içime küçük şok dalgaları gönderiyor. "İyi hissettiriyor, değil mi?" diye soruyor, sesi derin ve alçak.

Tek yaptığı bana dokunmak ve ben ihtiyaçtan ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Umursamayacak kadar bitmiş durumdayım. Kalçalarımı hareket ettirmeye başlıyorum, hissettiğim acıyı parmağının pedine bastırıyorum. O da geri bastırıyor ve

bir parmağını içime sokuyor. Amım onun etrafında kenetleniyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve onu durdurmak için çaresizim. Şu anda bana sunduğu her şeyi istiyorum. Bir gelgit dalgası kıyıya vurabilir ve ben devam etmesi için ona yalvarabilirim.

Yavaşça bir parmak daha ekliyor ve onu orada tutmak ve istediğimi göstermek için kalçalarını birbirine sıkıyorum. Tekrar inliyor.

"Benim için o kadar ıslaksın ki Vi, o kadar mükemmelsin ki" diye mırıldanıyor.

Bu kelimeler. Neden beni daha da tahrik ediyorlar? Bana karşı nazik saldırısını sürdürürken vücudum kontrolden çıkmış gibi hissediyor. Ağzı boynumdan aşağı inerken bacaklarım başlıyor, dudakları omuzlarımda, kollarımda, göğüslerimin üst kısımlarında geziniyor. Elimde nasıl hissettiğini hatırladıkça içimde bir basınç oluşuyor, o kadar sert ve zonkluyordu ki. İçimde daha önce hiç hissetmediğim tatlı, ağırlı bir sıcaklık sarmalı dalgalanıyor.

"İşte bu Vi, benim için gel," diye fısıldıyor. "O güzel gözlerini aç ve bana bak."

Yapıyorum ve beni karşılayan manzara beni uçurumun kenarına getiriyor. Rowan'ın vücudu üzerimde geziniyor, gözleri şehvet ve sıcaklıkla dolu. Her ifademi inceliyor gibi görünüyor. Bu çok fazla. Parmaklarının etrafında parçalanırken görüşüm birkaç dakikalığına bulanıklaşıyor.

"Rowan," diye bağıyorum. Bir kere mi? Belki iki kez? Bilmiyorum çünkü kayboldum. Görüşüm kayarken gözlerimi kapalı tutuyorum. Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum, yanakları kızarmış, dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve elini nazikçe külotumdan çekip çıplak karnıma dayıyor.

"Çok güzel Vi," diyor telefonu tekrar çalmaya başladığında. Gözlerim onunkilerden telefonunun durduğu yere kayıyor.

"Buna cevap verebilirsin," diyorum sessizce. Orgazmım sona erdiğine göre, onun için ne yapacağımı bilmiyorum ve bir telefon görüşmesi bunu çözmem için bana zaman kazandırıyor.

Başını sallıyor. "Hayır, sadece sana bakmak istiyorum," diyor dudakları dudaklarıma değmeden önce.

"Bilmiyorum, yani senin için ne yapacağımdan ya da ne yapacağından emin değilim-"

Yüzümü okşarken kıkırdıyor, dudaklarımı usulca öpüyor ve garip bir şekilde sıcaklık sarmalını yeniden başlatıyor.

"Vi, sadece seni iyi hissettirmek istedim. Benim için endişelenme, bunun için bolca vaktimiz var." Telefonunun vızıltısı tekrar başladı ve gözlerim

Onunla tanış.

"Önemli olabilir." "*Benim için endişelenme*" sözüne ne diyeceğimi bilemeden omuz silktim.

Belki yanlış bir şey yaptım ya da yapmamam gereken bir şey-

"Dur." Rowan yüzümün yan tarafını , parmaklarının uçları saçımın arkasını okşuyor ve başparmağı çenemde geziniyor. Beni öpüyor.

"İnanılmazsın Vi, sadece kendiminkini almak istiyorum-" Telefonunun uğultusu yine sözünü kesiyor.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandığını duyuyorum, telefonu çevirip başını salladıktan sonra telefonu açıyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, sinirli bir şekilde.

Telefondan bir ses duyabiliyorum, telaşlı ama ne söylendiğini duyamıyorum.

"Sakin ol, ne demek istiyorsun? Neredesin sen?"

Rowan dikkatle dinlerken daha çılgınca mırıldanmalar devam eder.

"Tamam, orada olacağım," dediğini duyuyorum Rowan'ın. Omzunun üzerinden bakıyor

Ben.

"Kız kardeşinle birlikteyim, önce onu eve götürmeliyim," diyor. gözleri üzerimde.

Jacob?

Telefonu kapattığında, yoğun ilk orgazmımdan sonra kendimi biraz daha toparlamış ve gömleğimi tekrar başıma geçirmiştim, ama şimdi battaniyelere dolanmadığımız için donuyorum. Tüylerim diken diken oldu.

"Özür dilerim," diyor telefonunu fırlatırken.

"Jacob'ın nesi var?" Titrerken soruyorum.

Rowan battaniyenin üzerinden fermuarlı Seahawks tişörtünü alıyor ve cevap verirken bana sarıyor. "Max'lerde. Bir sorunu varmış, kız meselesi olduğunu söylüyor ama gerçekten yardımına ihtiyacı var."

Gözlerimi kısıyorum, bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, o benim kardeşim, bu yüzden bilmek istediğimden bile emin değilim. "Gidip ona yardım edeceğim ama seni öpmeyi bitirdikten sonra yapacağımı söyledim," diyor ve kazağını üzerime sıkıca geçiriyor. Onun ve sıcaklığının kokusu üzerime sınıyor. Onun kobalt gözlerine bakıyorum.

Rowan tekrar eğilip dudaklarımı ararken, "Lanet olsun, sende daha iyi duruyor zaten," diyor.

"Sesi üzgün geliyordu. Ona gitmelisin," diyorum, onu öpmeyi de bırakmak istemiyorum. "Babama saat 10'a kadar evde olacağımı söyledim zaten."

zaten dokuz ," diye teklif ediyorum.

Başını sallıyor, sonra kot pantolonunun önündeki hala belirgin olan şişkinliğe bakıyor.

"Evet, tamam, sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Onun bu itirafıyla boğazımda bir sıcaklık oluşurken kıkırdıyor. Battaniyeye yaslanıp ellerini başının arkasına uzatıyor, kaslı kolları sırada esniyor. "Bana geçen hafta kanalizasyon tesisinden aldığın numunede bulduğun kirleticilerden bahset." Sırıttıyor. "Bu muhtemelen işe yarar."

Ben de onunla birlikte gülerek arkama yaslanıyorum ve kolum ona sürtünürken projemize son dakikada eklediğimiz kirleticileri sıralamaya başlıyorum. Hoşuma gidiyor, biraz daha sokuluyorum, ama o bana dönüyor, yarı ciddi, yarı şaka, artık birbirimize değmeyelim diye uzaklaşıyor.

"Vi, ailene iyi geceler dileyebilmem için bana dokunmadan geçireceğin birkaç dakikaya ihtiyacım var." Kocaman sırıttıyor ve Rowan Kingsley'nin beni en az benim onu istediğim kadar istediğini mutlulukla fark ediyorum ve bundan asla bıkmayacağımı biliyorum.

CHAPTER 14

ROWAN

HAZIR BULUNAN

SUP

Küçük bakım paketimizi aldın mı?

Pencerenin kenarına bakıyorum, orada ekibimden gelen çeşitli eşyalarla dolu kocaman bir sepet beni bekliyor. En sevdiğim atıştırmalıklar, bir deste kart, bir porno dergisi ve biraz kayganlaştırıcı - gündüz hemşiresinin önünde çıkarmak eğlenceliydi - ve ortada, yangın güvenliği hakkında bir çocuk kitabı ve birkaç yara bandı. Herhangi bir yara bandı değil, üzerinde küçük itfaiyeci yavruları olan çocuk yara bantları.

Şerefsizler.

Evet, ben yaptım. Hastane pornosu .

CAL

Belki ama benim kızım bunu almakta çok iyidir.

OPP

Bunu söyleyerek aslında Scottie'yi porno okurken hayal etmemi sağladığınızın farkındasınızdır.

CAL

Bunu söyleyerek kışının tekmelenmesini istediğinin farkındasın.

Cal, kendisinin ve Roycie'nin Opp'a kuş çevirdiği bir görüntü gönderir. Arkalarında dumanlı ve kömürleşmiş bir hava var. Hâlâ Skykomish yakınlarındaki dağlarda, benim iki gün önce çıktığım yangınla mücadele ediyorlar. Opp bir ağaç kütüğüne oturmuş, kahverengi bir kağıt torbadan yemek yerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyor. Kirliler, bitkin görünüyorlar ve içimden akan kıskançlık duygusu durdurulamıyor. Yanmış ve hırpalanmış olsalar bile, keşke yanlarında olsaydım diyorum.

olmamaktan nefret .

CAL

Bu yüzden bizi özlersiniz diye içine mendil koyduk.

O kadar çok ağladım ki kutuyu çoktan bitirdim.

OPP

Gözyaşları için mendil mi kullanıyor? Böyle mi yapacağız?

Ben saçmalık diyorum. Yorganının altında Wicked'ın bir kopyası var, yalan söylemeyi bırak.

SUP

😞 Hastanedeyken bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?

Uğramak için uygun zaman, Sup.

OPP

Yani bir erkek sıkılır. Anlıyorum.

CAL

Sadece çok fazla televizyon izleyebilirsin.

Şerefsizler.

Gündüz hemşirem Bonnie bana "Ağrın nasıl?" diye soruyor. Son iki gündür burada ve küçük bir büyükanne gibi. Gözleri nazik ve koyu kahverengi teni yıpranmış. Bana otuz yıldır hemşire olduğunu söyledi.

ve emekli olmak üzere. Birimde sadece üç hastadan biri olduğunuzda birini tanımaya başlıyorsunuz.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz daha ağrı kesici kullanabilirim" dedim.

"Mecbur kalmadıkça sana daha fazla vermek istemiyoruz. Hidromorfon şakaya gelmez, yakında pompanızı kesip ağrı için oral ilaçlara başlayacağız," diyor Bonnie, büyük çerçeveli gözlüklerini tek parmağıyla burnunun üzerine iterek.

Başımı salladım. "Evet, kafamın rahat olmasını istiyorum." Saate baktım. 6:45. Vi'nin birazdan geleceğini biliyorum, eğer henüz gelmediyse. Sanırım dün geceyi çoğunlukla ben uyurken beni kontrol ederek geçirdi ve itiraf etmeliyim ki çoğunu uyuyarak geçirdim. Günlerdir tarlada olduğum için harap olmuştum.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde seni süttten kesmeye başlayacağız. İlk beş gün en kötüsüdür."

"Evet," diye kabul ediyorum ama bunun tam olarak doğru olmadığını ilk elden biliyorum. Bunu daha önce de yaşadım. Bu kadar değil ama biz konuşurken cildimin hâlâ su topladığını biliyorum. En az on gün boyunca ağrısız olmayacak ama her geçen gün biraz daha iyi olacak.

"Görünüşe göre akşam yemeğin geldi," diyor Bonnie, serumumu ve serum serumumu kontrol ederken. "Yemeğini ye ve bu gece biraz uyu. Şu anda burası oldukça sessiz." Uykusunda konuşan adamın olduğu yere başıyla işaret ediyor ve onun çok gürültü yaptığını bildiği için sırıtıyor. Dün gece gitti, ben de bu yüzden uyudum.

"Hastamız nasıl?" Violette gözlerimi kaçırarak kafasını kapımdan içeri sokuyor ve doğrudan Bonnie'yle konuşuyor. Bonnie bana bakıyor.

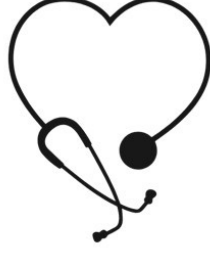
"Şey, biraz daha iyi kokuyor, yıkandı ve bugün şu yeni süslü su banyolarından birini yaptırdı. Muhtemelen onu birkaç günde bir buna sokacağız. İyi haber şu ki, doktor herhangi bir aşuya ihtiyacı olacağını düşünmüyor."

Beni aşağı indirdiklerinde bu yeni terapiyi için ne kadar şanslı olduğumu duydum, görünüşe göre bu birim için nispeten yeniymiş.

Violette hâlâ gözlerimi kaçırarak profesyonelce, "Harika bir haber," diyor.

"Doktor onayladığı sürece bu geceki programına biraz ibuprofen ekleyeceğiz. Gidip onu arayacağım ama bunun dışında senin ellerinde tatlım," diyor Violette'e. Eldivenlerini ve sarı önlüğünü çıkarıp kapımdaki biyolojik çöp kutusuna atarken.

Bu sefer Violette "Şanslıyım" derken bakıyor.

CHAPTER 15

Violette

"Bu gece için iyi misin?" Bonnie hemşire odasında eşyalarını toplamaya başlarken bana soruyor. "Yorgun görünüyorsun. Hollie hâlâ uyumakta zorlanıyor mu?"

Bilgisayar ekranımdaki son düğmeye tıklıyorum ve o gece için ayrılmadan önce bakımımızdaki diğer iki hastayı kontrol ediyorum. Şu anda burası sakın, bu da gecenin beklediğimden daha da uzun sürmesine neden olacak ve kafamı meşgul edecek ve King'i düşünmekten alıkoyacak pek bir şeyim olmayacak.

"Hollie iyi uyuyor, daha iyiye gidiyor, sadece aklımda çok şey var." Sandalyemde dönüp ona bakıyorum ve konuyu değiştiriyorum.

"306 bugün nasıldı? Ağrısı nasıl?" King'i soruyorum. Ona sorsam bana ne kadar acı çektiğini söylemeyeceğini hissediyorum ama Bonnie'ye söyleyebilir.

Bonnie sırtıyor. "Kelly ve ben üzerindeki kiri temizlemek ve ardından su banyosuna girmesine yardım etmek zorunda kaldığımızda domates gibi kızardı." Kıkırdıyor ve yanık hastalarını yaranın soğumasına yardımcı olması için içine indirdiğimiz büyük küvetten bahsediyor.

"Ona yıllarca her şeyi gördüğümü söyledikten sonra iyi davrandı."

Kendime engel olamıyorum; gülümsüyorum. Bonnie sözlerini asla filtrelemiyor ve King'in onun önünde çırılçıplak, rahatsız olmamış gibi görünmeye çalıştığı görüntüsü oldukça eğlenceli. Geceleri çalıştığım için şükrediyorum. Hastalar için banyo genellikle sabah ve öğleden sonra yapılır. King'in vücudunu kendi vücudumda hissetmiş olsam da, onu tüm ihtişamıyla *görmek* bambaşka bir şey olurdu.

Tam konuşmak üzereydim ki, 306'dan başkasının çağrı düğmesi çaldı.

Bonnie masamızın üzerinde yanıp sönen yeşil ışığa bakıyor.

"Sana bir şey söyleyeyim, kesinlikle çok yakışıklı."

Bonnie'ye bakıyorum, ağzım açık kalıyor ve gülümsüyorum.

"Ne? Ben yaşıyım, ölmedim tatlım. Ta-ta, sabah görüşürüz," diyor çantasını göz kırparak omzuna atarken.

Eğildim ve o olduğunu çok iyi bilerek cevap vermek için düğmeye bastım. "Hemşire masası, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Vi? Çok meşgul değilsen şu yanık merheminden biraz alabilir miyim acaba?" King soruyor. "Burada biraz yanıyorum."

Kullandığımız markayı teyit etmek ve doktorun ağrı kesici ilaçlarıyla birlikte anti-enflamatuar önerme talebimize yanıt verip vermediğini öğrenmek için bilgisayarda çizelgesini açtığımda empati duygusu içimi kaplıyor. İki gün geçmesine rağmen muhtemelen hala önemli miktarda ağrısı olduğunu biliyorum. Markasını not ediyorum ve gerçekten uygulamak zorunda kalacağımı fark ediyorum. Rowan uyanırken ona dokunmak kaçınılmaz olduğunu bildiğim bir şeydi ama yine de bundan korkuyordum. En azından dün gece sargılarını değiştirdiğimde, yüksek dozda ilaçla çoğunlukla uyudu. Bu gece oldukça uyanık görünüyor. Derin bir nefes aldım ve düğmeye bastım.

"Hemen geliyorum."

CHAPTER 16

ROWAN

Violette'in odama girmeden önce kapının dışında biriyle konuştuğunu duyuyorum, o yüzden doğruluyorum. Bunu yaptığım anda yatağın kenarı kalçamı sıyrıyor ve homurdanıyorum.

"Ne oldu?" Violette odama giriyor ve ben daha kendimi toparlayamadan başucumda bitiveriyor.

"Hiçbir şey," diye homurdandım yine. Yüzümün buruştuğunu biliyorum, çünkü bu acıttı.

"Bill," diye sesleniyor Violette koridora. Buraya geldiğimden beri her gün gördüğüm iri yarı hemşire asistanı odaya giriyor. "Onu desteklememe yardım eder misin? Battaniyeyi bacağından uzaklaştırmak için şu yastığı dizinin altına yerleştireceğiz," diyor hemşire modunda ve bir sandalyenin üzerindeki ekstra yastığı işaret ederek.

"Elbette," diyor Bill.

Bacağımı kaldırıp battaniyenin üzerinden alırken ona başımla selam veriyorum. Kötü kolumu kullanmadan bunu yapamazdım, bu yüzden şu anda ona minnettarım. Violette beni biraz yukarı kaldırmak için yatağın kenarındaki bir düğmeye bastığında yanık acısı biraz azalıyor.

Bill'e "Teşekkürler," diyor ve sonra bana dönüp yanık kolumu kaldırarak altına bir yastık koyuyor. Bunun onun için muhtemelen garip olduğunu biliyorum ama

Nazik ve gözleri endişesini gösteriyor. Sanki rahatsız olmamdan hoşlanmıyor gibi. Yumuşak elleri üst kolumun alt tarafına dokunuyor ve istemsizce ürperiyorum, yeniden bir ergen gibi.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettiğinde gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu kadar yakinken, ela tonu hafif ve gözleri hipnotize edici.

Kolumu bırakırken neredeyse fısıltıyla "Daha iyi misin?" diye soruyor.

Yere bakıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Evet, teşekkürler," diyorum beceriksizce. "Çok hızlı pozisyon değiştirmeye çalışma, en küçük bir dokunuş

dayanılmaz" diye ekliyor bilgisayarının başına dönerken.

"Yok artık." Kıkırdıyorum. Bilgisayarın altındaki çekmeceye uzanıyor ve küçük bir hap paketi çıkarıyor. Sonra tıklıyor, sanırım dosyama bir şeyler ekliyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Violette paketi yırtıp açarken gözleri benimkilere takılıyor.

"Genel olarak hemşirelik mi?" Hapları küçük, şeffaf bir bardağa dolduruyor. "Şurada biraz su var mı? Bu yardımcı olacaktır, iltihap önleyicidir" diye ekliyor ve bana doğru geri dönüyor.

Başımı sallıyorum ve irkilmeden boş bardağıma uzanmaya çalışıyorum. Başaramadım.

Haklı, şu anda herhangi bir hareket eğlenceli değil.

Violette aceleyle yanıma gelip bardağı kaldırıyor, taze suyla doldurup bana uzatıyor, sağlam kolumu uzatıp ondan alıyorum ve onu içime çekmek için elimden geleni yapıyorum.

"Evet, hemşirelik ama özellikle yanık ünitesi" diye ekliyorum, umarım Pandora'nın kutusunu açmamışımdır.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana çok kişisel davrandığımı söylemedi. Sadece omuz silkti ve beni şaşırtacak kadar dürüst bir şey söyledi.

"Yangınlarla nasıl mücadele ediyorsanız ben de öyle yapıyorum. Eğer yapmazsak, Jacob bir hiç uğruna ölmüş gibi olur ve ben bununla yaşayamam, bununla yaşamayacağım."

Adını duyduğumda nefesim kesiliyor. Artık o kadar yüksek sesle söylenmiyor.

"Yeterince adil." Başımı salladım. O ellerini yıkayıp yeni bir çift eldiven giyerken ben zamanımı bekleyip ilaçlarımı alıyorum.

Violette her zamanki zarafetiyle hareket ediyor ama artık kendine daha çok güveniyor. Çok değişti. Birinin karısı oldu. O bir anne ve nedenini tam olarak kestiremiyorum ama çok şey atlattığı hissine kapılıyorum. Onunla olan küçük etkileşimim bana dönüştüğü kadının gerçekten bir şey olduğunu söylüyor. Onu bir anne olarak hayal etmeye çalışıyorum. Hayatım üzerine bahse girerim ki

inanılmaz biri. Eğer benden hoşlanmıyor ve yine de bana iyiliğimi gerçekten önemsiyormuş gibi davranabiliyorsa, o da kesinlikle harika bir hemşiredir.

Beklerken nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Sanılanın aksine, Violette'in beni en zayıf halimde görmesi ve cildime ya da cildimden geriye kalanlara merhem sürmeme yardım etmesi isteyeceğim son şey. Yine de bana küçük bir gülümseme sunup yanıma oturduğunda, burada olduğuna memnun oluyorum. Işığın ela gözlerine nasıl vurduğunu ve burnunun kenarındaki çillerin sadece bu kadar yakınken nasıl görüldüğünü izlemek istiyorum. İşine başlamak için eğildiğinde saçlarının kokusunu içime çekmek istiyorum.

Hay sikeyim. Kendimi toparlamak için kirli çenemi ovuyorum. Bu kadın beni köşeye sıkıştırdı ve şehre döneli sadece bir buçuk hafta oldu.

Violette sargılarımı çıkarmayı kolaylaştırmak için oda sıcaklığındaki tuzlu suya batırmaya başlıyor, ardından sabırlı bir uzmanlıkla, dikkatli ama bilinçli bir şekilde çalışarak uyluğumdaki sargıları geri çekiyor. "Çok acırsa bana haber ver, tamam mı? Peyderpey yapabiliriz."

"Evet." Başımı salladım.

Gözlerimi onun yüzünde tutuyorum, derin bir konsantrasyon içindeyim ve yanığı görmezden geliyorum. Kısmen su toplamış ve ağlayan bacağıma bakmak zorunda kalmamak için, kısmen de o çok daha iyi bir görüntü olduğu için. Sargılar çıkarıldıktan sonra bir an durup eldivenlerini çıkarıyor ve arabasından bir telefon alıyor. Birkaç fotoğraf çekiyor, sonra telefonu yerine koyuyor.

Yeniden yıkamak için lavaboya doğru "Acı seviyen birden kadar kaç?" diye soruyor.

"Altı," diyorum dürüstçe. Uyuşturucu aldığım ve hareket etmediğim sürece korkunç değil.

Violette yeni bir çift eldiven giyiyor ve yatağımın yanına dönüyor. O sırada cebinden kendi telefonu olduğunu tahmin ettiğim bir şey alıyor. Yaralarımı temizlemeye başlarken bunu görmezden geliyor. O çalışırken ben dişlerimi sıkıyorum. Telefonu tekrar alıyor, bir, iki, üç kez. Yine de görmezden geliyor.

"Önemli olabilir mi?" Ona kimin mesaj attığını merak ederek soruyorum.

"Sadece eski sevgilim," diyor, temizlik yaparken konsantrasyonunu kaybetmiyor.

"Ahh," diyorum. "Tom?" Sırıttıyorum. Bu onun dikkatini çekti. Çalışmasına ara verdi.

"Troy." Sırıttıyor ama bana bakmıyor.

Gözleri kalçamın kanlı görüntüsüne odaklanırken, "Doğru, doğru," diyorum.

"O olduğunu nereden biliyorsun?" Yine merakla sordum.

"Ne zaman mesaj attığını biliyorum. Kendine özel bir mesaj tonu var," diyor ve bir t p yanık merhemi alıp sürmeye başlıyor. "Hollie onunla birlikteyken bir şeyler ters giderse diye, kontrol etmeye değer olduğunu biliyorum."

Yanıklarımın birini vücuduma yakıcı bir şok dalgası gönderecek kadar sıyırdığında başımı sallıyorum.

"Siktir," ısırıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve kaşları biraz çatılıyor. "Pardon, ara vermek ister misin yoksa devam edelim mi?"

"Ben iyiyim," diyorum, güçlü olmaya çalışarak ve onun bu kadar yakınımda olmasının beni şu anda acıdan daha fazla etkilemediğini iddia etmeye çalışarak.

O işini yaparken uzun bir sessizlik hakim oluyor, tek ses serum pompamın tık takları ve o bana dokundukça kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışları.

"Yani, anne olmayı seviyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluştu.

Siktiğimin ezik Kralı, Tanrım.

"Sana karşı dürüst olmalıyım Violette," diye ekliyorum. "Seninle tekrar yalnız kaldığımda, bunu burada yapmak istiyorum."

Gözlerini içinden ayırmıyor, bu da beni nedense daha da geriyor.

"Olduğu gibi kalabilir. Ben senin hemşirenim King, birimimdeki herhangi bir hastayla nasıl ilgileniyorsam seninle de öyle ilgileneceğim," diyor duygusuzca ve soyadımı kullanarak. *Bundan nefret ettiğimi söylemiş miydim?*

İşini bitirene kadar birkaç dakika daha geçer.

"Birazdan seni kontrol etmek için geri döneceğim. şu anda katta sadece iki kişi daha var, bu yüzden bana ihtiyacınız olursa yakınlarda olacağım. Tek yapman gereken zili çalmak, tamam mı?" diye soruyor ve bir kez daha ses tonu nazik ama çok profesyonel. Onun gerçek, içten kahkahasını attığı görüntüler zihnimi dolduruyor. Bana kızdığını görmek bile şu anki monoton halinden daha iyi olurdu.   nl ğ n  ve eldivenlerini çöp kutusuna atıyor ve gitmeye hazırlanıyor.

Gitmesine izin vermeliyim. Bana yumruk atmak istiyormuş gibi görünmeden benimle gerçekten konuşmasından vazge meliyim, ama onu elimden geldiğince uzun süre burada tutmak istiyorum ve başka bir şey olmasa bile cezalandırmaya bayılıyorum, bu yüzden yapmıyorum.

"Hey, Vi, soruma hiç cevap vermedin."

Duraklıyor ve yüzüme dönüyor, bir anlığına gözlerindeki kıvılcım bana neredeyse umut veriyor.

"Sana hiç biraz muhtaç olduğunu söyleyen oldu mu Kingsley?" diye soruyor elini kıvrımlı kalçasına koyarken. Kahretsin evet, bununla çalışabilirim. Ona en iyi, zavallı yüz ifademi veriyorum.

"Belki ama elimde değil, yaralıyım ve kafam iyi."

Başını geriye atıp hafifçe gülüyor, küçük ama içten bir kahkaha, avuçlarına biraz el dezenfektanı pompalayıp birbirine sürterken lanet bir ödöl gibi hissettiriyor. Telefonu cebinde tekrar çalıyor, eski sevgilisi.

"Evet," diyor içten bir gülümsemeyle, her şeyin kızı için olduğunu söyleyebileceğim bir gülümsemeyle. "Anne olmayı gerçekten çok seviyorum, sahip olduğum en iyi iş bu. Biraz dinlenmeye çalış." Ve sonra gözden kayboldu. Yatağımda arkama yaslanıyorum ve tavana doğru sırtıyım. *Tek bir kahkahaydı*, ama bu noktada alabileceğim her şeyi alacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

ROWAN

YAŞ 18

Violette Taylor'ın dudakları için çıldırıyorum

"Gitmem gerek..." Violette, Fraser sahilinden ayrıldıktan otuz dakika sonra dudaklarıma mırıldanıyor. SUV'un konsolu kaburgalarımın batıyor ve sağ kolumun ona yaslanmaktan uyuştuğundan eminim, ama bu bağımlılık yapan dudakları üzerimde tutmak için her türlü rahatsızlığı göze alırdım.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, onu öpmeye devam ediyorum. Pelüş alt dudağının üzerinde yavaşça bir iz yalıyorum ve sikim zonkluyor. Bu noktada buna alıştım. Ereksiyonumdan kurtulup son on beş dakikayı sokağın sonunda onunla öpüşerek ve konuşarak geçirdiğim için sikim beni asla affetmeyebilir. Onu henüz bırakamadım. Jacob beni tekrar tekrar arıyordu ve gitmem gerektiğini biliyordum. Biraz daha devam edersem camların buğulanacağından bahsetmiyorum bile.

Violette boynuna sarıldığımda kıkırdıyor ve gırtlaktan çıkardığı küçük bir sesle onun da benim kadar tahrik olduğunu söylüyor. Benim onu arzuladığım o da beni arzuluyor. Bunun gibi daha fazla gece için sabırsızlanıyorum.

"Rowan," diye yarı inliyor, "babama on dedim."

Kendimi toparlamak için biraz geri çekiliyorum, ama eteğinin kalçasına kadar yükselmiş hali... Etek ve elbiseler ona çok yakışıyor. Onları daha sık giymeli.

"Benimle baloya gel, Vi." Bir balo elbisesi içinde ne kadar güzel olacağını düşünmek beni bunu gerçeğe dönüştürmeye, ona karşı hissettiğim tüm bu duyguları resmileştirmeye itiyor.

Ayıldı ve benden uzaklaştı. "Ne?"

"Kimseyle gitmeyeceksen yani," diye ekliyorum, varsayımında bulunmamam gerektiğini fark ederek.

Pembe yanağındaki gamzenin görünmesine yetecek kadar sırtıyor. "Değilim," diyor inanmayarak. "Çok fazla balo randevusu talebi almıyorum."

Kimsenin onunla gitmek istemeyeceğini varsaydığı ona isyan yasasını okumak üzereydim. Kendini benim gibi görmemesinden nefret ediyorum ama bunu Violette'in telefonu çantasında çalıyor ve beni onun ne kadar inanılmaz olduğu konusunda çenemi kapalı tutmaya zorluyor.

Çıkartıyor. "Jacob," diyor gülererek ve bana kilit ekranını gösteriyor. Cevap vermek için düğmeye tıklıyor. "O geliyor." Kahretsin, *keşke* gerçekten öyle olsaydım. Ağrımı dindirmek için koltuğumda kayıyorum.

"Neredeyse eve geldik," diye ekliyor.

Arkama yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve onu artık gerçekten eve götürmem gerektiğini fark ediyorum. O kardeşine söylenirken ben motoru çalıştırıyorum.

"Ne için bu kadar çaresizsin?" diye soruyor ama tabii ki cevabını duyamıyorum.

"Evet, beni bırakıp seninle buluşmaya gelecek." Sessizce oturuyor, Jacob telefonun diğer ucunda konuşurken ben sokağının köşesini dönüp sinyalimi yakarak garaj yoluna girerken onu dinliyor.

"Doğruca onunla buluşmaya gidiyorsun, değil mi?" diye soruyor, yüzünü bana dönerek. "Hoparlörü aç," diyorum sırtarak, o da açıyor.

"Siktir, dostum, çok muhtaçsın. On dakikaya oradayım."

"Tamam, acele et," diyor Jacob ve sırtışımin yüzümden düşmesine neden oluyor. Kendini neyin içine soktuysa, sesi endişeli geliyor. Violette de bunu kaçırmıyor.

"Başın belada falan mı?" diye soruyor ana tavuk gibi.

"Hayır," diye çok hızlı cevap verir Jacob. "Sadece annem ve babamla beni idare et, King'in yardımına ihtiyacım var. Eğer buraya gelirsen saat on birde evde olurum," diye ekliyor bana hitaben.

"Tamam," der, ikna olmamıştır ama yine de telefonu kapatır.

"Başı beladaysa bana söyler misin?" diye soruyor. "Onun için endişeleniyorum. O çok..."

"Düşüncesiz" diyor, aynı anda ben de "Pervasız" diyorum.

Evinin önüne çekip arabayı park ederken ikimiz de gülüyoruz.

"Evet..." Kıkırdıyor.

Yavaşça inen sikime bakıyorum, onu kapıya kadar geçirebilmek için inmesini istiyorum.

Violette uzanıp elini ön koluma koyuyor, tenini tenimde hissetmek kesinlikle sikime yardımcı olmuyor. "Evet, baloya seninle geleceğim," diyor gülümseyerek. "Ama Chucks ayakkabılarımı giyeceğim." Gülüyor. "Ben topuklu ayakkabı giymem."

Ben de ona gülümsüyorum. Kol delikleri kesilmiş bir çöp torbası giyse yine de oradaki en güzel kız olurdu.

Evine bakıyorum, oturma odasının ışığı yanıyor ama ön pencerede hiçbir hareket yok.

Onu son bir kez öpme fırsatını değerlendiriyorum, dudaklarının üzerimdeki hissini hafızama kazımak ve geceyi atlatmamı sağlamak için bir süre oyalanıyorum.

"Ne giydiğin umurumda değil. Sadece senin yanında olmak istiyorum Vi," diyorum ona ön verandanın ışığı yanarken. İkimiz de hemen doğruluyoruz ve Violette'in arabadan inmesine izin veriyorum.

"Seni bir dahaki bunu sana geri vereceğim," diyor ve şu anda içinde yüzdüğü kapüşonlu tişörtümü işaret ediyor.

çeki düzen verdiğimi umarak tişörtümü indirebildiğim kadar indiriyorum.

Taş patikadan verandasına doğru yürürken Violette, "Bu gece çok eğlendim," diyor. Parmaklarımın etrafında dolanırkenki yüzünün görüntüleri aklımdan geçiyor. O mükemmeldi.

Verandaya vardığımızda Violette bana dönüyor, yanaklarında hâlâ pembe bir parıltı var, gözbebekleri sönmüş. "Senden hoşlanmamı sağlıyorsun, Kingsley," diyor seksi bir sırıtışla.

Uzanıp ilk parmağımı serçe parmağına doluyorum ve kimsenin görmesini umursamadan onu kendime çekiyorum. "Öyle mi?" Ona soruyorum.

"Evet, sanırım yarın seni görmeyi bile özleyeceğim," diyor, kooperatif yerleştirmemde tam bir günüm ve final sınavım olduğunu biliyor.

Eğilip onu yanağından öpüyorum. "Beni özlemene gerek yok Vi, ben hep yanındayım," diye fısıldıyorum kulağına ve bırakıyorum.

"Doğru, protonlar ve elektronlar." Sırıttıyor.

"Evet, yakında görüşürüz," diyorum, o kapının arkasında kaybolurken verandasından geri çekiliyorum.

Arabama dönerken yol boyunca gülümsedim. Jacob'la buluşmak için şehrin öbür ucundaki Max'e giderken bu gece söylediği her şeyi düşünüyorum. Yol boyunca onun dudakları, saçlarının kokusu, sesi, o söylediğinde neredeyse pantolonuma boşalacak olmam bir bulanıklık içinde geçiyor. Bir kızı daha önce hiç böyle düşündüğümü ya da böyle hissettiğimi hatırlamıyorum ve şimdi yeniden sertleşiyorum. *Sikeyim.*

Garaj yoluna girdiğimde tanımadığım beyaz bir Toyota gördüm. Yine de iniyorum ve Jacob'a mesaj atıp nerede olduğunu soruyorum.

Jacob: İçeri gelebilir misin?

Ben: WTF dostum, eğer bu bir şakaysa birinin kıcını tekmeleyeceğim.

Cevap vermiyor ve verandaya vardığımda, ben daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, görmeyi beklediğim yüz bu değil. Jacob değil, Max değil, pembe bir atlet ve kot etek giymiş Kyleigh Miller.

"İçeri gel," diye mırıldanıyor ve göğsüme dokunmak için uzanıyor. Parmağını geri itiyorum, sonra da kapıdan içeri girmek için onu itiyorum.

"Jacob nerede? Burada ne işin var?" Ona sordum. Bana sadece gülümsüyor.

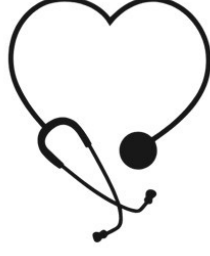
Döndüğümde Jacob ve Max'in Max'in oturma odasındaki kanepede oturduklarını görüyorum. Jacob dizini zıplatıyor ve çok korkmuş görünüyor. Kyleigh'e dönüyorum.

"Ne oluyor lan?"

Jacob cevap verir. "Sıçıp batırdım dostum. Hem de çok. Ve yardımına ihtiyacım var-"

"Kesinlikle öyle, ama endişelenme..." Kyleigh tatlı tatlı gülümseyerek onun sözünü kesti. "Sana bir teklifim var."

Hay sikeyim.

CHAPTER 18

Violette

YAŞ 18

Bay Shoebottom'ın Biyoloji sınıfının dışında.

Yirmi dakika içinde onuncu kez telefonuma bakıyorum.

Hiçbir şey yok. Tıpkı son dokuz kez kontrol ettiğim gibi.

Bir nefes veriyorum ve Rowan'ın dileyerek koridora bakıyorum. Sahildeki öpüşme seansımızdan ve bana baloya gitmeyi teklif etmesinden bu yana üç gün geçti. Aynı zamanda bir aydan uzun süredir konuşmuyoruz. Biyoloji öğretmenimizin bugün saat üçte notları açıklayacağını biliyor. Bay Shoebottom çok eski kafalıdır ve birçok öğretmen bunu yapmaya başlasa da internetten bir şey yapmayı reddeder.

Yaklaşık on kişi kapının önünde durmuş, okulun bitmesine yarım saat kala notlarımızı görmeyi bekliyorduk. Çocukların çoğu notlarını öğrenmek için yarına kadar bekleyecek ama benim öğrenmem gerekiyordu. Kendi notum için endişelenmiyorum, sadece Rowan'ınki için endişeleniyorum. Onun iyi bir not almasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Mezun olmak için iyi bir not. Şu anda benim kadar ilgili görünmüyor, çünkü bana mesaj atma zahmetine bile . Rugby şampiyonası için yoğun antrenmanlar yaptığını biliyorum ve Jacob bana iyi olduğunu söylüyor ama Jacob'a inandığımdan emin değilim, o da son birkaç gündür garip davranıyor. Biraz paniklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Yani, kardeşimin en iyi arkadaşında en inanılmaz erkeği bulma ve ona aşık olduğumu kendime itiraf sonra beni bırakması ihtimali nedir? Güvensizliğimin çıldırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Daha önce hiç kimse bana onun gibi dokunmamıştı... Yanlış bir şey mi yaptım? Gözlerim yaşarmaya başladığında aynı tanıdık sızı içeri sızıyor. Ona çok bağlanmışım. Daha iyi bilmeliydim.

Tam en yakın tuvalete gitmek üzereyken köşede onu görüyorum. Üzerinde okulumuzun rugby formasının bilindik kraliyet mavisi ve sarı renkteki şortu ve tişörtü var. Eşleşen çorapları ve kramponları henüz kirlenmemiş, bu da bana antrenmandan geldiğini değil, antrenmana gitmek üzere olduğunu söylüyor. Gözlerini ve aşık olabileceğimi düşündüğüm o orantısız gülümsemesini beklerken nefesim kesiliyor. O mavi gözleri görene kadar birkaç saniye geçiyor. Bakışları benimkilere değdiğinde rahatlamayı bekliyorum ama bana bakışındaki bir şey beni tedirgin ediyor.

Uzun, rahat adımlarıyla ağır çekimde bana doğru ilerliyor ve koridordaki her kırmızı kanlı kızın dikkatini çekiyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp bana bakarak ciğerlerimdeki tüm havayı çektiğinde, "Başarabileceğinden emin değildim," diyebildim.

"Hey, özür dilerim... Bazı işlerim vardı ve antrenman , uh-"

"Sorun değil," diyorum, gözümü kaçırarak, şimdiden geldiğini hissettiğim garip bahaneyi istemeyerek.

Etrafına bakınıyor ve sonra kolumdan tutarak beni kalabalıktan uzaklaştırıyor, böylece neredeyse biyo kapının önünde duruyoruz.

"Hayır, değil, meşguldüm... ama, ben sadece, bir şey yaşıyorum. Beklemediğim bir şey."

"Ne?" Meydan okuyorum.

Gözlerini kapatır "Sana anlatamam. Bu benim anlatacak hikayem değil."

"Mm-hmm," diye çıkmayı başarıyorum. Avuçlarımın terlemeye başladığını hissedebiliyorum ve boğazımdaki sıkışma hissi beni ele geçirmeye başlıyor.

"Balo... Çok üzgünüm Violette, ama seni götüremem. Birine bir konuda yardım etmem gerekiyor."

"Kim? Neden?" Ben soruyorum.

Sadece bana bakıyor ama cevap vermiyor.

Öfke merkezime hücum ediyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama tek çıkarabildiğim

"Anlıyorum,"

"Violette... Aramızdaki ilişkiyi bir süreliğine soğutmam gerekecek. Bu-" diye fısıldıyor, başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Sen değilsin, ben miyim? Bana gelen şey bu mu?" kestim.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Özür dilerim."

Biliyordum. Aramızda özel bir şeyler olduğunu düşünmüştüm... Onun da aynı şeyi hissettiğini düşünmüştüm, peki şimdi ne olacak? Genelde çıktığı türden bir kız olmadığımı mı fark etti? Nasıl görüneceği yüzünden benimle baloya gitmek istemiyor mu? Neden şimdi fikrini değiştirdiğini anlayamıyorum. Üç gündür bana bu haberi nasıl vereceğini mi düşünüyordu? İçimdeki öfkeyi bastırıyorum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, "*yeterince iyi değilsin*" sözleri aklımdan geçiyor.

"Ayrıca, başka bir şey daha var," diyor, ses tonu bozulmuş. "Belki ben ve Kyleigh Miller hakkında bazı şeyler duyacaksın." *Kyleigh Miller mı? Beni her gördüğünde şaka yapıyormuşum gibi bakan kız mı?*

Rowan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve nasıl bir ifade takındığını çıkaramıyorum ama elini uzatıp elimi tutarken ciddi olduğu kesin. "Sana numara yapmadım Vi..." Biyolojik kapıyı işaret ediyor ve birden her şey çok netleşiyor. Taktığı o bakış mı? Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ne olduğunu anladım. Suçluluk duygusu. *Vay anasını.*

Beni *kullandı*. Bana dokunmasına izin verdiğim ilk erkekti, uzaktan yakınlık kurduğum ilk erkekti. Ona güvendim ve o beni *kullandı*. Elimi ondan çektim.

"Tüm bunların projemizi teslim ettikten hemen sonra ortaya çıkması ne kadar da uygun. Sırf senin iyi bir not alacağından emin olmak için üzerinde çok çalıştığım bir proje," diye tükürdüm.

"Öyle değil, Vi-fuck, ben-"

"Pekâlâ millet, geri çekilin de bunu asabileyim," diyor beyaz saçlı, gür sakallı fen bilgisi öğretmenimiz, elinde tek parça bir kâğıtla biyoloji kapısından içeri girerken, iğneyi mantar panoya bastırmak için üstten geçirmiş bile. Rowan ve benim aramda yürüyor. Geçmesine izin vermek için geri çekiliyoruz ama gözlerimizi birbirimizden ayırmıyoruz. Bayım.

Shoebottom belgeyi tahtaya asar ve öğrenciler belgenin etrafında toplanır.

Gözlerimi Rowan'ın kilerden ayırmak ve ağlamamak için kendimi zorluyorum. Beni takip edip etmediğini bilmeden bir robot gibi tahtaya doğru ilerliyorum. İsimlerimizi hemen buluyorum. Yüzde 94. Onun için ne güzel. Etrafımdaki her şeye karşı hissizleşerek dönüyorum. Rowan'ı tam da onun durduğu yerde durmuş, yere bakarken gördüğümde şaşıyorum.

Yürümeyi bırakmıyorum. Çaresizce tuvalete gitmek için yanından geçip gidiyorum. "Vi," diye sesleniyor arkamdan.

"Vi!" diyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

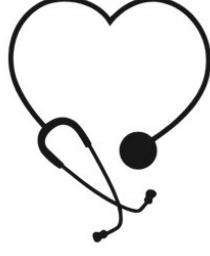
Durup etrafımda dönüyorum, öfke ve mide bulantısı üzerime çöküyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup konuşmasını bekliyorum. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve sanki aradığı kelimeleri bulamıyormuş gibi bir an duruyor. Derin bir nefes alıyor ve yerden başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Yirmi adım öteden bile içimi delip geçiyorlar.

"Seni incitmek istemedim, öyle bir şey değildi."

Gözyaşlarımın yaklaştığını hissederek alay ediyorum.

"Yüzde 94, Rowan. Görünüşe göre tam da olması gerektiği gibiymiş," dedikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp durmadan banyoya doğru ilerliyorum. Arkamdan seslendiğini duysam bile durmuyorum. Duramam.

Elimde kalan tek şey tutunduğum haysiyet kırıntısı ve Rowan Kingsley'in bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

CHAPTER 19

Violette

HAZIR BULUNAN

Oturma odanın içinden kasırğa geçmiş gibi görünüyor ama dışarıdan gelen sesler *SuperPets*'in beşinci bölümüne dalmış üç mutlu, gülen çocuktan geliyor.

"Sence burada ne kadar süre saklanmayı başarabiliriz?" Teddy yaptığım kokteyli yudumlarken soruyor. Mutfak masamdaki sandalyede kayıyor, patlamaya hazır görünüyor.

"Hepsi gittiğimizi ya da içlerinden birinin yemeğe ihtiyacı olduğunu fark edene kadar." Sırıtıyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, Penny koşarak odaya gelir ve Dalton'ın Barbie'sini elinden almasıyla ilgili bir şeyler söyleyerek ağlamaya başlar.

Dalton arkasından koşarak gelirken kahverengi gözleri yaşlarla doluyor.

"Atıyordu, ona burada bunu yapamayacağını söyledim çünkü bir yerlerini kırabilirdi," diyerek küçük bir bakıcı gibi kendini savunuyor. Teddy bana kocası öldüğünden beri Dalton'ın bir nevi evin erkeğine dönüştüğünü ve Penny'nin maceracı bir yanı olduğunu söyledi.

Teddy kargaşayı yatıştırırken oturma odasındaki Hollie'yi kontrol etme fırsatını değerlendiriyorum. Yerde sessizce oturmuş boyama yapıyor ve *SuperPets*'i izliyor, müzik eşliğinde şarkı söylüyor. Onu izlerken gülümsüyorum, doğuştan rahat bir çocuk, her zaman onu meşgul edecek bir şeyler buluyor.

Onu izledikleri sessiz an, Dalton ve Penny'nin Teddy ile birlikte oturma odasına geri dönmesiyle sona erer. "Kriz önlendi." Teddy sırtarak sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dalton'a burada oturacağımızı söyledim, sanırım yalnız geçireceğimiz zaman sona erdi."

Dalton onlar için Candyland oyununu hazırlarken gülerek rahat koltuğuma oturuyorum.

"Yerleşik küçük bir bebek bakıcısına sahip olmak gibi." Ona doğru başımı salladım. Kızlara kolay kuralları açıklıyor ve Teddy gülümsüyor.

"Logan öldüğünden beri çok değişti. Benim istediğimden çok daha hızlı büyümek zorunda kaldı." O konuşurken Teddy'nin gözlerindeki acıyı görüyorum. Sadece altı ay oldu ve bu kayıp sırasında hamile kalmanın hayal edilebilecek en acı tatlı şey olacağını hayal ediyorum.

"Biraz daha var mı?" diye soruyor, şişmiş ayaklarını sedirime uzatarak.

Omuz silkiyorum. "İsterdim ama... Kimin buna vakti var ki? Ayrıca, gerçekten hoşlandığım bir erkeğe ihtiyacım var ve bunun var olduğundan emin değilim."

"Teknik olarak, bir erkeğin sadece bir parçasına ihtiyacın var." Teddy bunu söylerken kızarıyor, her zaman yaptığı gibi uzaktan bile edepsiz bir şey söylüyor. "Aslında buna bile ihtiyacın yok, eğer-" diye eklerken ben de gülüyorum.

"Anladım," diyorum ve gülmek için başımı arkaya eğiyorum.

"Evet, işte bu, konuyu açıyorum. Benim yanmaya hazır halimi neden buraya getirdiğin konusuna gelecek miyiz?" diye soruyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Cidden Vi, sandaletlerimi giymem on dakikamı aldı. Çıkar ağzındaki baklayı."

Aynı anda hem gülüyorum hem de inliyorum. "Pekâlâ... Rowan Kingsley."

Teddy başını sallıyor. "Olağanüstü yetenekli, çok yakışıklı, şu anda yanık ünitenizde ikamet ediyor."

"Evet," diyorum dikkatle, nasıl edeceğime karar vermeye çalışarak. "Şey, bir geçmişimiz var. Kendimi bildim bileli ağabeyimin en iyi arkadaşıydı."

"Doğru, sanırım bunu biliyordum" diyor. Onun geçmişi her zaman benimkiyle iç içe geçmişti ama hiçbir zaman benimkinin bir parçası olmamıştı.

"Ve eve gelene kadar onu görmedin mi?" diye soruyor ve Dalton'ın Penny'ye bir sonraki rengi için nasıl döneceğini göstermesini izliyor.

"Kardeşinden sonra ayrı düştük..." diye devam ediyor, bunu söylemek istemiyor.

Teddy, çok, birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu bilir. Başımı sallıyorum.

"Ondan çok önce ayrı düştük. Önemseydiğim ilk erkekti. İlk öpücüğüm, ilk"- Duymadıklarından emin olmak için çocuklara bakıyorum

- "Biliyorsun..."

Teddy'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Oh, onunla *birlikte miydin?*" diye sorar, güzel yüzü şaşkınlıkla çizgilidir.

Başımı salladım. "Hayır, o kadar uzak değil. Eğer beyzboldan bahsediyorsak, üçüncü kale gibi bir şeydi. İlk kez üçüncü kaleye, ne demek istediğimi anlıyorsan..."

Başını sallıyor ve içkisini yudumluyor. "Sanırım anladım." Kıkırdıyor.

"Ama mesele şu ki, ona karşı hislerim vardı. O zamanlar her neyse, çok güçlüydü," diyorum ona, gömleğimdeki bir iplikle oynayarak. "Bunun ikimiz için olduğunu düşünmüştüm ve yıllarca ona karşı böyle duygular beslediğimi biliyorum." Konuşurken büyük boy tişörtümün etek ucuna odaklanıyorum ve uzun zamandır ilk kez gerçekten yüzleşiyorum.

"Sanırım aynı yaşta olmamıza rağmen onu örnek alıyordum. Bir okul projesi üzerinde birlikte çalıştığımızda gerçekten yakınlaştık. Geçmek ve zamanında mezun olmak için başarılı olması gerekiyordu ve ben de ona yardım etmekten mutluluk duyuyordum çünkü onun için deli oluyordum..."

Çocuklar duymamaları gereken şeyleri duymasınlar diye tüm hikayeyi yarı şifreli anlatıyorum. Teddy buna "Momglish" diyor.

Ona geçmişimizden, onu yıllardır nasıl istediğimden, birlikte geçirdiğimiz zamandan, ne kadar zahmetsiz hissettirdiğinden ve beni baloya davet etmesinden bahsediyorum.

"Beni gerçekten önemseydiğini sanıyordum. Önemseydiğim ilk erkek oydu. Çok mutluydum ama sonra beni bıraktı. Birkaç gün sonra final notumuzu görmek için geldi ve bana biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve ilişkimizin bittiğini söyledi. O zaman beni sadece daha iyi bir not almasına yardımcı olmak için kullandığını anlamıştım. İlk kez aşık oluyordum ve o kalbimi kırdı, yıkılmıştım." Mocktail'imın kalanını yutuyorum. "Hemen sonra ayrıldım ve o zamandan beri pek geri dönmedim. Çok karmaşıktı, sürekli evin etrafında olacağını biliyordum. Onunla yüzleşmek istemedim..."

Teddy kıkırdarak, "Ne.. bok kafalı," der. Dalton annesinin sesini duyunca kıkırdar.

"Annem kaka kafa dedi." Penny kıkırdıyor.

Çocuklar oynamaya devam ederken "Tam bir bok kafalı," diye katılıyorum. "Siz ikiniz bunun hakkında hiç konuşmadınız mı?" diye soruyor.

"Hayır, biraz gururumu korumam gerekiyordu, sırada aşağılanmışım." Teddy pek bir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor, ben de saçmalamaya devam ediyorum.

"Uzun süre her erkeği onunla kıyasladım. Onunla hissettiklerimi başkasıyla da hissetmek istedim ama asla hissedemedim. Balo gecesi evde kaldım ve odamda ağladım. Düşmanım Kyleigh Miller ile gittiğini öğrendim. Tabuttaki son çivi gibiydi. Sanırım bunu asla unutamadım çünkü *çok* yanlış anlamıştım. Bu olaydan sonraki her ilişkimde kararlarımı sorgulamama neden oldu. Belki de *nedenini* hiç bilmediğim içindir." Çocuklar oynarken onlara bakıyorum. "Kyleigh bana hep çok kötü davrandı ve bana onu bir insan olarak bile sevmediğini söyledi. Ama kağıt üzerinde benim yerime onu alması mantıklıydı." Omuz silkiyorum "O zamanlar beni gerçekten incitmişti."

"Neden?" Teddy sorar. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Popülerdi, güzeldi, zayıftı, benim olmadığımı düşündüğüm her şey vardı."

Teddy dudaklarını düz bir çizgi halinde büzüyor ve o zamanlar sahip olduğum özgüven eksikliği için zihinsel olarak kıcımlı tekmelediğini biliyorum, özellikle de onu her zaman kendininkini artırmaya teşvik ettiğim için.

"Bütün gece boyunca sosyal medyada onların fotoğraflarını görmek zorunda kaldım. İşkence gibiydi." Omuz silkiyorum. "Yani, özel olmaktan bahsetmiyorduk ama ona aşık olduğumu biliyordum, uzun zamandır aşıktım. Aramızda çılgınca bir bağ vardı. T-R-O-Y ile bile bir daha böyle hissettiğimi sanmıyorum." Hollie kimden bahsettiğimi anlamasın diye heceleyerek söylüyorum.

Teddy koltuktaki pozisyonunu ayarlıyor. O kadar hamile olduğumu hatırlıyorum, asla beş dakikadan fazla rahat edemezdim. "Kendinle ilgili cansız gençlik görüşüne rağmen," diyor, "buna değmeyecek biriyle zamanını boşa harcamayacağını düşünmek zorundayım."

Omuz silkiyorum, Teddy'yi tanıdığım ve her zaman Rowan yanlısı olduğu anlaşılan annem dışında bir danışma kuruluna sahip olduğum için minnettarım.

"O her zaman harika bir adamdı, bu yüzden hiç mantıklı gelmedi. Jacob'la sürekli evimdeydi ve bana asla dışlanmışım gibi davranmadı. Ama ondan sonra ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Son sınıftan sonraki yaz üniversiteye gitmek için ayrıldım. Okuldan ayrılmadan önce sadece bir yıl evdeydim.

Jacob öldü ve o öldüğünde buradan gitmem gerektiğini biliyordum. İşte o zaman Seattle'a taşındım, Troy'la tanıştım ve gerisini biliyorsunuz."

"Akla yatmayan bir şeyler var ve"-Teddy düşünceli bir şekilde bana bakıyor

-"Bir daha asla kendin hakkında yeterli değilmişsin gibi konuştuğunu duymak istemiyorum."

Savunmak için elimi kaldırıyorum. "Geçmiş zamanda konuşuyorum. O zamanlar özgüvensiz bir çocuktum, şimdi olduğum kişiyi benimsediğimi biliyorsun, kıvrımlar, çılgın saçlar ve her şey," diyorum göz kırparak.

"Güzel, ben de tam seni gıdıklamak üzereydim" -bir yumruğunu havaya kaldırıyor, gözlerini bana vuracakmış gibi kısıyor- "seni gıdıklamak".

Onun anadiline gülüyorum.

"Açıklamasını dinlemelisin Vi." Boş bardağını sehpanın üzerine bırakıyor.

"Sanırım hastanede olduğu son birkaç gündür çabalıyor. Tereddüt eden benim..."

Teddy ön pencereden dışarı, erken yaz esintisinde sallanan ağaçlara bakıyor.

"Belki de sadece hata yapan bir çocuktu? Belki de seni kullanmasından daha fazlası vardır... belki seninle ilgilidir ama belki de *ne* onunla ne de seninle ilgilidir." Bir elini iri bebek yumrusunun üzerinde gezdiriyor. "Bunu öğrenmenin tek yolu onun açıklamasına *izin vermek*. Tabii bu da seni gerçekten incittiğini ve dinleyecek kadar önemseydiğini kabul etmen gerektiği anlamına geliyor."

Düşünceli bir şekilde göz kırpyorum. "İşin zor kısmı da bu. Bazı şeyleri halının altına süpürme alışkanlığım var. Ve bunu burada kesinlikle yaptım. Üstünü kapattım ama hiçbir zaman gerçekten kapanış yapamadım. Bu mantıklı mı bilmiyorum."

"Her şey görüldüğü gibi değildir Vi," diyor bilgece. "Ve onlarla yüzleşene kadar bazı şeyleri gerçekten atlatamazsın."

Başımı sallıyorum. "Onu neden aklımdan çıkaramadığımı bilmiyorum. Artık onu tanımıyorum bile. On ikinci sınıfta gibiyim."

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun. Bu çok açık," Teddy.

Başımı salladım. "Ondan hoşlanamam. Katı bir kuralım var. Önemli kişilerle çıkmam. Çünkü her gün sadece işe giderek hayatını riske atan biriyle yakınlaşma fikri zaten yaşadığım travmaya çok yakın. Beni umursamadığını ve *daha* önce bir kez canımı yaktığını da eklersek? O çifte tehdit..." Sözümü kesiyorum.

Başını sallıyor, tehlikeli bir işi olan biriyle yakınlaşmanın getirdiği riskleri çok iyi anlıyor.

"Anlıyorum, ama Vi, söylemeliyim ki... seni hiç umursamayan bir adam için, kesinlikle çaba sarf ediyor gibi görünüyor."

Ona cevap veremeden kapı çalıyor ve düşünmek için dikkatimi dağıttığım için minnettarım.

"Pizza!" Dalton ağlıyor ve kızlar tezahürat yapıyor. Ben kalkıp kapıya bakarken Teddy çocuklara yemek yemeleri için kâğıt tabaklar getiriyor ve hepsini içecek ve peçetelerle birlikte mutfak masasına yerleştiriyor. Mutfak adasına oturduk.

"Bu söyleyeceğim son şey. İnsanlar değişir, hata yaparlar. Seni çok uzun zamandır tanımıyorum Vi, ama ondan bahsederken yüzünün yapış yapış olmasından onu affedip affedemeyeceğini görmeyi kendine borçlu olduğunu söyleyebilirim." Bir ısırik alıyor.

"Yapış yapış görünmüyorum," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Tam bir goo fest." Teddy ağzı doluyken kıkırdıyor. "Sana şunu sorayım, aranızda bir gerginlik var mı? İyi türden mi?"

Gözlerimi ona diktim.

"Ne? Atıştırmalıklar ya da akşam yemeği için çıkan günlük kavgalar dışında şu anda yaşadığım tek drama bu." Kıkırdıyor.

Bir nefes veriyorum ve bana nasıl baktığını düşünüyorum, sanki hiç zaman geçmemiş gibi ve tıpkı birlikte geçirdiğimiz zamanlardaki gibi-

Teddy bilmiş bir sırıtışla bir dilim pizza daha almak için ayağa kalkarak, "Yani bu bir evet demek," diyor.

Beni hayal kurarken yakaladığı için ona kibirli bir bakış attım. "Ben ateşli adamlarla çıkmam."

Teddy güler ve gözlerini devirerek içkisinin son kısmını da yutar. "Evet, bunu zaten söyledin. Henüz ikna olmadın mı?"

CHAPTER 20

ROWAN

"Sup bütün bu süre boyunca *onun* kışına biniyor ve bu zavallı çocuk altına sıçarak ekipman odasını, alet kulübesini arıyor, her yerde bir hendek kazıcı arıyor, lanet olası hendek kazıcı olduğunu fark etmiyor." Cal kıkırdıyor, Scottie'nin bana getirdiği hediye sepetini karıştırıp atıştırmalık bir şeyler arıyor.

"Böyle bir şey olmadığını beynine kazıması için yirmi dakika geçmesi gerekti." Opp sandalyesinde geriye yaslanır.

Cal iki paket çikolata kaplı badem çıkarır ve birini Opp'a atar.

Opp paketi yırtıp içindekileri ağzına atarken, "Sup'u görmeliydin, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış öylece duruyordu," diyor.

"Kahretsin, şimdiden özledim," diyorum neredeyse iki haftadır tıraş etmediğim çenemi ovuşturarak.

Opp ayağa kalktı ve omzuma vurdu. "Geri döneceksin, kardeşim. Sana verdiğimiz yangın güvenliği kılavuzunu okudun mu? Bir dahaki sefere bundan kaçınmak için orada bazı yararlı şeyler var." Sırıttıyor

"Her gece ders çalışıyorum, seni pislik," diye mırıldandım.

Opp sepeti karıştırır ve bir kol badem daha çıkarır.

"Arka cebinden telefonunu çıkarıp fotoğraflarını açıyor ve bir süre gezindikten sonra telefonu bana uzatıyor. Sol kolumu uzatıyorum; o kadar sıkı ki ama neyse ki dört günlük iyileşme sürecinden sonra artık yanıyormuş gibi hissetmiyorum. Skykomish'te geçirdikleri zamanın geri kalanına ait fotoğraflara göz gezdiriyorum, sonuncusu güzel bir yangın hattının ortasındaki damla meşalesi. Uzakta alevler ve dumanlar.

"Ee, bir sonraki turdan haber yok mu?" diye sordum. Dünden beri evdeler.

"Lanet olsun, umarım birkaç günümüz olur," diyor Cal. "Scottie'yi yemeğe götürmek, biraz yürüyüş yapmak, bir yatakta uyumak güzel olurdu..."

"Geri dönmen ne kadar sürer?" Opp çöpünü buruşturup çöpe doğru en iyi kanca atışını yaparak soruyor. "Kobe," diye mırıldanıyor topu yere indirirken. Kıkırdıyorum.

"Bunun iyileşmesi için en az iki hafta daha gerekiyor." Başımın yaralarını işaret ediyorum. "En fazla üç hafta, sanırım birkaç yoklama kaçıracağım," diyorum. "Belki birkaç gün içinde eve gidebilirim, göreceğiz," diye ekliyorum.

"Ah, ." Violette'in sesi kapı aralığından geliyor. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

Yatakta daha dik oturuyorum; lanet olsun, bugün muhteşem görünüyor. Çocuklara gülümsüyor ve beyaz tahtamı güncellemek için onların arasından geçiyor. Açık kestane rengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş, birkaç tutam kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyiyor ve soluk mavi önlükler giyiyor - onun üzerindeki renk harika ve bunların kalçalarına oturması ve küçük belinin etrafına çekilmesi-

"Sana hep mi bakıyor?" Cal kıkırdarak Violette'e soruyor. "Ne kadar tehlikeli bir çalışma ortamı."

Eğer ona sol kolumla vurabilseydim, vururdum.

"Tanrım..." Mırıldanıyorum. "Ben... sadece bu rengin sana çok yakıştığını düşünüyordum, Vi," diyorum beceriksizce ve onu süzüyormuşum gibi görünmesini engellemeye çalışıyorum.

Yani...öyleydin, ama yine de.

Violette gülümsüyor, sonra gözlerini kaçırıyor, boğazının yumuşak sütununda pembe bir kızarıklık oluşmaya başlıyor. Bayıldım buna.

Opp köşedeki sandalyesinden, "Kendini savunmak için ağrı kesici alıyor, o yüzden ağzının suyu akıyor," diye ekliyor.

Violette kapının arkasında kaybolurken benimkileri işaret ederek, "Yirmi dakika içinde dönerim çocuklar, hastamın pansumanlarının değişmesi gerekiyor," diyor.

O gittiği anda hepsi kıs kıs gülmeye başlıyor.

"Bugün çok hoş görünüyorsun Vi," diyor Opp, dik oturup benim en iyi taklidimi yaparak. "Bana bir sünger banyosu yaptırabilir misin?" diye ekliyor.

Yatağımın başucundaki fincanı ona fırlatıyorum. "Seni duyabilirdi, seni lanet olası," diye mırıldanıyorum.

Opp iki katına çıkar. "Kıçına bakıyordum" da yazabilirdin. alnında."

Arkasına yaslanıp kollarını Vaftiz Baba gibi göğsünde kavuşturan Cal'e bakıyorum. Opp ayağa kalkıp beyaz tahta kalemini kapıyor ve "bugünün hedefleri" bölümünün altına dağınık karalamasıyla "Vi'nin kıçına bakmayı kes" yazıyor.

Çenemi sıkarak ona, "Sil şu boku hemen," diyorum.

"Ya da ne?" Opp ikna etmeye çalışır, ama tabii ki siler. *Bok kafalı.*

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor başını sallayarak, diğerlerinden daha ciddi.

Vi'ye karşı ne kadar korumacı olduklarını biliyorum.

Başımı sallıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bilmiyorum amina koyayım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bakın, aranızda garip bir gerginlik dışında ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama Jacob bana bir keresinde çıktığınızı söylemişti." Cal sandalyesinde öne doğru eğildi. "Şu anda bekâr olduğunu biliyorum ama yeni bekâr oldu ve daha yeni taşındı, o yüzden ne yaptığını bildiğinden emin ol."

En son bulunduğu kapıya doğru bakıyorum.

"Zaten önemli olduğunu sanmıyorum, benimle daha yeni konuşmaya başladı, endişelenecek bir şey olma ihtimali çok düşük," diyorum.

Cal gerçek bir Cal kahkahası atıyor, sadece çok eğlendiği zaman attığı bir kahkaha. Gözlerim soru sormak için onunkilere kayıyor.

"O ateş senin beyin hücrelerini de mi yaktı?"

diye soruyor. Opp köşede homurdanıyor.

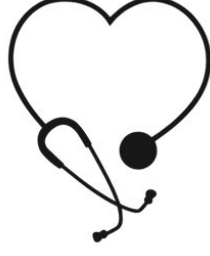
İkisine de boş bakışlarla bakıyorum.

"Violette sana ayı asmışsın gibi bakıyor. On sekiz yaşından beri öyle. Violette *Stafford* olduğu şu anda bile, sana kızgın görüldüğünde bile, hatta beş dakika önce bu odaya girdiğinde bile. Bu yakın zamanda değişmeyecek, o yüzden dikkatli ol," diye uyarıyor Cal, sanki bu açıkça bilmem gereken bir şeymiş gibi.

Çocuklar ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken, onun değerlendirmesini duyduğuma sevinmem gerektiğini fark ediyorum.

Bu bana umut vermeli ama aklıma gelen tek şey *Violette*'in -benim *Violette*'imin- başka bir adamın soyadını taşıması fikrinden ne kadar nefret ettiğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

Violette

Bu garip olmayacak. Bunun garip olmasına izin vermeyeceğim.

Rowan'a sünger banyosu yaptırmak için gereken her şeyi toplamaya başlarken, "Ne kadar iyi göründüğünü merak ediyorum," diye geveliyorum. "Yanıkların nasıl göründüğünü," diye hemen açıklıyorum.

Kahretsin, bu biraz garip olacak. Evrenin beni test ettiğinden eminim çünkü günlük sünger banyosu bu sabah yapılmadı ve şu anda alternatif bir su banyosu programında.

"Şimdi seni yıkayacağım, bu sabah yapmadıklarını mı söylediler?" Yanlış duymuş olabileceğimi umarak sordum. Benden önceki hemşire günün çoğunu uyuyarak geçirdiğini ve personel sayısının az olduğunu söyledi, bu da muhtemelen gece boyunca benimle birlikte uyanık kalacağı anlamına geliyor. Bu aynı zamanda sünger banyosu görevinin şanslı kazananı olduğum anlamına geliyor, çünkü onun yanmayan kısımlarını temiz tutmak çok önemli.

"Hayır, o çok meşguldü ve ben de günün çoğunda uyuyordum."

Başımı salladım. "Vücudun iyileşiyor. Bu beklenen bir şey."

Bunu yapabilirim. Lavabonun üstündeki aynada yansımamla karşılaşıyorum ve leğeni ılık su ve sabunla doldururken zihinsel olarak kendime moral veriyorum. *O herhangi bir hasta.*

Paçavraları ıslatıyorum ve bunu yaparken keşke bu gece burası bu kadar sessiz olmasaydı diyorum. Çalışırken Rowan'ın gözlerinin sırtımı yaktığını hissedebiliyorum ve işim bittiğinde her şeyi taşıyıp yatağının yanındaki masanın üzerine koyuyorum.

Bugün daha parlak görünüyor; gözleri daha az camsı. Dosyasından ağrı kesici ilaçlarının dozajını önemli ölçüde düşürdüklerini ve daha sık ibuprofen verdiklerini biliyorum. Bu da yanık sonrası dört gün için standart.

Onunla ilgili biraz garip olan tek şey sakalının uzamış olması. Onu hiç sakallı görmedim ama bu mantıklı, sahada tıraş olmadıklarını biliyorum ve buraya gelmeden önce bir haftadan uzun bir süre sahadaydı.

Mükemmel dağınık dalgalı saçları, iri kaslı vücudu ve dövmeleeri ona oduncu havası veriyor.

Yutkunuyorum ve devam ediyorum. "Şimdi elbiseni çözeceğim," diyorum usulca, yatağı kaldırıyorum, sonra uyluklarını örten battaniyeleri yatağın ayak ucuna gelecek şekilde aşağı çekiyorum. Uzun bacaklarında, kalçasındaki sargılar dışında hiçbir giysi yoktu. Üzerinde sadece hastane önlüğü olduğunu ve altında hiçbir şey olmayacağını biliyorum, bu yüzden kalın kaslı kalçaları beni içine çekerken bile kendime tekrar hatırlatıyorum...

Hasta. O senin hastan.

Yatağı bel hizasına kadar kaldırmayı bitiriyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben eğilip boynundaki önlüğü birleştirmek için ona doğru uzanırken başını sallıyor. Hastanede kaldıktan sonra nasıl bu kadar güzel kokuyor bilmiyorum ama çok dikkat dağıtıcı. Parmaklarım tenine değiyor ve bir nefes çektiğini duyuyorum.

"Özür dilerim. Ellerim soğuk," diye özür dilerim.

"Hayır, ellerin iyi hissediyor-uh, iyi. İyi hissediyorlar." Rowan'ın sesi yakın bir fısıltı, çok yakın ve ben önlüğü dikkatlice ve yavaşça aşağı indirip çıplak göğsünü ortaya çıkarırken nefesi sığ geliyor. Kolundaki sargılara hiçbir şeyin değmemesine özellikle dikkat ediyorum. Önlüğü kucağına koyuyorum, en azından şimdilik *orada* örtülü kaldığından emin oluyorum.

Her seferinde bir test, evren. Ona gerçekten bakmak için kendimi pompalıyorum.

onu yıkamak için ona bakmak zorundasın.

Aman Tanrım. Çok güzelmiş.

Bakışlarımı tamamen bitirdiğimde Rowan'ın onu izlememi izlediğini fark ediyorum. Çıplak göğsüne bakıyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. *Kahretsin.*

Dönüp paçavralarıma uzanırken gözlerimi kapatarak başka tarafa bakıyorum. Sırtımı ona döndüğümde, onun görüntüsü karşısında kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Mürekkep arazisi, sert kaslar ve saç izleri

Rowan'ın göğsü. Bir nefes alıyorum ve bezleri ihtiyacım olandan çok daha fazla . Kalbim göğsümde o kadar gürliyor ki düşüncelerimin müziği gibi. Odadaki sessizlik sağır edici, ilk bez parçasını sıkarken su damlacıkları leğene çarpıyor ve bunu atlatmak için kendimi zorluyorum. Derin bir nefes alıyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Al. Ben başlarken sen de yüzünü yıkayabilirsin." İkimizin de dikkatini dağıtmak için zayıf bir girişimle Rowan'a bir bez uzatıyorum ve sonra kendim için bir tane sıkamak için geri dönüyorum.

Kendine gel, Vi. O kadar da güzel değil, göreceksin, ona bir daha baktığında aşırı tepki verdiğini anlayacaksın.

Arkamı dönüyorum ve göğsünün üzerinde dikkatlice küçük daireler çizmeye başlıyorum, yanılıyorum. Son baktığımda olduğu kadar güzeldi.

Rowan yüzünü yıkarken ben bezi güçlü çenesinin altından, boynundan aşağıya, yontulmuş omzunun üzerinden geçiriyorum ve sonra yavaşça kaslı göğüs kaslarına doğru devam ediyorum. İç çekiyor ve ben buna inanamıyorum ama sanırım onu yıkamak *beni* ıslatıyor ki bu daha önce hemşirelik yaptığım hiçbir dönemde olmamıştı.

Nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum, diğer omzunu yıkarken ağrıyı durdurmak için kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Bezi sağ kolunun ve bana bakan şahin dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. Kullanılmış bezi yere bırakıp leğenden yeni bir bez almadan önce dövmeye bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Gözlerimi ondan kaçırmayı başardığım on saniye, şu anda kendimi bir arada tutabilmemin tek yolu. Kendimi toparlamak için onlara ihtiyacım var.

"İyi misin?" Rowan'ın gergin sesi düşüncelerimi böldü. "Derin bir nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyorsun."

Aman Tanrım. Nefes nefese

miydim? "İyi, sadece

konsantre oluyorum."

Vücutuna.

"zor olduğunu biliyorum," diye gözlemliyor, gözle görülür yanıklarına bakarak. İğrendiğimi düşündüğünü fark ediyorum.

"Bunlar mı?" Elimle işaret ederek retorik bir şekilde soruyorum. "Bu bir şey değil ve ben yarayı bile görmüyorum. Sadece iyileşmeyi görüyorum. İlerlemeyi görüyorum." Göğsünü ve belini yıkamayı bitirdiğimde, aslında delicesine yontulmuş karın kaslarının çatlaklarını yıkamak zorunda kaldığımı söylüyorum.

Bu bir ilk.

"Her gün daha iyiye doğru değiştiği sürece, o zaman hepsi sürecin bir parçası," diye titreyerek nefes alıyorum.

"Pekâlâ, bu daha olumlu bir bakış açısı. Benim tek gördüğüm hasar," diyor kaşları çatılmış bir halde.

"Oturabilir misin, ben de... sırtını tutayım?" diye sordum.

Yatağı kavrayarak yavaşça öne doğru eğiliyor, sanırım hissettiği acıyı engellemek için ve kolları esniyor, onu izlerken ağzım sulanıyor.

Bir ilk daha.

Sırtına ulaşmak için ona doğru eğiliyorum, bu noktada sadece bu işi bitirmem gerektiğini biliyorum. Telefonum cebimde bir kez, sonra iki kez çalarken, Rowan'ın geniş dalgalı omuzlarından dikkatimi dağıtmak için yapabileceğim her şeyi düşünmeye başlıyorum.

"Trevor?" Rowan ses tonunda muziplikle soruyor.

"Troy," diye düzeltiyorum, yakında eski kocam olacak kişinin adının ne olduğunu çok iyi bildiğini bilerek. Çok yakında. Üç gün kadar yakında.

Hmmm. Bu işe yarıyor gibi görünüyor. Troy, Troy Hollie'yi görmeye gelmiyor, Troy hep kendini ön planda tutuyor. Evet, hastamın üzerine salyalarımı akıtmamı engellemek için kesinlikle işe yarıyor.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor, Violette," diye inliyor Rowan, baharatlı sandal ağacı kokusu ve ses tonundaki çakıl duyularımı sele boğuyor ve beni salyalarımı akıtmaya geri getiriyor. O yatağında arkasına yaslanırken ben geri çekilip başka bir beze uzanıyorum.

Şimdi sadece alt yarısı, kendime söylüyorum.

"Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?" diye soruyor, ben ayaklarına bakarken çenesi düşüyor. Rastgele bir sohbetin onun da aradığı dikkat dağıtıcı şey olduğunu fark ediyorum. "Evet, öyle de denebilir," diye mırıldanıyorum.

"Kulağa pek inandırıcı gelmiyor," diye gözlemliyor. Güçlü baldırını ve sağlam kalçasının iç kısmını nazikçe ovuyorum. Bu noktada nefesimi tuttuğumdan oldukça eminim çünkü kalçaları o kadar kalın ve sert ki, en az geri kalanı kadar baştan çıkarıcı. Emin olamıyorum ama yüzünü yıkamayı bitirirken bezine doğru yumuşak bir şekilde tekrar inlediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Yatakta geçen bir günün ardından yıkanmak iyi hissettiriyor olmalı, biliyorum ama o inilti her seferinde kanıma karışan küçük kiraz bombaları gibi.

"Troy'a yakın olmak zordu, onu tanımak zordu. Çalıştığımız hastanede çok önemli bir pozisyondaydı. Her zaman işine odaklanırdı, ben de bundan fazlasını istemediğim ya da işine engel olmadığım sürece iyi anlaşırdık."

"Bu pek adil görünmüyor." Rowan'ın sesi derinden geliyor, ben dikkatle kalçasını incelerken, sargılarının etrafından dolaşmak için zaman ayırıyorum. "Sana ya da Hollie'ye,"

yüzündeki bezi leğene atarak ekliyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. Hollie'nin adını bildiğini fark etmemiştim bile.

"Öyle değil," diye cevap verdim. "Her zaman böyle değildi, daha önce birlikte eğlendik. Ama şimdi, bir yıldır ayrıyız. Bu yüzden buradayım ve bu yüzden üç gün içinde boşanmış olacağız."

Başını sallıyor ama bir başka bir şey söylemiyor. Ben de ikimiz için yıkamaya ve konuşmaya devam ediyorum.

"Ayrıldığımızda ve Hollie'yi her gün görmediğinde, onu daha sık görmek isteyeceğini ya da daha fazla çaba göstereceğini düşünmüştüm ama işler yürümedi."

Rowan derin bir hırıltı çıkarıyor ve onu incitip incitmediğimi merak ediyorum.

"Bu onun kaybı, Vi. Bir gün buna pişman olacak. Geri getiremeyeceğin tek şey zamandır."

"ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Keşke *Troy* da bunu bilseydi."

Rowan konuyu değiştirmek için olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde hâlâ kapalı olan yaralarını işaret ediyor ve ardından söylediği dürüst sözlerle beni şaşırtıyor.

"Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki zar zor duyuluyor. Yavaşça damlayan suyun kalçasından aşağı, siyah saçlarının arasından geçip yatağa süzülüşünü izliyorum.

O ne dedi? "Bu onun ölümünü her gün geri getirmek gibi olurdu, değil mi?"

Dikkatlice diğer kalçasına doğru ilerliyorum, bu tatlı işkenceyi neredeyse bitirmek üzereyim. Bacağı esniyor ve ben bir büyüleniyorum. Göz kırpyorum ve devam ediyorum.

"Aslında her hikayenin onunki gibi bitmediğini bilmek bana yardımcı oluyor. Kulağa garip gelebilir ama burada kendimi ona yakın hissediyorum. Burası onun nefes aldığı son yeri."

Başını sallıyor, yüzü duygularla dolu. Bu ağır konuyu hafifletmek için elimden geleni yapıyorum.

"Burada bazı yara izlerin olacak, ama eninde sonunda solacaklar." Durup ona bakıyorum ve küçük bir gülümseme sunuyorum.

"Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onun nemli tenine çevirerek. "İnsan vücudu inanılmaz bir şey."

Bakışlarının ona dokunduğum yere, dizinin alt tarafına kaydığını hissediyorum. O bana bakarken ben de ona bakmak gibi bir hata yapıyorum. İkimiz de bir süre askıya alınmış bir sessizlikte oturup birbirimize bakıyoruz.

Elimi çekemem yoksa beni etkilediği belli olur, onun yerine en iyi yaptığım şeyi yaparım.

Saçmalıyorum. Telaşlı sesim aramızdaki yoğun sessizliği neredeyse bir fısıltıyla kesiyor. "Vücutlarımız, kendi kendini yatıştırıyor." Kalçasına doğru ilerliyorum. "Kendi kendini iyileştirir. Neye ihtiyaçları olduğunu her zaman bilirler ve bunu bize çeşitli şekillerde söylerler." Uyluğunun içinde ilerlerken Rowan'ın boğazının yutkunmak için çalışmasını izliyorum. "Tek yapmamız gereken neye ihtiyaçları olduğunu dinlemek ve bunu fazla düşünmeden sağlamak."

Derin mavi gözleri benimkilere odaklanıyor. Göz temasını kesmeden elini elimin üzerine koyarak durduruyor. Aşağıya bakıyorum ve onu gizlemek için hiçbir şey yapmayan elbisenin altındaki çok büyük, çok sert horozundan sadece birkaç santim uzakta olduğumu fark ediyorum. Beni burada tutuyor, başparmağı benimkini sıyrıyor ve ön kolum boyunca bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Bunu herhangi bir şekilde cinsel bir şeymiş gibi söylemeye çalışmıyordum ama o anda öyle söylediğimi inkar edemem. Odada sessiz bir uğultu ve aramızda neredeyse elektriksel bir bağlantı var. Neredeyse çırılçıplakken ondan birkaç santim uzakta olmak çok yakın hissettiriyor.

" , " diyor midemin takla atmasına neden olan o orantısız sırtışıyla.

Saklamaya bile çalışmadan bariz ereksiyonuna bakıyor. "Sanırım buradan aldım." *Oh Tanrım.*

Bakışlarımızı ayırıp ona temiz bir havlu uzattığım anda kanın damarlarımda dolaşmasına ve nefesin yeniden ciğerlerime dolmasına izin vermek için hareket ediyorum.

"Tamam, sen kurulanabilirsin... Ben pansumanlar üzerinde çalışmak için birazdan döneceğim-"

"Vi, bu gece burası çok kalabalık değil mi demiştin?" Rowan soruyor.

"Bu doğru, ama bunu yüksek sesle söylememen gerekiyor. Bana uğursuzluk getirirsin." Dürüstçe cevap veriyorum, biyolojik çöp kutusuna doğru ilerliyorum ve önlüğümü çıkarıyorum, bu işi bitirip bu odadan defolup gitme ihtiyacı hissediyorum.

"Burada yattığım gerçeğinden uzaklaşmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Kafayı yiyecekmişim gibi hissediyorum," diye ekliyor, gözleri yalvarıyor. "İki elli Euchre mi?" diye meydan okuyor, tek kaşını kaldırarak.

Cevap vermeye, hayır demeye başlıyorum ama daha konuşmadan beni durduruyor.

"Lütfen mi? Tek neden benim çıktığım ve... onun " diye ekliyor.

Göğsüm kederle doluyor ve bir nefes veriyorum. Sünger banyosu beni yıkamadıysa, bir iskambil oyunu da onu tekrar istemem için yeterli değil, değil mi?

Başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü buraya getirildiği andan beri ben de kendime aynı soruyu soruyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 22

ROWAN

Bana verdiği tek cevap, "Buralarda kağıt oynamaya devam etmiyoruz," oluyor. O kadar sessiz ki neredeyse bir fısıltı gibi.

Derin bir nefes alıyorum ve tüm sünger banyolarını sona erdirecek sünger banyosundan sonra öfkeli sertliğimin gitmesi için elimden geleni yapıyorum.

Düşünmeden pencere kenarına başımı sallıyorum, hayır demediği için minnettarım. "Ekibim bana biraz getirmiş," diyorum düşünmeden, sonra o sepetin içinde lanet olası bir meme dergisi olduğunu hatırlıyorum.

Ben itiraz edemedim Violette ona doğru ilerlemeye başladı.

"Lanet olsun, gerçekten bana verebilir misin? Bu herifler bir avuç sersem," diyorum, sesim neredeyse çılgınca. O kadar telaşlıyım ki, elini uzatıp Sıvı İpek şişesini ve bir lastikle tutturulmuş rulo halindeki dergiyi görünce kaşlarını kaldıracak kadar meraklanıyor.

Sepetten *Wicked Magazine*'in son sayısını lastiğini çekerken sırtıyor. Dergiyi ilgiyle karıştırmaya utandım mı yoksa tahrik mi oldum emin değilim... yavaşça, sanki lanet şeyi inceliyormuş gibi. Orta sayfaya geldi ve tamamen açtı. Daha bakmamıştım bile, ama buradan gıpta edilen yeri kazanan kadını kartal gibi açılmış, iki parmağı klitorisinin üzerinde görebiliyorum. *Tanrım*, işte bu. Berbat ettim. Violette benim sapık olduğumu düşünecek.

Bana sapıkmışım gibi bakmıyor ya da ne kadar ahmak olduğumu söylemiyor. Onun yerine gülmeye başladı. Gerçekten gülmeye.

"Vay canına, buradaki eski okul havasına hayranım ama... burada kapının her zaman açık olduğunun farkındasın, değil mi?" diye soruyor kıkırdayarak. "En azından normal bir insan gibi pornolarını telefonunda tutmaya çalış, King."

Beni sıkıştırdığının farkındayım ama yine de adamları öldürebilirim.

"Lanet olası pislikler..." Mırıldandım.

"Uh-huh," diye şaka yapıyor. "Günü nasıl geçirirsen geçir." Violette başını sallıyor ve şarjörü geri sarıyor, sonra daha fazla cephane ya da atıştırmalık bulmak için sepeti karıştırmaya başlıyor, hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Seni mahvettiğim günlerden beri Euchre'de hiç pratik yaptın mı?" diye soruyor ukala bir ses tonuyla, neredeyse oracıkta tekrar tuğla koymama neden olan başka bir zamanı anımsatarak. "Her oynadığımızda mı?" diye ekliyor.

Şakacı Vi'yi seviyorum. Kahretsin, onu gerçekten özledim.

"Her sefer biraz abartılı. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Bir şeyde doğuştan iyiyseniz, pratik yapmanıza gerek yoktur," diye cevap veriyorum.

Benimle alay ediyor. Beni ve Jacob'ı neredeyse her seferinde yendi.

"Hmm. Babam ve ben hala sürekli çevrimiçi oynuyoruz ve şimdi Her Pazar evde," diyor, sanki yaklaşan ölümüm konusunda beni uyarmak istercesine. "Ben de onu dövdüm."

Kıkırdıyorum.

"Ama çalışırken seninle kâğıt oynayamam," diyerek kâğıt destesini çıkardı.

Oh.

"Ancak"-iki paket mini çikolata parçacıklı kurabiye çıkarıyor
- "Mola verdiğimde, size neden bu kadar çok çalıştığınızı hatırlatmak için otuz dakika verebilirim.
benimle oynamamalısın."

Violette bana doğru geliyor, kurabiyeleri kartlarla birlikte yatağının yanındaki tepsiye atıyor. "Ben yokken alıştırma yap." Dönüyor ve kapıya yöneliyor. "Unutursan diye kuralları www.play-euchre.com adresinde bulabilirsin." Kapının arkasına geçerken omzunun üzerinden sırtıyor.

"Hemen buraya gel ve kaybetmeye hazır ol," diye ona, yüzümde dünyanın en şapşal sırtışıyla.

"Şimdiye kadar hiç kaybetmedim, şimdi neden kaybedeyim bilmiyorum, özellikle de sen zayıf, yaralı ve uçmuşken." Sesi cevap olarak koridorda yankılanıyor ve sağlam kolumu yukarı uzatıp yatağında arkama yaslanırken başımın arkasında dinlendiriyorum. O dönene kadar dakikaları sayıyorum, acı, suçluluk ve kendimi suçlama bir yana, bu gece iyi görünüyor, çünkü Violette burada benimle ve gülümsüyor.

"Seni bir kez daha yendiğim ve bana karşı kaybettiğin tüm o kötü anıları canlandırdığım için özür dilerim," diyor Violette, son mini kurabiyeyi pelüş dudaklarının arasından çıkarıp kartını aramızdaki tepsiye bırakırken hiç de üzgün görünmüyor.

İkinci Euchre oyunumuzu bitirdik. Her nasılsa, beş dakika önce önde olmama rağmen, lanet olası bir sinek dokuzlusu alarak ve elinde hiç koz yokken koz yaparak son iki puanını kazandı. Elinde sadece papaz, dokuzlu, onlu ve maça ası vardı ama her löveyi aldı ve beni bir enayi gibi gösterdi. Kıkırdıyor ve kartları zarif ellerinin arasına alıp karıştırmaya başlıyor.

"Zayıf, yaralı ve kafam iyiyken buraya gelip bana merhamet etmemeye nasıl cüret edersin?" diye yalvarıyorum.

"Anlıyorum. Duygularını çok mu incittim?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak ve en güzel gülümsemesiyle, biraz gergin olduğu ve alt dudağının dişleriyle buluştuğu gülümsemesiyle.

"Kahretsin evet, kirli oynadığını ve ortaya çıkardığın her şeyle yaptığını unuttum," diye ekliyorum ona.

Ağzı bir solukta açılır. "Ben kirli oynamam. Bir numaralı kural, *asla* geri çevirmezsin." Saç örgüsünü omzunun üzerinden atıyor ve ben de onun sıkışmış kollarını ve saçlarının ipeksi dalgalarını fark ediyorum. "Bunu bana babam öğretti ve ben onu yenene kadar *hep* o kazandı," diyor kesin bir ifadeyle.

Haklı, kimse Jack Taylor'ı Euchre'de yenemez. Tanrı aşkına, o turnuvaları kazandı.

"et." Ayağa kalkıp telefonundan saati kontrol ediyor. "Hâlâ bende olduğunu ve buna layık olmadığını kabul et." Kıkırdıyor. Otuz yıl olduğunu biliyorum.

dakikalar, muhtemelen daha uzun, ve o işe geri dönmek zorunda. Gitmesini istemiyorum. Bütün gece karşısında oturabilirim.

"Beşte birini savunuyorum," diyorum, bu da bana bir başka içten kahkaha kazandırıyor. "Senin biraz uyumaya ihtiyacın var, benim de işe dönmem gerekiyor."

"Violette?"

"Evet?"

"Teşekkürler. Hareketsiz oturmayı pek beceremiyorum. Bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Fizik tedavi dışında pek bir şey yapmadım. Çoğunlukla bu lanet yatakta şeytanlarımla oturuyorum... bu yüzden bunun için teşekkür ederim. Jacob'a olanların bana çok ağır geldiği, beni ezecekmiş gibi hissettirdiği günler oluyor," diyorum ona dürüstçe. Yoğun bir sohbete girmek istemiyorum ama bunu takdir ettiğimi bilmesini istiyorum.

Dolgun dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Jacob'ı kaybetmenin ağırlığının nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyorum. Özellikle de geri döndüğümünden beri, hâlâ çok zorlandığım günler oluyor."

"Tahmin edebiliyorum," diyorum, bu kadar kişisel bir şey söylemesine şaşırarak. Duvarlar tekrar yükselmeden önce o anı kaydetmeye bile vaktim olmuyor.

Koridora çıkmadan önce bana "Biraz uyu," dedi.

Yatağımda arkama yaslanıyorum ve uzun zamandır ilk kez onu hatırlamama izin veriyorum. Gözlerimi kapattığımda neredeyse hala yanımdaki kokusunu alabiliyorum. Yıllar önce onu öpmeden hemen önce gözlerindeki bakışı, teninin ellerimin altında nasıl hissettirdiğini ve onu ilk kez boşalttığımda çıkardığı sesleri düşünüyorum. Benim aletim de hatırlıyor, sertleşmeye başlıyor ve bu hastane önlüğünün içinde onu saklamak mümkün değil.

Koridorun hemen aşağısındayken onu bu şekilde hatırlamanın yanlış olduğunu biliyorum ama hatırlıyorum. Son birkaç gün içinde bana söylediği her şeyi katalogluyorum, o dergiyi sepetten çıkarırken yüzünün aldığı şekli düşündükçe kendi kendime sırtıyorum.

Adımı nasıl inlettiğini ya da dudaklarım boynunu sıyrırken çıkardığı sesleri hâlâ duyabiliyorken buna bakmayı düşüneneğimi sanıyorsa şaka yapıyor demektir. İçgüdüsel olarak sertleşen sikime uzanıyorum, Violette'in zihnindeki yüzü beni daha da sertleştiriyor. *Hay sikeyim*. Hızla büyüyen saplantımın nesnesi koridorun aşağısındayken hastane yatağında mastürbasyon yapmayacağım.

Bulaşık makinesini boşaltmak, depoma benzin doldurmak, Opp'un sarılarının kokusu gibi seksi olmayan her şeyi düşünmeye zorluyorum kendimi. Birkaç dakika sonra ereksiyonumun azaldığını hissediyorum.

Lanet olsun. Onu nasıl bıraktığımı unutmaya çalıştığım on yıl, o çarpıcı gülümseme ve birkaç iskambil oyunuyla yerle bir oldu.

Bu sadece onu uzun yıllar görmediğim için ona karşı duyarsızlaşmamdan kaynaklanıyor, hepsi bu. Birkaç gün sonra daha kolay olacak, değil mi?

Yanlış. Sonraki iki gece boyunca Violette molalarında odama gelip her zaman önce beni kontrol edip pansumanlarımın nasıl olduğu ya da ağrılarımın nasıl olduğu gibi sorular sorduğunda takıntım daha da kötüleşiyor, ama her seferinde bir şekilde onu tutmayı başarıyorum ve daha fazla konuşuyoruz. Hollie, ailesi, işim ve hatta biraz da Jacob hakkında. Son gecesinde, birkaç gün izinli olacağını bildiğimde, bana bugün itibariyle resmen boşandığını söyledi.

"İşin tuhafı, üzgün olduğumu bile düşünmüyorum. Bu ne kadar berbat bir durum?" diye soruyor, kafeteryadan aldığı salatanın son lokmasını ağzına atarken. "Neredeyse rahatlamış hissediyorum."

Bugün bebek pembesi önlük giyiyor ve bu renk onu ateşli Hemşire Barbie'nin gerçek hayattaki versiyonu gibi gösteriyor.

"Bunun berbat bir şey olduğunu düşünmüyorum. Eğer doğru kişiyle birlikte değilseniz, bu bir mücadeleyle, o zaman rahatlama olacağını tahmin ediyorum. Asla rol yapmak zorunda kalmamalısın." Teklif ediyorum.

Violette maden suyundan bir yudum alarak, "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz," diyor.

Gülüyorum ve elimle yüzümü ovalıyorum. "Kahretsin, hiç tecrübem yok." "Hiç mi?"

"Şey..." Cevap vermeye çalışırken boğazımın ısındığını hissediyorum... kahretsin, kızarıyor muyum? "*Tecrübem* var, sadece... hiç kimse, hiç kimseden birkaç haftayı geçecek kadar hoşlandığımı sanmıyorum."

Violette'in kahkahası beni kesiyor, ama bu daha çok homurdanan bir kahkaha.

Ayağa kalkıp elindeki kabı odamın köşesindeki çöpe atarken, "Sadece seninle taşak geçiyordum Kingsley, seks maceralarının cesur ayrıntılarına ihtiyacım yok," diyor.

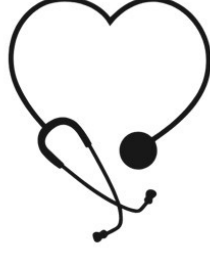
Mükemmel, şimdi de benim bir erkek fahişesi olduğumu düşünüyor.
Pürüzsüz.

"Biraz işim var, birazdan görüşürüz," diyor ben kendimi savunamadan ya da esprili bir şey söyleyemeden.

Telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Birkaç günlüğüne yola çıkmasına sadece iki saat kalmıştı ve onu özlemeyeceğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Rehberimi açıyorum ve önceden plan yaparak meseleyi kendi ellerime alıyorum. Çünkü fiziksel olarak burada olmayacak olsa da, bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Hele ki o nihayet kabuğundan çıkmaya başlamışken ve ben nihayet eski halimizi görmeye başlamışken.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

Violette

BİLİNMİYOR

Yeni hemşirem kart oynamaktan hoşlanmıyor, aslında düpedüz kızgın görünüyor.

Güvenliğim için biraz korkuyorum.

Belki de bana ilaçlar yüzündendir.

Beni paranoyaklaştırıyorlar. Hay sikeyim. Belki de budur?

Sabahın erken saatlerinde gelen bilinmeyen mesajların Rowan'dan geldiğini bilerek yüzümü yastığıma geri gömerken gülümseyerek telefonumu komodinin üzerine koyuyorum.

Onunla arama mesafe koymalıyım ama yapamıyorum. Telefonumu aldım ve mesaj atmaya başladım.

Kim bu?

BİLİNMİYOR

Hastanız. Açıkçası beni bu kadar çabuk unutmaya çok üzıldüm.

Hastane kayıtları özeldir. Numaramı almamalısın. Bu sapıkça bir davranış.

BİLİNİYOR

Geri geliyor, ayak seslerini duyabiliyorum. Eğer bu son konuşmamızsa, beni yenmenin tek sebebinin kirli oynaman olduğunu unutma.

Yatak odamın karanlığında gülüyorum. Tilly'nin bu gece onun hemşiresi olduğunu biliyorum. Neredeyse altmış yaşında deneyimli bir hemşire. Huysuz ve eli sıkıdır. Rowan onu kazanmaya çalışırken onu vurduğunu hayal etmek bana gerçekten zevk veriyor.

Sadece dediklerini yap, ani hareketlerde bulunma, böylece canlı çıkarsın. Çarşamba günü döneceğim.

Hemen ailemle grup sohbetimi açıyorum.

King'e telefon numaramı verdin mi?

ANNE

Ben değil.

BABA

Söyledim, önemli olduğunu söyledi, hastanedeki bakımıyla ilgili bir şeymiş.

Gözlerimi deviriyorum.

Bu benim ikinci izin günüm. Duyduğuma göre Rowan birkaç gün içinde taburcu olabilirmiş. Bu da onunla hastanede geçirdiğim zamanın sona ereceği anlamına geliyor ve her ne kadar başlangıçta beni tekrar etkilemesine izin vermemeye çalışsam da, sanırım etkilemeye başlıyor ve bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Her gece biraz daha fazla konuştuk, biraz daha derine indik. Son gece vardiyamda onunla çok fazla zaman geçirdim, bakmam gereken iki hastadan sadece biriydi. Çoğunu onun sepetinden kalan atıştırmalıkları yiyerek ve Euchre oynayarak geçirdim. Onu üç oyun yendim. Euchre'nin onun oyunu olmadığını ve bu yüzden kaybettiğini söylediğinde, onu bir kez daha yendiğim Gin'e geçtik. İki kere.

Rahattı. Çok rahattı.

Tıpkı onu yıkarken sıcak teninin parmaklarımın altında olmasının çok rahat ve baştan çıkarıcı olması gibi, ama *bunun* bir daha olmasına asla izin veremeyeceğimi biliyorum. Hasta bakımı sırasında tahrik olmak büyük bir hayır.

Yuvarlanıyorum ve onu hemen rehberime ekliyorum çünkü itiraf ne kadar nefret etsem de dün onu gerçekten özlemiştim. Hay sikeyim. *Kontrol tamamen bende*, kendimi ikna etmeye çalışıyorum ve sonra bir nefes üflüyorum.

Hollie'nin monitörden kıpırdadığını duyuyorum. Nihayet düzenli bir şekilde uyuyor, bu da onun kalkıp üç yaşındaki enerjisiyle dolup taşmasına tam otuz dakikam olduğu anlamına geliyor.

Kahvem daha demlenmeden mısır gevreği ve *SuperPets* istiyor.

ROWAN

Rövanş istiyorum.

www.euchre-tips.com

ROWAN

Savage.

Gülümsüyorum ve telefonumu masaya bırakıyorum, saniyeler sonra çalıyor.

BABA

Sen ve Hols öğle yemeğine geliyor musunuz?

Hollie'nin kanepede benimle birlikte mutlu bir şekilde kuru Cheerios'larını çiğnediği tarafıma bakıyorum ve bugün eve yakın bir yerde kalıp onunla birlikte olma ihtiyacı hissediyorum. Troy yarın akşam onu yemeğe götürmeye gelecek. Onu üç haftadır ilk kez görecek. Hollie'nin güzel kokan başının üstünü öpüyorum ve ona sormaya karar veriyorum.

"Öğle yemeği için Nani ve Papa'ya gitmek ister misin?"

"Bishop ve Bentley ile oynayabilir miyim?" diye soruyor ailemin iki Yorkie'si hakkında.

"Tabii ki."

"O zaman evet," diye hemen cevap veriyor.

Evet, orada olacağız.

BABA

Eğer yeterince bahsetmediysem, seni evde görmek çok güzel evlat.

Evde olmak güzel.

Ve geldiğimden beri ilk defa Hols ve ben tam da olmamız gereken yerdeymişiz gibi hissediyorum.

Annem ızgara peynir kızartırken "Ee, nasıl?" diye soruyor. Mutfak penceresinden Hollie'yi, babam ve Yorkie'leriyle bahçede oyun oynarken izliyorum.

"Kim?"

Ben buzlu çayımı yudumlarken o bana dönüyor.

"Tıbbi nedenlerle telefon numaranıza ihtiyaç duyan yıldız hastanız." Sırıttıyor.

İçimi çektim. "Sanırım geçmişteki çatışmaları geride bırakmanın zamanı geldiği sonucuna varıyorum, medeni ve hatta dostça davranmamamız için hiçbir neden yok," diyorum ona.

Annem tavaındaki iki sandviçi çevirirken, "Bence o soğuk yüzeyin altında senin sandığından çok daha fazlası var," diyor.

"Tabii ki biliyorsun." Bardağımlı boşaltırken gülüyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sorar, sesi incinmiş gibidir.

"Hiçbir şey, sadece her zaman onu savunuyorsun."

Yüzünü bana döndü. "Onu her zaman savunmuyorum." Spatulasını bana doğrulttu. "Jacob öldüğünden beri babanın ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa buraya geliyor. Kulübenin yeniden inşasına yardım etti. Garajı temizliyorlar ve arazideki tüm ölü dalları ve çalıları yıllık olarak çöpe atıyorlar. Yüzme havuzunu açıp kapatmasına yardım ediyor. Doğum gününü ya da Noel'i asla unutmaz. Kendi ailesi var ama o kaybettiğimiz oğlumuz Violette. İkinizin arasında konuşmayı reddettiğiniz bir şey olduğunu biliyorum. Ve bir parçanın bunu asla atlatamadığını da biliyorum, ama tavsiyemi dinle tatlım, hayat çok kısa. Eğer geçmiş hatalarını telafî etmeye çalışıyorsa, belki de ona izin vermeyi denemelisin."

Konuşmasını bitirdiğinde telefonuma bir mesaj geldi.

ROWAN

Hemşirem az önce süslü su banyosuna girmeme yardım etti ve sanırım gizlice bakmaya çalıştı. 🧐

Gülüyorum ve annemin "Mm-hmm" diye mırıldandığını duyuyorum.

Bonnie her şeyi gördü.

Ve onunla bilerek dalga geçecek.

ROWAN

Onu etkilemek için çok şey gerektiğini söylediği için kırılmalı mıyım yoksa mutlu mu olmalıyım? Etkileyici miyim, değil miyim? Bu soruların cevapları olmadan uyuyamayabilirim.

Annem yemeğimizi tabağa koyarken yüksek sesle gülüyorum.

"Giydiğin kıyafete bakılırsa benim tavsiyeme ihtiyacın yok sanırım. Ama sözüme güven, Vivi. O iyi biri, ona bir şans daha ver. Seni şaşırtabilir."

Rowan'ın az önce bana gönderdiği Homer Simpson'ın bir çitin içine girdiği GIF'e bakıyorum.

Gülümsememle birlikte nefesimi de üflüyorum. "Herkes bana bunu söyleyip duruyor."

Günün sonunda, Hollie ve ben ailemi ziyaret ettik ve yerel parkta iki saatten fazla oynadık - ki bu Hollie'nin dünyada yapmayı en çok sevdiği şeydir. Tüm çamaşırları yıkadım ve evi topladım. Bebeğimle dolu dolu bir gün geçirdim ve normalde banyosunu yaptırmaya ve koltuğuma gömülüp bir film izlemeye hazır olurdum ama bugün dikkatim dağınıktı.

Rowan'dan gelen ve gözlerimi açtığımdan beri hiç durmayan mesajları beklerken dikkatim dağıldı. En son, öğle yemeğinde büyükannesine benzeyen yemek görevlisi Betty'ye fazladan bir tabak biftek ve patates vermesi için kur yaparken çekilmiş bir selfie. Bonnie'nin Tilly'den daha iyi olduğunu ama yine de onunla kağıt oynamadığına dair bir güncelleme. Ve nihayet akşam yemeğinde, ona karşı çevrimiçi Euchre ve çeşitli oyunlar oynayabilmem için bir uygulama indirme daveti.

Bu da beni şu anda bulunduğum yere getiriyor; Hols ve ben *SuperPets*'in yirminci bölümü gibi hissettiren bölümü izlerken kanepeme sarıldım, onu cup pong'da yenerken her seferinde komik GIF'ler gönderiyorum.

ROWAN

Ben gerçekten çok iyiyim, biliyorsun. Benimle konuşmaya devam etmen için kazanmana izin veriyorum.

Öyle mi?

ROWAN

Evet.

Buna inanmıyorum, bunun için fazla rekabetçisin. Ben daha iyiyim, kabul et.

ROWAN

Bahse girmek ister misin?

Duruma göre değişir.

ROWAN

Neyin üzerine?

Tabii ki riskler

ROWAN

Ben kazanırsam, benimle çıkarsın.

Ben ateşli adamlarla çıkmam.

ROWAN

Şu anda çok önemli biri değilim.

Hastalarımınla çıkmam.

ROWAN

Bu kolay, yarından sonra senin hastan da olmayacağım.

Biraz daha dik oturuyorum.

Serbest bırakılmanız için izin verdiler mi?

ROWAN

Evet. 💪

Ne kadar mutlu olsam da, kalbimin birazcık sıkıştığı hissiyle savaşıyorum.

ROWAN

Adına ne dersanız deyin, basit bir takılma, buluşma, kahve, her neyse... ama kazanırsam beni görmeyi kabul edeceksiniz.

Aklınıza ukalaca fikirler gelmeden önce, yarın eve gittikten sonra demek istiyorum.

Ya
kazanırsam?

ROWAN

Ne istiyorsun, Vi?

Bir an düşündüm çünkü gerçekten ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, henüz ondan vazgeçmek istemediğim.

Randevumuzun Shifty's'de olmaması
için.

Beklerken üç küçük nokta , sonra kayboluyor, sonra tekrar beliriyor.

ROWAN

Vay anasını, kabul ettiğine inanamıyorum. Anlaştık.

Yine de kazanmak zorundasın, bunu
biliyorsun değil mi?

ROWAN

Evet. Oyunu ben
seçiyorum.

Anlaştık.

Birkaç dakika bekliyorum, beni hangi konuda yenebileceğini düşünürken yüzünü hayal etmeye çalışıyorum.

Wordbubbles oyununda ona katılma isteği geldiğinde yüksek sesle gülüyorum. Bu, renklerine size puan veren farklı renkteki baloncuklar üzerinde mevcut harflerinizi kelimeleri hecelemeniz gereken bir oyun. 250'ye ilk ulaşan kazanır.

Ciddi misin? Kelime oyunları benim favorim. Seninle yerleri
sileceğim.

ROWAN

Sanırım göreceğiz. 😊

İlk kelime ondan geliyor. *PARLAYAN*.

Harflerimi hızlıca tarıyorum ve tek kelimeyi heceliyorum.

HOLD. Birkaç saniye geçiyor ve ikinci kelimesi beliriyor.

GEÇMİŞ.

Bir sonraki kelimemi ekliyorum. *İLK*.

Bir sonraki kelimesi geldiğinde burada oturup telefonuma bakan bir aptal gibi eminim. *GÜÇLÜ*.

Daha fazla harf oluştuğunda gülümseyerek bir kelime

yazıyorum. *GÜVENLİ*. O da birkaç saniye sonra *SEVGİ*.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Koltuğumda biraz kaydım.

Tahtamı kontrol ediyorum ve sırtarak veriyorum:
SICAK. Nefesimi tutarak bekliyorum.

GÖZLER.

Sonraki sözleri süzölmeye devam ederken boğazımda bir sıcaklık hissediyorum.

Ben ikna olmuş o o kesinlikle var içinolmak HİLE
Bir şekilde.

GÜZELLİ

K.

Gerçek bir patlama gönderdim. MAVİ, ama iki noktalı bir kelime.
Bir sonraki kelime geldiğinde, tutunduğum son küçük kontrol parmaklarımın arasından kayıp gitmeye başladığını hissediyorum.

GRACE.

Aşk acısı çeken bir genç gibi utanmadan telefonuma bakıp gülümsüyorum ve onu geri gönderiyorum: ELLER

Bir sonraki kelimeyi girmesi için dakikalarca bekledim, tam da uyuyup uyumadığını öğrenmek için mesaj atmak üzereydim ki kelime belirdi.

MÜKEMMELLİK

ROWAN

Bu bir oyun. Ben kazandım.

Tabii ki aşağıya bakıyorum ve 250 puana görüyorum.
Alt dudağımı ısırırken açıkça kıkırdıyorum. Bu adamın bana ne izin veriyorum?

I. Yapma. Çıkma. Hotshots.

"Anne, neden kocaman gülümsüyorsun?" Hols kocaman gülümseyerek ve bana bakarak soruyor.

"Sadece mutluyum, bebeğim." Başını öpmek için eğildiğimde kıkırdıyorum.

ROWAN

Ayrıca bu şimdiye kadar oynadığım en ateşli Wordbubbles oyunuydu.

Ne demek istediğinizi anlamadım.

ROWAN

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun Vi.

Bu gecelik pes etmeye karar veriyorum, ne kadar mesajlaştığımızı umursamadan, fazla düşünmeden. Fikrini değiştirirse canımın yanacağını biliyorum ama bu gece için umurumda değil, sadece ona sahip olmak iyi hissettiriyor.

Hollie'yi yatırırken ve mesajlarımız devam ederken, sabahın erken saatlerine kadar gülmeye ve gülümsemeye devam ediyorum. Öyle ki ertesi gün elimde telefonumla uyandığımda yanaklarım acıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

ROWAN

"Kanarya yemiş kedi gibi görünmenin özel bir nedeni var mı?" Sup kahvaltıdan hemen önce odama gelip sordu.

Omuz silkiyorum. "İyi bir fizik tedavi seansını yeni bitirdim ve *eve* gitmeye çok hazırım."

Violette'le konuşurken telefonumu bıraktım, vardiyasına gitmeye hazırlanıyordu ve uyandığından beri konuşuyorduk. Dün gece de uyuyana kadar konuştuk. Bu noktada, yapmak istediğim tek şey onunla konuşmak ve onu konuşturmak için kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Hatta sırf oyunumuzda istediğim tüm özel kelimeleri ona gönderebilmek için Wordbubbles'da ekstra harfler için yüz dolardan fazla para harcadım.

"Buradan çıktığında ateşli bir randevun falan mı var?"

"Umarım." Sup'a tüm dikkatimi vererek sırtıyorum. "Kahretsin, Sup, sen *de*

Tertemiz," diyorum o odama doğru ilerleyip otururken.

"Bir gün izin insana bunu yapar. Sanırım üçüncü duşumda gerçek ten rengime dönmüştüm." Bir kolunu kaldırarak sırtıyorum.

Son kısa turlarında kaçırdığım şeyleri ve adamların dün döndüklerinde üste neler yaptıklarını bana anlatıyor - ben burada sıkışıp kalmışken. Kahvaltım geliyor ve ayağa kalkıp ellerinden almak için sunucuya doğru yürüyorum. Ben kenarda otururken Sup biriyle mesajlaşıyor.

yatağımdan kürekle yemeye başladım. Beni burada yeterince beslemiyorlar ve doğru beslenmeye ve tekrar çalışmaya başlayabilmek için eve gitmeye can atıyorum.

"İyi görünüyorsun. İyi hissediyor musun?" Çatalımı tabağıma bırakıp yatağımanın yanındaki masaya koyarken Sup soruyor.

"Artık pek acımıyor, bir kısmını kapalı tutuyorum ama sadece tahriş etmemek için tedbir amaçlı. Birkaç nokta dışında oldukça iyi hissediyorum. Cildim doktorun beklediğinden daha iyi iyileşiyor ve yara izlerinin çok az olacağını söylüyor."

Sup başını sallar, yüz ifadesi dalgın ve endişelidir.

"Tarlaya geri dönmeye hazırım," diyorum koluma ve kalçama bakarak.

"Dokuz gün oldu. Biraz daha zamana ihtiyacın var dostum," diye belirtiyor. "Şu anda buna yakın bir sıcaklıkta olursanız Oregon'da uluduğunuzu duyabilirler."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Dinle, bu gece bir canavara yardım etmek için Wyoming'e gideceğimizi söylemek için buradayım. Kara Dağ Yangını. Kontrolden çıkmış durumda. İki günde 4000 hektarlık alanı kül etti."

"Siktir," diye nefes alıyorum.

"Evet, sadece benden duymanı istedim."

Çenemi tuttum. Ekibimle birlikte olamamak fiziksel olarak bana acı veriyor. "Keşke ben de gelebilseydim."

"Yakında iyileşirsin."

Tekrar başımı salladım.

"Başka bir şey." Sup bana bakıyor ve o bakışı biliyorum, benimle içten bir konuşma yapmak üzere olduğunu söyleyen bir bakış. "Vücudun iyileşiyor ama *sen* nasılsın?" İlk parmağıyla şakağına vuruyor.

Omuz silkiyorum.

"Ben iyiyim." "Öyle mi?"

İç çekiyorum. Beni saçmalamayacak kadar iyi tanıyor. "Bazen uykuya dalarken kendimi o ormanda, o deliğin içinde buluyorum. Sıcaklığı hissedebiliyorum." Bir süre düşünüyorum. "Ama beni uyanırken korkutan şey bu değil."

Sup kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikkatle dinliyor. Bu onun iyi olduğu şey.
at.

"Orada beş saniye kaldığım düşüncesi. *Beş*. Jacob içerideydi. Orada çok daha uzun süre kaldım ve bunu düşündüm. Babanı düşünüyorum. Bu sadece

Şimdi, o son anlarda neler yaşadıklarını hayal edebiliyorum. Eğer orada biraz daha sıkışıp kalmış olsaydım-"

Sup başını sallar ve çenesini düzeltir. "Ama sen değildin. Sen buradasın. Bunun bir sebebi var."

"Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe. "Neden ben kurtuldum da onlar kurtulamadı?" Ağzımdan kaçırdım.

Sup omuz silkiyor. "Kim bilir? Ama sen yaptın. Devam etmek için bir şansın vardı. Onların yoktu." Sup bana o her şeyi bilen bakışını atıyor. "Değer verdiğin insanlarla aranda hiçbir şeyi açıkta bırakmadığından emin olman için sana baskı yapıyor, değil mi?"

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve acaba oldukça güçlü duygular beslemeye başladığımı, belki de Violette'e karşı hiç geçmeyen duygular beslediğimi anlayabiliyor mu diye merak ediyorum.

"Anladın mı?" diye sorar.

Bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. Sup'ta çok kolay bir şey var. Hiç sahip olmadığım ağabeyim gibi.

"Seni duyuyorum,"

diyorum ona. "Güzel."

"Tak, tak,"

Violette'in sesini duyuyorum. Kapı aralığına doğru eğiliyor ve ona döndüğümde içimde bir şeyler yerine oturuyor. Onu son gördüğümde bu yana sadece iki gün geçmiş ama her nasılsa daha da güzel görünüyor. Üzerinde onu sarması gereken her yeri saran siyah önlükler var ve saçları uzun bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyor. Konuştuklarımızı duyup duymadığını merak ediyorum.

"Günaydın Violette," diyor Sup ona rahat bir sırıtışla.

"Hastanız onu kaçırmam ve Wyoming'e götürmem için beni ikna etmeye çalışıyor."

Gülümsüyor ama bunda pek de doğru olmayan bir şey var. "Şimdi öyle mi?" "Aynen öyle," diye cevap veriyorum. "Oraya geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

Violette'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben orada daha önce görmediğim bir şey görüyorum

-Tereddüt. Ve endişe. Yangınlarla mücadele etme fikrimin onu endişelendirdiği gibi. Violette gözlerini kaçırarak, "İyileşmek için... daha fazla zamana ihtiyacın var," diyor.

Lanet olsun, kesinlikle benim için endişeleniyor.

Gözlerim odanın diğer ucundaki Sup'in gözleriyle buluşuyor. Violette bakmıyorken, kesinlikle benden hoşlandığını belli etmek için gözleriyle bana iki parmağıyla işaret ediyor.

Umurumda değil, sadece gülümsemeye devam ediyorum, çünkü artık *biliyorum*. Violette kabul etmek istese de istemese de beni hala önemsiyor... ve *bu* da benim işime geliyor.

"Violette size sargılarınızı nasıl değiştireceğinizi gösterdi mi?"

O gün doktora "Evet," diye cevap verdim. Violette'i bu sabahtan beri neredeyse hiç görmedim ve o mesajlarıma cevap vermedi. HWY 21'de bir araba kazası oldu, bu yüzden benden daha kritik olan yeni hastalar getirildi.

"Tamam, onları da burada değiştirildiği kadar çok değiştirmek isteyeceksin." Artık üzerinde sargı bezi olmayan yaraları inceliyor. Kolumu aşağı çekerken bana "Bunlar iyi görünüyor, havalanmaları için açık bırak" diyor.

"Bol şortlar birkaç gün ve serin banyolar için en iyisidir."

Başımı sallıyorum, her şeyim var. Violette'in hastaneden çıkarken bana bıraktığı broşürü şimdiden on kez okudum ve iyileşmeme yardımcı olması için alabileceğim yiyecekleri ve doğal ilaçları araştırmaya başladım bile.

"Pekâlâ, ıkış yapmaya hazırsınız, bana birkaç dakika verin, tahliye belgelerinizle birlikte döneceğim."

Başımı salladım ve elini sıktım. "Teşekkürler, doktor."

O gider gitmez bütün gün beklediğim sesi duyuyorum.

"Seni kurtarıyor mu?"

Violette'le yüzleşmek için döndüm. "Evet, yle görünüyor."

"Gitmeden önce seni kontrol etmek istedim. Seni bırakacak biri var mı?"

"Evet, annem ve babam her an gelebilir."

Tereddüt eder ve birkaç saniyelik garip bir sessizlik olur.

"Tamam, geri dönmeliyim." Gitmek için dönüyor, sonra kendini durduruyor. Tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum ama bu sabahtan beri onda bir şeyler değişmiş. "Tekrar konuşmak güzeldi King," diyor.

"Katılıyorum," diyorum

abucak. "Ama..."

Lanet olsun.

"Tabağımda o kadar çok şey var ki-Hollie, bu taşınmaya alışmak, bana teklif ettiğin tarih-"

"Kazandım," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru." Acı acı gülümsüyor. "Bence en iyisi aramızda biraz mesafe bırakmamız. Yakında tarlaya geri döneceksin."

"Vi-"

"Bak, son kez yakınlaştığımızda sonu iyi bitmedi. Aramızda olanları geride bıraktım. Kabul ediyorum, eve döndüğümde senden pek hoşlanmıyordum, biraz kin besliyordum ama artık öyle değil. İyi bir adam olduğunu biliyorum, sadece sana güvenebileceğimi sanmıyorum. Gerçek bu ve şu anda sana verebileceğim tek şey bu, ne hissettirmeye başlarsa başlasın," diye ekliyor, eliyle arasını işaret ederek.

İfadesini analiz ediyorum. Saçmalık diyorum çünkü bana bakışı hiç *de* öyle *değil*.

"Violette, kendine yalan söylüyorsun," diyorum, tam da birbirimizi yeniden tanımaya başladığımızı hissettiğim anda bunu yapmasını engellemek için çaresizce. "O zamanlar senin hakkında ne hissediyordum-"

"King, zorunda değilsin. Bunu aştığımı söyledim," diye araya giriyor Violette.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. Bunun ne olduğunu biliyorum, burada ciddi bir kimya yokmuş gibi davranmak istiyor. Bana karşı bir şeyler hissettiğini inkâr etmek istiyor ama ben buna izin vermeyeceğim. Gerçeği itiraf etmesi için çok hevesliyim. Şakaklarımı ovuyorum, bir saniye duruyorum. Jacob'dan beni affetmesi için sessizce yalvarıyorum, sonra derin bir nefes alıyorum. "Vi, sana aşık oluyordum. Yani, *gerçekten* sana aşık oluyordum. O gece plajdan sonra seni bırakıp Jacob'ı almaya gittiğimde... tam bir bok çukurunun içine girdim." Tam önüne gelene kadar ona yaklaştım. "Yardıma ihtiyacı vardı."

, öylece donmuş duruyor, dinliyor.

"Neden?" diye soruyor kuşkuyla, yüzünde o geceye dair kendi anılarını gözden geçirdiğini anlatan bir ifadeyle.

"Şoförünüz geldi," diye şarkı söylüyor annem mutlu bir şekilde kapıyı çalarken.

Ben ırkiliyorum ve Violette anında geri .

"Bir şeyi mi bölüyorum?" diye soruyor hemen, bir şeyler olduğunu hissederek. *Lanet olsun.* Elimle yüzümü ovalıyorum. Annem insanoğlunun bildiği en kötü zamanlamaya sahip.

"Hayır, ben sadece King'e evde bakımıyla ilgili talimatlar veriyordum," diyor Violette, annem ona sarılmak için yaklaşıırken boğazını temizleyerek.

"Ona bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim, tatlım." Violette gülümser - zoraki bir gülümseme.

"Rica ederim. Doktorun talimatlarına uyarsa iyi olacak." Violette'in gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Sana eve götürmen için birkaç malzeme daha getireyim," dedi ve gitmek için döndü.

Annem ellerini kalçalarının üzerine koyuyor ve ben de içinde olduğumu anlıyorum. "Ne var anne?" diye soruyorum.

"Sana onunla aranı düzeltmen gerektiğini söyledim, ama iş gününün ortasında *değil*, Ro."

Yeterince adil.

"Bak, ona nasıl baktığını gördüm. Eğer bir kız için *bu* kadar uzun süre aynı şeyi hissettiysen, bunun için savaşılmaya değer. Ama geldiğim için şanslısın. Acele etme, ona nasıl hissettiğini söyle, ama isteyken *değil*."

Bir iç çekiyorum; o haklı.

"Bana tekrar güvenmesini nasıl sağlayacağıma dair hiçbir fikrim yok, ortadan kaybolmaya çalışmak üzereydi ve ben panikledim."

"Bu zaman alır, ama şanslısınız ki ikinizde de bundan bolca var. Şimdi ona teşekkür et ve ona kur yapmaya çalışmadan önce zavallı kızın mesaisinin bitmesini bekle." Bana doğru ilerliyor ve avucunu yüzüme vurarak gülümsüyor. Violette odaya geri döndüğünde, "Ve çabuk ol, baban çift park halinde," diyor.

"Biliyor musun, sanırım gitmeden önce hemen doktora teşekkür edeceğim, onu masada gördüm." Annem odadan çıkarken göz kırpmıyor.

Violette fazladan gazlı bez ve merhem paketlemeye başlıyor ve cebinden doktorun bıraktığı reçeteyi çıkarıp bana uzatıyor. Omuz silkiyor ve aramızda bir gariplik olduğunu hissediyorum.

"Gitmeliyim, vardiya on dakika önce bitti ve Hollie'yi hazırlamam gerekiyor. Troy bir saat içinde evimde olacak," diyor yarı kendi kendine, telaşla.

"Vi. Gitmen gerektiğini biliyorum ama sadece şunu söylemek istiyorum." Uzanıp bileğini tutuyorum ve onu nazikçe yüzüme çeviriyorum. "Aramızda olan ve hâlâ aramızda olan her şeyden korkabilirsin..."

O kadar güzel ve savunmasız görünüyor ki, ona her şeyi şimdi ve burada anlatmamak için tüm varlığımla mücadele ediyorum. Sadece annem haklı değil, aynı zamanda Vi'ye kardeşi hakkında duyması çok zor olacak şeyler söylemeden bana bir şans daha vermesini nasıl sağlayabileceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım var. Elinde kalan tek şey Jacob'la ilgili anıları.

"Çok şey istediğimin farkındayım ama top sende." Elimi aşağı kaydırıyorum ve serçe parmağını parmağımla başparmağımın arasına alıp onu kendime çekiyorum. Elimde değil, alnımı onunkine değdiriyorum ve sadece bir saniyeliğine onu içime çekiyorum.

"Sadece beni tekrar içeri almanı istiyorum Vi. Açıklamam için bana bir şans ver," diye fısıldıyorum.

Nefesi ılık, şekerli ve tatlı kokuyor. Onun herhangi bir parçasının bana yakın olduğunu hissetmek bunaltıcı ve doğrudan sıkime gidiyor. Keşke kontrol edebilseydim ama durdurulamaz.

"Rowan..." diye fısıldıyor ve lanet olsun, yıllar sonra ilk kez herhangi bir sıfatla ismimi dudaklarında duymak, zaten sertleşen sıkime daha fazla şok dalgası gönderiyor.

Onu öpmek için o kadar çaresizim ki. Öpmemek için insanüstü bir güç gerekiyor. Dürtümü bastırıyorum çünkü onun bana gelmesine izin vermem *gerektiğini* biliyorum.

"Gitmem gerek," diyor, serçe parmağı kayarken sesi titriyor ve geri çekiliyor.

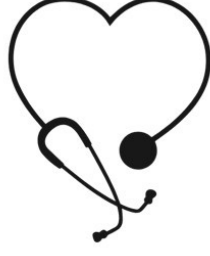
Başımı salladım.

Topuklarının üzerinde dönüp omzunun üzerinden son bir bakış atarak odadan çıkarken başka bir şey söylemiyor. Yalnız kaldığım anda yumruklarımı sıkıyorum. Bir şeylere vurmaya hazırım. İçimdeki her şeyle onun peşinden gitmek istiyorum. Onu buraya geri getirip duvara yaslamak ve ikimiz de nefessiz kalana kadar öpmek istiyorum ama yapmıyorum.

Gitmesine izin verdim, çünkü ona gerçeği uzun zaman önce söylemeliydim ve şimdi evde olması bana asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir fırsat sunsa da, bu hak ettiğim anlamına gelmiyor.

Telefonumu çıkarıp sohbetimizi açıyorum. Hollie Troy'la birlikteyken gecenin bir kısmında yalnız olduğunu biliyorum. Top onun sahasında ama bu bana gelmesini kolaylaştırmayacağım anlamına gelmiyor.

Sadece adresimi yazıyorum, sonra derin bir nefes alıyorum ve ona gönderiyorum.

CHAPTER 25

Violette

Eve nasıl geldiğimi, Hollie için bir çanta hazırladığımı ve onu nasıl hazırladığımı bile bilmiyorum. Rowan'ın bana gönderdiği adres telefonumun ekranından bana bakıyor.

Avondale Yolu. Sadece birkaç blok ötede. Neredeyse her gün parka giderken onun sokağından geçiyoruz. Zihnim bu öğleden sonra söylediği sözlerle dolu.

Bana aşık oluyordu... Jacob'la bir şeyin içine mi girdi?

Ona inanmak istiyorum ve sanırım her şeyden çok ne olduğunu bilmek istiyorum çünkü hayatımın o dönemi hep çözülmemiş gibi hissettirdi. Ayrıca Teddy'nin tavsiyesine uymak ve insanların değişebileceğine inanmak istiyorum. Başından beri beni kullanmadığına inanmak istiyorum.

Hollie'yi banyodaki tezgâhın üzerine oturtup yüzünü ılık suyla yıkarken, sahildeki o geceyi ve ertesi gün Jacob'ın eve geldiğinde garip davrandığını düşünüyorum. Konuşmadı, okul bitene kadar geçen birkaç hafta boyunca onu neredeyse hiç görmedim ama o haftalardan sonra iyi görünüyordu.

"Patates kızartması da olacak mı?" Hollie bana soruyor, onu banyo tezgahından kaldırırken düşüncelerimi bölüyor.

Gülümsüyorum. "Eminim olacaktır, tavuk nugget da vardır, bahse girerim." Onu burnunun ucundan öpüyorum ve o da kıkırdıyor.

"Eve gelip yatacak mıyım?"

"Evet bebeğim," diyorum ona. "Akşam yemeğinden ve Adventure Playland'den sonra." "Ama babam eve gidecek ve biz burada mı kalacağız?"

Üç buçuk yaşındaki bir çocuğa boşanmanın kesinliğini anlatmaya çalışma fikri göğsümü ağrıttıyor.

"Evet, çünkü babamın hastanede çalışması gerekiyor, unuttun mu?" Basit tutmaya çalışarak ona söyledim.

Hollie başını sallıyor, küçük kaşları çatılıyor. "Power Piggy'yi getirebilir miyim?" Bu dünyada uğruna seve seve ölebileceğim tek insana gülümsüyorum. "Elbette getirebilirsin."

Tam saç örgülerini bitirmiştım ki kapı çaldı. Omzunun üzerinden aynadaki Hollieye bakıyorum ve şaşkın bir yüz ifadesi takınıyorum. "Kim olduğunu sanıyorsun?" Heyecanlanacağını umarak ona soruyorum. Onun yerine bana sokuluyor. Bana her zaman bağlıydı ve Troy'a karşı biraz daha temkinliydi ama bunun nedeni -işte olduğum zamanlar dışında- doğduğu günden beri ayrılmaz bir bütün olmamızdı. Ben onun değişmeziyim, güvenli alanıyım ve o da bunu biliyor.

"Gidip bakalım," diye fısıldıyorum ona, onu kucağıma alıp kalçama yaslayarak ön kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açtığımda Troy telefondaydı. Bize başını salladı ama kapatmadı.

Diğer uçtaki kişinin söylediği bir şeye gülüyor ve Hollie daha da içime gömülüyor.

Ona ölüm bakışları atıyor olmalıyım, çünkü "Gitmem gerek," diyor ve telefonu kapatıyor, sonra Hollie'ye uzanıyor ve onun yanına gelmesini bekliyor. Gelmedi.

"Merhaba meleğim, babanı görmeye gelecek misin?" diye soruyor başının üstünü okşayarak.

Hollie bana bakıyor.

"Sorun yok," dedim ona. Onu yere bıraktım. "Neden babanla akşam yemeği için Piggy'nin özel pelerinini almaya gitmiyorsun, tamam mı?" Ona soruyorum

Başını sallıyor. "Patates kızartması olacak mı?" diye soruyor Troy.

Kızın önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve şu an için ona tüm dikkatini verdiğini görmek beni mutlu ediyor. İçinde bir yerlerde iyi bir baba olma yeteneğine sahip olduğunu biliyorum.

"Bak ne diyeceğim, olduğundan emin olacağım, tamam mı?"

Sonunda gülümsüyor ve başıyla onu onaylıyor. "Tamam." Ve sonra koridordan odasına doğru koşuyor.

"Hols'un nesi var?" Troy, sanki ona bir şey yapmışım gibi, onun duyamayacağı bir yerde bana soruyor.

Binlerce güneşin ateşiyle onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Onun bir sorunu yok, seni üç haftadır görmedi. Bu onun için uzun bir süre."

"Çalışmak zorundaydım." Omuz silkiyor.

"Troy, bahaneye ihtiyacım yok; sadece ona karşı sabırlı olmanı istiyorum. Onunla sadece dört saatin var. Bunu iyi değerlendir, kendini rahat hissetmeli," diyorum Hollie koşarak odaya girerken.

"Tabii ki rahat. O benim kızım," diye fısıldıyor ve Hollie'nin çantasını hazırlamasına yardım etmek için oturma odasına doğru ilerliyor.

Onu Troy'un cipinin arkasındaki araba koltuğuna oturtuktan sonra veda öpücüğü verirken, gece için bir plan yapıyorum. Dört saatim var. Hızlı geçeceğini varsayıyorum ama sonuçta yarın için bir şeyler hazırlamak ve evi temizlemek sadece otuz dakikamı alıyor.

Pijamalarımı giyip romantik bir komediye dalabilirdim. Ama yapmam.

Bunun yerine kendimi Rowan'ın mesajını aramak için telefonumu çıkarırken buluyorum. Hiç düşünmeden sandaletlerimi giyiyorum ve beynimin mantıklı tarafının gitmememi söylediği yere gitmek için ön kapıdan çıkıyorum, bir açıklama yaptığımda kalbimi asla geri alamayacağımı biliyorum.

CHAPTER 26

ROWAN

Avondale Yolu'nun tam ortasında yer alan küçük çiftlik tarzı evimin pencerelerini açıp yaz esintisinin perdelerden içeri girmesine izin veriyorum. Evim Sky Ridge'de eski, tarihi bir mahallede sakin bir banliyö sokağında. Bu evler yakın zamanda yeniden yapıldı ve yaşlı emekli çiftlerle karışık birçok aile taşındı. Burayı yirmi beş yaşındayken aldım ve bana gayet uygun. Son birkaç yıldır sezon dışında bazı tadilatlar yaptım. Mutfak dolaplarını yeniledim, tezgahları yeniledim, her yeri boyadım ve ahşap zeminleri yeniden döşedim. Burası evim. Olmaktan hoşlandığım bir yer, ancak bugün aşırı sessiz görünüyor.

Güneş uzaktaki dağların ardında biraz daha alçalmaya başlarken eski bir plağı açıyorum. İçki dolabıma gidip bir şişe viskinin mantarını açarken *John Prine Live* evimi dolduruyor. Kendime bir shot dolduruyorum ve yanında iki ibuprofeni yutuyorum. Şu anda aldığım en güçlü şey bu ve viski shot'ının biraz olsun uyuşmama yardımcı olacağını umuyorum.

Violette'in mesajımı aldığına dair herhangi bir bildirim var mı diye telefonumu kontrol ediyorum ama yok. Mesajım iletilmiş olarak duruyor ve pratikte beni delirtmeye hizmet ediyor.

Yapabileceğim her şeyi yaptım, mahallemde biraz yürüyüşe çıktım, hafif esneme hareketleri yaptım, uyluğumun hala ihtiyacı olan kısmındaki sargıları değiştirdim, alabildiğim en uzun yarı ılık duşu aldım. Ve şimdi resmen kafayı yemek üzereyim, elimde viski, oturma odamın etrafında volta atıyorum, cevap verecek mi diye merak ediyorum.

On beş dakika sonra kamyonetime atlayıp kafamı boşaltmak için arabayla gezmeye çıkmaya hazırım. Ama ön kapıyı açtığımda nefesimi tutuyorum çünkü verandamda dikilmiş, kolunu kaldırmış ve kapıyı çalmaya hazır Violette duruyor. Solmuş mavi kot pantolon, üzerine tam oturan siyah tişört, saçları gevşek ve yaz esintisiyle yüzünün etrafında dönüyor.

"Bir yere mi gidiyorsun? Geri gelebilirim..." diyor, kolunu indiriyor ve çantasını omzuna atıyor.

Sırıyorum ve kapı çerçevesine yaslanıyorum, bakışlarıyla buluşmak ve ona karşı olabildiğince dürüst olmak için yukarı bakıyorum, "Sanırım seni bulmaya geliyordum, Vi."

Ağzı hızla kapanmadan önce açılıyor ve aramızdaki hava yoğunlaşıyor, ikimiz de bir süre birbirimize bakıyoruz, nefeslerimiz ağırlaşıyor, bunun ne olduğunu biliyoruz. O da beni düşünmeden edemediği için burada. Aramızdaki sessizlik sürerken onu kollarıma alıp öptüğüm görüntüler aklımdan geçiyor ama tabii ki söz konusu Violette olduğu ve ondan ne bekleyeceğimi hiç bilmediğim için yüzünü neredeyse sinirli bir ifade kaplıyor ve tutkulu hayallerimi kırıyor.

"Sadece seninle bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için buradayım," diyor ve saçlarının şekerli kokusunu da beraberinde getirerek kendini içeri davet ediyor. Oturma odama girdiğinde etrafındaki alanı inceliyor. Evimdeki her şey sade ve rustik. Duvarlar koyu gri, mobilyalar yıpranmış doğal deri ve sehpa lar ceviz tablalı kendi yaptığım özel parçalar. Onu içeri kadar takip edip kapıyı kapatıyorum ve konuşabilmek için plağımın sesini kısıyorum.

"Buraya seni aklımdan çıkaramadığım için gelmedim, eğer düşündüğün buysa," diyor yüzünü bana dönerek.

"Sebebi ne olursa olsun, geldiğine sevindim," diyorum kanepeyi işaret ederken. Çantasını sehpanın üzerine bırakıyor ama oturmuyor. Onun yerine ellerini kalçalarına koyuyor, duygusal ve çok çarpıcı görünüyor.

"Buraya sadece her şeyi *neden* bitirdiğini öğrenmeye geldim ve sonra bunu dek geride bırakacağız, çünkü ihtiyacım *olan* şey bu.

Gençken neye ihtiyacım olduğunu dile getirme konusunda çok iyi ama artık öyleyim."

Onunla birlikte öylece duruyorum, çünkü kendine güvenini ve dönüştüğü kadını görmek çok seksi ve o bunun farkında bile değil.

geçip önünde durduğu bar kulübesine doğru ilerliyorum. Kendime bir kadeh viski daha doldurup bir tane de ona koyarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Titrek bir eliyle alıyor ve bir yudumda hepsini geri deviriyor.

Bardağı sehpa koymadan önce ben de onu takip ediyorum. O da kendi bardağını hala açık olan şişenin yanına koyuyor ve oturma odamı adımlamaya başlıyor.

"Biliyor musun, beni bir tür ilişki handikapıyla terk ettiğinden oldukça eminim," diyor sert bir sesle, neredeyse kendini bana en derin sırlarını anlatmaya hazır olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Her ne idiysek o kadar kısa bir süre için çılgınca görünüyor ama ondan önce de seni çok uzun süre . Seni geliştirdim. Beni kullanacağını ya da inciteceğini hiç düşünmemiştim." Durdu ve yüzünü bana döndü. "O zamandan beri kimseye tüm kalbimi vermedim, artık bundan eminim, kocamla bile duvarlar ördüm. Senin tarafından gafil avlandım ve bilinçaltımda bir daha asla böyle hayal kırıklığına uğramış hissetmek istemedim," diyor, bana doğru yürürken güzel ela gözleri benimkilere odaklanıyor.

Ona izin veriyorum. Onu yakınımda istiyorum, onun hayal kırıklığını ve duygularını istiyorum. Beni affetmesinin tek yolu bana nasıl hissettiğini söylemesi.

"Kalbimi kıran ilk erkek sendin, bir kadın bunu asla unutmaz." "Sana hep nasıl hissettiğimi söylemeyi planlamıştım ama sen kaçtın," diye karşılık verdim. Eğer o

gerçekleri konuşmak , kendi gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalacak. "Ben kaçmadım," ses tonu ikna edici değil. Kaçtığını *biliyor*. Ona yaklaşıyorum çünkü şimdi beni ateşliyor.

"Kaçtın. Seni önemsemediğime, seni kullandığıma hemen inandın. Okula gittin ve bir daha geri dönmedin. Sonra Jacob öldü ve artık hiçbir şeyin anlamı kalmadı. Sen evlendin, Violette! Ne yapmalıydım? Seattle'a gelip sana gerçekten bağ kurduğum tek kadın olduğumu mu söylemeliydim? O zamandan beri tanıştığım her kadını *seninle* kıyasladığımı mı?"

Göğsü kabarıyor "Hayır! Sadece merak ettikten sonra uzun bir süre yaşadım. *neden istediğin kişi olmadığımı.*"

Onun üzerinde yükseliyorum ve kendime engel olamayarak ileri uzanıp kalçalarını kavıyorum, onu çekiyorum, çizgiyi aştığımı biliyorum ama artık beni durdurabilecek hiçbir şey yok Onun için çok ileri gittim ve kardeşinin aslında düşündüğü kişi olmadığını duymaya hazır olsun ya da olmasın, bu gerçekleşmek zorunda. Alnımı onunkine değdiriyorum ve her şeyi anlatmak için kendimi hazırlayarak onu içime çekiyorum.

Üzgünüm, Jacob.

"Açıklamama izin ver." Başımı kanepeye doğru salladım. "Otur."

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

ROWAN

YAŞ 18

Max'in evi, bok gösterisi.

"Teklifimi duymak istemiyor musun, Kral?" Kyleigh takma kirpiklerini bana doğru savurarak tatlı tatlı gülümsüyor.

Yumruklarımı sıkarak Jacob ve Max'ten Kyleigh'e bakıyorum. Hâlâ Max'in ön verandasında duruyorum.

Jacob'ın başı dertte, sadece ona bakarak bile söyleyebilirim ve kesinlikle yine kafası güzel. Geçen hafta sonu onu çalı partisinden alıp eve götürmek zorunda kaldığımda bana bu boku bırakacağına söz vermişti. Molly ve içkiyle kafayı bulmuştu. O ve ekipten iki adam sığ nehre ip sallamayı denemenin akıllıca olduğunu düşündüler. Bacağını çok kötü kesti, hala dikiş atılması gerektiğini düşünüyorum.

Bütün bu saçmalıklar son senemizde kontrolden çıktı. Otlâ başladı, hepimiz kafayı bulduğumuzda partilerde arada bir içiyorduk.

Okulda zararsızdı ama o çok ileri gitti.

Özellikle de Max'in etrafında takıldığından beri. Şimdi, sadece ot değil, daha çok Molly veya Percocet, eminim birkaç kez de kokain olmuştur. Bu onu değiştiriyor ve onun için endişeleniyorum.

"Lütfen, sadece içeri gel. Lütfen, Kral," diye yalvarıyor Jacob, hâlâ dizini zıplatarak.

Kyleigh'i geçip Max'in küçük oturma odasına giriyorum. Evleri her zaman biraz dağınık olmuştur, fazla bir şeyleri yoktur. Annesi çoğunlukla geceleri olmak üzere bir fabrikada çalışıyor ve üvey babası da kereste deposunda gece vardiyasında çalışıyor. Her ikisinin de çok içtiği bilinmektedir, bu yüzden Max eski bir taş parçasına dönüşmektedir.

Televizyonda Sports Network oynuyor ve seksenli yıllardan kalma bir lambader odadaki tek ışık. Jacob'ın karşısındaki eski püskü kanepeye otururken sigara ve bir çeşit oda spreyi kokusunu içime çekiyorum.

"Ne lan sen?" Gözlerim onunkilerle buluştuğunda odanın geri kalanını görmezden gelerek sadece ona soruyorum. Bundan nefret ediyorum, arkadaşı yerine ağabeyi gibi hissetmekten.

Kısa kahverengi saçları dağınık ve gözleri kan çanağı. Kanepede arkasına yaslanıyor ve bir nefes üflüyor.

"Şartlarımı kabul etmen için seni buraya getirmeye çalışıyorlar. Ararsam beni görmeye gelmeyeceğini biliyordum," diye takılıyor Kyleigh, hemen yanıma oturarak.

Bacağı benimkine değmeyecek şekilde hareket ediyorum. Ona bir kez dokunma hatasını yaptım. Bir daha yapmayacağım.

"Eğer yaparsanız, yaptıkları şey hakkında sessiz kalacağım." Onlara bakıyor. "Onları okulun matematik bölümünde final sorularının cevaplarını çalmaya çalışırken buldum, aslında suçüstü yakaladım." Telefonunu havaya kaldırıyor. "Videoya çektim." *Tanrım Jacob.* "En iyi kısmını duymak ister misin?"

Ona bakıyorum ve bekliyorum. Bundan çok fazla zevk alıyor ve bu beni kızdırıyor.

"İçeri girdiler, teknik olarak sanırım girmelerine *izin verildi*. Binaya girmek için yeni *kız arkadaşınızın* öğrenci kimlik kartını kullanmışlar." Elinde tutuyor. Elinden kaptım.

"Mesai saatleri dışında okula girebilmesi onlar için oldukça uygun, yine de hırsızlık yapabilmesi için kartı kardeşine verdi." Cık cık diye bir ses çıkarıyor.

"On sekiz yaşındayken okul malını - teknik olarak devlet malını - çalmak amacıyla haneye tecavüz etmek ve girmek. Babam şerif yardımcısı olduğu için kurallardan oldukça eminim. *Sanırım* eyalet ikisini de yetişkin olarak suçlayacaktır." "Burslu bir WSU rugby yıldızı için pek de iyi bir görüntü değil," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Ayrıca senin kız için de iyi bir görüntü değil, King."

"Asla yapmaz ve okul da bunu bilir," diye karşılık veriyorum. Omuz silkiyor.

"Belki. Her iki durumda da onun için kötü olur. Üniversite kariyeri için de iyi olmaz."

Ayağa kalktım. "Ne oluyor, Jacob? *Violette*'i bu saçmalığa mı bulaştırdın? Tanrı aşkına!" Sesim yüksek ve çok kızgın olduğumu biliyor. *Nasıl yapabildi? Doğru ya, kafası iyiydi de ondan.*

"Oh, ve buna ek olarak, kesinlikle içki içmişler ve kafaları iyi, ve ikisini de oraya o götürdü." Alaycı bir tavırla Max'i işaret ediyor.

Siktiğimin salakları.

Ona döndüm. "Bu sana komik mi geliyor? Dur Kyleigh ve bırak onlarla konuşayım. *Tek başıma.*"

Kyleigh gülümser. "Elbette, King, sorun değil, babama mesaj atacağım. Zaten beni almaya gelecek. Hemen döneceğim çocuklar, aranızda konuşun." Jacob'a dikkatle bakıyor. "Sana boktan hayat tercihlerini anlatmayı bitirdiklerinde" - bana bakıp gülümsüyor

- "Gel beni bul, bunu gizli tutmak için ne istediğimi konuşabiliriz. O ve onun ezik kız kardeşi için."

Evden çıkarken ona bir dizi küfür savurmamak için azı dişlerimi sıkıyorum ve verandadaki eski bir çim sandalyeye oturup telefonunu çıkarırken pencereden onu izliyorum.

Jacob'dönüyorum ve karşısına oturuyorum. "İkiniz de bana onun saçmaladığını söyleyin."

Jacob bir elini saçlarında gezdirerek, "O değil," diyor.

Şimdiye kadar en iyi arkadaşıma hiç vurmak istememiştim ama kendimi fiziksel olarak dizginlemek zorundayım. Violette örnek bir öğrenci, onu bu şekilde kullanmak içimde açıklayamadığım bir öfke yaratıyor. Ayık olmasa bile, Kyleigh'in onu suçladığı şeyi tam olarak yaptığını görebiliyorum.

"Trigonometri dersinden kalıyorum, dostum." Max'e bakıyor.

"İkimiz de öyleyiz," diye ekliyor Max. "Düşündüm ki, eğer finali elimize geçirebilirsek, ikimiz de geçebiliriz ve... lanet olsun, bu benim yemek biletim. Benim eski

Oregon State'e giremezsem adam haftaya kıcıma tekmeyle basacak. Bahçedeki tüm arkadaşlarına bununla övünüyor. Ailemin parası yetmiyor, tek imkanım bu."

Şakaklarımı ovuyorum. "Belki de sürekli kafayı bulmak yerine derslerini daha ciddiye almalısın." Max de Jacob kadar korkmuş görünüyor ama ona hiçbir şey borçlu değilim. "Peki senin bahanen ne? Neden bana gelmedin?"

Jacob başını ellerinin arasına aldı. "Tek yaptığın bana hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi bakmak ve bundan nefret ediyorum!"

Kollarımı göğsüme kavuşturdum ve ona baktım, sanki "*ayakkabı uyarsa...*" der gibiydim.

"Bak, partileri bırakmam gerektiğini biliyorum. Başarısız olduğum için bana bok atacağını düşündüm ve o zaman bunu duymak istemedim. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum ama Max'le aynı durumdayım. Başarısız olursam, boku yerim. Not ortalamamla beni zar zor içeri alıyorlar. Finalden kalırsam mı? Mezun olamam King, bursumu kaybederim."

WSU'ya ragbi bursuyla girmenin Jacob için her şey demek olduğunu bilecek kadar çok şey biliyorum.

"Bu sana Vi'yi bu işe karıştırma hakkını vermez," diyorum ona.

"Biliyorum." Yanağına tek bir damla gözyaşı düşer. "Onu asla incitmek istemem. Düşünmüyordum.... Her hafta yemek getirmek için geceleri oraya gidiyor, kimliğiyle kayıtları tararken ikinci kez tahmin bile edemezler ve okulun o bölümünde hiç kamera yok."

"Yakalanırsanız ne olacağını hiç düşünmediniz mi? Sana pasosunu *vermiş* gibi, sana yardım etmiş gibi görünür, ulusal onur topluluğundan çıkarılır, okuldan atılabilir." Odada volta atarak ekliyorum. "Ve bu onu mahvederdi."

"Ne olursa olsun boku yedik. Kyleigh bizi gördüğünde amigo antrenmanından çıkıyordu. Etrafı karıştırmak için telefonlarımızı el feneri gibi kullanarak pencereden bir video çekti, bizimle olabileceğini düşündü. Ben de ağzımdan kaçırdım ve ona nasıl girdiğimizi anlattım. İçeri zorla girdiğimizi düşünmesinden daha iyi olur diye düşündüm," diyor Max arka cebinden bir paket sigara çıkararak.

"Sadece seni aramamı söyledi, bir şey istediği tek kişi sendin."

Verandanın ışıkları altındaki kirli ön pencereden Kyleigh'e bakıyorum, telefonda arkadaşlarından biriyle konuşuyor ve *gülüyor*. Tabii ki burada olmamı isterdi. Ödeşmek istiyordu.

iki yıl boyunca. Bir gece. Sarhoş olduğumuz bir gece ve sonunu duymama asla izin vermedi. Ne kadar özür dilersem dileyeyim, ona karşı ne kadar dürüst olursam olayım. Hatta hamile olduğuna dair bir dedikodu bile çıkardı, Jacob da Carmen'e yaklaşp Kyleigh'in yalan söylediğini itiraf ettirerek bu dedikoduyu bastırmama yardımcı oldu. Hamile olduğunu zaten biliyordum ama burası küçük bir kasaba, ya bu aileme ulaşırsa? Daha on altı yaşındaydım.

"Benden ne istiyor?" Jacob'la yüzleşmek için geri dönerek soruyorum.

"Biliyorsam ne olayım," diyor ve masadaki açık biradan bir yudum almak için uzanıyor.

Başımı sallıyorum. Bu bok yığınının içinde daha yeni yakalandı ve içiyor. Bugünlerde aklından neler geçiyor hiçbir fikrim yok.

"Hatun kafayı yemiş," diyor Max sigarasını yakarken. "Ona bir iyilik borcun olduğunu söyledi."

Sik gibi.

Jacob'a "Burada kal ve içmeyi bırak," dedim.

Kyleigh'in ne istediğini bilmiyorum ama hemen şimdi öğreneceğim. Onun oyununu oynamaktan bıktım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

ROWAN

YAŞ 18

Jacob ve Max'i içeride bırakarak çürük kapıyı itiyorum ve verandada Kyleigh'e katılıyorum. Beni duyar duymaz dönüyor ve bana gülümsüyor.

"Aptallar seni bilgilendirdi mi?" diye kıs kıs gülüyor.

"Yeter. Ne istiyorsun, Kyleigh? Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Alay ediyor. "Buna gerçekten , değil mi?"

"Lanet olası bir geceydi. İkimiz de sarhoştuk. Ertesi sabah sana ne kadar üzgün olduğumu söyledim. O zamandan beri hiç öyle içmedim."

"Bekaretimi aldınız, Kral."

Oturdum ve nefesimi üfledim. İki yıldır bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum. Violette'le işleri bu kadar ağırdan almamın nedenlerinden biri de bu. Bir anlamı olmadan bir daha asla bir kızdı bu almak istemem.

"Bana bakire olduğunu söylememiştin, Kyleigh. O geceyi zar zor hatırlıyorum, ama hatırladığım tek şey sana sadece bir arkadaş olarak değer verdiğimi söylediğim, ama senin seksin iyi bir fikir olduğu konusunda kararlı olduğun. Yalan söyledin, benden o şekilde de hoşlanmadığını, bunun tek seferlik bir şey olduğunu, çıkarları olan arkadaşlar olduğumuzu söyledin."

"Evet, fikrini değiştireceğini düşünmüştüm," diyor sessizce. "Birlikte harika olabilirdik, King."

"Neden fikrimi değiştireyim ki? Sonrasında yaptığın tek şey drama yaratmaktı. Arkadaşlarımı, işimi, Kyleigh'i aradın. Çok ileri gittin. Hamile olmadığın halde insanlara hamile olduğunu sandığını söyledin."

Aşağı bakıp uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ben sakinleşmek için azı dişlerimi sıkıyorum. Burada yeniden odaklanmam gerekiyor.

"Bu eski tarihin bir önemi yok. Sana karşı dürüsttüm, eğer bana bakire olduğunu ya da benimle daha fazlasını istediğini söyleseydin, sarhoş olsam bile seninle asla yatmazdım."

Max'in verandasının çürüyen ahşap tavanına bakıyorum. "Bak, o geceyi geri alamam. Peki bunların benimle ne ilgisi var? Ben neden buradayım?" diye soruyorum.

"Birlikte olduğumuzda bu beni küçük düşürdü, herkes o gece yattığımızı biliyordu ve sanırım seni bir süreliğine affettim."

"Altı ay boyunca başka biriyle çıktın, bu yüzden evet, bunu aştığını varsaydım." Ben de karşılık verdim.

"Umurumda değilmiş gibi davranmak zorundaydım. Ama sonra her yere Violette Taylor'ı getirmeye başladın ve ben bunu anlamıyorum, King. Çok yavan. O lanet bir bilim ineği ve şişman."

Hayatımda hiçbir zaman bir kadına vurmak istemedim, ama *keşke* uzanıp Violette hakkında böyle konuştuğu için ona bir tokat atabilseydim.

"Violette hakkında konuştuğunu duymak istemiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Boktan bir kıskançlığı bunun bir parçası haline getirdiğine inanamıyorum. Ve bana hâlâ ne istediğini söylemedin!" Sözlerimi ona tükürürken sesim gümbür gümbür çıkıyor. Sabrımı hızla kaybediyorum.

"Bunu küçük kirli sırrımız olarak mı saklamak istiyorsun? Artık *benimsin*," diyor sandalyesinde öne doğru eğilerek. "Birlikte olduktan sonra beni görmezden geldiğin onca zamanı telafi ediyorsun. *Benimle* baloya gideceksin. Bütün okula sonunda *beni* seçtiğini göstereceksin. Herkese bana yalvar yakar geri döndüğünü söyleyeceğim." O katlar onu

kollarını göğsünde birleştirdi. "Eğer bunu yaparsan, çenemi kapalı tutarım ve sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdikten sonra video senin olur." Omuz silkiyor. "Bu kadar basit ve kimse senin serseri arkadaşlarının ne kadar aptal olduğunu bilmeyecek."

" olmaz, Kyleigh." Omuz silkiyor, umursamıyor ve ayağa kalkıyor.

"Sonra videoyu babama veriyorum ve oh... işte geliyor," diyor, farların bize doğru parladığı caddeyi başıyla işaret ederek. Eğiliyor ve çenemi çimdiklemeye çalışıyor. Elini itiyorum. Kendini beğenmiş bir şekilde, "Son yılımı büyük bir patlamayla bitiriyorum, King," diyor. "Artık ezip geçtiğin kız olmayacağım."

Sadece ona bakıyorum ve birisinin nasıl bu kadar manipülatif ve onunla çıkmam için bana şantaj yapacak kadar cüretkâr olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Violette'i incitmek ve arkadaşlarına muhtemelen gelecek yıl bu zamanlar onun için hiçbir şey ifade etmeyecek bir şeyi kanıtlamaktan başka hiçbir sebep yok. Bu kız ne kadar sığ?

Verandadan inişini izliyorum. Garaj yoluna girdiğinde babasının gözleri benimkilere takılıyor. Ayağa kalkıyorum. Babası motoru kapatırken ona gülümsüyor. Bilmediği şey, tüm arkadaşlarımla onunla çıkmamı söylediği. Ama onda hiçbir şey yok. Onunla ya da başka bir kızla Violette'le kurduğum gibi bir bağ kuramadım. Kyleigh zeki ve havalı değil, benim tarzımda müzik ya da kağıt oyunlarında kıcımlı tekmelemiyor. Tatsız olan o.

"Merhaba baba, Rowan'ı hatırlıyor musun?" diye soruyor babası kamyonetinden inerken. İsmim onun dilinde zehir gibi.

Jacob ve Max kapıyı iterek açtılar ve yanlarında baş döndürücü ot kokusunu getirdiler. *Tanrım, on dakikadır yoktum.*

"Şerif Yardımcısı Miller," diyorum, dikkatini belli ki kafası güzel olan iki arkadaşımdan uzaklaştırmak için elimi uzatarak.

Elimi elinin içine aldı. "Rowan, geçen hafta harika bir oyun oynadın."

"Teşekkürler , efendim," cevap veriyorum o etrafına bakarken

Kızının çevreyi. "Ben Max'e ders verirken Rowan geldi."

Eğer bu durum trajik olmasaydı, kahkahalarımı bastırırdım. Kyleigh'in birine özel ders vermesi delilik. "Ve az önce bana balo teklif etti!" Kyleigh heyecanla, beni tam yerine oturttarak söylüyor.

Şerif Yardımcısı Miller bana bir kez daha baktı. Bekar bir baba olduğunu biliyorum, Kyleigh'in annesi yıllar önce ayrılmış ve Kyleigh'e ne isterse veriyor.

"Geçen yıl ona pek de iyi davranmadığınızı gören Kyleigh'in bundan memnun olacağını biliyorum."

Ne oluyor lan?

"Babama her şeyi anlatırım," diyor üçümüze de bakarak. "O benim en iyi arkadaşım."

Tekrar ediyorum. Ne oluyor ?

"Prensesimi baloya götürdüğün için şanslı bir gençsin evlat. Onu bir *daha* hayal kırıklığına uğratmamakla da iyi yaptın," diyor Jacob, ben ve Max'in arasına bakarak. "Kyleigh'i hayal kırıklığına uğratan *hiç kimseyi* hafife almam."

"Sana mesaj atacağım King, önümüzdeki iki hafta için sabırsızlanıyorum," diyor mutlu bir şekilde yolcu tarafına geçerken.

Verandadaki Jacob'a bakıyorum, yutkunuyor. Yumruklarımı sıkıyorum. Onu yumruklamaya hazırım.

"Beni olabilecek en kötü duruma sokuyorsun!" Jacob'ı eve bırakırken ona bağıríyorum. "Şu anda ne halt ediyorsun? Seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. *Benim* arkadaşım asla geleceğini riske atmaz, *benim* arkadaşım asla kız kardeşinin geleceğini riske atmaz!"

"İşte tam da bu yüzden sana söylemek istemedim!" Jacob camdan dışarı bakarken dizi hâlâ ön koltuğumda zıplıyor. "Biliyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor" diye ekliyor.

"Sana yardım edebilirdim. Trigonometri dersinde harikayımdır, o dersten doksan aldım." Karanlıkta ona bakıyorum. "Yoksa çalmak daha mı kolaydı? Kolay yolu mu seçtin?"

Beynim saatte yüz mil hızla gidiyor. *Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım.*

O videoyu alacağım.

"Bilmiyorum dostum," diyor Jacob sessizce. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ayık kalmalı ve Max'in etrafında takılmayı bırakmalısın. Çalışmana yardım etmeme izin vermelisin ki dürüst bir şekilde geçebilesin."

Jacob alay ediyor. "İki hafta sonra."

"Bunu yapabiliriz," diyorum ona, "Eğer kendine çeki düzen verirsen ve bana *izin verirsen* sana yardım edebilirim."

Onun sokağına yaklaştığımızda kenara çekiyorum. Onu bırakmadan önce bu işi yoluna koymalıyım ve şu anda Violette'le karşılaşma riskini göze alamam. Kyleigh ile baloya gitme düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama Violette'in de bu işin içinde olduğunu düşünmek beni daha da kötü hissettiriyor.

"Onunla takılmayı bırakacağım ama Kyleigh ne istiyorsa onu yapmanı istiyorum. Lütfen dostum, babasını gördün mü? Biliyordu. Ona *her şeyi* anlattığını söyledi. Okuldan atılırım, beni suçlayabilir! Sabıkam olacak ve Violette'in başı büyük belaya girecek. Ne boktan biriyim ben." Gözlerinden yaşlar süzülürken yumruğunu kalçasına vuruyor. Paranoyak ama haklı olabilir.

"Anlamıyorsun," diyorum ona. "Vi'yi önemsiyorum Jacob," diyorum. "Ondan vazgeçmiş olurum."

Jacob kız kardeşine karşı gerçek hisler beslediğimi bilmiyormuş gibi bana bakıyor.

O habersizdi.

"Siktir, dostum, sana ihtiyacım var. Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir süre sessizce oturuyoruz, ikimiz de bu saçma geceden sonra nefesimizi tutuyoruz.

"Bak, Kyleigh ile gitsen bile, onu yalnız bırak ve videoyu silmesini sağla. Ama şimdilik, lütfen kabul etmek zorundasın. Violette'i bilirsin. Senden asla nefret etmez ama başının belaya girmesini istemiyorum. *Lütfen.*"

Direksiyona çarptım, bir, iki kez.

Ön koltuğumda ağlayan Jacob'a -en iyi arkadaşım, kardeşim- bakıyorum ve başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Ona yardım etmeli ve Violette'in bu işin içine sürüklenmesini engellemeliyim.

"Artık uyuşturucu yok. Rugby'ye, okula odaklan. Finale kadar her gün ders çalışacağız."

Burnunu çekiyor. "Tamam, evet."

"Ciddiyim Jacob, burada nelerden vazgeçtiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir şeyler düşüneceğim. Onu geri kazanacağım.

"Vivi için böyle hissettiğini bilmiyordum, sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum..." Yüzü bu konuda ne emin değilmiş gibi buruşmuş ama umurunda bile değil. Duygularım dürüst. Şu anda ona çok kızgıyım.

Ama ne olursa olsun başının gerçekten belaya girmesini istemiyorum. Başımı koltuğa yaslıyorum ve bir nefes veriyorum.

"Baloya bir grupla gideceğim, Kyleigh ile yalnız gitmeyeceğim. Telefonu alacağım. Kopyalardan kurtulmasını sağlayacağım. Ama bundan sonra beni hayal kırıklığına uğratırsan, yemin ederim ki-"

"Yapmayacağım, dostum, bu dibe vurmak. Söz veriyorum." Jacob tekrar burnunu çeker ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü siler.

"Bu senin geleceğin dostum, Violette'in de..." Doğru seçimi yaptığımı umarak ona söyledim.

Evine doğru bakıyorum, Violette'in orada olduğunu biliyorum, bunun onun lanet kalbini kıracağını biliyorum ve bir gün beni anlayıp affetmesi için içimdeki her şeyle dua ediyorum.

"Bir şey daha var." Jacob ekliyor "Violette'e söyleyemezsin. Henüz söyleyemezsin."

OceanofPDF.com

CHAPTER 29

ROWAN

HAZIR BULUNAN

Violette ifadesiz bir şekilde oturuyor ve az önce ona anlattığım her şeyi sindiriyor. Kardeşinin varlığından bile haberdar olmadığından emin olduğum bir yönünü fark ettiğinde gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve onun hakkında bunları bilmenin onu incitmesinden nefret ediyorum.

"Sana bir gün, Jacob okula gittikten sonra söylemeyi planlıyordum. Doğru yola girdiğinde ve her şey geride kaldığında. Beni affetmen için yalvaracaktım. Jacob'ı öylece bırakamazdım, o benim en iyi arkadaşımdı." Başımı salladım "Ve sana çok değer veriyordum. Senin bu işe bulaşmanı ya da başının gerçekten belaya girmesini göze alamazdım Vi." Derin bir nefes alıyorum. "Bilirsin, gençken zamandan başka bir şeyin olmadığını düşünürsün ve her şey varoluşsal bir kriz gibi görünür." Sırıtiyorum.

Başını salladı. "Bunu anlıyorum." "Anlıyor musun?"

"Evet, sen de Kyleigh ile yattığın için kötü biri değilsin, daha on altı yaşındaydın. Berbat biri olsa bile onu incitmek istemeyeceğini biliyorum." Violette yarı gülümsüyor ve anlayışla bana bakıyor.

"Berbat biriydi." Kıkırdarak katılıyorum.

"Onunla ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum." Gözleri milyonlarca kilometre uzakta. "Kızlardan ya da üniversiteye gitmenin stresinden kaynaklandığını düşündüm. Uyuşturucuya bulaştığını ya da beni bu kadar kolay incitecek yasadışı bir şey yapabileceğini asla düşünemezdim." Yanağından bir gözyaşı daha süzülüyor ve aramızdaki kısa mesafeye uzanıp onu siliyorum, sonra çenesini yukarı doğru eğip tekrar gözlerine bakıyorum.

"Bunu saklamakta çok iyiydi. Hem rugby oynayıp hem de bütün gece böyle eğlenebilmesine hayret ettim."

İç çekiyor ve başını sallıyor. "Ailem bunu hiç bilmiyor muydu?"

"Hayır, sanmıyorum. Anlaşmaya sadık kaldı, ondan sonra uyuşturucuyu gerçekten bıraktı."

"Keşke bana o zaman söyleseydin. Keşke söyleseydi. Keşke hiç ölmeseydi. Keşke pek çok şey farklı olsaydı," diyor sessizce.

"Özür dilerim. Her şey bitene kadar bu işe karışmamanın daha iyi olacağına kendimi inandırdım ve Jacob'la sonraki iki haftayı her gün ders çalışarak geçirdik. Rugby oynamadığımız ya da okulda olmadığımız zamanlarda balonun gelip geçmesini bekliyordum. Her lanet dakika seni düşündüm," diye teklif ediyorum.

"Bu neden bu kadar çok gittiğini açıklıyor."

Başımı salladım. "Evet."

"Trigonometri sınavını geçti," diye ekliyor hatırlayarak. "Evet, adil ve dürüst."

Oturma odamın loş ışığında Violette'in ne kadar güzel olduğundan başka bir şeye odaklanmak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor.

"Tabii ki Kyleigh söz konusu olduğunda ben üzerime düşeni yaptım. Bildiğiniz gibi ben baloya gittim ve o da sosyal medya hesaplarında çekebildiği her fotoğrafı paylaştı."

"Evet, berbattı," diyor dürüstçe, şimdi gülerek.

"Kameraya gülümsedim ve gecenin sonunda onunla bir after partiye gidecekmişim gibi davrandım. Grup olarak limuzine bindik ve çektiği fotoğrafları görmek istedim. O zamana kadar ekibiyle içtiğini biliyordum, bu yüzden bana izin verdi ve telefonunu elime aldığım anda

Hemen videolarına gitti ve Jacob ile Max'in videosunu sildi, sonra da çöp kutusundan attı."

Titrek bir nefes verdim. "Bunun onun tek kopyası olduğunu itiraf etti. Sonra da artık umursamadığını çünkü ona istediğini verdiğimi söyledi. Fotoğraflarını aldı ve tüm okul bütün gece onu köpek yavrusu gibi takip etmemi izledi. Ertesi gün herkese *beni* terk ettiğini söyledi."

"Ben de dahil," diyor Violette. "Kızlar tuvaletinde ona rastladım ve bana onun için kenara itilmenin nasıl bir his olduğunu sordu. Uzun zaman önce onu baloya davet ettiğini söyledi. Bu beni kullandığına dair düşüncelerimi daha da körükledi."

Bu bilmediğim bir şeydi. *Hay sikeyim.*

"Senden hoşlanmadığını bile ekledi, sadece sana sahip olabileceğini, seni benden alabileceğini kanıtlamak istiyordu. Sonra da Rowan Kingsley'in *beni* isteyebileceğini düşündüğüm için kendimi kandırdığımı söyledi."

"Bunların hiçbirinin doğru olmadığına inanmalısın, Violette. Lütfen bana inandığını söyle."

Violette başını sallıyor "Anlıyorum ama..." diye homurdanarak beni şaşırtıyor ve sonra gülmeye başlıyor - gerçekten gülüyor.

"Sana rüşvet verdi ve... yedek kopyası yok muydu?" diye soruyor kahkahalar arasında.

Ben de gülmeye başlıyorum çünkü kahkahasının sesi bulaşıcı.

Başımı salladım. "Hayır, henüz Bulut'u kullanmadı. Gerçekten de çok sinsi bir gaspçı değildi." Kıkırdıyorum.

Violette daha da sert gülüyor ve onu biyoloji odasının kapısında bıraktığım günden beri ilk kez gerçeği bildiği için kendimi iyi hissediyorum.

"O gece limuzinden inmeden önce onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyledim. Ve ona senin için deli olduğumu söyledim."

Violette'in gözleri benimkilere takılıyor; şu anda bana bakışı yüreğimi burkuyor - açık, hatta anlayışlı.

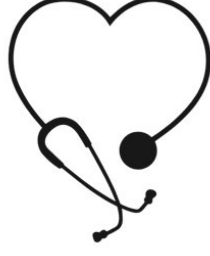
"Sonra bana yumruk attı ve o gece Dennis Bradman'la takıldı," diyorum ona, takım arkadaşlarımdan birinin adını vererek. Çenemi ovuyorum.

"Aramızdakinin özel olduğunu biliyordum, seni tekrar görmek istedim ve Jacob'ı bir şekilde ele vermeden beni affetmeni sağlayabileceğimi umdum ama zaten hiç şansım olmadı, sen çoktan gitmiştin. Bana işi reddettiğini söyledikten sonra Pearce Yaz Kampı'ndaki o işi kabul ettin."

"Onları aradım ve fırsatı geri istedim. Buradan gitmem gerekiyordu. Seni bütün yaz onunla ya da sürekli benim evimde görmek istemedim."

"Sen gittikten sonraki geceyi evinde volta atarak geçirdim. Kampa gitmek istiyordum ama Jacob yaz için gitmene izin vermem için bana *yalvardı*. Seni bu işe bulaştırmamam için bana yalvardı ve o kadar iyi gidiyordu ki Max dahil her şeyden uzak duruyordu. Hayatındaki o dönemin sona erdiğine dair bana umut veriyordu." Elimi uzattım ve onunkinin üzerine koydum.

"Ne senin ne de ailenin onun ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemedi. Ve sonra sen okula gittin... o yıllar geçti, *evlendin*, bir çocuğun oldu. Sana söylemeyi uzatmıyordum, seni koruduğumu düşünüyordum ve zaman geçtikçe birbirimizden daha da uzaklaştık. Her zaman gerçeği bilmeni istedim ama zaman ve mekan, Jacob'ın geçişi, hepsi doğal olarak bizi ayrı tuttu, bana asla şans vermedi. Ama şimdi, işte buradayız." Gözleri benimkilerle buluşsun diye çenesini yukarı kaldırıyorum. "Seni Shifty's'de gördüğüm an anlamıştım. Bu çılgınca gelebilir ama Jacob'ı hissettim, sanki o oradaydı ve bana bunun ikinci şansım olduğunu, her şeyi düzeltme şansım olduğunu söylüyordu. Bunun yanımdan geçip gitmesine izin veremezdim ve şimdi sana söylediğim için pişman değilim. Bu çok uzun zaman önce *olmalıydı* ama belki de şimdiye kadar olmaması gerekiyordu."

CHAPTER 30

Violette

"Kulağa çılgınca gelmiyor. Ben de onun varlığını hissediyorum."

Ayağa kalkıyorum ve şaşırtıcı derecede rahat oturma odasını adımlamaya başlıyorum, şu anda ona duyduğum çekim inkar edilemez. Buradaki her şey güzel kokuyor, Rowan gibi.

-Ve yıllar önce olanlara bakış açımın ne kadar çarpık olduğunu duymak şu anda kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissetmeme neden oluyor. Beni kullanmadığını, beni sebepsiz yere incitmediğini bilmek, savaşmaya çalıştığım bu duyguları durdurmak için hiçbir olmadığını gösteriyor.

"Jacob ve benim aramda her zaman sessiz bir bağ vardı. O öldükten sonra bile bunu hissedebiliyorum. Yanık ünitemde yattığın gece, seni orada yatarken görmekle ilgili bir şey vardı, çok fazla yanık, çok fazla iz, ama onun adı ve kolundaki şahin dokunulmamıştı, bana onu düşündürdü ve sadece bir sebepten dolayı orada olduğunu *hissettim*."

Terli avuçlarımı kotumun üzerinde gezdiriyorum.

"Ve bunca zaman sonra senin de aynı şekilde hissettiğini, Kyleigh'i benim yerime istemediğini öğrenmek?" Ben ağzımdan kaçırdım, Rowan alay etti.

"Ben *sadece* seni istedim. Sen *istemediğime inanmak* için çok acele ettin."

"Çünkü kağıt üzerinde hiçbir zaman bir anlam ifade etmedik. Beni kullandığına inanmak daha kolaydı," diye fısıldadım ve yüzünü ona döndüm. Rowan bana baktı, bir saniye kadar tereddüt etti ve ben daha ne diyeceğimi bilemeden

Hazırlanıyor, yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi iki uzun adımda eritiyor. Elleri belimde dolaşarak bedenlerimizi bir araya getiriyor. Bana doğru eğilirken göğsünden alçak bir hırıltı çıkıyor, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim ötede. Nefesim kesiliyor.

"Neden mantıklı olmasın Vi?" Ben oturma odasının duvarına yaslanana kadar bizi yavaşça geriye doğru götürürken fısıldıyor, başparmakları belimi sıyrıyor. "Zeki olduğun için mi?" Sırtımdan yukarı kayıyorlar ve ürperiyorum. "İnanılmaz olduğun için mi? Cehennem kadar seksi olduğun için mi?" Daha da yakına eğiliyor ve beni neredeyse tutuyor olmasa, büküleceğim.

"O kadar güzelsin ki gözlerine bakmak bile beni her seferinde oyundan düşürüyor." Bir eliyle belimi bırakıyor ve başparmağını yanağımda gezdirmek için yukarı kaldırıyor. Bunu yaparken ön kolunun iç tarafında, yanmamış olanında bir şey gözüme çarpıyor. Zar zor görünüyor ama ben görüyorum. Kardeşim için yaptığı şahinin kanatlarının hemen altında iki küçük sembol var. Küçük bir p^+ ve e^- . Midem bulanıyor. Daha iyi görebilmek için kolunu kavıyorum.

"Proton ve elektronların sembolleri mi?" Fısıldıyorum. "Dövmen mi var? Sembollerimizin mi?"

Rowan'ın gözlerine baktım. Hastanede serumu elindeydi ve ben o lanet şahin dövmesine bakmamak için o kadar çok uğraştım ki hiç fark etmedim...

"Jacob benim en büyük kayımdı ve sen de bunun bir parçasıydın, *biz de* bunun bir parçasıydık. Dövmesini eklediğimde, onun kanatlarının altında senin de bir yerin olması çok uygundu. Senin de orada olmanı istedim. Her zaman aklımın bir köşesindeydin. Jacob ve senin için yaptıklarımın pişman değilim ama seni kaybettiğim için *pişmanım*."

Nefes alıyorum. Daha önce hiç bu kadar şaşırdığımı hatırlamıyorum. Beni mi temsil ediyordu? *Bizi mi?* Yıllardır vücudunda mı? Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve itirafıyla ağzım kuma dönüyor.

"Ne kadar sürecek?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak soruyorum.

"O öldüğünden beri," diye itiraf ediyor ve ben yutkunuyorum, nutkum tutuluyor.

"O zamanlar bunu yeterince açık ifade edememiştim, şimdi edeceğim." Rowan başını eğiyor, gözleri yüzümde geziniyor, sanki ifademe bakıyor, sanki dokunuşuna verdiğim tepkiyi inceliyor. "Son on yıldır gördüğüm yüz senin yüzün. Kiminle olursam olayım, kiminle tanışırsam tanışayım. O kül çukuruna düştüğümde aklımdan geçen son yüz seninkiydi."

"Lütfen..." Fısıldıyorum ama ne istediğime karar veremiyorum. Durmasını mı yoksa devam etmesini mi istiyorum, çünkü sözleri ağır olsa da aynı zamanda derinden tatmin edici.

"Bu gözler mi? Sana bu kadar yakın olduğumda böyle karanlık ve muhtaç hale gelmeleri... Lanet olsun, bana düpedüz işkence ediyorlar." Eğilip beni yanağımdan öpüyor, dudakları bir saniye orada kalıyor ve ürperiyorum.

Rowan parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor, sonra başparmağı alt dudağımda gezinirken boynuma doğru iniyor.

"Ve bu dudaklar, bu dudakların tadının nasıl olduğunu hayal ediyorum." Bakışlarının ağızındaki ağırlığı ağır. "Hiç unutmadım. Bu dudaklar beni tek başına sertleştirmeye yetiyor." Beni diğer yanağımdan öpüyor ve çaresizlik içinde kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Rowan vücudunu benimkine bastırıyor ve iki elini yüzümü nazıkçe kavramak için yukarı kaldırdığında inliyorum, parmakları enseme kayıyor, saçlarımın arasına giriyor. Üzerimdeki her kıyafet tenimde ağırlık yapıyor, plaktan gelen müzik sona erdi ve tek ses penceresinin dışındaki cırcır böcekleri.

Gözlerim yüzünün hatlarında geziniyor ve boğazının yutkunmak için çalışmasını izlerken nefesim kesiliyor. Bakışlarımı dudaklarına götürüyorum, sessizce dudaklarının benim dudaklarımda olması için yalvarıyorum.

Beni inciten, beni kullandığını düşündüğüm bu adamın on yıl sonra öyle yapmadığını öğrendim. Benim ve kardeşimin potansiyel geleceğini kendi istek ve ihtiyaçlarının önüne mi koydu? Gerçek içime yayılıyor ve onu sadece affetmekle kalmayıp, şu anda tek istediğimin onu öpmek olduğunu fark ediyorum. *Tanrım, onu öpmek istiyorum.*

"Bana bir şans daha vermeye hazır mısın bilmiyorum Violette." Sesi alçak ve çakıl dolu.

Sözleri bir çözülmeye neden oluyor. Gözlerimi dudaklarına dikiyorum, *"Siktir et, nasıl olsa alacağım,"* diyor ağızını dudaklarına götürmeden hemen önce.

Benimkini. Dudaklarımız birbirine değdiği anda içime doğru inliyor. Son öpüşmemizle şu an arasındaki on yıl sanki hiç var olmamış gibi buhar olup uçuyor. Aramızda hâlâ var olan derin bağ, ikimizi de ateşe verme riski taşıyan türden bir kıvılcım. Bir an oyalanıyor, boynumun arkasını kavrayıp daha iyi erişebilmek için başımı eğerken sadece tadıma bakıyor. İçeri girmesine izin veriyorum ve bunu yaptığım anda, dilinin ağızıma enfes bir şekilde batmasının felaketim olacağını biliyorum.

Öpücüğü naziklikten hızla talepkârlığa ve çaresizliğe dönüşüyor, sanki her an onu itmeyi seçebilirmişim gibi. Dili, benim tadıma varmak istediğini belli edecek şekilde hareket ediyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum, o benimkini ararken ben de onun ağzını arıyorum. On yıldır ilk kez, sadece Rowan'ın sunabileceği şekilde istendiğimi ve tamamlandığımı hissediyorum.

Başını hafifçe geriye çekiyor ve ben tişörtünü avuçlayıp onu kendime olabildiğince yaklaştırırken alt dudağımın üzerinde yumuşak bir iz yalıyor. Dudaklarından bir inilti daha çıkıyor ve ben onun yaralı olduğunu hatırlıyorum.

"Bu canını yaktı mı?" Nefes nefese sordum.

Rowan kıkırdıyor, sonra ağzı tekrar benimkinin üzerinde ve hava almak için ayağa kalkmadan önce birkaç dakika geçiyor. Geniş avuç içleri aşağı kayıyor ve beni kendine doğru çekerken kot pantolonumun üzerinden kıcımlı kavlıyor, o kadar sıkı ki sertleştiğini ve karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Onun büyüklüğünü hissettiğimde inliyorum, büyük olduğunu biliyordum, büyük hissettirdiğini hatırlıyorum. Ama şimdi biraz hayat tecrübem olduğu için, beni hiç doldurulmadığım gibi dolduracağını biliyorum ve bu düşünce külotumu ıslatmak için hızlı bir çalışma yapıyor.

"Şu anda lanet bacağımı *kesebilirsin* Vi, yine de durmam."

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum beni öperken yumuşacık, lezzetli dudaklarına gülümseyerek. Elleri vücudumu yoğurarak her yerimde gezinmeye devam ediyor. Kıvrımlarım onun ellerine öyle bir oturuyor ki kendimi güvende, tapınılır ve güzel hissediyorum. Ellerimi omuzlarına doğru uzatıyorum ve parmaklarımı ensesindeki saç tellerinde kaybediyorum, onu öperken daha da yakınına çekiyorum. Yarı ona tutunmuş, yarı da on yıldır ona olan hislerimi sakladığım uçurumun güvenliğine tutunmuş durumdayım. Düşüncelerim sadece ikiye daralıyor.

Ne yapıyorum ben? Ve Tanrım, lütfen durmasına izin verme.

Aceleyle aldığımız nefes aramızdaki tek ses ve Rowan'ın eli kaburgalarımın üzerinden kayarak sertleşmiş ve dokunması için yalvaran meme uçlarımı bulduğunda sabit ve senkronize. Tişörtümün üzerinden bir tanesiyle oynuyor. Dudakları boynuma, kulağımın altındaki tüm vücudumu ürperten noktaya doğru ilerlerken göğsünden derin bir inilti yükseliyor. Meme ucumu koparıırken beni nazikçe ısıyor. Zevkle karışık hafif acı kollarında sarsılmama neden oluyor. Beni ısırdığı kadar hızlı bir şekilde acının üzerinden öpüyor.

"Çıkardığın bu sesler... beni öldürecek," diye fısıldıyor ellerini yavaşça gömleğimin altına sokarken. Tereddüt etmiyorum, ona yardım ediyorum, onun beni istediği kadar ben de onu istiyorum. Rowan hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor ve sonra hafifçe geri çekiliyor, sadece sütyenim ve kot pantolonumla her santimime bakmak için bir an alıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor tekrar içeri girerken, dudakları dudaklarımın üzerinde, gittikçe daha acil bir hal alıyor, dilini benimkiyle birlikte sabit, hesaplanmış bir tempoda hareket ettiriyor ki bu beni tek başına boşaltabilir. "Çok güzelsin Vi," diye fısıldıyor, parmakları yine çakıllı meme uçlarımı bulup sütyenimin danteli arasından beni tahrik ederken.

Göğüslerimi ortaya çıkarmak için sütyenimi aşağı çekerken kalçalarımı ona doğru eğiyorum, herhangi bir sürtünme arıyorum. Ağzı bir meme ucunu buluyor ve saçlarını daha sıkı kavriyorum, başım oturma odasının duvarına yaslanıyor.

"Rowan..." Fraser Plajı'na uzandığımızdan beri ilk kez onun adını inliyorum ve bu onu diğer göğsüme geçip meme ucunu ağzına alırken tahrik ediyor.

"Lanet olsun, adımın dudaklarındaki sesini özlemişim... tekrar söyle."

"Rowan..." İnliyorum, kalçalarımı gıcırdatarak amımı onun yaralanmamış kalçasına doğru itiyorum.

"Çok muhtaçsın Vi... Kahretsin, hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum." Kotumun düğmesini açmak için baş ve işaret parmağını kullanırken kıkırdıyor ve sonra ne olduğunu anlamadan önümde dizlerinin üzerine çöküyor, kotumu vücudumdan çekip bir kenara fırlatıyor. Elleri ulaşabildiği her yerimi kavrarken dudakları kalçalarımın iç kısmında işkence edercesine hareket ediyor.

Ona baktığımda bacaklarımın arasında sabit duruyor, bana bakıyor, bedenimin onun için nasıl titrediğini izliyor. Sadece bu görüntüyle bile içimdeki arzu yuvarlanıyor. Burnu ıslak külotumun üzerinden geçerken inliyorum ve kıcımlı daha sıkı kavriyor, beni daha yakına çekiyor, yüzünü içime bastırıyor ve uzun, derin bir nefes alıyor.

"Tanrım, Violette, seninle ilgili her şey her zaman hayal ettiğim kadar mükemmel." Beni tekrar içine çekiyor ve ben nefes almaya başlıyorum. "Sesin"-ellerini tenimde gezdiriyor-"hissettiklerin"-bir kez daha derin nefes alırken burnu külotumun üzerinden klitorisimi sıyrıyor, beni tuttuğuna inanamıyormuş gibi bana bakıyor-"lanet olsun, kokun bile."

Saçlarını daha sıkı kavriyorum ve sözleri bana tam olarak açıklayamadığım bir şey yaparken inliyorum.

"Eminim de tadın mükemmeldir, değil mi Vi?"

"Belki," diye inliyorum, uyluğumun iç kısmına öpücükler kondururken.

"Kahretsin, seni tatmak istiyorum," diye mırıldanıyor o orantısız sırtışıyla. dudaklarını pamuk tabakasının arasından klitorisime bastırıyor.

"*Lütfen*," diye yalvarıyorum, külotumu kenara çekip parmağını sırlıslıkla yarığımdan geçirirken onun için yanıyormuşum gibi hissediyorum.

"*Kahretsin*, evet," inliyor beni tamamen sırlıslıkla bulduğunda.

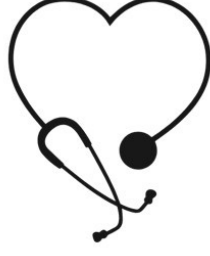
Gözleri hızla her yerimde geziniyor.

Gözlerim geri yuvarlanıyor ve tamamen onun merhametine kaldığımı biliyorum. Rowan Kingsley bana ne teklif ederse onu istiyorum. Ve evet, tutunduğum o uçurum var ya? Öylece bıraktım. Eğer onun içinde boğulacaksam, öyle olsun. En azından batmadan önce alabildiğim en derin nefesi aldığımı bileceğim.

"Bu güzel, küçük, damlayan amcık, çok ıslak, dilime çok hazır." Bir parmağını yavaşça içime sokup sonra aynı yavaşlıkla çekip yalayarak temizlerken sesi içimi istek ve ihtiyaçla çalkalıyor. Bunu yaparken boğazından gelen inilti beni amımı yüzüne doğru ittiriyor.

Telefonum çantamda yüksek sesle titrediğinde sırıyorum. Telefon çalmayı bırakıp tekrar çalmaya başlayınca Rowan donup kalıyor. Gözlerindeki ihtiyacı, isteği görebiliyorum. Benimkini yansıtıyor, bana dokunmaya bile fırsat bulamadı.

"Kahretsin. Üzgünüm, kahretsin..." Rowan ayağa kalkarken ağır ağır nefes alarak fısıldıyorum. Hayal kırıklığı içinde burnumun kenarını çimdikliyorum. "Cevap vermek zorundayım."

CHAPTER 31

Violette

"Hey, Violette, yakında eve geliyor musun?" Troy telefonu açtığı anda soruyor. Rowan'ın yüzü kalçalarımın arasında yalvarırken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ondan Troy'un talepkâr tonuna geçmek kolay bir iş değil.

"Neden?"

"Sana mesaj attım." *Attı mı? Telefonumu nasıl duymadım?* "Hollie'yi eve erken getirmem gerekti."

"Annemi aradım, o da geldi."

"*Ne var?* Neler oluyor?" Ses tonum sertleşerek ona karşılık veriyorum. Benim onun emrine amade olduğumu düşünmesi delilik. Hollie'yle birlikte olalı iki saatten az oldu.

Bana gömleğimi ve kot pantolonumu uzatan Rowan'a bakıyorum, bir şekilde az önce yaptığımız şeyin artık bittiğini biliyorum. Gözlerim onun muhteşem yüzünde, vücudunda, kıyafetlerimi kaldırırken kolunun kaslarla dalgalanışında-

"Hollie ağlıyordu, seni istediğini söylüyordu, belki de kendini iyi hissetmiyordur... Bilmiyorum. Yine de bir telefon aldım; bu gece beni hastanede kullanabilirlermiş, ben de onu erkenden bırakacaktım."

Doğru. Gerçeklik.

Troy'un sözleriyle kanıma öfke karışıyor - Hollie'yi eve erken getirmesini istemediğimden değil, onunla her saniyeyi geçirmekten mutluluk duyuyorum, ama bazen tam bir pislik olduğu için. Onu her üç haftada bir sadece bir buçuk saat görürken ağlamamasını nasıl bekleyebilir ki?

"Peki, eve gelebilir misin?" diye soruyor beklentiyle.

Rowan'a sırtımı dönüyorum, eski sevgilimi ebeveynlik becerilerinden yoksun olduğu için azarladığımı duymasını istemiyorum. Neyse ki Rowan oturma odasından çıktı. Koridorun sonundaki mutfağında buzdolabını açtığını görüyorum. Telefonumu çenemle omzum arasında tutarak kot pantolonumu giyme ve düğmelerini ilikleme fırsatını değerlendiriyorum.

"Ondan her zaman küçük kuklan olmasını bekleyemezsin, ağlayacak, duyguları olacak ve bu sorun değil. Mükemmel bir şekilde davranmadığında onu eve getiremezsin," diye kızgın bir şekilde telefona fısıldadım.

"Bunu biliyorum Violette. Sadece yorgun görünüyor ve hastaneye biraz erken geleceğimi söyledim."

Tavana bakıyorum ve bir nefes veriyorum. Bu benim gerçekliğim. Benim önceliğim. Benim hayatım.

Telefonu kapatmadan önce ona "On dakika içinde orada olacağım, köşede bir arkadaşımın yanındayım" diyorum.

Arkamı döndüğümde Rowan'ın elinde iki suyla oturma odasına geri döndüğünü görüyorum. Gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

Tişörtümü başımın üzerine atıyorum. Bir nedenden dolayı -belki de eski sevgilimle ilgili dağınık bir konuşmaya girmek istemediğimden ya da belki de Rowan'a neler olduğunu anlattıysam hayatımın bu iki yönünü bir şekilde birleştirmek zorunda kalacağımdan ve buna henüz hazır olmadığımından.

Sebebi her ne olursa olsun, ona hiçbir mazeret sunmuyorum. Bu telefon bana bir anne olduğumu hatırlatmak için geldi ve belki de bu, Rowan tekrar kalçalarımın arasına girmeden önce bu gece öğrendiğim her şeyi paketlemem gerektiğine dair evrenden bir işarettir.

"Gitmem gerek ama sana sonra mesaj atarım, tamam mı?" Çantamı aldım ve omzuma attım.

Rowan başını sallıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor kolayca.

"Evet, sadece... Özür dilerim. Kendimi o ana kaptırdım ve sen gerçekten çok iyi öpüşüyorsun ve tüm bu gerçekleri öğrenmek bir gece için çok fazla. Ve... tüm bu seksilikten bahsetmiyorum bile," diyorum beceriksizce, elimi onun inanılmaz fiziği üzerinde gezdirerek.

"Teşekkürler mi?" Rowan tek kaşını kaldırarak söylüyor.

"Sanırım birkaç dakikalığına tüm kontrolümü kaybettim," diyorum.

"Vi..." Rowan ön kapıya doğru döndüğümde, ama o daha hızlı davranıp beni durduruyor.

"Bakın, bunun bir şey olmadığını söylemiyorum, sadece hayatlarımız çok farklı ve... nasıl anne olunacağı ve... bu her neyse nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Rowan benim boktan bahanemle çenesini kapatıyor. Paniklediğimi biliyorum çünkü hayatımı onunkiyle karıştırmak beni çok korkutuyor. Ama o daha karşılık bile veremedi ayak parmaklarımın ucuna uzanıp onu öpüyorum. İçimde bir arzu patlaması yaratıyor ama kendimi geri çekilmeye zorluyorum çünkü başka ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum.

Neredeyse geldim ve sen bana dokunmadın mı?

Çok fazla hissettiğim için mi sana yaklaşmıyorum? Şimdi gidip anne mi olmalıyım?

Elini kolumdan aşağı kaydırıyor ve sadece bir kez sıkıyor, ben sokağa çıkma yasağından sonra eve gizlice giren bir çocuk gibi kapıdan arabama doğru koşmadan önce. Garaj yolundan geri geri çıkarken bana anlattığı her şeyi gözden geçiriyorum ve geçmişe bakışımı kesinlikle değiştirse de düşünmek için sıcak bir dakikaya ihtiyacım var.

Düşünmem gereken bir Hollie var ve ben ateşli bir adamın hayatını biliyorum. Ne kadar çabuk tekrar yaralanabileceğini ya da daha kötüsünü biliyorum. Bunu üstlenmeye gerçekten hazır mıyım? Eve ne kadar yaklaşırsam, cevabı o kadar az biliyorum.

Kapıdan içeri girerken anneme "Çok özür dilerim," diyorum. Hollie yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bana doğru koşuyor, hiçbir şey olmamış gibi kollarıma atlıyor, belli ki artık iyi hissediyor.

Annem ve babam oturma odanın ortasında, yapbozlar ve Bil Bakalım Kim? oyunun ortasındaymış gibi yayılmışlar ve televizyonda *Aslan Kral* çalışıyor.

"Özür dileme, tatlım. sen?"

"Teddy ile. Ona bir konuda yardım etmem gerekiyordu," diye yalan söyledim. Görünüşe göre bugün bir yalancıyım.

Annem bana şöyle bir baktı ve gözlerini kıstı. Evet, saçmaladığımı biliyor.

"Siz ikiniz çok yakınlaşıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor babam, güven dolu bir sırıtışla. Yalan söyleyen yüzümle o kadar uyumlu değil.

"Evet, çok iyi anlaşıyoruz," diyorum kapının önündeki ayakkabıları toplarken.

Gözleriyle karşılaşmak istemediğim için annemin yanından hızla geçip gidiyorum.

Onlar Hollie ile oyunlarını bitirirken ben de ortalığı toplayarak kendimi meşgul ediyorum.

Oyunlarını bitirdiklerinde Hollie'yi alıp ona banyo yaptırıyorum, sadece neden eve gelmek istediğini sormak için onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Bana her seferinde söylediği aynı şeyi söylüyor. 'Beni özledi' ve pijamalarını giymesine yardım ederken bunun Troy'a karşı temkinli olma yolu olduğunu biliyorum. Onu artık yanında rahat hissedecek kadar iyi tanımıyor. Troy onun güvenli alanı değil. Ona sorun olmadığını ve babasının çok yakında gelip onu göreceğini söyledim. Oturma odasına geri döndüğümde annemle babam Hollie'nin yapboz rafını yeniden düzenliyorlardı. Onlarsız ne yapardım bilmiyorum.

Hollie banyodan odasına koşup atıştırmalık partimize getirmek üzere tüm oyuncaklarını seçiyor. Acele etmesine izin veriyorum ve en sevdiği domuzu taşıyarak oturma odasına geri dönüyorum. Ama oraya vardığımda durdum. Rowan'ın kanepemde oturup babamla konuştuğunu hayal etmediğimden emin olmak için gözlerimi kırptırıyorum. Hollie'nin Power Piggy'sini yere bırakıyorum.

Babam yüzüme bir kez baktı ve sırttı.

"Teddy'yi suçlama. Görünüşe göre tek başına kalacağını düşünmüş Vivi," diye kıkırdarken Rowan o muhteşem yüzünde özür ve şaşkınlıktan başka bir şey olmadan bana bakıyor. Ta ki gözleri üzerimde gezinip kıyafetime bakana kadar, sonra yüzü neredeyse kendini beğenmiş bir hal alıyor çünkü siyah tayt giyiyorum, saçlarımı büyük bir topuz yapmışım ve *onun* Seahawks kazağını giyiyorum. O gece sahilde bana verdiği, asla geri vermediğim, hala her zaman giydiğim kazağı. On yıldır sakladığım. Sonra sırttı.

Lanet olsun.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Hollie'nin şarkı söylemesi ve pıtır pıtır sesleri odayı doldurmadan önce söyleyecek bir şey bulamadım.

parke zemine karşı. Rowan'ın kanepede oturduğunu görünce yavaşlıyor. İri ve korkutucu, babamın yanında bir buçuk minder kaplıyor. Hollie yanımda duruyor ve kalçamın arkasına geçip domuzunu alıyor, sonra elimi tutmak için uzanıp çekiyor. Soru soran gözlerine bakıyorum ve kulağıma fısıldayabilmesi için eğiliyorum.

"Kim o?" diye soruyor yumuşak bir fısıltıyla.

Burada bir şey yok.

Onu kucağıma alıp kalçama yaslıyorum ve fısıldayarak karşılık veriyorum. "Bu benim arkadaşım Rowan. Jacob Amca ile çok iyi arkadaştı," diye ekliyorum. Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Rowan, bu benim Hollie'm."

Rowan öne doğru eğilir ve Hollie'ye açık, dürüst bir bakışla bakar.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum Hollie, terliklerinde patates kızartması olması hoşuma gitti.

" diyor.

"Patates kızartması en sevdiğimdir," diyor Hollie ve gözleri hemen şömine rafındaki Jacob'la çekilmiş çerçeveli fotoğrafımıza kayıyor. Hollie, Jacob'ın anısına yabancı değil. Sürekli onun hakkında konuşuruz.

"Benimki de," diyor o kadar içten bir gülümsemeyle ki içim eriyor.

Hollie başını omzuma yaslıyor ve Rowan'ın görüntüsüne bakıyor, üzerinde siyah bir tişört ve şort var, bu yüzden beyaz gazlı bez ve bant kolundan ve kalçasının bir kısmından görünüyor.

"Sen de mi süper kahramansın?" diye sorunca Rowan kıkırdıyor.

"Hollie'ye Jacob Amca'nın bir kahraman olduğunu ve bu yüzden cennete gittiğini anlattık, öyle değil mi Hols?" diye sordum.

Başını sallıyor. Rowan'ın yüzündeki acıyı görüyorum.

"Jacob Amcan tanıdığım en iyi süper kahramandı," diyor ve Hollie gülümsüyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, elimden kurtulmak için çaballıyor. Onu yere bırakıyorum ve Rowan'a doğru yürüyor, tam önünde babamın dizine yaslanıyor.

"ve annen hastanede benimle ilgilendi, şanslı değil miyim?" Ona gülümsüyor ve o da gülümsüyor.

"Annem daha iyi öptü mü?"

Rowan'ın kaşları havaya kalkıyor ve ona gülümsüyor. "Hayır, ama bana arkadaşlık etti."

Kıkırdıyor.

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Tavşan Rocky gibi mi yaralandı?" diye soruyor *SuperPets*'in yerleşik tavşanı hakkında. "Power Piggy'nin pikniğinden düştü

Masa. Dikkatli davranmıyordu," diyor Hollie Rowan'a.

Ona kıkırdıyor, onun sevimliliğine çoktan hayran olmuş.

"Dikkatli miydin?" diye soruyor.

"Öyleydim ama bir hata yaptım ve düştüm," diyor ona.

"Patlamış mısır sever misin?" diye soruyor ona, üç yaşındaki bir çocuğun yaptığı gibi vites değiştirerek. Ona yaklaşıyor - belli ki o da aşık olmuş.

Rowan ona tamamen rahat bir şekilde gülümsüyor. "Elbette," diyor. "Ekstra tereyağlı."

Hollie babama bakıyor. "Baba, biraz patlamış mısır yap," diye emrediyor ve odadakiler gülüyor ama Hollie'nin elinde oyuncak olan babam, Hollie'nin istediğini yapmaması söz konusu bile değilmiş gibi duruyor.

"Tamam, ama sadece sen ve Nana gelip bana yardım ederseniz. Rowan'a kendi kâsesini getirelim mi?"

Hollie başını sallıyor ve annem yüzünde sinsî bir sırıtışla onları takip etmek için ayağa kalkıyor.

"Teddy, ha?" diye soruyor geçerken.

"Anne," diye fısıldıyorum itiraz ederek, çünkü odadaki zaten bariz olan gerginliğe işaret etmesine gerek yoktu.

Onlar odadan çıkar çıkmaz Rowan önümdeydi.

"Çok üzgünüm Vi, yalnız olacağını sanıyordum demiştin." Rowan şapkasını çıkarıp bir elini saçlarında gezdirdikten sonra şapkayı ters çevirerek kafasına geçiriyor.

Ne kadar muhteşem olduğunu düşünerek iç geçiriyorum. Ama sadece bu değil, aynı zamanda onun oturma odamda olması fikri de çok hoşuma gidiyor. Resmen umutsuz vakayım.

Derin bir nefes alıyorum. "Yalan söylemek istemezdim ama anne olmanın ve bu her neyse onun üstesinden nasıl geleceğimi tam olarak bilmiyorum."

"Seni arayan *o muydu?* Onu eve erken getirmek zorunda mı kaldı?" Rowan bana yaklaşıp ellerini kalçalarımın altına koyarken ses tonunda kızgınlık çizgileri belirliyor.

Başımı sallıyorum ve müziğe dönerek onun yoğun mavi gözlerine bakıyorum. "Hollie söz konusu olduğunda eski sevgilimin zor olabileceğini sana söylemek istemedim. Beni dava et," diyorum ve kanepemdeki battaniyeyi katlamak için uzaklaşıyorum. Rowan beni takip ediyor ve yüzümü ona dönmem için çeviriyor.

"Keşke yapsaydın. Anlardım. Bence yeterince zaman kaybettik ve birbirimize karşı dürüst olmak için yeterince geçmişimiz var. Hangi

bu yüzden buradayım. Bir şeyin seni korkuttuğunu sanıyordum... şimdi Hollie için eve gelmen gerektiğini anlıyorum ama artık benden kaçmana *izin vermeyeceğim* Vi."

Cevap vermek için ağzımı açtım.

"İşte başlıyoruz, herkese patlamış mısır," diye anons ediyor babam, sanki bizi öpüşürken falan yakalayacakmış gibi.

Rowan sesiyle birlikte ellerini kalçalarımından indirip bir adım geri çekilirken, annemle babamın tiyatrosuna gözlerimi deviriyorum. Hollie koşarak odaya giriyor ve Rowan'a pembe kasesine uygun, taşan mavi plastik bir patlamış mısır kasesi uzatıyor. Ondan alıyor ve büyük bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına atıyor.

"Dewicious," diyor ona, bu da onu güldürüyor.

"Sanırım yola çıkma vaktimiz geldi, ne dersin nine?" Babam anneme soruyor. Annem tekrar aramıza bakıyor ve kalmak için can attığını bilmeme rağmen zarif bir çıkış yapmaya karar veriyor.

"Kalabilir misin?" Hollie gözlerini Rowan'a çeviriyor, o da bana bakıyor. Başımı sallıyorum, çünkü hayır demeyeceğim, özellikle de Hollie hiç kimseyi bu kadar kolay kabul etmezken. Onu etkilemeyi Rowan'ın rahat tavırlarına bırakıyorum.

"İstediğim kadar patlamış mısır alabilir miyim?" diye soruyor, kanepeye oturarak. "Annem öyle diyorsa," diye cevap veriyor, neredeyse omuz silkerek. "İstediğin kadar patlamış *SuperPets*'i sever misin?" Hollie'nin sorma şekli, bunun ne olduğunu bilmemesine imkân yokmuş gibi geliyor.

"Tanıdığım diğer tüm süper kahramanlar bana *SuperPets*'ten bahsetti ama ben hiç izlemedim," diyor ve gözleri benimkilere kayıyor.

Hollie'nin gözleri, hayatına başka bir *SuperPets* hayranı ekleme ihtimaliyle parlıyor.

"Yapabilir miyiz anne?"

Başımı salladım. "Bir bölüm Hols, sonra yatma vakti."

Heyecanla gülümsüyor ve elinde patlamış mısıрыyla Rowan'ın yanındaki kanepeye uzanıyor. Kasesini Rowan'a doğru tutuyor ve "şerefe" diyor, ki bu bizim aynı atıştırmalığı yerken yaptığımız bir şey.

Rowan tereddüt etmiyor, kâsesini uzatıyor ve onunkine vuruyor. "Şerefe," diyor ve rahat bir gülümsemeyle ona bakıyor. Kumandayı elime alıp televizyona doğrultuyorum çünkü ikisinin kanepede yan yana en eski arkadaşlarmış gibi bakışları yok mu? İşte yumurtalıklarım gidiyor. Annem onu başından öperken Hollie'nin en sevdiği bölümü açıyorum ve Rowan ailemle vedalaşıyor. Tema şarkısı çalmaya başlarken

Onları kapıya kadar geçir.

Antrede ayakkabılarını giyerlerken onlara "Tek kelime etmeyin," diyorum. Babam tuhaf bir sırtışla ellerini ateşkes için havaya kaldırıyor.

"Neden tek kelime edelim ki? Sırf şehre döneli ne kadar oldu diye? Beş dakika mı? Ve siz ikiniz zaten birlikte vakit geçiriyorsunuz? Muhtemelen hiçbir anlamı yok." Göz kırıyor.

Annem beni yanağımdan öpüyor. "İyi eğlenceler, Vivi," diyor sırtarak.

"Hoşça kalın, dünyanın en meraklı ebeveynleri," diyorum gülümseyerek ve onların kıs kıs gülme sesleri arasında kapıyı kapatıyorum.

Her zaman nasıl biliyorlar?

Oturma odasına geri dönerken kapıda durup Hollie'nin Rowan'la konuşmasını dinliyorum ve kendime her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyorum. Burada kontrol hâlâ bende.

"Uçabiliyor," diyor bir ağız patlamış mısırla ekranı işaret ederken.

Rowan, sanki üç yaşındaki bir çocukla değil de herhangi bir arkadaşıyla tartışıyormuş gibi, "Eğer bir süper güç seçebilseydim, yapacağım şey bu olurdu," diyor.

"Neden?" Hollie en sevdiği kelimeyi kullanarak soruyor.

Rowan ağzına bir avuç patlamış mısır daha atar ve Hollie öne doğru uzanırken dikkatlice düşünür. Hollie'nin damlatmaz bardak sütünü masadan alıp ona uzatıyor. Hollie hevesle ondan alır ve büyük bir yudum içer.

"Uçmak isterdim çünkü o zaman güvenli olmayan herhangi bir yerden uçabilir ve yanımdaki herkesi kurtarabilirdim," diyor ailemin ona ikram etmiş olması gereken bir şişe suyu alıp açarken.

"Power Piggy uçabiliyor," diyor Hollie kesin bir ifadeyle. "O zaman benim favorim o," diyor Rowan.

"O benim de favorim," diyor Hollie yeni arkadaşının yanında mutlu bir şekilde bir şeyler atıştırırken ve yanındaki oyuncak yığınının uzanıp üç Power Piggy'sinden birini çıkarıp ona uzatmadan önce.

Rowan yırtık pırtık domuza bakar ve ondan alır.

Hollie, "tutamazsın ama kucaklayabilirsin," diye açıklıyor.

Rowan ona içtenlikle güler. "Tamam, biz izlerken arkadaşım olmasına izin vereceğim, nasıl olur?" diye soruyor ona.

"Power Piggy ve Super Rowan!" Hollie kıkırdarak fincanını kaldırıyor.

"Şerefe" diye ekliyor.

Ona gülümsüyor ve o da uzanıp kendi su şişesini uzatarak onunkini alkışlıyor. O lanet domuzu dizinin üzerine koyup televizyona doğru tutarken bir yandan da ona neden *SuperPets* arabasını hep Sert Küçük Kaplumbağa'nın sürdüğünü sorduğunu izliyorum.

Kimi kandırıyorum ki?

Burada kontrol bende değil.

OceanofPDF.com

CHAPTER 32

ROWAN

Odadaki tek ışık Violette'in kanepesinin yanındaki lamba ve o Hollie'yi yatırırken benim şu anda spor özetlerini izlediğim televizyon. Bu durumu nasıl idare edeceğimi ya da Violette'in oturma odasında gerçekte ne yaptığımı bilmiyorum, onun bu şekilde gitmesine izin veremeyeceğim gerçeği dışında. Geri dönmeyebilirmiş gibi gittiğinde içimde dalgalanan korku beni tam karnımdan vurdu.

Sadece buraya gelip ona bekleyeceğimi söylemek istedim - rahat hissetmesi gerektiği sürece. Beklemediğim şey Jack'in kapıyı açması ya da Hollie'nin evde olmasıydı. Ama her zaman yaptığım şeyi yaptım, doğaçlama yaptım ve şimdi Hollie'yle tanıştıktan sonra tek bir şeyden bile pişman değilim. Hollie'nin bana verdiği ve uyumaya gittiğinde elimde tutacak kadar ayrıcalıklı olduğum domuza baktım.

Dört yaşındaki çocuklarla pek tecrübem yok ama bana bir kase patlamış mısır uzatıp şirin bir sırıtışla alkışlamamı istediği anda kalbimi çaldı. Belli ki annesi onun bir numaralı hayranı, nedenini anlayabiliyorum. Yine de Violette hakkında hissettiklerime dayanarak biraz önyargılı olabilirim.

Violette oturma odasına geri döndüğünde, "Uyuyor ve senden bahsetme şekline bakılırsa, senin bir hit olduğunu söyleyebilirim," diye nefes alıyor

Bebek telsizini taşıırken, yoga taytı ve *benim* kazağını giyerken. Bunca yıl sakladığına inanamıyorum. Uzun dalgaları kafasında toplanmış, yüzü makyajsız ve tüylü pembe terlikler giymiş. Onu hiç bu kadar güzel gördüğümü sanmıyorum.

Vi oturma odasına bakıp omuz silkiyor.

"Yani, hiç denemeden benim gerçekliğime girmeyi başardın. İşte bu kadar. Eski sevgilisinin bir fiyasko olabileceğini söylemeye utanan bekâr bir annenin dağınık, çoğunlukla yapış yapış hayatı. Romantik değil ve senin hayatın da değil, bu yüzden panikledim. Troy aradığında bu iki dünyayı nasıl bir araya getireceğimi bilemedim, bu yüzden sadece... kaçmanın daha kolay olacağını düşündüm."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece koltuğuna yaslanıp yanımdaki boşluğu okşuyorum. Yanıma gelip oturuyor ve ben de evimden ayrıldığından beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Ona yaklaşıyorum ve tereddüt etmeden onu kollarıma çekip öpüyorum. Sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen dudaklarının dudaklarımda olmasını özlediğimi fark ettiğimde içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Bunların hiçbirisi" -küçük şirin evini işaret ediyorum- "fikrimi değiştirmez Violette. Sen bir annesin ve inanılmaz bir anne olduğun çok açık, bu da seni daha çok istememe neden oluyor. Benden o kadar kolay kurtulamazsın, sadece bana yetişmen gerekiyor. Bana bir savaş şansı verene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım." Onu tekrar öpüyorum, çünkü bunu çok istiyorum. "Seni tekrar bırakma hatasını yapmayacağım."

"Ve sana bir mücadele şansı vermek istediğimden oldukça emin misin?" Violette cilveli bir ses tonuyla soruyor. "Biraz ukalaca, değil mi Kingsley?"

İşte bu . Üzerine atlıyorum, kalçalarından tutup onu kanepede altıma çekiyorum, ta ki düz bir şekilde yatıp bana bakana kadar.

Nefesi kesiliyor.

"Aynen öyle." Gözlerimin *yavaşça* onun üzerinde gezinmesine izin verdim. "Benim gömleğimi giyiyorsun." Sırıttıyorum, onun üzerinde geziniyorum. Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, ona bu kadar yakın olmak bile sikimin anında sağlıyor. Ona asla doyamayacağım. O kadar sıcak ve yüzümden sadece birkaç santim ötede o kadar güzel kokuyor ki, neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Belki de sadece tişörtü seviyorumdur."

"Belki de sadece beni ve sweatshirt'ü seviyorsundur." Violette kıkırdıyor ve alt dudağını ısırtıyor. "Belki de."

"Violette. On sekiz yaşımdayken senin için deli oluyordum ve şimdi de senin için deli oluyorum. Sadece benimle atlamalısın, bakalım nereye ineceğiz."

"Korkuyorum," diye fısıldıyor. Yüzündeki gülümseme kaybolurken gömleğimi sıkıca kavradığını hissediyorum. "Ya sana aşık olursam? Seni iki kere unutamam."

Onun sözleriyle göğsüm sıkışıyor. Onu incittiğim için nefret ediyorum ama geri dönemem, tek yapabileceğim ilerlemek.

"Ben de senin yanında olacağım Vi, birlikte düşeceğiz. Biz proton ve elektronuz, unuttun mu? Birbirimize ihtiyacımız var." Başparmağımla yüzünü okşuyorum. "Elektrostatik," diye ekliyorum, "daha iyi bir şey var mı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor.

Alnındaki bir tutam saç fırçalıyorum. "Ben de bilmiyorum ama gerçekten istiyorum," diyorum dudaklarımı dudaklarına götürerek. Bana karşılık verdiği öpücük daha öncekiler gibi değil. Bu nazik değil, tatlı değil. Talepkâr. Dudakları aceleci ama yavaş, dili ağzımı arıyor, aç ve hesaplı. Ellerim saçlarına gömülüyor ve başını eğiyor. Violette her fırsatta benimle buluşuyor, nefesi kesilene kadar beni öpüyor ve ben hafifçe çekip alt dudağını ağzıma alıyorum.

Her küçük sızlanışında, her küçük inleyişinde beni öldürüyor. "Tek istediğim seninle zaman geçirmek." Alnımı onunkine değdiriyorum.

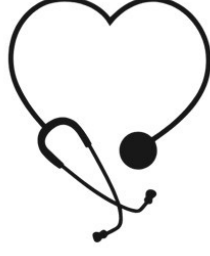
"Ama aynı zamanda, seni öpmediğim onca yılı telafi etmek için büyük bir acele içindeyim."

Violette'in gözleri benimkilere odaklanıyor, aramızdaki sıcaklık onu o kadar çok istememe neden oluyor ki dayanamıyorum ama Hollie yan odada uyurken onun kanepesinde oturmanın zamanı değil.

"Yalnız düşmeme izin verme Kingsley."

"İmkânsız. Hemen yanında olacağım." Ben de onu öperim. "Ve dünya kadar zamanım var."

Bu şimdiye kadar birine söylediğim en dürüst şey, çünkü on yıl önce Violette Taylor'a aşık oldum ve bir daha asla ayağa kalkamadım.

CHAPTER 33

Violette

ROWAN

Bu renk sana çok yakışmış.

Önce telefonuma, sonra da kraliyet mavisi atletime şaşkınlıkla bakıyorum, Rowan bana mesaj attığı için değil, geçen hafta boyunca zamanımı uzun mesailer ve annelik arasında bölüştürdüğüm için mesajlaşmalarımız hiç durmadı. Kafam karışık çünkü ben Hollie ile parktayım ve o parkta değil, o zaman benim ne renk olduğumu nasıl bilebilir-

"Süper Rowan!" Hollie'nin arkamdan koşarak seslendiğini duyuyorum. Belli ki *SüperPet*'lerle geçirdikleri akşam onun aklından çıkmamış.

Arkamı döndüğümde Rowan'ın bir metre arkamda olduğunu görüyorum ve belli ki koşmaya çıkmış. Siyah Nike şortu ve benimkinden pek de farklı olmayan mavi bir tişört giymişti. Sıcak, terli ve... gerçekten çok *sıcak*. Bir elini nemli saçlarında gezdiriyor ve bana sırıtıyor.

"Buraya oynamaya mı geldin?" Hollie ona soruyor. mesafeyi birkaç uzun ve rahat adımla kapatıyor, hâlâ nefesini tutuyor.

"Tabii, oynayabilirim Hollie," diyor saçlarının tepesini karıştırarak. Hollie heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve oyun ekipmanına doğru koşuyor.

"Mahalle koşusuna mı çıktın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Evet," diyor omzumu sıkıp yanımdan geçerken. Hollie'nin bulunduğu ekipmana doğru onu takip etmeye başlıyorum.

"Mm-hmm," diye yorum yapıyorum.

"Rowan, it beni!" diye sesleniyor yürümeye başlayan çocuk salıncağına tırmanırken. "Ne tesadüf," diyorum biraz daha yüksek sesle, kollarımı iki yanımın üzerinde kavuşturarak

Göğüs.

Rowan döner ve ellerini kaldırarak geriye doğru yürür.

"Bunun bir tesadüf olduğunu söylemiyorum." Rowan geriye doğru yürüyüp benimle konuşmak için döndü. "Aslında, sanırım koşuya çıkacağımı biliyordun ve park ziyareti için iyi bir zaman olabileceğine karar verdin."

"Öyle mi?" Bu adamın bir anda bu kadar ukala ve hazırcevap olabilmesine gülerek soruyorum.

"Yani, bunun henüz o randevuya gitmememle bir ilgisi yok mu?"

Düşünüyorum. Başını sallıyor. "Randevuları konuşamam Vi, itmem lazım."

Onları takip ediyorum, Rowan'ın Hollie'yi salıncakta itmeye başlamadan önce güvende olduğundan emin olmasını izliyorum. Ona akşam yemeğinde ne yediğini soruyor ve Hollie de ona peynirli makarna yediğini ve kaç tane üzüm yediğini anlatırken Rowan onu ilgiyle dinliyor.

Bu adam hiç denemeden, özenle inşa ettiğim duvarlarımı her seferinde bir tuğla yıkıyor.

Rowan'ın güçlü kolları Hollie'yi salıncakta iterken esniyor, M&M'lerin hangi renginin daha lezzetli olduğu hakkında konuşmaya geçtiler.

"Annem de sallanmalı mı?" diye soruyor Hollie.

"Evet!" Hollie diyor ki. "gidebilirsin, anne."

Rowan göz kırpmıyor ve bana doyamadığım o orantısız sırtışını sunuyor.

"Hadi, anne." Açık salıncağı işaret ediyor. Hollie'nin yanındaki salıncağa binerken bana anne diye seslenişindeki bir şey ruhuma işliyor. Çok sevimli ve tatlı. Ona aşık olmak için kesinlikle daha fazla nedene ihtiyacım yok, ama neredeyse her gün bana bir tane daha veriyor gibi görünüyor.

Yeni bebek kokusunun gençlik pınarı olduğuna ikna oldum.

Birkaç gün sonra Teddy'nin bir haftalık tatlı bebeği Bea'yı kucağıma aldığım bir fotoğraf çekip Rowan'a gönderiyorum. Bu küçük bebekle daha önce iki kez tanışmıştım ama bu benim ilk izin günüm ve her fırsatta ona sarılmaktan kendimi alamıyorum.

ROWAN

Şişele ve bana da getir. Bu antrenman kıcımlı tekmeledi.

Öğle yemeğinden önce onunla konuştuğumda, iki haftayı aşkın bir aradan sonra düzgün bir egzersiz programına geri dönmesine yardımcı olması için kişisel antrenörüyle buluşacaktı.

Ne demek istiyorsun? Bizi her gün salıncakta itip duruyorsun.

Elbette tesadüfen, son bir haftadır her gün, muhteşem bir koşucu benim vardiyamdan önce günlük oyunumuzla aynı anda parkın önünden geçiyor.

ROWAN

Siz ikiniz bir antrenman değilsiniz, en iyi ihtimalle hafif bir ısınma.

Yeni anneye tekrar tebrikler dediğimi söyle. Cal'ın şimdiden sahip olduğu fotoğraf sayısı şaşırtıcı. Çok gururlu bir amca.

Teddy'nin kanepesinde otururken kollarımda uyuklayan Bea'ya bakıyorum.

Onu geri verip bu gece işe nasıl gideceğim?

ROWAN

Dayan, eminim Teddy yarın yine bebeğini garip bir şekilde koklamana izin verecektir.

Ve bilgin olsun, seni gerçekten bir randevuya götürmeme izin vermediğin için bu geceyi ilk resmi randevumuz olarak görüyorum.

Randevu için yalnız kalması kolay biri değilimdir.

ROWAN

Bir de bana sor.

Gülümsüyorum. Gerçek şu ki, ona izin verirdim ama yalnız kalabileceğimiz bir gece geçirmedi.

Bilgin olsun, barda çalışıyorsam bu bir randevu değildir.

ROWAN

Her durumu bir randevuya dönüştürebilirim. Umutsuz zamanlar Vi. Sabrım tükendi.

Ne olmuş yani? Bütün gece Shifty'de mi takılacaksın?

ROWAN

Hayır, arkadaşlarımla senin çalıştığın barda buluşacağım, eğer tüm vardiyayı alacaksa, öyle olsun.

Sen delisin.

ROWAN

Yeter ki açık olalım.

Birkaç saniye sonra parktaki bankta bana komik bir yüz ifadesiyle bakarken fotoğrafını çekiyorum. Yine terlemişti, koşuyordu. Ateşli silahşörlerin korumak zorunda oldukları delice bir kondisyon seviyeleri olduğunu biliyorum, bu yüzden elbette sakatlandıktan sonra koşmaya ve geri dönmeye başladı.

Fotoğrafi yakınlştırıyorum. Yüzümün kızarmasına engel olamıyorum. İyi görünüyor, çok iyi ve çok baştan çıkarıcı. Artık bandajsız ve mükemmel bir şekilde iyileşiyor. Bir hafta içinde sahada çalışabilecek duruma gelmesi bekleniyor. Bana söylediği gerçeyle son on yıldır gördüğüm gerçek arasında düşünmek ve kafa yormak için çok zamanım oldu. Bu durum insanın kafasını karıştırıyor. Özellikle de her geçen gün bana aslında ne kadar harika olduğunu kanıtlamaya devam ederken.

Gerçek şu ki, Rowan ve ben mesajlaşmadan bir saat bile geçirmedi. Sohbetimiz hiç bitmiyor, rastgele konuşmalar, utanmazca flörtleşmeler ve çeşitli çevrimiçi oyunlarla dolu.

Bu gece onu göreceğim düşüncesiyle midem bulanıyor, Hollie serbest. Hastaneden eve döndüğü geceki konuşmamızdan bu yana çok şey değişmiş gibi geliyor.

"Bea'ya ya da telefonuna aşık olduğun için mi böyle gülümsüyorsun?" Teddy kanepenin diğer tarafına oturarak yorgun bir sesle soruyor. Bol bir pijama altı ve büyük bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, sarı saçlarını başına toplamış, yeni anne ışıltısına sahip ve çok güzel görünüyor.

Bea bebek hızla doğdu ve Teddy, Rowan'ın destekçisi Xander'ın hemen yan evde yaşaması ve beklenmedik bir şekilde suyu geldiğinde evde olması nedeniyle son derece şanslıydı.

Parmaklarımı Bea'nın tüy gibi yumuşak saçlarında nazikçe gezdirirken ona dürüstçe "İkisi de," diyorum. Esniyor ve mükemmel küçük ağzı minik bir O harfi oluşturuyor.

"Tavsiyemi dinledin demek?" diye soruyor, ağzına bir patates kızartması atıp tadının ne kadar güzel olduğunu söyleyerek inliyor. Elimde Dalton ve Penny için çocuk yemekleri ve onun en sevdiği patates kızartmalarından bir siparişe ortaya çıktığımda Teddy'nin efendisi ve kurtarıcısı ilan edilmişim.

Omuz silkip ayağa kalkıyorum ve en şirin homurtularını çıkaran Bea'nın poposunu okşuyorum.

"Artık Rowan'ın sadece Jacob ve beni kötü bir durumdan kurtarmaya çalıştığını, bana karşı her zaman bir şeyler hissettiğini biliyorum..." Konuşurken Bea'nın yumuşak yanağını parmaklarımın ucuyla okşuyorum. "Bu her şeyi değiştirir ama şu anda evde iyileşiyor, o yüzden her şey kolay." Teddy'nin oturma odasında volta atmaya devam ediyorum, sadece bunu onunla ve kendimle konuşmaya ihtiyacım var. Doğum yaptıktan hemen sonra onu bombardımana tutmak istemedim ama şu anda yeterince rahat görünüyor ve benim bazı dramalarımı dinlemeye istekli.

"Ama gerçeklik bana yakında tekrar çağrılacağını söylüyor, bu da beni madalyonun diğer yüzüne götürüyor. Geçmişimizi atlatsam bile, annemin sessiz endişesini, babam gittiğinde cesur bir yüz takınmasını yıllarca yaşadım. Bunun *bana* nasıl hissettirdiğini, kızı olarak bende yarattığı OKB eğilimlerini biliyorum. Bunun her gün başıma gelme olasılığının olduğu biriyle birlikte olma düşüncesi beni çok korkutuyor."

Teddy yumuşak bir sesle, "Sahip olduğumuz korkulara tutunuyoruz çünkü onları yeniden yaşama ihtimali bizi dehşete düşürüyor," diyor. Kalbim onun ve bildiği acılar için sızlıyor, özellikle de sevgili yeni bebeğine bakarken.

"O zamandan beri onu içermeyen beş dakikalık bir düşüncem olmadı ve kafam hormonlar, tüm korkularım ve geçmişimle karmakarışık."

Teddy başını sallar. "Bu bir karışım, tamam mı?" Esniyor. İçimi çekiyorum ve onun yanındaki yerime oturuyorum.

"Seni ve kardeşini korumak için kendi istek ve ihtiyaçlarını feda etti ve Jacob öldükten sonra uyuşturucu ve haneye tecavüz kardeşinin hayaletinde bir leke bıraktığı için bunu bilmeni hiç istemedi mi? Vi, bunda çok dik ve sadık bir şey var. Sana onun gerçekte kim olduğunu gösteriyor."

"Bunu biliyorum, güven bana. O tam da her zaman düşündüğüm ,"
On diyorum.

u.

Konuşurken kanepede kendini ayarlıyor, kesinlikle çok ağrıyor.
Neyse ki Logan'ın annesi çocuklara yardım etmek için birkaç haftalığına
burada. Teddy kocasını kaybetmiş olabilir ama ailesi ona çok destek oluyor,
Cal da öyle.

"Aynı zamanda biraz... ateşli olduğunu da söylemeliyim. Senin duyguların
için kendi duygularını feda etti," diyor hülyalı bir ses tonuyla ve bir kızartma
daha atıştırıyor.

"Yani sorunumu anlıyor musun?" İç çekiyorum. "Dahası da var," diye itiraf
ediyorum. "Hem benimle hem *de* Hollie ile takılmaktan gerçekten hoşlanıyor
gibi görünüyor."

"Eminim bu hormonlarınıza iyi gelmiyordur."

İçimi çektim. "Dün parka hem kendisi hem de Hollie için atıştırmalıklar ve
meyve suyu kutuları getirdi," diyorum.

"Aman Tanrım, yapmadı mı?"

Başımı salladım. "Yaptı."

"Bu konuda mantıklı düşünelim. Son on yıldır sandığın biri değil, çok çok
daha iyi biri olduğu ortaya çıktı, Hollie ile harika." Teddy parmaklarıyla
saymaya başladı. "*Belli* ki senin için deli oluyor, çok çalışkan biri - gerçek bir
kahraman diyebiliriz - vahşi doğada mücadele ediyor, kasabaları ve vahşi
yaşamı katliamdan kurtarıyor," diyor Teddy sanki onun biyografisini
yazıyormuş gibi.

Tarifine gülüyorum.

"Ve en hafif tabirle, gözleri kolay görüyor. Ama yine de sorguluyorsunuz
çünkü kendinizi gerçekten ortaya koymaktan ve yakın olduğunuz birini tekrar
kaybetmekten korkuyorsunuz. Doğru mu anladım?"

"Kahretsin Teddy, evet," diye fısıldıyorum, yeni tatlı bebeğini sallarken.
"Üzerinde çalışıyorum. Onu içeri almak istiyorum," diye ekliyorum, Hollie'nin
Teddy'nin çocuklarıyla birlikte Disney filmi izlerken mutlu bir şekilde kendi
çocuk yemeğini yemesine bakarak.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama ondan bahsederken yüzünüzde
oluşan o ifade var ya? Onu uzun zaman önce içeri aldın."

Bakışlarımı tekrar arkadaşşıma çeviriyorum. "Neden süper anne olmak
zorundasın ve

her zaman süper doğru mu?"

"Kendimi süper anne gibi hissetmiyorum." Sırıttırıyor. "İbuprofen etkisini
gösterince belki hissederim, hâlâ biraz ağrım var."

İkimiz de gülüyoruz ve ben Bea'nın küçük, tatlı yüzüne bakıyorum.

Bea'ya, "Neyse ki annenin iri yarı komşusu yardım etmek için evdeydi," diyorum.

Teddy güler. "Ugh... bana hatırlatma."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Senin için yaptığı tatlı şeylerden bahsederken ona nasıl baktığını görüyorum. Sanırım seni kurtarmaya gelen kişinin o olması kaderdi."

Teddy pembe kızarır. "Her neyse, kızımı yakalamasını beklemiyordum."

Tatlı küçük Bea'ya bakıyorum, çoktan aşık olmuş. "Her şey olması gerektiği gibi geliyor. Ben buna bağlanma anı diyorum" diyorum.

"Evet," diyor Teddy, son patates kızartmasını ağzına atarken. ", Bayan İşler Kendiliğinden Yoluna Girer, kendi tavsiyene uymaya hazır mısın?"

Dilimi ona doğru uzattım.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Gülüyor. "O zaman senin için eğlenceli bir iş gecesi olacak?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

ROWAN

Shifty's'teki yıpranmış tahta sandalyemde arkama yaslanıp Violette'in kalabalığı idare edişini izliyorum.

Etrafımdaki masa konuşmalar, kahkahalar ve ekibime özgü genel yaramazlıklarla dolu, ama lanet olsun, görebildiğim tek şey, odaklanabildiğim tek şey, gerçeğimi itiraf ettiğimden beri durmadan konuştuğum bu kadın. Uzun iş vardiyaları boyunca mesajlaştık, kesinlikle kasıtlı olarak düzenlediğim günlük park buluşmalarımız sırasında konuştuk ve gecenin geç saatlerine kadar ona gitmek ve kollarımda tutmak için can attım. Violette'le ilgili her şeye hızla yeniden takıntılı hale geliyorum ve tanıdığım en sevimli ve en havalı çocukla bir paket anlaşması olduğunda sınırdaki takıntıyla savaşmama yardımcı olmuyor.

Hayatının dolu olduğunu biliyorum, her zaman hareket halinde olduğunu biliyorum, ama şimdi onu izliyorum, bu gece kartlarımı doğru oynarsam onu tamamen kendime alabileceğimi biliyorum. Ve bu düşünce beni neredeyse heyecanlandırıyor. Sanki yaptığı her şey benim için, sadece beni tahrik etmek için yapılmış gibi. Hareket edişi, gülümsemesi, uzun dalgalı saçlarının neon ışığında parlaması. Ve şu anda, barın altındaki bir şeye uzanmak için eğilirken göğüslerinin düşük kesimli atlette ne kadar mükemmel görüldüğü. Onunla ilgili her şey beni . Onunla kavgaya ediyordum.

ama ona gerçeği söylemek beni bu deliliğin daha da derinlerine daldırdı.

Önce kafa. Can yeleği olmadan.

Tek umudum, bir şekilde onu da benimle birlikte bu işe girmeye ikna edebilecek kadar şanslı olmak. Onu geçtim, ikna *edecek* ama henüz bunu kabul etmeye hazır değil.

Cal, masamdaki Sam ve Caleb'e "Şu kırış kırış burnuna bakın" diye sesleniyor. Tanrı bilir ne zamandır ilk kez hepimiz birlikte duş alıyor ve dışarı çıkıyoruz. Bu şampiyonlar Wyoming sınırında ilk atışlarından sonra alevlenen ağır bir kardeş yangınından yeni . Birkaç gün izin almayı umuyorlar ama muhtemelen alamayacaklar.

Ekibin çoğu burada, tek eksik Roycie -ki o çoktan bir kızla tanıştı ve onunla ayrıldı- ve Sup, o da yolda.

"Sanırım Bea için beni terk edebilir." Cal'ın kız arkadaşı Scottie birasından bir yudum alarak sırtıyor. Bizim gibi bir grup serseriyle dışarı çıkan ve saçma sapan konuşmalara katlanan bir asker. Cal işi berbat etmese iyi olur, onunla turnayı gözünden vurdu. Kız çok havalı ve Cal'a haddini bildiriyor. Geçen sonbahar bir fırtınada birlikte kaybolduklarında ve konuşmaya bile başlamadıklarında onun kışına katlandığından bahsetmiyorum bile. Eğer bunu atlatıp diğer tarafa geçebilirlerse, her şeyi atlatabileceklerini söyleyebilirim.

Cal eğilir ve elini Scottie'nin kot pantolonlu dizine koyar. "Hiç şansın yok." Onu sıkıyor ve bu beni neredeyse kışkandırıyor. Daha önce hiçbir kadınla bunu istememiştim ama barın arkasında çalışan Violette'i görmek için döndüğümde, keşke yanımda oturuyor olsaydı ve elim onun kalçasında olsaydı diyorum.

"Yeni kızını tanıyor musun?" Scottie beni Vi'ye bakarken yakalayarak soruyor.

Yüzümü ona dönüyorum. "O benim kız arkadaşım," diyorum geniş bir sırıtışla ve Cal kıkırdıyor.

Scottie'ye "Bu Jack'in kızı, sana bahsettiğim kız," diyor.

"Eğer bara gidersen ve seni erkek arkadaşının gönderdiğini söylersen, muhtemelen sana müdavimlere servis etmedikleri özel içkiden verecektir," diye ekliyorum.

"Bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum." Scottie omzunun üzerinden Violette'i kontrol ediyor. "Gerçekten çok güzel. Senin için etkileyici." Göz kırıyor, ben de alay ediyorum.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Sırtarak omuz silkiyor.

"Scottie aynı anda hem seni aşağılamakta hem de sana iltifat etmekte çok başarılı." Öne doğru eğilir ve birasını yere bırakır. "Bunu herkesten daha iyi yapıyor."

"Birinin seni kontrol altında tutması gerekiyor." Omzuyla onu dürtüyor.

Cumartesi gecesinin gürültülü kalabalığı arasında ön kapı çalarken şarkı Garth Brooks'un "Friends in Low Places" şarkısına dönüşüyor.

Sup standart kot pantolonu ve siyah tişörtüyle içeri giriyor ve hemen tüm masam ayağa kalkıp ona izin veriyor, sanki lanet olası bir konserdeymiş gibi alkışlıyorlar. Doğal olarak ben de ayağa kalkıp onlara katılıyorum.

"Bu Sky Ridge'in favori yeni doulası değil mi?" diye alkışlıyor Opp ve Sup sadece başını sallıyor. Teddy'nin bebeğinin doğumuna yardım ettiğinden beri onu ekip olarak ilk kez görüyoruz ama grup sohbetimiz süper kahraman memleri ve alaycı şakalarla dolu.

Cal ona yaklaşp elini sıkıyor, omzunu sıvazlıyor ve hiçbirimizin duyamayacağı bir şey söylüyor.

Sup masamıza ulaştığında "Hepinizi sikeyim," diyor. "Doğru yer doğru zaman," diye ekliyor yerine otururken.

"Evet," diye homurdandı Opp. "Komşunuzun ne kadar güzel olduğuyla hiçbir ilgisi yok." Kıkırdıyor.

Cal göğsüne ters bir yumruk attı. "Kız kardeşim. Guy. Siktir."

"Korkmayın hanımefendi, yardım burada. Süper Xander olay yerinde," diyorum en iyi Sup taklidimle, sesimi birkaç oktav alçaltarak.

Opp en iyi Sup sesiyle, "Merak etmeyin hanımefendi, ellerim çok naziktir," diye ekliyor, Sup ve Cal dışında geri kalanımız da aynı şeyi yapıyor.

Cal başını bana doğru sallıyor. "Hiç hoş değil," diye mırıldanıyor.

Scottie Sup'i dürtüyor. "Bira ister misin?" diye soruyor Sup, ayağa kalkarak. "Gidip King'in kız arkadaşıyla resmen tanışacağım."

"Bilmek bile istemiyorum," diye cevap veriyor Sup, gözleri benimkilerde. "Ve lütfen, bu geceyi bir tane olmadan atlatmayacağım."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Violette'in martini hazırlayışına bakıyorum. Scottie bara yaklaşırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Yemin ederim, biz odanın diğer ucunda birbirimize bakarken her şey ağır çekimde ilerliyor. Burası sıcak, bu yüzden neon ışıkların altında teninin hafif parıltısı, bara atlayıp onu tezgâha yaslamak ve adımı haykırmasını sağlamak istememe neden oluyor. Scottie eğildiğinde gözlerini benimkilerden ayırıyor.

ve ona bir şeyler fısıldıyor. Violette önce şaşkınlıkla ona bakıyor, sonra da bok kafalı bir sırıtışla doğrudan bana bakıyor.

Biramı ona uzatıyorum ve sırıtıyorum. Kahretsin, onu yalnız yakalamak için .

Violette

"Sana özel bira vereceğimi mi söyledi?" Bütün gece Cal ile sıkı fıkı olan güzel kadına söylüyorum. Sanırım hakkında sürekli bir şeyler duyduğum kız arkadaşı bu. "Ve ben bunu onun *kız arkadaşı* olduğum için mi yapacağım?" Daha yüksek bir oktavla soruyorum.

Hafif, bakır rengi dalgaları omuzlarına dökülürken eğiliyor. "Evet, bunu da oldukça kendinden emin bir şekilde söyledi." Gülüyor.

"Mesele şu ki, onun kız arkadaşı olmadığını biliyorum, sadece onunla biraz dalga geçebileceğimizi düşündüm?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Ben Scottie, bu arada. Buradaki en kız içkisi hangisi?"

Gülümsüyorum. Onda bir yaramazlık havası var. Bu kızı şimdiden sevdim. "Violette," diyorum elimi uzatarak. "Cal'la çıkıyorsun, değil mi?"

"Hâlâ düşünüyorum." Göz kırıyor, ben de gülüyorum ve solundaki müdavim için bir bira çıkarıp kırıyorum ve ona uzatıyorum.

"O iyi bir adam-Cal." Başımı salladım. "Bazen biraz asabi olabiliyor ama iyi biri." Sırıtıyorum.

Dönüp ona bakar. Rowan'la derin bir sohbete dalmış. ve bir şey yüzünden

Opp'un canını sıkıyorlarmış gibi görünüyor. "Evet, bunu tekrar tekrar kanıtlamaya devam ediyor." Sırıtıyor. O

Güzel bir gülümsemesi var ve çok havalı görünüyor. Cal'in neden Rowan'ın dediği gibi "ona sınırda takıntılı" olduğunu anlayabiliyorum.

"Ee, ikinizin olayı nedir?" Scottie zaten eski arkadaşmışız gibi soruyor ve nedense çok kolay arkadaş olabileceğimizi hissediyorum.

Omzunun üzerinden Rowan'a bakıyorum, ne kadar güçlü ve rahat görüldüğünü fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Tek kolunu yanındaki sandalyenin arkasına atmış ve yüzündeki gülümseme her kadını dizlerinin üzerine çöktürecek cinsten. Sakin, soğukkanlı, kendinden emin ve o kadar ateşli ki acıtıyor. Güçlü üst kolları gri Carhartt tişörtünü zorluyor ve koyu sarı dalgaları o lanet beyzbol şapkasının arkasından hafifçe dışarı çıkıyor.

"Hmm, tahmin etmem gerekirse Violette, senin de düşündüğünü söyleyebilirim," diye şaka yapıyor Scottie, Rowan'a bakışımı değerlendirirken alt dudağı dişlerinin arasında.

Bakışlarım kırılıyor ve ona sırtarak nefes alıyorum. "Siktiğimin hotshot'ları." Kıkırdıyorum.

"Anlaştık." Gülüyor. "Şimdi, onunla sevişmeye hazır mısın?"

Eğiliyorum, böylece ölümlerini buna göre planlayabiliriz.

"Her zaman."

ROWAN

"Bu da ne böyle?" Scottie masaya benim dışımdaki herkes için bira getirdiğinde ona soruyorum. Önüme Shifty's'in yirmi dört onsluk çilekli kremalı daiquiri'si "No Shoes "u koyuyor; üzerinde kat kat çırpılmış krema var, pembe bir şemsiye ve taze meyvelerle süslenmiş.

"Özel içkiniz. İçinde o kadar çok içki var ki, daha bitmeden ayakkabılarınızı kaybedip dans pistine çıkacaksınız, ya da öyle diyorlar," diye bağırıyor Scottie müziğin üzerinde.

"Ben de öyle duydum." Kıkırdıyorum. Kasabadaki herkes bir şekilde bu içkiden içmiştir. Ben hariç. *Şimdiye kadar.*

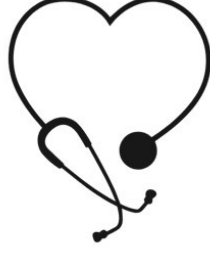
"Sana erkeğini tanıdığını ve erkeğinin meyveli küçük içkileri sevdiğini söylememi istedi," diye ekliyor ve masamdaki her erkek bağırsaklarını patlatırken Cal'in yanına oturuyor.

Scottie omzunun üzerinden Violette'e bir sırtış fırlatıyor ve bu iki cadalozun bu işte birlikte olduklarını anlıyorum.

Boş ver, şekerli sıvıyı bilerek dudaklarıma götürüyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Violette'e "*Çok lezzetli,*" diyorum.

Gülüyor ve ben de ona şaka yapılmış gibi hissediyorum. Dikkatini çekmişim, kahkahasını duymuştum ve sahte bile olsa bana erkeğim demişti.

Bana bir kazan-kazan gibi görünüyor.

CHAPTER 35

Violette

Rowan boş daiquiri bardağını önümdeki bara bırakarak, "Bunları her zaman sipariş etmeye başlamam gerekebilir," diyor.

Gülüyorum. "Beni kız arkadaşın yapmak istemenin sebebi benim esprilerim değil mi, sevgilim?" Ona soruyorum.

Bana sırtıyor, biraz çakırkeyif bir sırıtış ama içkisini oldukça sert yaptığımı düşünürsek öyle olmalı. Rowan iri bir adam, bu yüzden onu devirmek için bir daiquiri'den daha fazlası, hatta iyi büyüklükte bir tane ve birkaç bira gerekir.

Dirseklerini bara yaslıyor, yüzü gürültülü kalabalığın içinde benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Gerçek mi, Vi?"

Öne doğru eğildim. "Doğruyu söyle Kingsley," diye meydan okuyorum.

"Sanırım sana kız arkadaşım dememden *hoşlandın*."

"Öyle mi?" Bir shot bardağı çıkarıp bardağın üzerine koyarak soruyorum, kendimi biraz özgür hissediyorum. Hollie'nin bu gece ailemde kalması ve Rowan'ın gecenin büyük bir bölümünde gözlerini benden ayırmaması nedeniyle sert bir içkinin iyi geleceğini hissediyorum. Bir double Jack doldurup geri deviriyorum ve bunu dudaklarımı yalıyorum. Bardağı bardağın üzerine koyup tekrar Rowan'a baktığımda, alt dudağını dişlerinin arasına almış bana bakıyordu.

"Daha önce hiç viski olmayı dilememiştim, bu bir ilk" diyor. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken sadece dokunuşuyla bile içim sızlıyor. Hollie bakmıyorken ya da o yatağa gittikten sonra çalınan öpücükler, yoğun iş günlerim arasında onunla kurduğum tek temas oldu, ama daha fazlasını istememe, her şeyi istememe yetiyor.

Barın üzerine eğiliyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna yaklaştırıyor. Kalabalık gürültülü bir şekilde Zach Bryan'ın Revival şarkısıyla dans ediyor ama tek duyabildiğim o.

"Çok seksisin Vi ve bu bar dolu olduğu için çok şanslısın yoksa seni barın tepesine çıkarırdım."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "O zaman ne?" Alay ediyorum.

Rowan sorum karşısında şaşkınlıkla kıkırdıyor ve düşüncelerini toplamak için yere bakıyor. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, sanki kontrolünü kaybetmenin eşiğindeymiş gibi için için yanıyor. Şu ana kadar hiç fark etmemiştim ama sanırım onun kontrolünü kaybetmesini *istiyorum*.

Dudakları kulak mememe değiyor ve meydan okumama karşılık verirken boynum tüylerim diken diken oluyor.

"Madem sordun, benim için sırlısklam olacağını bildiğim külotunu kenara iterdim ve sonra sen yorulup adımı haykırmaktan bitap düşene kadar daracık amımı sikerdim." Onun sözleriyle nefesim kesiliyor. Parmaklarını kolumdan yukarı kaydırıyor ve sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Ama dediğim gibi, bu bar bunun için çok dolu ve kesinlikle paylaşmıyorum."

Dudaklarımı onunkilere doğru eğiyorum, neredeyse çaresiz ve nefessiz hissediyorum. Göğsünden bir hırıltı çıktığına yemin edebilirim.

"Havuz mu?" Opp kolunu Rowan'ın boynuna dolayarak bağlantımızı koparıyor.

"Hey, Küçük T," diyor Opp. "Bu herif seni rahatsız mı ediyor?"

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak başımı sallıyorum ve Opp'a sırtıyıyorum. "Her zamankinden daha fazla değil."

Rowan geri çekilmeye başlarken yumruğunu bir kez bara vuruyor. "Çıkmana bir saat kaldı, değil mi Vi?" diye soruyor.

Opp onu uzaklaştırırken başımı kaldırıp bakışlarına bakmadan, "O konuda," diyorum.

"Burada olacağım. Eve sağ salim dönmeni sağlamazsam nasıl bir erkek arkadaş olurum?" diye sesleniyor ve tam müzik biterken kalabalığın arasından ağzını kapatıyor. Yakın çevredeki insanlar ne yaptıklarını

ve aramızda bakışıyorlar. Birkaçı yüzümdeki utancı görünce gülmeye başlıyor.

Opp, Rowan'ın böbreğine sahte bir yumruk atarak, "Hadi gidelim, aşk çocuğu," diyor ve ben dönüp kendi kendime gülümsüyorum. Bana kız arkadaşım demesi kesinlikle hoşuma gitmişti.

Şansıma, vardiyamın son saatinde Lou'nun yerine arka tarafa geçtim - artriti ortaya çıkmadan önce verileri ancak bu kadar uzun süre girebilirdi.

Gürültü kesildiğinde Rowan'ın muhtemelen pes edip eve gittiğine ikna oluyorum ama emin olamıyorum çünkü telefonumu barın altında bırakmışım. Derin bir nefes alıyorum, korkak değilim ama onunla yalnız kalma fikri beni biraz korkak yaptı.

Seyir defterimi düzenliyorum ve barın iPad'ini takıp saati kontrol ediyorum. Gece 2'yi biraz geçiyordu.

Ön tarafa doğru ilerlerken ses sisteminden hala müzik çalıyor ve Lou'nun neden açık bıraktığını merak ediyorum, genellikle bar kapandıktan sonra gürültüden nefret eder.

Arka ofisten çıktığımda hava karanlık, tavandan sarkan Noel ışıkları barın arkasındaki uzun koridordan geçerken hala yanan tek ışıklar. Lou hala burada mı yoksa gitti mi diye kısa bir süre merak ediyorum ama köşeyi dönüp loş ışıkta tek başına oturmuş beni bekleyen Rowan'ı gördüğüm anda sorum cevaplanıyor.

Tek kelime etmeden, sadece barda otururken göğsünün rahatça inip kalkışını, kocaman ellerini önünde kavuşturmuş, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi oturuşunu izleyerek olduğum yerde duruyorum.

O ayağa kalkıp ön kapıya doğru ilerlerken etrafıma bakınıyor ve kendimdeymişim gibi görünmeye çalışıyorum.

"Yalnız mıyız?" Soruyorum, zaten öyle olduğumuzu hissediyorum.

"Mm-hmm," diye cevap veriyor, ayağa kalkıyor ve tek büyük ön pencereye doğru ilerliyor. Perdelerin ipini çekerek indirmesini donmuş bir halde izliyorum.

pencerenin altına kadar indiriyor. Kolu tutuyor ve tamamen kapanana kadar aşağı doğru eğiyor.

Bu kadar basit bir eylem kalp atış hızımın 180'lerde seyretmesine neden olmamalı, değil mi?

"Seni bekleyeceğimi söylemiştim, sözümünden döneceğimi mi sandın Vi?" diye soruyor. "Lou ve diğerlerini gönderdim. Onlara kilitleyeceğimizi söyledim," diye ekliyor barın karşısındaki büyük ahşap ön kapıya doğru ilerlerken. Normalde flörtöz bir eğlenceyle dolu olan sesi farklı. Şu anda, daha derin ve kararlı, neredeyse ciddi ve derimin altına batıyor, midemdeki tüm kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Bu seni mu?" diye soruyor.

"Biraz."

"Güzel, seni biraz gergin seviyorum."

"Beklemekten sıkılacağını düşünmüştüm," diyorum dürüstçe, ayaklarım yere yapışmış gibi barın yanındaki yerimde donup kalırken.

Rowan bir elini kaldırıp kapının ortasına koyarken diğer ağır sürgüyü çeviriyor, bizi bara kilitlerken çıkardığı tıkırtı neredeyse mekânda yankılanıyor. Yavaşça uzanıp mandal muhafazasını çeviriyor, sonra yüzünü bana dönüyor, şapkasının siperliği altından bir süre bana bakıyor, sonra eşit adımlarla bana doğru yürümeye başlıyor. Yüzünün düzlemlerinde emin bir ifade var ve bu ışıktaki, çenesinin kare açıları ve mavi gözlerindeki yoğunluk beni buraya bağlamanın kesin bir yolu. Sanki ben onun tuzağına yakalanmış, gelip beni yutmasını bekleyen bir avım.

Sırıttırıyor. "Son on yıldır beklemekten bıkmadıysam, birkaç saatin beni caydırabileceğini nereden çıkardın?" diye soruyor şapkasını çıkarıp yakındaki bir masanın üzerine atarken. Bana yaklaşırken elini saçlarında gezdiriyor. "Tabii benimle yalnız kalmaya hazır değilsen... bu durumda ben giderim," diyor. Kolunun esnekliği büyüleyici. Gözlerimi teninde, gömleğinin altından görünen mürekkebinde gezdiriyorum ve Rowan Kingsley'in çıplak halini hatırlıyorum. *İnanılmazdı.*

"Gitme," diye idare ediyorum.

"Şu anda ne düşünüyorsun? Yüzündeki ifade... Bir türlü çıkaramıyorum." Daha da yaklaşıp tam önümde durana kadar konsantre bir bakışla beni sabitliyor.

Rowan bana bakıyor, sandal ağacı ve nane kokusu duyularımı dolduruyor. Elleri omuzlarımdan aşağı kayıyor ve ben de toplayabildiğim kadar cesaretle doluyorum. Muhteşem lacivert gözlerine bakmak için başımı yukarı eğiyorum.

"Sadece o gömleğin altında nasıl görüldüğünü düşünüyordum." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda geri dönüşü olmadığını biliyorum.

Rowan ellerini benden çekip küçük bir kahkaha atıyor ve bir eliyle boynunun arkasına uzanıp gömleğinin arkasını kavıyor, kolayca başının üzerinden çıkarıp top haline getirdikten sonra arkasına atıyor. Gözlerim sonsuzmuş gibi gelen on saniye boyunca utanmadan vücudunda geziniyor. Bu adam tam bir mükemmellik abidesi, kıyafetlerinin altında ciddi bir kas yığını var. Rowan'ın yanmamış olan sağ kolu, sağ omzunu tamamen kaplayan mürekkeple kaplı, kabile çizgileri ve kelimeler yontulmuş göğsünün düzlemlerine yayılıyor. Köprücük kemikleri bile seksi ve belirgin. Kaburgalarına daha fazla mürekkep yayılmış, bir çeşit yazı aşağıya doğru uzanıyor ve kemerinin içinde kayboluyor ve karın kasları... kahretsin, sanki onları ilk kez görüyorum.

Bir insan nasıl *bu kadar* yontulur?

"Şey, çok çalışıyorum. Başka seçeneğim yok. Sup sürekli üstümüzde." Rowan'ın sözleri beni transımdan çıkardı.

Gözlerim ona kayıyor. Göz kırıyorum.

Aman Tanrım. Bunu yüksek sesle mi sordum? Kesinlikle sordum.

Rowan aramızdaki boşluğu kapatıyor. "Benim sıram." Parmaklarını gömleğimin eteğinin altından geçirip beni barın içine doğru iterken sesi hırçın, böylece vücudum onunkiyile aynı hizaya geliyor. Atletimi çözüp başımın üzerinden çıkardığında çoktan sertleşmiş ve bana baskı yapıyordu, gömleğimi bar taburesine bırakırken saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Bana bir bakış atıyor ve ağzı benimkine değmeden önce "*siktir*" diye mırıldanıyor. Elleri çıplak tenimin üzerinde kayıyor, ağzı benimkini eşsiz bir açıklıkla yağmalarken kavrayabildiği her yeri kavıyor.

Geçen gece bunun yanında çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Bu istemek değil, bu *ihtiyaç ve aradaki* fark bedenimi hazırlıksız olduğum bir tür çılgınlığa sürüklemeye yetiyor. Geri çekilip bana bakarken dudaklarına doğru inliyorum.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın Violette," diye homurdanıyor vücudumu barın üstüne kaldırmadan önce. Elini sırtıma götürdü ve sütyenimi çözdü.

tek elli bir uzmanlıkla beni endişelendirmesi gerekirdi ama şu anda bunun için minnettarım. Ağzı benimkine doğru inerken sütyenim barın tepesine çarpıyor.

Sıcak göğüslerimizi birbirine bastırmak inanılmaz bir his. Dudaklarını çenemde, boynumda, köprücük kemiğimde gezdirirken daha önce hissettiğimden emin olmadığım bir yakınlık bu. Rowan tenimin bir santimine bile dokunulmasına izin vermiyor. Göğüslerime doğru ilerlerken başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve çakıllı meme uçlarımı ağzına alıp emmekle dişleriyle hafifçe çekiştirmek arasında gidip geliyorum. Sıkı sıkıya bağlı bir sıcaklık içime işliyor ve sürtünme arayışıyla kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum. Bir erkeği hiç Rowan'ı istediğim gibi istememiştim.

"Mmm," diye inliyor göğsüme doğru ve gözlerim geri dönmekle tehdit ediyor. "Çok tatlısın," diye mırıldanıyor tenime karşı hoyratça. Rowan'ın ellerimin altında dalgalanan omuzlarının sıcaklığı tıpkı her zaman hayal ettiğim gibi hissettiriyor. Kolları beni sararken çok güçlü, çok tüketici. Ağzı benimkine dönüyor ve öpücükleri durgunlaşıp derinleşiyor. Rowan'ın elinin tersi meme ucumun sertleşmiş tepesini sıyrıp aşağıya, belimin üzerinden kalçalarımın tepesine doğru kayarken, çıplak tenimizin birlikte verdiği his beni bir alevden çıkan küçük kıvılcımlar gibi teşvik ediyor.

Orta parmağı kotumun içinden şişmiş klitorisime bastırırken ensesindeki saçları sıkıca kavıyorum. Onu itmek için elimden geleni yapıyorum. Ben sessizce daha fazlası için yalvarırken kot pantolon yoluma çıkıyor.

"Neredeyse tadını alabiliyorum Vi" -dudakları köprücük kemiğimi takip ediyor- "ve haklı olduğumu biliyorum. Eminim şimdiden sıırılsıklam olmuşsundur, değil mi?"

Nasıl olmayayım?

"Evet," diye kekeliyorum.

Rowan beni derinden öpüyor, sanki hiç durmayacakmış gibi kotumun düğmesini açıyor ve bir koluyla beni kaldırıp vücudumdan aşağı indiriyor. Kalçalarımın arasına geri çekilirken bileğimden aşağı kayıyor, öpücüğü bir kez bile kesmiyor, bir öpücük ve dizlerimin üzerine çöküp dua edebileceğim bir his.

"Sorun değil, sen de haklıydın..." Rowan fısıldıyor. "Hastanede bana söylediğin şey."

"Hmm?" Başparmağını külotumun içinden klitorisime bastırırken fısıldıyorum ve içimden bir zevk fişkırıyor.

"Vücudumuz her zaman tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilir, tek yapmamız gereken dinlemektir..." Klitorisimi çimdikliyor ve bu sefer çığlık atıyorum. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve o sırtıyor. Bana sahip olduğunu biliyor. Göz bebekleri şişmiş ve

Şehvet, saçları mükemmel bir şekilde dağınık ve beni sıkıca yerinde tutarken güçlü kolları bükülmüş.

"Evet, sana tam da vücudunun ihtiyacı olan şeyi vereceğim." Sesi alçak ve derindi.

"Evet... lütfen," diye inliyorum, gözlerim geri dönmeden önce kelimeleri bile çıkaramıyorum.

İlk iki parmağının külotumun dantelini kenara ittiğini ve sıırıslıkla göbeğimle karşılaştığını hissettiğimde, dudaklarıma doğru alçak ve derin bir şekilde iniyor.

"*Fuuuuck*, Vi..." diye mırıldanıyor. "Bunların hepsi benim için mi, aşkım?"

Basit bir kelime ama Rowan'ın bana "aşkım" diye seslenmesi beni mahvediyor.

"Evet, hepsi senin için..." Tutarsızca mırıldanıyorum.

"Şimdi bana karşı dürüst olmaya hazır mısın?" diye soruyor ve ilk iki parmağını amıma sokuyor. Beni gererken inliyorum ve onun etrafında kenetleniyorum. "Gördün mü, şehre döndüğünü öğrendiğim andan beri, uyanık olduğum her saniye seni düşündüğümü itiraf etmekten korkmuyorum. Şimdi sen de beni düşündüğünü itiraf ediyorsun."

Rowan parmaklarını amıma sokup çıkarırken nefes nefese kalıyorum, bir yandan da başparmağını klitorisime doğru sıkı daireler çizerek hareket ettiriyor.

"Vi, dürüst ol."

Başımı eğip mavi gözleriyle buluşuyorum, sadece onunla dalga geçmek istiyorum. "Her zaman değil," diyorum, gerçekten kontrolümü korumak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, Elinin üzerine boşalacakmışım gibi hissediyorum.

Parmakları nazik saldırılarını durduruyor ve klitorisime sıkı bir tokat atmak için hafifçe geri çekiliyor.

"*Dürüst* dedim," diye derin bir tını ile emrediyor kabuğumun altında Kulak.

Az önce neden olduğu acı, yavaşça süpürülmemle silinirken titriyorum. Sanki az önce neden olduğu acıyı yatıştırıyormuş gibi, kendi uyarılmam yarığıma ve sonra klitorisime yayılıyor. *Lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.*

"Seni düşünüyorum, evet," diye inliyorum.

"Ne zaman?" diye soruyor, dürüstlüğü için bir ödül gibi parmaklarını tekrar içeri sokuyor.

"Kendimi... iyi hissetmek istediğimde," mırıldanıyorum, amımı kendimi kaybediyorum.

"Anlıyorum... Boşalmak istediğin zaman beni mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, parmakları hipnotize edici bir ritimle içimde kayarken kendimi yeterince özgür hissediyorum. "Ve ben... seni bundan çok daha fazla düşünüyorum. Düşünmem gerekenden çok daha fazla. Bu çok sinir bozucu" diye ekliyorum.

"Oh, öyle mi? Bana daha fazlasını anlat." İtirafımla birlikte sırtıtışının boynumda gezindiğini neredeyse hissedebiliyorum. Şu anda onun merhametine kalmış olmam hoşuna gidiyor ama ben bunu umursamayacak kadar uçmuş durumdayım çünkü bana dokunuş şekli vücudumun sadece bir enstrüman olduğunu ve beni ustalıkla, tekrar tekrar çalacağını söylüyor.

"Seni düşünüyorum... tam olarak bunu yaparken," diye haykırıyorum. Sözleri, söylediği kirli şeyler, dokunuşu, hepsi çok fazla. Bir tür aşırı duyuşal yüklenme gibi ve bunu durdurmak için çaresizim.

"Sadece bu mu?" diye soruyor, klitorisime daha fazla baskı uygulayarak. Vücudumda bir zevk patlaması yaşanıyor.

"Ve beni beceriyorsun," diye ağzımdan kaçırıyorum ama tam da istediği şey bu. "İtirafımı da duymak ister misin?" diye soruyor.

Cevap olarak başımı sallıyorum, ona cevap vermek bir yana, kendimi zor tutuyorum.

"Bu sabah, bunu hayal ederek kendi elimi becerdim. Seni benim için *bu kadar* ıslatmayı hayal ettim. Sana kutsal olmayan, ahlaksız şeyler yaptığımı hayal ettim. Ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Neden biliyor musun?"

Onun sözleriyle ona doğru miyavlıyorum. "Neden?"

"Çünkü sen benim merkezim gibisin Vi. Bana huzur veriyorsun, ama Tanrım, tek yapmak istediğim sanki savaştaymışız gibi seni becermek."

Aman Tanrım.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda Rowan parmaklarını içime öyle bir sokuyor ki barın üstünde kıvranıyorum. "Ve bence her ikisine de sahip olabileceğin birini bulduğunda, ona olabildiğince uzun süre tutunmalısın."

Hissettiğim her şey bir anda merkezime doğru yuvarlanıyor ve klitorisime doğru yaptığı hamleyle daha da artıyor.

"Şimdi, neyi dört gözle beklediğime dair bana küçük bir tat ver. Adımı söyle, aşkım. Bana iyi olduğunu ve sikim için hazır olduğunu göster."

"Rowan..." Amım parmaklarının etrafında kenetlenirken ve ben sertleşirken hiç düşünmeden ağlıyorum. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar görürken bacaklarım titriyor.

"Yine," diye homurdanıyor klitorisime küçük bir tokat daha atarken ve ben dalgalar halinde gelmeye devam ediyorum, orgazm hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

"Rowan, lütfen..." Başımı omzuna gömüp, nefesimi yeniden kazanmaya çalışarak, böylesine yoğun bir orgazmdan geri dönmeye çalışarak geri çekiliyorum.

"Aferin kızıma, dürüst olabileceğini biliyordum." Rowan parmaklarını benden çekip emerek temizliyor, hatta başparmağından da emebildiği kadarını emiyor.

Bacaklarımın arasında duruyor, gömleksiz bir tanrı, gözleri arzu dolu ve onun bu görüntüsünün şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olduğuna karar veriyorum.

"Seni çok uzun süre bekledim," diyor, uyarılmışlığını hâlâ çok hassas olan klitorisimin üzerinden kaydırarak. "Bu amcığı mahvedeceğim ve işim bittiğinde Violette, on yıldır özlediğin şeyi sana verdiğim için bana teşekkür edeceksin."

OceanofPDF.com

CHAPTER 36

ROWAN

Önümdeki barın tepesinde oturan, pırıl pırıl ve muhtaç, inanılmaz manzaraya bakarken bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum. Violette'in gözleri arzu dolu, yanakları kızarmış ve nefesi hızlı ve sık. Saçları kalın dalgalar halinde mükemmel göğüslerinin üzerinden aşağı sarkıyor. Belinin yumuşak kıvrımı ellerim için yalvarıyor, o tamamen benim ve lanet olsun, bekledim. Bir kadını hiç bu kadar çok istememiştim ve biliyorum ki asla da istemeyeceğim.

Violette Taylor aradığım kurtuluş ve kot pantolonumun kemerini çözüp geri çekilirken, bu manzaranın tadını çıkarmak için elimden geleni yaparken her şeyi aynı anda istiyorum.

Sikim serbest kalıyor ve Violette'in yanakları pembeleşip gözleri büyürken onu elime alıyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor ben ona doğru geri dönerken.

Vuruşuma devam ederken kıkırdıyorum. Kıvranıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığın görüntüsü, ona sahip çıkmam için hazır, ucumdan ön sperm sızmasına neden oluyor.

"Bana on iki inçlik bir aletin olduğunu söylemedin," diyor, sesini korku kaplıyor. Violette'in biraz korkmuş olması fikri egomun hoşuna gidiyor.

Kıkırdıyorum. "Pek sayılmaz, aşkım." Omuz silkiyorum. "Dokuz, gerçekten iyi bir günde belki dokuz buçuk."

"Bu acıtacak," diye mırıldanıyor ama gözleri istekle dolu.

"Olabilir," diyorum ona dürüstçe. "Ama çok iyi hissettireceğinden emin olacağım."

Dudaklarına iffetli bir öpücük bırakıp kendimi yumuşak kalçalarının arasına sabitliyorum. Teşekkürler, Shifty'nin bar tezgahı sikişmek için mükemmel yükseklikte.

"Söz mü?"

"Söz veriyorum. Sen ve ben mükemmel bir uyum sağlayacağız."

Sikimin sırlıklam yarığında yavaşça aşağı yukarı kaydığını hissettiğinde inliyor.

Kahretsin, onun içinde olmak için ölüyorum. Çok sıcak. Çok ıslak. Çok sıkı.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız? Barda mı?" diye soruyor sırtarak, çok güzel ve nefessiz görünüyor, meme uçlarından biriyle oynarken beni daha yakına çekiyor.

Onun sözleriyle duruyorum ve ellerimi yüzünü kavramak için yukarı kaydırıp onu nazıkçe öpüyorum.

"Nerede olduğumuzu umursayan bir yanım yok," diyorum elini aşağı çekip göğsüme koyarken. Kalbimin düzenli ve gürültülü atışını hissettiğinde biraz daha yavaş nefes alıyor.

"Önemli olan tek şey bu -nasıl hissettiğimiz- ve ben senin için çok şey hissediyorum, Violette. Tüm bunlar senin için," diyorum elini göğsümden sikime doğru kaydırmadan önce. "Ve tüm bunlar," diye mırıldanıyorum dudaklarım tekrar onun dudaklarında olmadan önce.

Ağzımın içinde inliyor ve sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Seni gerçekten istiyorum, Rowan."

Gözleri bana odaklanıyor ve bir saniye daha dayanamıyorum. Ona birazcık bastırıyorum, ikimizin de bir saniyeliğine nefes almayı bırakıp birbirimizin gözlerine bakmamıza yetecek kadar.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor hemen. "Ve temizim."

Başımı salladım. "Ben de temizim, hiç prezervatifsiz kalmadım ama seninleyken asla prezervatif takmak istemiyorum." Sikim ona karşı zonkluyor. "Her santimini hissetmek istiyorum Vi."

"Ben de." Beni öpmek için başını eğiyor. Bu, zamanın durduğunu hissettiren nazık bir öpücük, çünkü beni öperken kendini daha da yaklaştırıyor, sadece ilk santim kadar ona batmamı sağlayacak kadar. Öpücüğü bana güvendiğini, beni istediğini söylüyor. Her şeye rağmen beni *seçiyor* ve bu bana aşırı ezici geliyor. Daha önce hiç hissetmediğim için ne yapacağımı bilemediğim türden duygular yaşıyor bana.

Kendimi biraz daha içine ittiğimde Violette küçük pantolonlarla nefes . Kesinlikle sıkı bir uyum olacak.

"Benimle nefes al, aşkım," diyorum ona.

"Nefes almak bana yardımcı olmayacak." Biraz daha içeri ittiğimde titriyor. Pelüş pembe dudaklarını öpüyorum ve ona sırtıyorum.

"Bana alışacaksın. Bu amcık her lanet gün onu doldurmam için yalvaracak. Şimdi, nefes al."

Violette ona söylediğimi yapıyor, kışını ellerimle kavrayıp onu biraz daha sikime doğru çekerken nefesini içine çekiyor. Lanet olsun, bu bile beni mahvetmekle tehdit ediyor.

Her seferinde bir santim batırmaya devam ederken omuzlarımı kavırıyor. Yolun yarısına geldiğimde duruyorum ve başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Vi, çok iyi gidiyorsun."

"Biraz *daha*," diyor biraz küstahça ve ben de bu sefer o kadar nazikçe olmasa da emrettiği şeyi yapıyorum. Violette zevkle inliyor ve onun ortaya çıkarmayı seveceğim bir yönü olduğunu biliyorum.

"Kahretsin, sırlıslıkla amının sikimin etrafında esneme şekli o kadar mükemmel ki," diye inliyorum, kendimi sadece benim için yapılmış bu amcığa kaptırıyorum.

"Rowan," diye inliyor. "Lütfen... bu kelimeler, daha fazlasını istiyorum."

Onun kirli itirafıyla tüm kontrolümü kaybediyorum ve kendimi neredeyse kabzasına kadar ona gömüyorum, bir saniye burada kalıyorum, nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söyleyene kadar kalçalarımı hareketsiz bırakıyorum. Violette'in sikimin etrafına sarılması ve aramızda hiçbir şey olmaması uhrevi bir his.

"Sahiplen Vi. O son santimi al, bana bunun için ne kadar çaresiz olduğunu göster," diyorum ona.

İnliyor ve başı ellerime doğru düşüyor. Bacaklarını belime dolayıp kendini sikime doğru çekerken saçlarını avuçlarımın arasına alıyorum ve ben tamamen içine kök salana kadar kendini son santimine kadar dolduruyor. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Beni öldürüyorsun," diye inliyorum.

"Aynı," diye inliyor hafifçe içinden çıkıp tekrar içine daldığımda.

"Oh *Tanrım*." Derinliğimle buluştuğunda titriyor.

Parmağımı pelüş dudaklarına bastırıyorum, gözleri açılıyor ve benimkilerle buluşuyor. Başımı sallıyorum. "Rowan," diye düzeltiyorum. "Sana söyledim. Paylaşmıyorum. Sadece benim adım, *her zaman*."

Violette bana bakıyor ve sırtıyor. "*Rowan*," diyor seksi, kasıtlı bir iniltiyle, kalçalarını hareket ettirip kontrolü ele alırken. "Böyle mi?" diye soruyor beni onu yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmeye teşvik eden bir ses tonuyla.

"Sikeyim evet," diyorum ona. "Küçük velet," diye sırtarak ekliyorum, çekip tekrar içine giriyorum. Gözleri çırpınarak kapandı.

"Kahretsin... *Rowan*," diye tekrar inliyor, bu sefer daha yüksek sesle, neredeyse dışarıdaki sokaktaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Hissediyorsun... Çok doluyum."

"Lanet olsun," diye inliyorum hızımı ayarlarken, yıllarca onu bekledikten sonra ihtiyacım olan derin, iddialı vuruşlarla içine giriyorum.

Her hamlede onu boşaltmakla tehdit ediyorum. Çok iyi hissediyor. Nazik olmak için zamanım olacak, işleri ağırdan almak için zamanım olacak ve onu gün batımından gün doğumuna kadar becereceğim zamanlar olacak, ama bu o zaman değil.

Bu ikimizin de kontrol edemediği vahşi bir ihtiyaç. Bu ikimizin de daha önce hissetmediğine bahse girebileceğim bir şey. Violette'in içine kendimi tutamadan girerken barın altında asılı bardaklar takırdamaya başlıyor. Bacakları belimi sıkarken amcığı sikimi sıkıyor ve sıcaklık omurgamın tabanını yalıyor. Kalçasını tutuyorum ve durmuyorum. *Asla durmak istemiyorum.*

"Kukun *beni* sabırla bekliyordu," diyorum ona kendimi içine gömüp sonra neredeyse ucuna kadar çekerken, her saniyenin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ona tekrar tekrar çarpıyorum, ne kadar süre bilmiyorum ve o çığlık atıyor. Her seferinde neredeyse boşalıyordum.

"Seni boşaltan ilk erkek ben miydim?" Ona soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Evet... öyleydin," diye fısıldıyor nefes nefese, birlikte hareket edişimizin mükemmel ritminde kaybolmuş bir halde.

"Sözlerimi unutma, aşkım. Sonuncusu ben olacağım." Sesim alçak ve emredici. "Şimdi bak Vi," diyorum ona, birleştiğimiz yere bakarak. "Sana verdiğim her santimi ne kadar iyi aldığına bak."

"Senin sözlerin... Boşalacağım." Violette'in bacakları ben içine girmeye devam ettikçe titriyor ve ben onun delirmiş tarafını görmek için sabırsızlanıyorum. Kafasındaki tüm o kirli düşünceleri dile getirecek kadar benimle rahat olmasını bekleyemiyorum.

"Benim için gel Violette, sikimden aşağı damladığında ne kadar güzel bir manzara olduğunu göster bana."

"Kahretsin," diye haykırıyor orgazm onu ezip geçerken, tırnakları Ben.

"Sen de gel. *Benim* için gel Rowan," diye emrediyor ve İsa, Ben bittim.

Violette'in amcığı sikimin etrafında kenetleniyor ve göğsümden derin bir hırıltı yükselirken onun içinde büyüyorum. Serbest bırakılmam şaftımı yukarı fırlatıyor ve onu o kadar sıkı kavıyorum ki yarın işaretleneceğini biliyorum, ama bunu istiyorum, buna *bayılıyorum*. Onun geride kaldığını iddia ettiğimin kanıtı sarhoş edici.

Ona tamamen sahip olmak ve her erkek için onu yok etmek istiyorum. Ben.

"Kahretsin *Vi...* İnanılmazsın... Her damlasını al..." Nefes alıyorum. ben onun içine dökülürken. Aletim sarsılıyor ve ikimiz de nefes nefese kalana, birbirine dolanmış uzuvlar ve terden oluşan kemiksiz bir yığın halinde birbirimizin içine düşene kadar görüşümde parazitler oluşuyor. Tek ses onun iniltileri.

Ellerimi kaygan sırtından yukarı kaydırıp dudaklarını öpmeden önce dakikalar geçiyor, nazikçe, tatlı bir şekilde, yumuşak kahverengi dalgalarını boynundan kaydırıyorum.

"Rowan?" diye fısıldıyor adım ve göğsümün tam ortasına çarpıyor çünkü biz, bu şekilde, bundan asla bıkmayacağım.

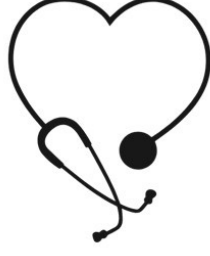
"Evet, aşkım?"

"Şimdi seninle o randevuya gideceğim."

Bu kadının dudaklarına sırtıyorum. Henüz farkında değil ama onu asla bırakmayacağım.

"Sadece biraz ikna etmek mi gerekti?" Kıkırdıyorum.

"Onun gibi bir şey." Ben onu tekrar öperken cevap veriyor. "İşte benim kızım."

CHAPTER 37

Violette

"Bu çok sık olur mu?"

"Şey, yani, tek gecelik ilişki yaşamayalı... hmmm... uzun zaman oldu," diyorum, duşa eğilip sıcak suyu bizim için açarken. Rowan kıcıma bir şaplak attı ve ben irkildim.

Temizlik yapmak ve pizza sipariş etmek için evime döndük. Yarın izinliyim ama Hollie'ye ayak uydurmak zorunda kaldığımda bu kadar geç kalmanın bedelini ödeyeceğim. Troy yarınki ziyaretini erteledi, bu yüzden yalnız geçireceğim sakın öğleden sonram artık olmayacak ama ne olursa olsun Rowan'dan vazgeçmeye henüz hazır değilim. Birlikte olmamız hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. En azından *ben* daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibiydi.

"Velet," diye yorum yaptı. "Eski sevgilinin Hollie'yi eve erken getirmesini ya da tamamen iptal etmesini kastetmiştim. Ne var bunda? Bana anlatmak istersen," diye omuz silkerek ekliyor. Artık eskisinden farklı bir havası var. Sakin, sıcak ve *çok* sevecen. Barda giysilerimizi giydiğimizden beri Rowan'ın bana dokunmadığı ya da beni öpmediği iki dakikadan fazla zaman geçtiğini sanmıyorum. Rowan'a teslim olmanın bir tür sel kapılarını açmak gibi olduğunu ve onun sevgi dillerinden birinin kesinlikle dokunmak olduğunu fark ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve banyomdaki küçük dolaptan havlularımızı alırken ona karşı dürüst olmaya karar veriyorum.

"Troy Hollie'yi seviyor, sadece önceliklerini gerçekten karıştırmış. Nedense onunla geçireceği zamanın sınırsız olduğunu düşünüyor ve her zaman işini ve hastaneyi ilk sıraya koyuyor. Hollie doğduktan sonra evliliğimizdeki en büyük sorun bu oldu." Havluları duşumun yanındaki tik rafın üzerine koydum.

Rowan hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor ve tişörtünü başının üzerinden çıkarıyor. Ağzım kuma dönüyor ve birkaç saniyeliğine aklım başımdan gidiyor. Gömleği çıkarırken esneyen derin V, güçlü göğüs-

"Dik dik bakıyorsun, Vi." Bir elini dalgalı saçlarında gezdiriyor, sonra parmaklarının ucuyla çenesini çevreleyen hafif kırıksıklıkları yokluyor ve sırtıyor. Doğal olarak çok seksi ve bunun farkında. "Aldırdığımdan değil; istediğin zaman bakabilirsin."

Onu hafifçe öpüyorum. "Her neyse, sadece yanıklarının ne kadar iyi iyileştiğini fark ediyordum," diyorum yarı gerçek bir ifadeyle, güzelce iyileşen kolunu işaret ederek.

Alay ediyor. "Uh-huh." Rowan'ın elleri tankıma doğru kayıyor ve onu üzerimden çekip yere atıyor. "Siktir, hadi seni temizleyelim de seni bir kez daha mahvedeyim, olur mu?"

İki eliyle kıcımlı sıkıca kavırıyor ve içim yeniden canlanıyor. İstemsiz bir inilti çıkarıyorum. Rowan kıkırdıyor.

"Bu kadar muhtaç olmana bayılıyorum. Bu en ateşli şey," diyor, duşa girip suyun ikimizin de üzerinden akmasına izin verdiğimizde, Rowan eğilip beni öpmeden önce.

"Bir an için ciddi olmak gerekirse, nasıl baba olabildiğini ve haftada sadece birkaç saati olduğunu anlamıyorum, ama sonra eline ilk fırsatta onlardan vazgeçiyor? Böyle olduğu için üzgünüm Vi." Suyu saçlarından geçirirken kaşları düğümleniyor. Sözlerini neredeyse hiç duymuyorum çünkü duştaki çıplak bedenine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bir gün buna pişman olacak," diye ekliyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve suyun tenimi ısıtmasına izin vererek düşüncelerimi yeniden toparlıyorum. "Bunu nasıl bu kadar kolay görebiliyorsun bilmiyorum ama o göremiyor," diyorum dürüstçe.

Rowan omuz silkiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini biliyorum, sevdiğin insanlarla vakit geçirmeden bir saniyeni bile boşa harcamak... delilik."

Sözleri beni çok etkiledi çünkü tamamen aynı fikirdeyim. Cildini yıkarken küçük su damlacıklarının onun üzerinde çağlayışını izliyorum ve hissediyorum

kalp atış hızım artıyor. Sanki duşumda kendi yakın ve kişisel itfaiyeci pin-up şovumu yapıyorum.

Gözleri çıplak bedenimden hiç ayrılmıyor. Orada zaten bir açlık var ve bu duşta birlikte ne kadar dayanabileceğimizi merak ediyorum.

"Ona Hollie'nin sadece bir kez genç olduğunu anlatmak için elimden geleni yaptım. Zaten birinin annesi olmak zorundayım. Onun da annesi olamam." Saçıma şampuan ekliyorum ve Rowan dönüp saç derime masaj yapıyor, sonra durulamak için duş başlığını çıkarıyor. İş bitince tekrar yerine koyuyor, ardından lifimi kutumdan indiriyor ve üzerine biraz vücut yıkama suyumdan ekliyor.

"Seni temizleme sırası bende, belki sana biraz eziyet ederim. Hastanede beni yıkadığında, hayatımda yaşadığım en kötü mavi toplara sahip oldum." Kıkırdıyor, saçlarımı yana doğru kaydırarak beni yıkamaya başlıyor.

"Kesinlikle şimdiye kadar yaptığım en sıcak sünger banyosu." O cildimi temizlerken ben de sırtıyorum. Normalde insanlardan yardım kabul etmekte çok zorlanırım ama Rowan bunu kolaylaştırıyor, doğal hale getiriyor. İç çekiyorum, yaptığı her şey, gösterdiği her küçük özen gerçek. Yangınlarla neden savaştığı bana çok mantıklı geliyor. O bir eylem adamı.

"Sen gerçekten harika bir hemşire, Vi ve harika bir annesin. Tüm bunları nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Sen de birilerinin seninle ilgilenmesini hak ediyorsun" diyor, pufu ve son köpükleri sırtıma sıkarak. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum çünkü daha önce kimsenin bana bunu söylediğinden emin değilim. Rowan her yerimi yavaşça yıkamayı bitirirken konuşmuyorum.

Meme uçlarım dikleşti ve şimdiden onun dokunuşu için yalvarıyor. Aramızdaki buharlı hava hindistan cevizi kokusuyla doluyor ve o bana dokunurken gözlerimin kapanmaması için elimden geleni yapıyorum, köpükleri belimde gezdiriyor, sonra kalçalarımın önüne kadar uzanıyor. Hareketlerinde erotik bir şey olmasa da, bana her dokunuşu beni ateşliyor. Rowan öne doğru eğilip omzumdan, boynumdan öpüyor. Tapınmaktan bir şey değilmiş gibi hissediyorum.

Parmakları göğüslerimin vadisinden göbeğimin ortasına doğru ilerliyor ve kısmen onun dokunuşundan kısmen de suyun soğumaya başlamasından dolayı titriyorum. Gözleri parmaklarını takip ediyor, her bir parçamı inceliyor. Bu kadar açıkta olduğum için utanacağımı düşünürdüm ama Rowan'ın elleri kalçalarımın üzerinde kayarken kendimi güzel ve güçlü hissediyorum.

"Vücudunun kıvrımları sanki bu dünyaya seni tutmak için gelmişim gibi ellerime oturuyor. O kadar mükemmelsin ki." Boynuma iffetli bir öpücük bırakıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Eskiden kıvrımlarım konusunda kendimden utanırdım," diye itiraf ediyorum. Başını sallıyor ve musluğu kapatmak için dönüyor.

"Kendinden utanıyordun ve ben de gözlerimi senden alamıyordum."

Duştan çıkıyor ve raftan büyük, kabarık bir havlu alıp bana sarıyor, sonra kendine de bir tane alıp kurulanmaya başlıyor.

Rowan bir elini sıırıslıklam saçlarında gezdiriyor ve damlacıklar dalgali göğsünden aşağı akıyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen Vi, yatak odasına bile gidemeyeceğiz," diyor.

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Yanından geçip yatak odama girerken, "Tabii ki, bana bakmamı *sağlayacak* kadar mükemmel olursun, Kingsley," diyorum. Yatağımın başucundaki lambanın yumuşak ışıltısı, sessiz alanımdaki tek ışığımız.

Kolumu tutup beni döndürürken "Bak, başardık," diye alaycı bir şekilde şaka yapıyorum. Beni kendine doğru çekerken neredeyse koreografi yapılmış gibi hissediyorum. Rowan'la ilgili her şey kendinden emin ve açık. Havlu bile giymedi, sadece beni takip etti - tamamen çıplak - odama girdi.

"Neredeyse başaramıyordum," diyor huysuzca, bedenini bedenime bastırarak. Sadece sesinin alçak tonu bile tüylerimi diken diken ediyor. Rowan'ın dudakları kulağımın yanına fısıldamak için iniyor.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Bana her zaman ne yaptığın hakkında?"

"Hayır..."

"Dur sana anlatayım." Bileğinin küçük bir hareketiyle uzanıp göğüslerimin arasındaki havluyu çözerken bakışlarımı kırmıyor. Havlu yere düşüyor ve serin hava göğüs uçlarıma çarptığında çakıl taşları gibi titriyor.

"Benimkine böyle odaklandığında gözlerinde beliren o bakış bile sana korkunç şeyler yapmak istememe neden oluyor." Parmak eklemi göğüs ucuma değiyor ve ürperiyorum. "Her seferinde."

"Peki bu ne bakışı?" Rowan'ın elleri belime doğru kayıyor ve onu kavıyor. Sıcak, kabarık sikinin bana doğru bastırıldığını hissediyorum.

"Beni istediğini ve aramızdaki bu şeyin nasıl yandığını benden daha iyi anlamadığını söyleyen bakış."

"Bu doğru mu?" Elimden geldiğince kendimden emin görünmeye çalışıyorum ama göğüs ucumu yumuşak bir şekilde sıkması beni ellerinin altında bir macun haline getirmekte hızlı davrandığı için dağılıyorum.

"Bu doğru," diyor eğilip dudaklarımı hafifçe öperken. "Peki ya *bu* bakış? Beni *istediğini* söyleyen bakış? Sana dokunduğumda yanaklarının kızarması?" Parmakları aşağıya, karnımın üzerine, sonra kalçalarımın arasından zaten damlayan yarığıma doğru kayarken bir öpücük daha geliyor. "Bu bakış sana *sahip çıkmam* için bana yalvarıyor."

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve dudaklarım . "Rowan..." Fısıldıyorum.

"Peki ya *bu*? Beni istediğinde adımı söyleme şeklin?" Parmakları içime giriyor ve alt dudağımı dişlerimin arasına alarak bir iniltiyi bastırıyorum. "Bunun için on yıl bekledim. Bu benim kendi kriptonit markam gibi Vi, bunun için her şeyi yaparım."

Sert, çıplak vücudu benimkine bastırıyor ve elimi aşağı kaydırarak sikini avuçluyorum. Rowan elim birleştiği anda inliyor ve ben onu okşamaya devam beni derinden öpüyor. Kendimi hiç hissetmediğim kadar spontane ve özgür hissederek, o zamandan beri istediğim bir şeyi yapıyorum... sanırım her zaman.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakarak sikini kavriyorum.

"Peki ya şimdi? Sana böyle baktığımda ne olacak?"

Rowan elini nemli saçlarıma daldırıp bir avuç tutuyor, sıkıca çekiştirmeden önce bir nefes çekiyorum.

"Bu manzara beni çözmeye yetiyor, Vi," diyor şaftının alt tarafını yavaşça yalarken. O kadar kalın ve sert ki, sadece içimi dolduruşunun anısı bile bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmek için kalçalarımı sıkıkmama neden oluyor.

"*Tanrım,*" diye mırıldanıyor nefesleri arasında. Dişleri alt dudağına gömülürken göğsünün inip kalkışını izliyorum.

"Bu *benim* adım değil Rowan," diye fısıldıyorum, saçımı sıkıca kavradığında, "Ben de paylaşmayı sevmiyorum," diyorum. Çıkardığı ses neredeyse vahşi ama dudaklarında beliren sırıtmayı kaçırmıyorum. Ona meydan okumam *hoşuna* gidiyor.

Bilmediği şey, bana böyle baktığında? Kontrolden çıkmış ve bana ihtiyacı olan? O *benim* de kriptonitim ve tek yapmak istediğim

onu memnun et.

Rowan'ın başparmağı çenemi okşuyor ve alt dudağımı sıyırıp aşağı çekiyor, sonra tekrar yerine oturmasına izin veriyor. İnliyor.

"Beni güçsüz hissettiriyorsun Violette, başka hiç kimseye karşı hissetmediğim şekilde."

Beni herkesten daha çok istediği düşüncesiyle içimde karanlık ve lezzetli bir şey kıvrılmaya başlıyor.

"Hepsini bana ver o zaman Rowan," diye meydan okuyorum, sert, damarlı sikinin başındaki pre-cum'u silip süpürdükten sonra dilimi ona doğru döndürerek ilk birkaç santimi içine alıyorum. Keskin bir nefes alıyor ve bu hisle başı hafifçe geriye düşüyor. "Asla kendini tutma," diyorum ona.

Sikinin nabızı elimde atıyor.

"Pekala o zaman, pis kız. *Tükür.*"

Bekle, ne?

"Ben...ne?" diye sordum.

"Sikime tükür." Saçımı çekiştirerek hoyratça emretti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Troy beş yıl boyunca yatak odasında sessiz kaldı; aslında Rowan'dan beri kimse benimle böyle konuşmadı. Ama vücudum buna bayılıyor. Kalçalarımın arasındaki ağrı şiddetleniyor, bu kelimelerin bana çarpma şekline hazırlıksızdım. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve sürtünmeyi dileyerek yer değiştiriyorum.

"*Şimdi*, aşkım." Sesi derin ve emredici ve her hareketimi körüklüyor.

Bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum, sikine tükürüyorum ve elimi kullanarak onu yavaşça okşuyorum. Rowan onaylayarak inliyor, saçımı tutuşu sıkılaşıyor ve onu ağzıma alabilmem için başımı eğdiğinde inliyorum.

"Beni memnun etme fikri hoşuna gidiyor mu? Sikimi istediğim şekilde emme fikri?"

Tanrım, evet. Hayatımda dizlerimin üzerindeyken hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Dilimin tacına dokunmasına izin verdim.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum.

Uzanıp meme ucumu çimdikliyor ve ben de bükülüyorum. "Evet..." Çaresizce ağzımı ona açarken inliyorum.

"İyi kız, o zaman ben boğazını sikerken gözlerini buraya dik." Kaya gibi sert aletini dilimin üzerine bırakıp ağzımın içine yavaşça girerken ve o sırada gözlerimi tutarken sesi çakıl gibi.

Amım zonklarken onu karşılıyorum, onu derinden almak için elimden geleni yapıyorum, ama çok büyük ve boğazımın arkasına çarptığı anda öğürüyorum. Bu onu durdurmuyor, sadece saçlarımı daha sıkı kavırıyor ve kendini bir süre orada tutuyor. Boğazından çıkan inilti içimi ürpertiyor, içim dokunulmak için can atıyor. Kendi kafamdan çıkıyorum ve kendimi bırakıyorum, onunla birlikte *bu* kadın olmak istiyorum - vahşi, kirli, özgür. Bunu erotik ve özel hissettiriyor.

Rowan sikini ucuna kadar çıkarıyor ve tekrar ağzıma sokuyor. Ona bakıyorum ve gördüğüm görüntü uğruna ruhumu satabileceğim bir şey. Çenesi titriyor ve bana odaklanırken kaşlarının arasındaki düğüm yoğunlaşıyor.

Her hareketimde gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Çok karanlık ve şehvet dolular. Onu daha derine çekmek için çenemi gevşetmeye çalışıyorum.

" bu, benim için aç. İçeri girmeme izin ver."

Sikine karşı iniliyorum ve bu onun içinde titreşiyor. Rowan saçlarımı kavrarken hırıltısı vahşi bir sese dönüşüyor ve ben kalçalarımı ayarlıyorum. Kendime dokunmak için çaresizim, onun için çaresizim, hiç olmadığım kadar çaresizim.

Kıpırdanıyorum, bir elimi kucağıma bırakıyorum ve o hemen fark ediyor. İşte bu noktada yaptığım her şeyi izlediğini fark ediyorum.

"Kendine dokun, sikimi emmenin o küçük dar amcığı ne kadar ıslattığını göster bana."

Elimi kalçalarımın arasına kaydırıyorum ve parmağım ağrıyan klitorisimle buluştuğu anda küçük bir inilti çıkarıyorum.

Rowan kendini bir ritme kaptırıyor, boğazımın arkasına defalarca vururken kendi zevki beni ele geçiriyor ve ben buna bayılıyorum. Ayak uydurmaya çalışırken ön sperm ve salya çenemden aşağı damlıyor.

"Tanrım, keşke şu anda gördüklerimi sen de görebilseydin," diye homurdanıyor ağzımın içinde acımasızca sismeye devam ederken. Onu yutarken ağzımla kapatamadığım yerleri elimle okşuyorum. Boğazımın arkasına her vuruşunda öğürüyorum ama karşılığında bana attığı bakış bunu tekrar tekrar yapmak istememe neden oluyor.

"Benim istediğim kadar sen de sikimde boğulmak *istiyorsun*, o yüzden benim iyi küçük sürtüğüm ol ve yap, Violette. Hepsini al."

Lanet olsun, bu aşağılayıcı kelimeler neden bu kadar ateşli?

Onu daha derine götürüyorum. Öğürmem ve kekelemem onu daha da sertleştiriyor, iniltilerini daha da sıklaştırıyor.

"Mmm... Bu dudakların benim için yaratıldığını biliyordum." Tekrar içeri itiyor ve daha da sertleştiğini hissediyorum. "Yutmak üzere olduğum her şeyi yutmanı istiyorum"

anladın mı?"

Ona bakıyorum ve siki ağzımdayken başımı sallıyorum ve kontrolünü tamamen kaybediyor, sıcaklık boğazımı doldururken adımı inliyor. Elimde siki sarsılırken dölleri yutuyorum. Kendini ağzımdan çekiyor ve sıcak döl ipleri dudaklarıma ve boynuma fişkırıyor.

Başparmağıyla dölleri ağzıma geri kaydırırken dudaklarımı yalıyorum. Görevimi yerine getirerek emiyorum, emerken dişlerimle onu sıyırıyorum.

Rowan bana bakıyor, beş saniye kadar nefesini tuttuktan sonra beni dirseklerimden tutup yukarı çekiyor ve derinden öpüyor. Kendini bana bastırırken hâlâ sert ve hazır hissediyor. Onun için tamamen yanıyorum.

Beni bırakıp yatağıma geçerek beni şok ediyor. Yastıklarına yaslanıp kaslı bir kolunu başının arkasına uzattı.

Önünde çıplak ve çaresiz bir şekilde dururken bakışları üzerimde geziniyor. Ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok ama Tanrım, yatağımın ortasında çok iyi görünüyor. Rowan bana sırtıyor, dünyadaki tüm zamana sahip bir adamın rahat sırtışı. Dudaklarına iki kez vuruyor.

"Acıktım."

Yüce İsa.

Ona doğru yaklaşıyorum. "Eğer mecbur kalırsam," diyorum küçük bir gülümsemeyle, bu da yatağımda ona doğru sürünürken kıkırdamasına neden oluyor. Beni yukarı çekmeye yardım ediyor, böylece dili klitorisimin üzerinde hafif bir fiske ile damlayan anımla buluşabiliyor.

"Başlığı sıkıca tut. Ve Violette, *otur*. Geçen sefer araya girdim ve bu amcığın içinde boğulmaya hazırım."

CHAPTER 38

ROWAN

Violette Taylor'ın her bir parçası mükemmel. Tıpkı her zaman olacağını bildiğim gibi. Ellerimin altındaki teni, dolgun göğüsleri küçük pantolonlarla nefes alıp verirken yükselip alçalmadan önce belindeki en yumuşak eğim. Çakıllı pembe meme uçları sergileniyor ve ağzım için yalvarıyor. Aynı anda yeterince yerine dokunamıyorum. Dilime karşı tatlı, sırılsıklam amcıyla üzerimde gezinmesi muhteşem.

Onu kalçalarından kabaca aşağı çekerken çığlık atıyor. Oturmakta tereddüt ediyormuş gibi gerildiğini hissedebiliyorum ama ben daha güçlüyüm.

"Hayır, sen otur, sonuna kadar," diyorum ona, dilim yarığına doğru sert bir iz bırakmadan önce. Anında rahatlıyor ve söyleneni yapıyor, onu yüzüme doğru çekmeme izin veriyor. Onu içime çekerken inliyorum, bu sefer vazgeçmeyeceğim.

"Mmm, lanet olsun, sen bitkin düşüp durmam için yalvarana kadar bu güzel amcığ ya yiyeceğim ya da sikeceğim." Sözlerim, yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce ona verdiğim tek uyarı.

Kalçalarını sıkarken "Siktir!" diye haykırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun tadında yaşıyorum, klitorisini ağzıma alıyorum. Bacakları için amını dilimle sikkem sadece bir dakika sürdü.

şiddetle sallamak için. Çıkardığı sesler beni yeniden kaya gibi sertleştirdi ve sikişmeye hazır hale getirdi.

"İyi kız, Vi, beni pislet," diye emrediyorum, tam dağılırken.

Violette haykırıyor ve yatak başlığını kavırıyor, kalçalarını döndürüyor, titriyor. Şu anda beni boğabilir ve ben de yüzüm onun bacaklarının arasında olabildiğince derine gömülmüş halde ölmeye razı olurdum.

"Çok tatlı amına koyayım," diye inliyorum yüzümü ıslatırken. Her damlasını kucaklıyorum, doyamıyorum. Sadece bir vuruştan sonra onun amına bağımlıyım.

"Bu... dini bir deneyim gibiydi," diye mırıldanıyor, aşağı inerken.

"Sana kurtuluş teklif eden ben olduğum sürece, için sorun yok."

Onu üzerimden kaldırıyorum ve kolayca yatağa çeviriyorum, böylece üzerinde duruyorum. İşimizin bitmiş olabileceğini düşünmüş gibi bana bakıyor. Kıkırdıyorum, sonra dudaklarını nazikçe öpüyorum, üzerimde kendi tadını almasına yetecek kadar uzun süre orada kalıyorum.

"Bir sonraki için hazır mısın?" Huysuzca sordum.

O da beni öpüyor, bacaklarını belime doluyor, şimdiden daha fazlasını istiyor.

Sanırım bu evet demek.

"Aferin kızıma." Kalçasını kavırıyorum ve kendimi onun sıırsıklam amcığına bırakıyorum, sözümü yerine getiriyorum, güneş doğmaya başlayana kadar her parçasına tapıyorum.

CHAPTER 39

ROWAN

Birinin kamyonetinin çalışma sesi beni uyandırıyor ve daha saate bakmadan sabahın geç olduğunu anlıyorum. Öyle bir geç ki, perdelerdeki aralıktan sızan güneş şimdiden sıcak ve onunla birlikte gelen esinti de öyle. Dün gece sızdığımı bile hatırlamıyorum. Saatin beşi geçtiğine eminim ama gerçekten uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu.

Violette'in küçük odası konforla dolup taşıyor. Yatak başlığı bile doldurulmuş büyük bir yastık gibi. Buradaki duvar kâğıdı büyükannemin sahip olabileceği bir şeye benziyor. Üzerinde minik çiçekler olan lacivert bir duvar kağıdı ama bir şekilde tüm yastıklar ve antika mobilyalar işe yarıyor. Yumuşak, sıcak ve huzurlu hissettiriyor. Bu Violette, bir boşlukta. Yatak odasının dışında küçük bir veranda kapısı var ve bu kapı, kare ama özel bahçesine bakan eski, üstü kapalı bir güverteye açılıyor. Etrafı ağaçlarla çevrili ve küçük bir salıncak seti var.

Yanımda uyurken onu izlemek için yan dönüyorum, ikimiz de hâlâ çıplagız ve keşke hiç giyinmek zorunda kalmasaydık diyorum.

Violette'in teni sabah ışığında altın rengine bürünüyor ve görme ayrıcalığına sahip olacağımı hiç düşünmediğim en küçük ayrıntılara bakıyorum.

Mesela Violette saçlarını kurumaya bıraktığında çok kıvrıcık oluyor ve bana gençliğimizi hatırlatıyor. Yastığın her tarafına yayılıyor ve

ön kolum, çok yumuşak. Yüzü yukarı dönük ve sessiz, eşit bir tempoda nefes alıyor. Kirpikleri bir rüyada çırpınıyor, kalın ve koyu renk, makyajı çoktan silinmiş olmasına rağmen ve burnunun üstündeki çiller küçük bir takımyıldızı gibi.

Birçok kadınla birlikte oldum ama Violette her zaman aklımın bir köşesindeydi. Her bir kadını utanmadan onunla kıyasladım ve her biri yetersiz kaldı.

Saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. Saat 10:30 ve ekibimle yaptığım grup sohbetinde bir düzine mesaj var, çoğunlukla memler ve videolar, Opp bana gülerek eve sağ salım varıp varmadığımı soruyor - Violette'i bekleyeceğimi biliyordu. Geri kalanları tarıyorum ve sup'ımdan gelen ciddi bir mesaj buluyorum; birlikte çalıştığımız Montana çekim ekibinden bir ekip üyesi dün gece Kaliforniya'daki bir yangından sonra üçüncü derece yanıklarla hastaneye gitti. Amirim ekibi düşüncelerimizde tutmamızı istiyor.

Bunu görmekten nefret ediyorum. Biz olmasak bile, ne zaman biri yaralansa hepimiz bunu hissediyoruz.

Violette'i uyandırmadan yataktan kalkıp boxerımı giyiyorum ve koridora çıkıyorum, onunla bir dakika daha yatarsam parmaklarımı yine o mükemmel amcığa sokacağım ve dün gece çok acı çektiğini biliyorum. Ona karşı pek de yumuşak davranmadım.

Kahve ve yiyecek aramaya başladığımda güneş parlak mutfağındaki her şeyi kaplıyor. Dün geceki pizzayı hiç yiyemedik ve ben açlıktan ölüyorum. Kahveyi kolayca buluyorum ve bizim için bir demlik hazırlamaya başlıyorum, sonra dolabından çırpılmış yumurta ve krep malzemelerini çıkarıyorum ve kahvaltı yapmaya karar veriyorum. Ya bunun tatlı olduğunu düşünecek ya da mutfağını karıştırdığım için bana kızacak ama kreplerimin *tadına* baktığında beni affedecek. En iyi aşçı olmayabilirim ama çok güzel krep yaparım, babamın tarifini kullanırım ve asla başarısız olmam.

Telefonumda Colter Wall çalışıyor ve ben şarkı söylüyorum, yemek pişirirken ikinci fincan kahvemi yarılıdım. Tam ilk üç krebimi ızgaradan alıyordum ki, Violette üzerinde benim tişörtümden başka bir şey olmadan mutfığa giriyor. Üst baldırının kıvrımına kadar düşüyor, kışını zar zor örtüyor. Beni çıldırtmak için mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş. Saçları gevşek ve bukleler halinde omuzlarına dökülüyor ve etrafına bakıp mutfağında yaptığım işi incelerken esniyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bana gülümsüyor, gülümsemesi yavaşça yüzüne yayılıyor ve nefesimi kesiyor.

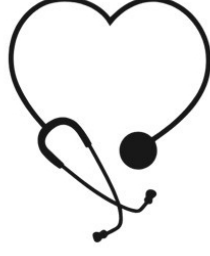
"Bana kahvaltı hazırlasan *iyi olur* Kingsley, sakin kocaman ve sanırım dün gece bin kalori yaktık," diyor ve çalıştığım yere gelip ağzına bir çilek atıyor.

Ona sıcak krep tabağını uzatırken kıkırdıyorum. "Sana da günaydın," diyorum ve onu dudaklarından öpüyorum.

Saçlarını başının üstünde dağınık bir şekilde topuz yaparken mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Kendine bir fincan kahve alıyor ve akçaağaç şurubunu tezgahın ortasına koyuyor. Violette'i ne zaman en güzel haliyle gördüğümü düşünsem yanıldığımı kanıtlıyor.

Bana şimdi sorsanız, sabah ilk iş olarak rastgele küfürler savuran ve yeni becerilmiş bu versiyonun favorim olduğunu söylerim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 40

Violette

Mutfağınızda üstsüz muhteşem bir itfaiyeciden daha ateşli ne olabilir? Sana kahvaltı hazırlayan muhteşem bir üstsüz itfaiyeci.

Dünyanın en kabarık tarçınlı kreplerinden son lokmayı ağzıma atıyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. Rowan'ın kapüşonlu tişörtü mutfak sandalyemin arkasına asılı olduğu için ben yemek yerken üzerine sinen kolonyasının kokusunu hâlâ alabiliyorum.

"Peki, şu randevu hakkında..." Rowan kendi krep tabağıyla sol tarafıma otururken şöyle diyor

"Dün gece bir randevuydu." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ayaklarımı karşımdakinin üzerine koyuyorum.

"Sik gibi," diyor bir ısırık alırken.

"Hollie Çarşamba günü Troy'la birlikte *SuperPets*'e gidecek," diye öneriyorum.

Rowan başını sallarken yukarı bakmıyor. "Alacağım ama çok uzakta."

Bana bakıyor. "Sen ve Hollie bu akşam yemekte ne yapıyorsunuz?" Hem benimle hem de Hollie ile vakit geçirmek isteyeceği fikri karşısında ağzım açık kalıyor ve göğsüm ısınıyor. Ben de tabii ki yapacağımı yaptım.

En iyisi.

Panikledim.

"Um...Emin değilim." Ayağa kalkıp tabağımı lavaboya götürüyorum, yerine koyuyorum ve mutfak penceresinden dışarı bakıyorum.

Rowan ayağa kalkıp kendi tabağını lavaboya götürüyor ve beni döndürerek ona bakmamı sağlıyor.

"Evet, bu benim için işe yaramayacak."

"Ne?"

"Korkup kabuğuna saklanan küçük bir kaplumbağa gibi saklandığın şu şey. Seni ve Hollie'yi görmek istiyorum. Seninle vakit geçirebilmek için çok uzun süre bekledim. Hollie senin bir parçan ve o benim küçük dostum. Ben varım, Vi." Dudaklarımı pyor. "Kaplumbağa olmak yok."

Kendime rağmen gülüyorum, sonra kollarımı boynuna doluyorum ve hissettiklerimi başka bir güne erteliyorum.

"Beni tanıdığını falan mı sanıyorsun Kingsley?"

Eğildi ve dudaklarımı nazikçe öptü. "Yeterince iyi değil, aşkım."

n kapının açılma sesi ikimizi de birbirimizden uzaklaştırdı. Dün gece kilitlememiş miydim? Saate baktım. Saat daha on bir, annemle babamın Hollie'yi almasına daha en az iki saat var.

"Merhaba..." Teddy salona girerken bağırıyor. "İçeri daldığım için özür dilerim ama tren beklerken sıkıştım ve işimi yapmakzereyim-" Koridora doğru koşuyorum ama yeterince hızlı değilim. Köşeyi döner dönmez Bea bebek giyen Teddy ile yüz yüze geliyorum.

Daha dik duruyorum, biraz nefessizim ve Rowan'ın tişörtünü sanki bir şekilde tam bir kıyafete, tercihen bana ait bir kıyafete dnştrebilecekmiş gibi kalalarımдан aşağı çekiyorum.

"şey..." Teddy kızarak aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Sanırım burada olduğu gibi söylemek zorundayım... um..." Teddy benden yarı ıplak Rowan'a bakarak şöyle diyor. "Bu çok garip."

Rowan kıkırdıyor ve tezgâha yaslanıp sırtıyor. "Günaydın Teddy. Kahve ister misin?"

Gözlerim onunkilere kayıyor, nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

Bea'yı göstererek, "Hayır, yapamam, ben besin kaynağıyım, ama teşekkür ederim," diyor. "Varsa biraz meyve suyu alacağım." Teddy yüzünde şaşkın ve rahatsız bir ifadeyle bebek bezi çantasını yakındaki bir sandalyeye bırakıyor.

"Neden sen-" Ben başlıyorum. "Biliyor musun, bu düşünceni kendine sakla, ben giyineceğim."

"Şimdi giyinik değil misin? Fark etmemiştim." Teddy bana göz kırpmıyor ve kıkırdıyor, normalde bu kadar açık sözlü değildir ama sanki kendini tutamıyor ve soruma evet, bu durum daha da aşağılayıcı olabilir diye cevap veriyor.

"İşemen gerektiğini sanıyordum?" Seslendim.

Rowan güler ve ağzına bir çilek atar.

Beş dakika sonra mutfığa döndüğümde Rowan'ı kapüşonunu giymiş, kucağında Bea bebekle buluyorum. Onu kucaklayan güçlü kollarının görüntüsünün beni etkilemesini beklemiyorum ama Tanrım, böyle inanılmaz görünüyor, dilimlenmiş ekmekten sonraki en harika şeymiş gibi ona gülümsüyor. Bea kolunun kıvrımına tam oturuyor ve boştaki elinin bir parmağıyla başının üstünü okşuyor. Onları izlerken öldüm mükemmel baba malzemesi cennetine gittim.

Tezgâha yaslanmış, Teddy ile Xander'ın Bea'nın teslimatına yardım etmesi hakkında konuşuyor, sanki geceyi birlikte geçirdikten sonra bizi yakalamamış gibi. Tamamen rahat, sanki buraya aitmiş gibi, sanki Bea'nın kollarına aitmiş gibi.

Boğazımı temizliyorum ve ikisi de bana bakıyor. Endişeyle lavaboya doğru ilerledim ve bulaşık bezini alarak mutfak tezgahını silmeye başladım.

"Yani, bunu açıklamak için..." Ben de diyorum ki.

Bea kıvranmaya başlayınca Teddy ellerini kaldırır. Rowan'a doğru ilerler ve Bea'yı ona kolay bir zarafetle teslim eder.

"Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Bildiğim kadarıyla Rowan'ın canı sana kahvaltı hazırlamak istedi, buraya gelirken çok sıcaktı, o yüzden... gömleğini çıkarmak zorunda mı kaldı?" Omuz silkiyor.

Rowan kıkırdar, kahve fincanını alır ve bulaşık makinesine yerleştirmeden önce son yudumu yutar.

"Vi, küçük yürüyüşümüze çıkacağımızı unuttun mu? Bea'nın bebek arabasıyla ilk gezintisi mi? Çanlar çalıyor mu? Bu küçük fıstığın tekrar yemek yemesi için sadece bir saatim var," diyor Teddy gülümseyerek.

Göz kırpmıyorum.

"Hayır." *Evet.*

Rowan bunu işaret olarak alır.

Odama gitmeden önce eğilip beni yanağımdan öpüyor.

Teddy onu duymazdan gelir gelmez kulaklarına varıyor.

"Bu ne zaman oldu?" Bana doğru yaklaşıyor. Annesine sokulmuş tatlı küçük Bea'ya bir göz atma fırsatını değerlendiriyorum.

"Teddy."

"Aman Tanrım, Vi, 'üzerinde çalışıyorum'dan 'burası benim yatağım efendim, sizi tanıştırayım'a geçtiğini bilmiyordum." Kıkırdıyor ve ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Kamyoneti garaj yolunda değil; bana söylemeliydin. Madem yürüyüşe çıkacağımızı unutmadın."

Yan evin önündeki yola park ettiğini hatırladığımda ona yan gözle bakıyorum ve o da kıs kıs gülüyor.

"Bakın, hiçbir şey bilmeme gerek yok, ama ikiniz birbirinize uyuyor gibisiniz, alabiliyorken alın - mutluluğu kastediyorum."

Ona bakıp gülümsüyorum, kendimi daha rahat hissediyorum ve sadece arkadaşşıma ihtiyaç duyuyorum.

"Hayatımda yapabiliyorken yapabileceğim bir yerde değilim. Evliydim, Hollie'ye sahibim."

Teddy yüzünü bana çeviriyor ve tezgahın üzerindeki kaseden bir çilek alıyor.

"Ve bu işe yaramadı, hayat uyum sağlamakla ilgilidir. Güven bana. Troy ve Rowan birbirlerine hiç benzemiyorlar. Dürüstçe fikrimi almak ister misin?" Bea'nın küçük bonesini düzeltirken usulca sorar.

Tezgâhımın ne kadar temiz olduğu umurumdaymış gibi davranmayı bitiriyorum, bulaşık bezini çıkarıp lavabonun kenarına koyduktan sonra tekrar ona dönüyorum.

"Bilmiyorum, ama sanırım yine de bana vereceksin."

"Troy en güvenli seçenektir ve tanıdığın tüm erkeklerden en uzak olanıydı. Endişe hakkında bir iki şey bilirim Violette. Ama güvenli olmak her zaman daha iyi olmak anlamına gelmez, sadece *güvenli* olmak anlamına gelir," diyor ve bana hem kendi tarafında hem de benim tarafımda bildiğine dair gerçek bir bakış atıyor. Söylenmemiş milyonlarca şey daha var, yani bu kasabadan ve bu iş için hayatlarını tehlikeye atan sevdiğim insanlardan kaçtım ve bunu bir daha yapmamaya çalışıyorum.

"Bu sadece bir geceydi, şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, kendini bu kadar kaptırma," diye karşılık veriyorum ona, bir geceden fazla olduğunu *bildiğim* şeyi küçümseyerek.

O daha fazla bir şey söyleyemeden Rowan koridordan geri geliyor, dün geceden kalma kıyafetleriyle, ama her nasılsa hala yıkıcı ve kapüşonunu benim için bırakmış. Bir saniye bile tereddüt etmeden bana yaklaşıp bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra beni kasıtlı olarak dudaklarımdan iki kez öpüyor ve gözlerimin içine bakarak yavaşça geri .

Teddy boğazını temizliyor ve Rowan sırtıyor.

"Eğlenceliydi hanımlar. Ekibimle buluşup spor salonuna gideceğim." Dönüyor ve ön kapıya doğru ilerlemeye başlıyor, sadece mutfağındaki adadan anahtarlarını ve cüzdanını almak için duruyor. Teddy'nin omzunu dostça sıktı.

"Seni gördüğüme sevindim Teddy, Bea çok sevimli. Hey, eğer benim sup'umu benden önce görürsen selam söyle," diyor.

"Beni bir süreliğine yeterince gördüğüne eminim," diyor Teddy çok hızlı bir şekilde ve sonra gözlerini onunkilerden kaçırıyor. "Ama seni görmek de güzel King," diye karşılık veriyor Bea'ya.

Rowan ayakkabılarını giyiyor ve geri dönmeden önce ön kapıyı kırıyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Bu gece görüşürüz Vi," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum, çünkü kimi kandırıyorum ki? Geri gelmesini istiyorum; hatta muhtemelen gelene kadar dakikaları sayıyor olacağım.

Kapı kapandığı anda Teddy iki büklüm oluyor, sözleri homurtular arasında geliyor.

"Bir gece, *kıçımın kenarı!*"

OceanofPDF.com

CHAPTER 41

ROWAN

"Yani zavallı kıza seninle çıkması için zorbalık mı yapıyorsun?" Cal birkaç patates kızartmasını ketçaba batırıp ağzına atmadan önce soruyor. Shifty's'deki öğle yemeği kalabalığı gürültülü, bu yüzden çevremizdeki kimsenin bu ikisinin son on beş dakikadır taşaklarını patlattığını duyma korkusu yok.

"Hadi ama, bu hiç adil değil, dostum," diyor Sup, bir tavuk kanadı daha alarak. "Ona zorbalık etmek zorunda değil - bu yarayı sonuna kadar kullanıyor. Onun için *üzülüyor*."

Başımı sallıyorum ve hamburgerimden bir ısırık alıyorum. "İkiniz de siktirin gidin" diye mırıldanıyorum.

Masanın ortasında telefonum çalıyor, ellerimi peçeteye siliyorum ve arayanın sevgilim olduğunu görünce sırtıyorum.

VI

Teddy'ye bu sabah iyi bir gösteri yaptı.

Bence bunu sen planladın. Bana hava atmaya çalışıyorsun.

Ben bir insanım Vi, sadece bir et parçası değil.

VI

Geldiğini unutmuşum, bu hiç olmaz.

Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

VI

Ukala.

Kesinlikle.

"Tek bir şey söyleyeceğim, eğer yüzünde o lanet olası aptal sırtışıla ona bakıyorsan, o kız kıçına yasaklama emri çıkarttıracak." Sup birasından bir yudum alır ve kendi şakasına güler.

Sırtışına karşılık veriyorum, sandalyemde arkama yaslanıp başımı sallıyorum. "Bu sabah Teddy'yi gördüm, selam söylememi istedi."

Şaka olsun diye söyledim ama Sup'in suratı bir saniyede kıpkırmızı oldu.

"O iyi mi?" Gözlerimi kaçırıyor, kanatlarına iyice konsantre oluyor.

"Öyle görünüyor, ilk gerçek gezintisine çıkacaktı. Violette ile bir yürüyüş."

Cal sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bu da başka bir şey," diyor. "Violette söz konusu olduğunda bunun sadece onu etkilemediğini unutma," diye uyarıyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hollie'nin zaten ortalıkta görünmeyen bir babası var. İnanın bana, Vi'nin başka bir küçük insanla gelmesi gerçeği aklımın en ön sıralarında. Bunu ciddiye alıyorum ve ayrıca Hollie harika biri," diyorum onlara.

"Sadece söylüyorum, Teddy'de bunu görüyorum. Onun önceliği çocukları, birisi onunla çıkmaya çalışsa ne kadar temkinli olacağını hayal bile edemiyorum," diye ekliyor Cal.

Yanında, Xander birasını yudumlarken boğuluyor. "Yanlış tüp," diyor boğazını temizleyerek.

Cal'a dönüp bakıyorum. "Buraya gelmem on yılımı aldı, korktuğu için beni itmesine izin vermeyeceğim."

"Endişelendiğim o değil, bir tür fuckboyluk yaparsan olacaklar."

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum onlara, ikisinin de ciddi olduğuma inanmamasına sinirlenerek. "Uzun zamandır, sizin , fuckboy olmadım."

İkisinin Wyoming'de birlikte çalıştıkları Kaliforniya ekibi ve yarın birkaç günlüğüne geri dönecekleri yer hakkında konuşmalarını dinleyerek hamburgerimi bitiriyorum.

Cal, "Lanet herifler buldukları her fırsatta, özellikle de şapkalarıyla, sadece tekne gezintisi yaparak haydutluk yapıyorlar," diyor. "Bu çok tehlikeli."

Sup, kendi liderlerinden bahsederek, "Bu sezon onlarla tekrar çalışırsak Jackson'la konuşacağım," diyor.

Violette'in babası masamıza yaklaştığında son kızartmamı ağzıma atıyordum.

"Çocuklar," diye selamlıyor Cal'in omzunu sıvazlayarak. "Jack," hepimiz bir ağızdan söylüyoruz.

"Yemek iyi miydi?"

Jack bana döndüğünde hepimiz başımızı sallıyoruz. "İyi hissediyor musun, evlat? Oraya geri dönmeye hazır mısın?"

"Bir hafta önce hazırdı." Sırıtiyorum.

"Anlıyorum, 99'da üçüncü dereceden mezun oldum. Altı hafta ara vermiştim. Sonunda oraya geri dönmek çok zordu, ama dinlenmeye en çok ihtiyacın olduğu zaman bu. İyileştiğinde canavar orada olacak," diyor Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Cal, "Pekâlâ, yürüyüşümüz için Scottie'yle zamanında buluşmalıyım yoksa canıma okur," diyor.

Antrenman için hazırım, bu yüzden kıkırdıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Bir saniye. Senin haftan nasıl geçiyor, King?" Jack sordu. Emin değilim ama sanırım müdüründen fırça yiyen bir okul çocuğunun bakışı yüzümü kapladı.

"Uh...çok meşgul değilim, sizin için ne yapabilirim efendim?"

Başını sallıyor. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bir ara eve uğra, arayı kapatmak istiyorum."

Bize veda edip depoya dönmeden önce ona "Kulağa hoş geliyor," diyorum.

Sup ayağa kalkarken kıkırdamaya başlar, telefonunu arka cebine koyar ve sandalyesini iter. Cal da onu takip eder.

Cal masaya bir yirmilik atarken, "Senin peşinde, şimdi boka battın," diyor.

"Muhtemelen bir konuda yardımımı istiyordur," diye karşılık veriyorum. Jacob öldüğünden beri ev işlerinde ona yardım etmem alışılmadık bir şey değil.

"Bunu kendine söylemeye devam et dostum," diyor Sup kocaman bir sırıtışla omzuma vururken.

"Benim tahminim? 'Kızıma zarar verirsen kışını tekmelerim' konuşmasını yapmak üzeresin," diyor Sup.

Görünüşe göre oldukça komik olduklarını düşünüyorlar, biz Shifty'den ayrılırken gülüyorlardı. Yolun yarısına geldiğimizde Jack'in bu kasabada olup biten hemen her şeyi bildiğini fark ediyorum. Kızını şiddetle savunurdu ve Violette'e karşı iyi niyetli olsam da, önceki yıllarımdan kalma biraz itibarım var.

Evimin önüne geldiğimde muhtemelen haklı olduklarını fark ettim. Konuşmayı yapmak üzereyim.

Lanet olsun.

Opp ile spor salonunda buluştum ve yoğun bir antrenman yaptım. Muhtemelen sakatlığımdan bu yana yaptığım en zor antrenman ve ayrıldığımda bunu hissediyorum. Kaslarım gergin ve ağrıyor ama düşünebildiğim tek şey eve gitmek, duş almak ve Violette'e gitmek.

Tek sorun, öğle yemeğinden beri bana cevap vermedi ama Hollie ile meşgul olduğunu biliyorum.

Hızlıca duş alıyorum ve Violette'in duşta benimle birlikte ıslak, sıcak bedenini düşünürken kendimi tuğlalamamak için elimden geleni yapıyorum.

Saat 17:30'da kamyonetimi atıştırmalıklar, içecekler ve Hollie yattıktan sonrası için büyükbabamın özel Euchre setiyle doldurdum. Kamyonuma binerken, Violette'in bana hala cevap vermemesinin kaplumbağa gibi davranıp benden saklanması bir yolu olduğundan endişeleniyorum. Tek istediğim ona hayatına nasıl katkıda bulunabileceğimi, nasıl yardımcı olabileceğimi gösterme şansı, Hollie ile geçireceği zamandan çalmak değil. Arabayı sürerken bu gece ona söyleyeceğim her şeyi gözden geçiriyorum.

İstediğin kadar yavaş gidebiliriz.

Seninle ya da Hollie ile ilgili hiçbir şeyi aceleye getirmeyi düşünmem bile. Sen çok şey hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun.

Evinin önüne geldiğimde her şeyi çözmüştüm ama kapıyı açıp beni susturmak için parmağını dudaklarına götürdüğü anda bana neden mesaj atmadığını anladım. Berbat görünüyordu. Hâlâ güzel ama berbat.

"Siktir, aşkım..." Fısıldayarak onu kollarıma aldım ve bileğimi alına . Çok sıcak hissediyor.

"Sana mesaj atma fırsatım olmadı. Buraya kadar geldiğin için üzgünüm," diyor Violette tişörtünün içine bakarak. Üzerinde tayt ve bu sabah ona bıraktığım eski Sky Ridge hotshots kapüşonlu tişörtü var. Saçları gevşek ve dalgalı ama yanlış görünüyor. Solgun ve nemli.

"Hollie öğle yemeğinden sonra bir tür mide rahatsızlığı geçirmeye başladı, bütün öğleden sonra her yirmi dakikada bir hastalandı, ama sanırım en kötüsünü atlattı, şimdi uyuyor," diye fısıldıyor Violette biz ön kapıdan girerken. "Şu an hariç, sanırım ateşim var ve gerçekten midem bulanıyor."

Bir elini alnına götürüyor, sonra uzanıp elini ön kolumda gezdiriyor. "Kendini kurtar," diyor zayıf bir sırtışla. Bu kadın mide gribi olduğu halde nasıl bu kadar cazip görünebiliyor?

Bana mesaj atmış olsa bile buraya gelmemem için hiçbir neden olmadığını ona söylemiyorum. Getirdiğim kartları, içecekleri ve atıştırmalıkları fuayesine götürüyorum, onlara dokunmayacağımızı biliyorum. "Ciddiyim Rowan, seni hasta etmek istemiyorum."

"Benim için endişelenme Vi, ben hiç hastalanmam."

"Hemşire bağışıklığım var ama yine de hastayım," diye .

Ayakkabılarımı çıkarırken hafifçe kıkırdıyorum.

"Sana hastalanmayacağımı garanti edebilseydim, kalmamı *ister miydin*?" Oturma odasına girdiğimde küçük Hollie'nin kanepede kıvrılmış yattığını, yanaklarının normalden daha pembe olduğunu ve yerde yanında plastik bir Tupperware kasesi durduğunu görüyorum. Kalbim sıkışıyor ve Hollie'nin daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapma hissi beni neredeyse boğuyor.

"Bana hastalanmayacağını garanti edemezsin-" Cümlesinin ortasında durdu ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı, elini ağzına kapattı. Bir süre ikimiz de kıpırdamadık ve sonra gitti, koridordan banyoya doğru koşmaya başladı. Tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöküp, hastalanmadan önce saçlarını geride tutmak için tutmaya çalışırken onu takip ediyorum, ama ben daha hızlıyım, ellerime alıyorum ve banyo tezgahından bir toka kapıp saç tellerini geri sabitliyorum.

Evet, şu anda bu evden çıkmamın imkânı yok. "Bana ihtiyacın olursa hemen kapının önünde olacağım Vi," diyorum ona.

Başını sallıyor ve ben de dışarı çıkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve Hollie'nin hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etmek için koridorda ilerliyorum ve sonra meşgul olmaya devam ediyorum. Violette'in hastalandığını belli belirsiz duyabiliyorum ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Eğer masalar dağılırsa onu banyoda istememin imkânı yok.

döndü. Onun yanında ancak daha sonra bulunabiliyorum, bu yüzden onun yerine evini her seferinde bir oyuncak ve tabakla temizliyorum.

Bileğimi tekrar kullanarak Hollie'nin alnına tüy gibi hafifçe bastırıyorum, aynı annemin bana her zaman yaptığı gibi. Serin ama ter içinde, Vi'nin dediği gibi rahatça uyuyor, muhtemelen en kötüsünü atlatmış.

Toparlanmayı bitirdiğimde Violette'in koridordaki çamaşır dolabına gidip yeni bir bez alıyorum, sonra başımı banyo kapısına yaslıyorum.

"İstersen elektrolitlerim ve bir bezim var," diyorum ona. "Tamam..."

Violette uysalca söylüyor. Hala uyuyan Hollie'ye bir bakış atıyorum ve sonra içeri giriyorum.

"Hollie-"

"Uyuyor ve sakın," diyorum.

Violette'in kan çanağına dönmüş ela gözleri

bana dikildi. "Ateşini kontrol ettin mi?"

"Sadece bilek testiydi ama artık ateşi yok gibi görünüyor."

Violette başını küvete yaslıyor. Bezi sıcak suyun altına tutuyorum ve sonra çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim... ama Rowan, kalmak zorunda değilsin," diyor ona doğru ilerlerken ve bir saniyeliğine bezle alnını okşarken. Gözlerini kapatıyor.

"Bunu aradan çıkaralım. Ben kalıyorum," diyorum ona. Yorgun olmalı, çünkü sadece başını sallıyor.

"İyi hissediyor musun?"

"Mm-hmm," diyor. Gözlerini açıyor. "Kanepede uyuyacağım." "Hayır, sen yatakta uyu. Ben uyanık kalıp Hollie'ye göz kulak olurum. Yakalamam lazım

"Zaten spor özetlerimi takip ediyordum." diyorum ona.

"Eğer uyanırsa, gel beni al, buzdolabında yürümeye başlayan çocuk elektrolitleri var ve-"

"Sana söyledim, buradayım. Hallediyorum. Sadece dinlenmen gerekiyor; biz hemen yan odada olacağız."

Bezi katlayıp alnına koyduktan sonra karşısına oturuyorum. Onu.

"Ve sadece hatırlatmak için söylüyorum, ben eğitimli bir sağlıkçıyım. küçük bir mide rahatsızlığından daha kötü bir şey olamaz. Sesin çıksa bile

Sanki içinden bir çizme çıkmış gibi." Sırıtarak ona bir Gatorade uzatıyorum. Hemen aldı ve bir yudum içti.

"Kapa çeneni," diyor, gözlerini tekrar kapatarak. Beş dakika kadar bu şekilde oturduktan sonra yüzünde yine o ifade beliriyor ve bunun onu biraz yalnız bırakmam için bir işaret olduğunu anlıyorum.

Ellerimi yıkamak için biraz zaman ayırarak mutfığa geri dönerken banyo kapısını arkamdan kapattığımda bir nefes çekiyorum. *Aslında* süper insan değilim, hastalanabilirim.

Sonraki bir saatimi Hollie ile onun arasını kontrol ederek geçirdim. Violette tüm bu süre boyunca banyo zemininden kıpırdamadı. Sonunda hareket ettiğinde başı dönüyor, ben de onu kucağıma alıp odasına götürüyorum ve yatağına yatırıyorum. Battaniyeleri üzerine çekip sıcak alnından öpüyorum.

"Hols bende, sen biraz uyu," diyorum ona.

Başını sallıyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Teşekkür ederim, Rowan."

Göğsümde sıkı bir sancı oluşuyor. Violette'in Hollie konusunda bana güvendiği fikri beni beklediğimden biraz daha fazla etkiliyor. Banyoya doğru ilerliyorum ve hızlıca temizliyorum. Şimdiye kadar Violette uyuyordu ve ne yaptığımı fark etmedi bile.

İşimi bitirip Hollie'yi kontrol etmek için oturma odasına dönüyorum, ben burada olmasaydım Violette'in ne yapacağını merak ediyorum ama cevabı zaten biliyorum. Yoluna devam ederdi ve dinlenmesine izin vermezdi.

Lanet olsun, anne olmak zayıflara göre değil.

Tam koltuğa oturup nefes alıyordum ki, keçeleşmiş saçlı Hollie karşımdaki kanepeye oturdu ve avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturdu. Telefonumu kontrol ediyorum, saat 9:30.

Yanına gidip oturuyorum, nemli ama serin alnındaki bir tutam saç fırçalıyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Hols?"

"Annem nerede?" Hollie soruyor.

Violette'in yatak odasını gösteriyorum.

"Daha önce karnın nasıl ağrıyordu biliyor musun?"

Başını sallıyor, Power Piggy'ye sarılıyor ve sonra battaniyesine uzanıp ilk geldiğimde bana verdiği battaniyeyi çıkarıyor. Onu bana uzatıyor, ben de alıp dizimin üzerindeki yerine koyuyorum.

"Şimdi annem de öyle hissediyor, o yüzden biraz seninle otursam olur mu? İstedğin her şeyi izleyebiliriz."

"Tamam... Bütün iğrençliklerimi çıkardım," diyor Hollie bana kesin bir ifadeyle." Bla bla gittim," diyor.

Kıkırdıyorum. "Bu iyi işte."

"Acıktım," diyor esneyerek.

Başımı sallıyorum, çünkü bu harika bir işaret, özellikle de hastalandığından beri birkaç saat geçtiği için.

"Bak ne diyeceğim," diyorum ve mutfığa gidip buzdolabından biraz elektrolit alıyorum. Violette'in mutfığını , bu sabahki tabaklarının nerede olduğunu hatırlıyorum.

Şişenin kapağını açıp Hollie'nin damlatmaz bardağına biraz döküyorum ve sonra kapağını kapatıyorum.

"Bundan biraz iç ve *SuperPets*'in bir bölümünden sonra miden iyi hissediyorsa" -kileri karıştırıyorum ve aradığım şeyi buluyorum- "birkaç kraker alabilirsin, tamam mı?" Tuzlu tops kraker kutusunu yanımda getiriyorum.

Hollie tombul ellerini bana doğru uzatarak, "Tamam, ilk ben geliyorum," diyor. "Benimle oturabilir misin?" diye soruyor, annesininkiyle aynı renkteki iri ela gözleriyle bana bakarak. "Domuzunu da getir," diye ekliyor, kanepenin diğer tarafındaki domuzumu işaret ederek. "O benim domuzumla arkadaş."

"Domuzcuk, doğru," diyorum nefesimin altında, onu alıp yanına oturuyorum. Kumandayı elime alıp *SuperPets*'i açıyorum.

"Kendini hasta hissediyor musun?" Hollie domuzuna tiz bir sesle benim domuzuma sorduruyor.

"Hayır, biz Power Piggies'iz, hastalanmayız, değil mi?" En iyi domuz sesimle söylüyorum.

"Doğru," diyor zayıf bir gülümsemeyle.

"Tırmalanıyor musun?" diye soruyor.

"Bazen." Domuzuma onunkini söyletiyorum.

Hollie bana, "Ağzımı açtığımda tırmalanmıştım," diyor.

Ona bakıyorum ve domuzumun küçük elini kaldırıp domuzun başını okşuyorum. "Sorun değil, herkes korkar. Ama şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diyor.

Hollie domuzunu benimkinin yanına, dizimin üzerine koyuyor, sanırım sohbetlerinden memnun.

Dikkatimi tekrar televizyona verip bir bölüm seçiyorum.

İlk bölümün bir kısmında beklemediğim şey, Hollie'nin bana doğru koşması ve koluma sokulmasıydı.

bana gülümsüyordu.

İlk bölüm bittiğinde o şirin sırıtışıyla "Karnım daha iyi hissediyor," diyor. Ona bakıyorum ve şu anda onun tesellisinin *ben olduğumu* fark ediyorum. Violette'in bu küçük parçası. Küçük bir gülümseme ve ben de onun için tamamen gidiciyim.

"Bu harika, Hols. Kraker ister misin?" "Sen de biraz alır mısın?"

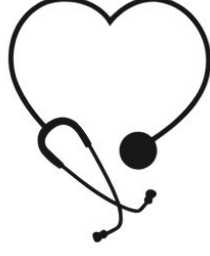
"Elbette," diyorum ona, akşam yemeği bile yemediğimi fark ederek.

Kutudan kendim için de biraz alıyorum ve Hollie krakerini kaldırıp "şeref" diyor. Ben de sırıtıyorum ve kendi krakerimi onunkiyle şeref yapıyorum. Sonraki kısa süreyi böyle geçiriyoruz, sohbet ediyoruz ve en sevdiği programı izliyoruz, ta ki Hollie saat on bir civarında tekrar uykuya dalmaya hazır olana kadar ve onu içeri taşıyorum, Violette'in yanına yerleştiriyorum ve ikisini de sıkıca yatırıyorum.

Violette'in ateşini kontrol ediyorum, kesinlikle öncekinden biraz daha soğuk. Birkaç dakika boyunca onlara bakıyorum, ikisi de yan yana huzur içinde uyuyor. Kaderi ya da hayatın sizi olmanız gereken yere götürmek için yaptığı dönemeçleri bilmem ama ineceğim yer burasıysa yolculuğumu dünyalara değişmem. Onların mışıl mışıl, güven içinde uyuduklarını görmek içimi daha önce hiç bilmediğim bir huzurla dolduruyor ve ikisine de şiddetle bakma ve koruma ihtiyacı duyuyorum.

Hollie Violette'e sokulup tombul küçük elini annesinin saçlarına doladığında, sadece Violette'e aşık olmadığımı anlıyorum.

İkisine de aşık oluyorum.

CHAPTER 42

Violette

Su

Su lazım.

Gözlerimi açtığımda yatağımın başucundaki muhteşem su ve Gatorade'i görüyorum ve Rowan'ın dün gece bana gerçekten yardım ettiğini göğsümün tam ortasından hissediyorum. Gidebilirdi ama gitmedi. Onun yerine benimle ve Hollie'yle ilgilendi ve oturma odamda uyumuş olmalı.

Yatağımın kenarında doğrulup yönümü bulmaya çalışıyorum. Hollie'nin kahkahaları *SuperPets*'in sesiyle birlikte koridorda yankılanıyor. Power Piggy'nin Dünya Doğa Günü'nü kutlamak için ekibi sahilde bir dans partisine götürdüğü bölüm.

Bardağı elime alıyorum ve suyum yudumluyorum. Midemden gelen hafif hırıltı bana artık hasta olmadığımı söylüyor ve Hollie'nin enerjik konuşmalarına bakılırsa o da öyle. Polar bornozumu alıp üzerime geçiriyorum ve ateşimin de düştüğünü fark ediyorum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalayarak kendimi yarı insan gibi hissetmeye çalışıyorum ve sonra mutfığa yaklaşıyorum.

"Öyle değil!" Hollie histerik bir şekilde kıkırdıyor ve ikisi de henüz burada olduğumu bilmediği için dinlemek için hızımı yavaşlatıyorum.

"Doğru yapmıyor muyum?" Rowan'ın sorduğunu duydum. Hollie'den daha fazla kıkırdama.

"Hayır, siz *'herkes ayağını yere vursun'* diyorsunuz, ben de *'hadi hayvan dostlar, kulaklarınız için zıplayın'* diyorum."

Köşeden bakıp Hollie'nin süper kahraman pelerini ve gözlükleriyle küçük hanım patron modunda olduğunu ve Rowan'ın Hollie'nin güneş gözlüklerinden bir çift taktığını ve benim battaniyelerimden birini kendi geçici pelerini gibi omuzlarına doladığını görünce kıkırdamamı bastırıyorum. Hollie'nin elinde oyuncak mikrofonu, Rowan'ın elinde ise bir tahta kaşık var.

Rowan programı birkaç dakika geri sarar ve ikisi yan yana durur. Rowan ona bakar. "Tamam, anladım, hazır mısınız?"

Hollie başını sallar. "Daha önce hazırdım."

Rowan kıkırdayıp oynat tuşuna bastığında kahkahamı geri alıyorum.

"Haydi millet, ellerinizi olabildiğince yüksek sesle çırpın!" Rowan şarkı söylüyor.

"Eweybody, do your part, find the love in your heart!" Hollie şarkı söylüyor.

İkisi de yana zıplıyor, tıpkı televizyondaki hayvanlar gibi bir kollarını uzatıyor ve birlikte şarkı söylüyorlar "Dünya için haykırın, şimdi SESİMİZİ YÜKSELTELİM!" diye sesleniyorlar, ikisi de zıplamaya başlamadan önce yumruklarını sıkıyorlar.

Hollie sedirin üzerine atlar. "Haydi, hayvan dostlar, kulak için zıplayın!"

"Herkes ayağını yere vursun!" Rowan şarkı söylüyor ve Rowan gerçekten çok berbat dans hareketleri doğaçlarken Hollie kahkaha krizleri içinde yere yığılana kadar ikisi de ayaklarını yere vurmaya devam ediyor.

Çok sevimli.

Yüzümde aşk dolu bir ifade olduğundan emin olduğum bir ifadeyle odaya girerken yavaşça alkışlamaya başlıyorum.

Rowan etrafında dönüyor; gülünç görünüyor ama bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey olabilir. Beni karşılayan bu sevimli manzara karşısında gülmeye başlıyorum, Rowan Hollie'ye şaşkın bir yüz ifadesi takınıyor.

"Annen uyandı!" diyor, kollarını uzatıyor, kız kollarına atlıyor ve benim yaptığım gibi onu bana doğru taşıyor, kalçasına yaslıyor.

"Tam bir düetsiniz," diyorum ona yavaş bir gülümsemeyle. Omuz silkiyor ve Hollie'ye bakıyor.

"Büyük gece için hazırlanıyorum," diyor.

Troy iki gün içinde Hollie'yi alıp *SuperPets* için Seattle'a gidecek. yüzden daha iyi hissettiği için rahatladım.

"Sana biraz meyve kestik ve Hollie sana fıstık ezme tost parmakları yapacağını söyledi." Bana doğru geliyor ve Hollie kollarını uzatıyor.

"Dün gece midesine iyi geldi," diyor. "Sadece on iki saatlik bir böcek ya da onun gibi bir şey," diye ekliyor. Onu elinden alırken duygularımı bastırıyorum ve bana sıkıca sarılıyor, Rowan önümde duruyor ve neon turuncu gözlüklerini çıkarıyor, sonra başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Daha iyi hissetmene sevindim, anneciğim." Sırıttırıyor ve başını sallayarak mutfağa doğru yürümeye başlıyor.

"Tost zamanı, Hols!" diyor.

Hollie kollarımdan kurtulmaya çalışıyor.

"Geliyorum!" diyor ve ben de mecburen onu yere bırakıyorum. Rowan'a doğru koşuyor ve birlikte mutfağa girerlerken onun elini tutuyor.

Masada oturup birlikte tost yapmalarını, Hollie'nin en sevdiği Disney prensesleri hakkında rahatça sohbet etmelerini izlerken, bu adamın ne kadar iyi, özünde iyi olduğunu fark ediyorum.

O ve Hollie kahvaltımı önüme koyarken, kendime yalan söylediğimi fark ediyorum. Kendime istediğimi söyleyebilirim ama aslında çok başarılı biriyle çıkıyorum ve bundan daha kötüsü ne? Kesinlikle ona aşık oluyorum.

CHAPTER 43

ROWAN

Violette ve Hollie'nin mide mikrobi kapmasından birkaç gün sonra kapısını çaldığımda Jack, "İçeri gel oğlum," dedi. Neyse ki ben Süper Rowan'a benziyorum ve henüz yakalanmadım. Troy saat üçte Hollie'yi almaya gelmeden önce yapmam gereken milyonlarca şey var. Sonunda Violette'i sürekli planlamaya çalıştığımız o randevuya götüreceğim ama Jack'in onun için her zaman müsait olduğumu bilmesini istedim.

Taylor'ların evi yıllardır hiç değişmedi. Mobilyalar hâlâ ben çocukken durdukları yerde duruyor. Evleri Violette'inkinden farklı değil; sıcak, rahatlatıcı ve sevgi dolu. Sadece bir şey eksik ve bu eksiklik beş yıl sonra bile odaya baktığımda beni etkilemeye devam ediyor.

"Selam bebeğim." Mae mutfaktan el sallıyor. Country müzik çalıyor ve görünüşe göre dünyaca ünlü patates salatasını yapıyor.

"Bugün barbekü mü yapıyorsun?" Bu ziyaretin çok garip geçmemesi için elimden geleni yaparak soruyorum.

Jack, uzun süredir birlikte oldukları arkadaşları için "Evet, Smiths geliyor," diyor.

"Bunun için harika bir gün," diye cevap veriyorum, bu ziyaretin beni ne kadar anlamamasını umarak.

Geçen gün bana gelmemi teklif ettiğinden beri öğrenmek istediğim soruyu sormaya karar verdim.

"Ziyarete her zaman hazırım, ama beni özel bir şey için mi görmek istediniz, bir konuda yardım için mi?" diye sordum.

Başını salladı ve bana sırtıttı. "Verandada oturalım, kahve ister misin?"

"Tabii."

Jack başıyla onaylıyor ve dolaptan iki fincan çıkarıp ikimize de birer kahve dolduruyor.

"Biz arkada olacağız, Mae," diyor karısına. Karısı başını bile kaldırmıyor; adam bana dumanı tüten kupamı uzatırken başını sallamakla yetiniyor.

Taylor'ların rahat dış mekan sandalyelerinden birine oturuyorum ve yüzme havuzlarına bakıyorum.

"Lafı dolandırmaya gerek yok. Seni uzun zamandır tanıyorum evlat." Bir yudum aldı, ben de başımı salladım.

"Birlikte bazı şeyler gördük," diye katılıyorum.

"Var. Bu yüzden sizi buraya davet ettim. Violette'in yetişkin bir kadın, senin de yetişkin bir erkek olduğunu ve aranızda her zaman bir tür bağ ya da başka bir şey olduğunu biliyorum. Sadece onun neler yaşadığını anladığından emin olmak istiyorum."

Biraz kafam karıştı, baktım ve devam etmesini bekledim.

Bir yudum alıyorum. Lanet olsun, bu çok güzel. Mae her zaman iyi kahve yapar. "Sadece boşanması değil. Yani, bu onun için çok zor , evet."

Biraz öne doğru eğiliyor. "Ama ben Jacob'ı kaybettikten sonra nasıl değiştiğinden bahsediyorum."

"Bunu anlayabiliyorum. Hepimiz değiştik," diyorum ona, kupama odaklanarak. O da başını sallıyor. "Doğru."

Jack bir an düşünürken ben beklerim.

"İkizler arasında bir bağ vardır ve onu kaybetmek onun bir parçasını kaybetmek gibiydi, o zamandan beri asla eskisi gibi olmadı ama bunu kabullenmiyor. Ayrılmadan önce panik atak geçiriyordu, eve taşındığında bunların durduğunu söylüyor ama şimdi geri döndü ve seninle vakit geçiriyor... bu bazı eski, derin yaraları tetikleyebilir."

Sözleri kalbime dokunuyor.

"Anlıyorum," diyorum ona.

"Seni tanıyorum, Kral."

"Öyle," diye onaylıyorum, kahvemden bir yudum daha alarak.

"Sadece seninle konuşmak istedim. Erkek erkeğe. Onu önemsiyorsun."

Başımı salladım. "Şimdiye kadar kimseyi önemsemediğimi düşünüyorum."

"O zaman ona karşı sabırlı ol, tamam mı?" İç çekiyor. "Etrafında duvarlar var ama hayatında senin gibi birine ihtiyacı var, onu kabuğundan çıkaracak birine."

Sözlerine sırtıyorum. Ben de ondan aynı şekilde bahsedip duruyorum. Kabuğunda saklanıyor.

"Violette o öldüğünden beri insanlardan uzak durmayı tercih ediyor."

Başımı sallıyorum çünkü ben de fark etmişim. Jack'in tek oğlundan bahsederken kaşlarının düğümlenmesini izliyorum. Boğazımdaki yumruyu yutarak bir yudum daha alıyorum. Jacob'ı kaybettiğinde nasıl bir acı hissettiğini hayal bile edemiyorum.

"Mae, Troy'a aşık olduğunu bile düşünmüyor ama Troy güvenliydi, tahmin edilebilirdi," diye ekliyor. "Yani, işin özüne gelirsek, onu gerçekten önemsedğine inanıyorum ve onunla vakit geçiriyorsan Hols'u da önemsememenin mümkün olmadığını biliyorum."

Sırtıyorum ve bakışlarıyla buluşmadan önce kupaya odaklanıyorum.

"Hols'u umursamamak mümkün değil." Sadece onunla dürüst bir konuşma yapmak istediğim için fincanımı yere bıraktım. "Olabildiğince açık konuşabilirsem Jack, onu bu kadar kısa bir süre evde tuttuktan sonra bile Violette söz konusu olduğunda ne kadar gerekirse o kadar bekleyeceğimi biliyorum. Vi, Hollie, üçümüz birlikte, bu çok rahat ve doğru. Bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Ve Hollie kesinlikle tanıdığım en havalı çocuk," diyorum ona, her kelimeyi kastederek.

"Vivi'nin gözde biri olmasının pek çok kötü anıyı beraberinde getirdiğini anladığınızdan eminim. Ben her zaman eve döndüm, sen de döndüğünden emin ol." Başını sallıyor.

"Elimden geleni yapacağım," diyorum. "Yakın zamanda kendimi tekrar hastanede bulmayı planlamıyorum." Kupamı kaldırıyorum ve son yudumumu alıyorum.

Jack kahvesinden son bir yudum alıyor ve avluya bakarken kıkırdıyor.

"Siktiğimin piçi!" Mae o kadar yüksek sesle bağırıyor ki hem ben hem de Jack arka kapıdan girdiği eve doğru dönüyoruz, telefonu hâlâ elinde.

Jack ayağa kalkmak için hamle yapar ama Mae ona fırsat vermeden dışarıdadır, gözleri Violette'in öfkelenildiği zamanki gibi parlamaktadır.

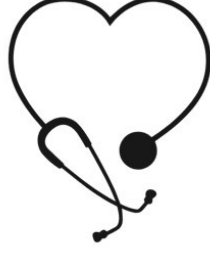
"Troy, Hollie'nin randevusunu iptal etti. O pisliği kendim aramak için yarım aklım var."

Kupamı yanımdaki masaya bırakıp bir elimle şakaklarımı ovarken Mae, Violette ile telefonda konuştuktan sonra söylenmeye başlıyor. Bizi bilgilendiriyor. Troy, Hollie'yi *SuperPets*'e götürmeye gelmiyor. Zavallı çocuk onunla tanıştığımdan beri bunu dört gözle bekliyordu. Bunun hakkında konuşmadığı bir gün bile geçmedi.

Telefonumu çıkardım ve Opp'a mesaj attım. Tanrım, Violette'i hayal kırıklığına uğratmak bir şey ama Hollie'yi hayal kırıklığına uğratmak?

Bu kesinlikle hayır demek.

OceanofPDF.com

CHAPTER 44

Violette

TROY

O 3 yaşında, Violette.

Bu senin fikrindi!

Bugün olduğunu biliyor Troy. Haftalardır bunu bekliyordu.

Biletleri benim adıma transfer edebilir misiniz?

TROY

Bunu denedim, mümkün değil. TicketHub bu tür şeyler konusunda artık çok kararlı. Görünüşe göre, biletlerin yeniden satışını durdurmak için.

Ne söylemem gerekiyor? Beni olabilecek en kötü senaryoda bırakıyorsun. Ezilecek.

TROY

Ekim'de Tacoma'ya geliyorlar. Onu o zaman götüreceğim.

Eminim sadece üç buçuk ay uzakta olması onu memnun edecektir.

Yastığıma doğru çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Bunu ona nasıl yapabilirdi?

Onu nasıl böyle başından savabilirdi? Troy'un bencil olmayacağına dair beslediğim tüm umut kırıntıları pencereden uçup gitti.

Zahmet etme. Hollie de bir insan ve onu bir kenara itmenden bıktım.

TROY

Violette, bir doktorla evlenirken neye imza attığını biliyordun. Bu hastane için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Bu tanıtım için bana ihtiyaçları var ve bu film sadece öğleden sonra Mürettebat burada olabilir. Dün evet dediğimi unuttuğum için özür

dilerim. Ben katılmış olabilirim ama Hollie

katılmadı.

Hollie'yi ilk sıraya koymaya hazır olana kadar gelme.

Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum ve telefonumu yatağımın üzerine atıyorum. Geleceğini bildiğim alaycı cevabını görmek istemiyorum. Onu alması gereken saatten üç saat önce yapılacak onca boktan şey varken.

Hollie'nin yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum. Günlük uykusunu yarılamıştı ve uyandığında hazırlanmaya başlaması gerekiyordu. Power Piggy kostümünün asılı olduğu dolaba bakıyorum ve gözyaşlarımın süzüldüğünü hissediyorum. Onun kalbini kırmaya hazır değilim.

O uyurken bir sonraki saatimi online yeniden satış sitelerini tarayarak geçirdim ve Troy'un haklı olduğu ortaya çıktı. TicketHub'ın insanların adına bilet kullanmasını engelleyen yepyeni bir politikası var, bu da temelde tamamen mahvolduğum anlamına geliyor. Mutfağımı toplamaya başladım ve Rowan'a mesaj atarak olanları anlattım ve planladığı randevu gecesinin ertelenmek zorunda kalacağını bildirdim.

Cevabını beklerken, bunu telafi etmek için bu gece Hollie için yapabileceğim her türlü eğlenceli şeyi düşünmeye başladım. Onu oyuncakçıya götürmek ve *SuperPets* oyuncaklarına gerçekten sahip olmadığım bir ton parayı harcamak ve ardından dondurma yemeye gitmek aklıma gelen en iyi plan gibi görünüyor. Saat 13:30'da Hollie'nin kıpırdanmaya başladığını duyuyorum ve içimi bir korku kaplıyor. Doğduğundan beri ilk kez, onu hayal kırıklığına uğrattığım için Troy'a karşı nefret hissediyorum. Bu anlar onun küçük zihnini şekillendiriyor ve temel anılar yaratıyor ve bir doktor olarak bunu bilmesi gerekir.

Biliyor, sadece bencil.

Hollie uyandığında ilk sorduğu şey "Anne, artık Power Piggy elbisemi giyebilir miyim?" oluyor. Gülümsüyorum, önce onun biraz uyanmasını istiyor yoksa bu çok daha kötü olacak.

"Neden önce bir şeyler atıştırıp bir şeyler içmiyoruz bebeğim? İyi uyudun mu?" Esnerken onu kaldırarak soruyorum.

"Evet." Tombul ellerini yüzümün iki yanına koyarak gülümsüyor. "Power Piggy'nin yavru tilkiyi kurtardığı bölümü izleyebilir miyiz?"

"Elbette, bebeğim." Onu öpüyorum ve saate bakarak oturma odasına götürüyorum. Saat iki, bir saat içinde çıkması gerekiyordu. Ona biraz meyve ve peynirle hızlı bir atıştırma hazırlıyorum ve oturma odasına götürüyorum, orada mutlu bir şekilde atıştırıyor ve programını izliyor. İş bittiğinde zamanım kısıtlı ve ona söylemem gerektiğini biliyorum.

"Hols, annenin bugün hakkında seninle konuşması gerekiyor," diyorum ona, hemen yanına sokularak.

Ön kapının sertçe çalınması beni böldüğünde ikimiz de sıçırıyoruz. Ben kapıyı açmak için ayağa kalkmadan önce bir an birbirimize bakıyoruz, Hollie de arkamdan geliyor. Rowan'ın gelmesine daha birkaç saat var, randevu gecemiz bitmiş olsa da yine de gelmesini istemiştin ve üçümüzle birlikte bir şeyler yapmanın Hollie'yi haberi verdikten sonra neşelendirebileceğini umuyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve şaşkın şaşkın duruyorum. Karşımdaki manzarayı gördüğümde kalbimin yerinden fırlayacağından eminim çünkü karşımdaki Power Piggy kostümünün yetişkin versiyonunu giymiş Rowan'dı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Mesajımı almadın mı?"

"Evet, anladım." Sırıttırıyor. "İnanılmaz bulgum hakkında yorum yok mu?" Rowan, Power Piggy'nin giydiği pelerini ve gözlükleri işaret ediyor. Ayrıca Power Piggy'nin sihirli sarı eldivenlerini de giyiyor. Eğer bugün Hollie için yıkıcı olmasaydı, muhtemelen gülüyor olurum.

"Süper Rowan!" Hollie ona sesleniyor. "Artık Power Piggy kıyafetimi de giyebilir miyim anne?" diye tekrar soruyor.

Burada bir şey yok.

"Aslında bebeğim, baba-"

"Gelemeyecekmiş, o yüzden annenle benim seni *SuperPets*'e götürmemizi istedi. Senin için sorun olur mu Hols?" Rowan sözümü kesiyor ve onunla birlikte gitmem için bana bakıyor. "Gerçekten kaçırmanı istemedi, ne düşünüyorsun?"

Hollie heyecanla zıplamaya başlar ve üstünü değiştirmek için yatak odasına doğru koşar. "Hadi anne!" diye seslenerek yatak odasına koşuyor. Rowan'a döndüğümde odasından gelen tek ses onun tema şarkısını mırıldanma sesi.

"Bilet alamazsın. Denedim-"

Rowan bir çantaya uzanır ve üç adet basılı bileti tutar. "Onları çoktan aldım. Şansımıza, Opp'un kız kardeşi Paramount'ta konukseverlik bölümünde çalışıyor. Beni o ayarladı, personel locasındayız, yani Troy'un biletleri gibi yerde değil, ama en azından orada olacağız."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bana ne söylediğini anlıyorum. Sanırım şoktayım.

Bu adam.

"Sen... bunu yaptın mı?" İnanamayarak soruyorum, gözyaşlarımın eşliğindeyim. "Hollie için mi?" "Elbette," diyor eğilip beni yanağımdan öperek. "O bir süredir

Onunla tanıştığım günden beri bundan bahsediyorum, gitmeme ihtimali yok." Kıcıma hafifçe vurdu. "Şimdi, gün ışığını yakıyorsun, aşkım, hazırlanma zamanı. Senin için de bir kostümüm var," diyor ve sırtarak bana bir çanta uzatıyor.

Açıp içine bakıyorum, Sert Küçük Kaplumbağa'nın kostümü. "Mükemmel, değil mi?" Sırıttıyor.

Tereddüt etmiyorum, edemiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve kendi kişisel süper kahramanımı her şeyimle öpüyorum. O da kıkırdıyor ve beni öpüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona, başka ne ekleyeceğimi bilemeden. Söyleyecek söz bulamıyorum. Sadece bize bilet bulmak için değil, Hollie'yi Troy'un onu hayal kırıklığına uğratmadığına inandırmak için de elinden geleni yapması, şu anda kalbimin kaldırabileceğinden çok daha fazla.

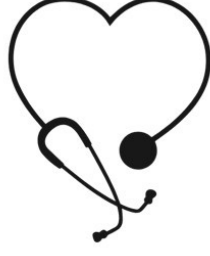
Dudaklarına sırtarak beni bir kez daha öpüyor.

"İlk resmi randevumuzda kaplumbağa kostümü giyeceğin hiç aklıma gelmezdi, ama sana söylemeliyim ki, bence yine de onu seksi göstermenin bir yolunu bulacaksın."

Geri çekildim ve dilimi ona doğru uzattım. Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve takım olmanın böyle bir şey olduğunu anlıyorum. Çocuğunuz söz konusu olduğunda kendinizden başka birine güvenebilmek.

Hollie'nin hazırlanmasına yardım etmek için koridora doğru ilerlerken önümdeki gecenin kayıtlara geçmesine izin veriyorum.

Hollie ile ilk resmi randevumuz için *SuperPets*'e gidiyoruz ve bunu geçirmeyi tercih edeceğim başka bir yol yok.

CHAPTER 45

Violette

Gülümsemekten yanaklarım acıyor. Elimdeki fotoğrafa bakıyorum, ben ve Rowan, Hollie ve Power Piggy ile birlikte ara sırasında. Rowan ve ben kostümlerimizin içinde gülünç görünüyoruz ama Hollie hiç görmediğim kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Araba koltuğunda uyuklayan kıza bakmak için dönüyorum.

Çok yıprandı ve muhtemelen onu kamyonundan yatağına taşıdığım da bile uyanmayacak ama iki saat boyunca dans edip şarkı söyleyerek hayatının en güzel zamanını geçirdi.

"Bunun hayatının en güzel günü olduğunu söyledi." Rowan, Sky Ridge'in otuz dakika dışındaki ilçe sınırını geçerken sırıtıyor. "Lanet olsun, orada olduğum için çok minnettarım," diyor uzanıp kalçamı sıkarken. Pelerini artık etrafında değil; gözlükleriyle birlikte konsolda aramızda duruyor ama yine de o gün için benim kahramanım.

Radio kamyonun hoparlörlerinden usulca bize mırıldanırken karanlıkta uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Elim onunkine değdiği anda, sıcaklık koluma yayılıyor. Daha önce ona karşı hissettiklerim şimdi on kat arttı ve bunun beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ama korktuğumu söyleyen o ses, ön kolundaki damar ve kas dalgalanmasını ya da elinin yüzüne değme şeklini fark etmemi söyleyen ses tarafından bastırılıyor.

Power Piggy kostümünün içinde her nasılsa çok seksi görünüyordu. Bu gece Hollie'yle şarkı söyleme şeklini, onu kucağına alıp şovda ona bir şeyler göstermesini ve onu kamyonu taşıırken ona sarılışını düşünüyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum ve telefonumun cebimde vızıldadığını hissediyorum.

TEDDY

Bu adam bir ödülü hak ediyor, oral mı?

Her zaman seksle ilgili değildir.

TEDDY

Belki değil, ama Tanrım Vi, kızını ilk sıraya koyan bir adam mı? Hiç tereddüt etmeden?

O iyi.

TEDDY

oral seks harika mı?

Rowan sokağıma dönmeden hemen önce bana bakınca telefonuma bakıp kıkırdıyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Teddy," diyorum ona. "Ve tüm söylediğim bu."

Rowan yan gözle bana bakıyor. "Yeterince adil, zaten bilmek istediğimden emin değilim.

Bu kadının filtresiz konuşmak gibi bir huyu var."

Gülüyorum, çünkü onun hiçbir fikri yok.

"Sen Hols'u içeri taşı, diğer her şeyi ben getiririm," diyor garajımın önüne park ederken.

Yüzümü ona döndüm.

"Bir süre kalmak ister misin? Kağıt oyunlarında seni yenebilir miyim?" Rowan sırtıyor. "Aşağı inmeye hazırlan Vi. Pratik yapıyorum." "Öyle mi?"

"Evet, babanı *Oyun Odası*'na ekledim, her fırsatta oynuyorum."

Gülüyorum ve omzunu sıvazlıyorum. "Korkarım yeterli olmayacak ama denerken eğlenebilirsin." Göz kırkıyorum.

Rowan kıkırdıyor ve elini çenesinde gezdirerek bana bakmaya doyamıyormuş gibi bakıyor, sonra da basitçe "Kıçımın tekmelenmesini hiç bu kadar istememiştim Vi" diyor.

CHAPTER 46

ROWAN

"Hile yapıyorsun," diyorum elimdeki sinek dokuzluyu Vi'nin asıyla buluşması için masaya fırlatırken. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama hile yapıyorsun."

Violette her iki kartımızı da ortadan çekip skora bakarken gülüyor - 9'a 6 onun.

"Bir puan daha alırsan kıçın benim olur Kingsley," diyor ev yapımı sangria'sından bir yudum alırken.

Hollie'nin daha derin bir uykuya dalmasını beklerken yatak odasına bitişik verandadaki açık kanepede oturmuş kâğıt oynuyoruz ve ben de her fırsatta ay ışığının yüzüne vuruşunu izliyorum.

Violette kartları karıştırır ve monitöre bakar. Evin diğer ucundan gelen Hollie'nin usulca horlama sesi onu gülümsetiyor.

"Verdiğin günden sonra kazanmana izin vermeliydim Hols," diyor kartlarımızı aramızdaki mindere dağıtmaya başlarken. "Ama bir yarışmada kendimi tuttuğum hiç görülmemiştir, o yüzden bunun yerine tekrar teşekkür edeceğim."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diyorum tam o kozu çevirirken. Bu bir Vale, açabileceği en yüksek kart. Tabii ya.

"Ve bana teşekkür etmene gerek yok." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "her neyse Violette, sadece sen değilsin."

Troy'un gelmeyeceğini duyduğumda iki seçeneğim olduğunu biliyordum. Seattle'a kadar gidip onun kışını tekmeleyebilirdim..."

Violette gülüyor. "Ben de öyle hissettim."

"Ya da Hollie'nin gitmesini mümkün kılabilirim ve kaybedenin Troy olduğunu anlayabilirim, çünkü onunla bunu yaşayamadı." Başparmağımla parmak eklemlerini sıyrıyorum, anlamasını istiyorum. "Seninle daha fazla zaman geçirdikçe, Vi, sana ve Hollie'ye karşı hissettiklerimin geçici olmadığını daha iyi anlıyorum."

"Rowan."

Ona yaklaşıyorum ve onun küçük elini benim çok daha büyük ellerimin arasına alıyorum.

"Bana Rowan deme. Seninle ne zaman gerçekte uzaktan yakından ilgisi olan bir şey hakkında konuşmak istesem beni başından . Artık sana izin vermeyeceğim Vi." Elini yukarı çekip bileğinin iç kısmını öpüyorum, tatlı hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum. Bir öpücük daha bırakıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. "Çok şey yaşadığını biliyorum ve belki de bana nasıl hissettiğini söylemeye hazır değilsin ama bilmeni isterim ki daha önce hiç kimseyle böyle hissetmedim. Doğru kişi karşıma çıktığında başka bir seçeneğin olmadığını bilecek kadar biliyorum. Daha önce bunu anlamak için çok gençtim ama şimdi anlıyorum."

Violette elini uzatıp avuç içini çeneme bastırıyor. Öpmek için başımı çeviriyorum. "Demek istediğim, sen benim tek seçeneğimsin Vi, sen ve Hollie, ve bunu kabul etmeye hazır olman için istediğim kadar bekleyeceğim, ama yapmayacağım şey, bir saniye daha senin için deli olmuyormuşum gibi davranmak, çünkü öyleyim."

"Korkuyorum," diyor sessizce. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve ikisini de kucağıma getiriyorum.

"Jacob... geçtikten sonra..." Bu kelimeyi söylemekte hâlâ zorlandığını söyleyebilirim, sanki onun öldüğünü onaylıyormuş gibi. "Doktorum panik atak olduğunu söyledi ama sadece o değildi. Hayatımda daha önce de geçirmiştım ama bu öyle hissettirmedı. Sanki Jacob öldüğünde hissettiklerinin bir anını yaşıyormuşum gibi hissettim. Her zaman birbirimize çok bağılydık. Bir keresinde okuldaydım ve bu kulağa çılgınca gelecek ama kolum durup dururken ağrımaya başladı. Tam dirseğimden, bükemiyordum bile. Eve geldiğimde annem babamın Jacob'ı hastaneye götürdüğünü, dirseğini kırdığını söyledi." Gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. "Bu auraları alıyorum, sanki etrafımdaki her şey pusluymuş gibi, neredeyse

baygınlık ve göğsümdeki ağırlık, ezici, nefes alamıyormuşum gibi... duman soluyormuşum gibi..." Violette yanağından bir damla gözyaşı siliyor. "Uzun zamandır olmamıştı ama senin orada olduğunu ve bir şeyler olacağını düşününce, sanki beni ele geçirmeyi bekleyen o sıcaklığın sızısını hissedebiliyorum." Titriyor ve kollarında tüyler diken diken oluyor. Elini sıkıyorum ve gözlerinin içine bakarak ona kendi gerçeğimin bir kısmını sunuyorum.

"Ben de korkuyorum. Hâlâ onu şaka yaparken ve o tepeye tırmanırken görüyorum, soğuk terler dökerek uyanıyorum ve sen eve gelene kadar bu kaybı hep tek başıma yaşadığımı hissettim. Ona benden daha bağlı olan tek kişi sensin. Ama ben de hissediyorum Vi, beni bir şeyler yapmaya ittiğini, seçimler yapmaya zorladığını hissediyorum. O her zaman burada."

Derin bir nefes alıyorum ve ona daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediğim bir şey söylüyorum.

"O çukura düştüğümde pek çok yerim yandı. Oradaki toz bembeyaz sıcaktı ve bayılmadan hemen önceki o saniyelerde her yerime döküldüğünü gördüğümü hatırlıyorum. Hastaneye gittiğimde ve hasarı gerçekten görebildiğimde, kolumun her yerinde küçük yanıklar ve pembelikler vardı." Elimi uzatıp Jacob için dövmemi okşadım. "Ama burada değil, tek bir kor, tek bir yanık bile yoktu ve ben ..." Bir nefes üfledim. "Delilikten bahsediyorum ama sanki orada seninle olmam gerekiyormuş gibi hissettim. Sanki beni *seninle* oraya koymuş gibi. Korkutucu olduğunu biliyorum ama ya birlikte korkarsak?"

Violette bana gülümsüyor ve bunu sayısız kez görmüş olmama rağmen nefesimi kesiyor. "Sefalet arkadaşını sever derler." Omuz silkiyor.

Kıkırdıyorum ve parmak eklemlerinin üstünü öpmek için elini yukarı çekiyorum.

Şu anda beni ona çeken ağır bir şey var; açıklayamadığım bir ihtiyaç, onun tadına bakma, bedenini bedenimde hissetme ihtiyacı. Eğilip onu öpüyorum, ellerimi saçlarında kaybediyorum. Violette de beni öpüyor. Onun kontrolü ele almasına izin verdim. Bu öpücük tamamen ona ait. Durgun ve emin. Yumuşak dudakları benimkilerle birlikte hareket ediyor ve dili ağzıma girip benimkilerle buluşuyor. Bu mükemmel uyum, sadece onunla hissettiğim bir uyum. Kendimi bütün hissetmek için arzulamaya başladığım bir duygu. Violette yaklaşıyor, kartlar kanepeden aşağıdaki betona düşüyor, oyunumuz unutuluyor, yepyeni bir oyun başlıyor. Violette'in elleri ensemdeki saçlara doğru ilerlerken vücudumdaki her hücre hızla hareket ediyor. Bu konuşmadan sonra ruh hali değişti. Daha hafif, neredeyse şakacı.

"Beni takip et," diyor nefes nefese dudaklarıma karşı ve onu sahiplenmek için cinsel bir içgüdü devreye giriyor. Violette benden uzaklaşıyor ve ayağa kalkıyor.

bebek telsizi. Odasının kapısına doğru ilerliyor ve oraya vardığında geri dönüp bana sırtıyor. Omzunun üzerinden bana gülümsediğinde gözleri parlıyor. Yine nefes kesici.

Kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "Sadece seni rahat bırakıyorum, kaybetmek üzere olduğunu biliyorsun," diyor. Öyle bir ses tonu ki, bebek telsizini şifonyerin üzerine koymasına ancak yetecek kadar bir süre kala beni topuklarından tutup geriye doğru yürütüyor.

Ağzım onunkinde ve hareket ediyor, ancak kalçaları yatağa değdiğinde duruyor. Violette'in tırnakları, tam önümde duran tişörtümün üzerinden tenime batıyor. Arkama uzanıp tişörtü çekip çıkarıyorum, öpüşmeyi sadece kumaşın aramızdan geçmesine izin vermek için kesiyorum, sonra dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor ve tırnakları yavaş ve lezzetli bir sürüklenmeyle tekrar içime giriyor. Sulu alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve o inleyene kadar ısıyorum. Günlük hayatta birbirimize karşı gösterdiğimiz tatlı, şakacı tavır ile yatak odasında birbirimize sahip olmak için ihtiyaç duyduğumuz şehvet dolu ahlaksızlık arasında sarhoş edici bir denge var. Bu iki dünyanın çarpışması ve bir şekilde mükemmel bir şekilde iç içe geçmesi, Violette Taylor'ın benim için sadece o olduğu anlamına gelebilir.

O benim ikiz alevim.

Soluk soluğa kendini kurtaran Violette bana bakıyor. Parmaklarımı giydiği flanel gömleğin ortasına yerleştiriyorum, keskin bir açıyorum, çıplak göğsümü ona bastırırken düğmeler uçuşuyor ve ahşap zemine çarpıyor. Öpücüğünün, sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Kıyafetlerimizin geri kalanını hararetleli bir bulanıklık içinde kaybediyoruz, yığın halinde yere düşene kadar onları çekiştirip çekiştiriyoruz ve ben ona doğru bastırıyorum, kaya gibi sert ve karnına karşı pre-cum sızdırıyorum. İnliyor ve beni okşamak için elini aramıza uzatıyor, sikim zonkluyor ve ağzına doğru inliyorum. Violette yatağının kenarına oturuyor ve bana bakıyor, kalın sikimi eline alıp ucunu yalıyor. Gözlerim bu duyguyla geri yuvarlanıyor.

Yumuşak dudaklarını etrafıma sararken "Siktir," diye homurdanıyorum. Dibimden ucuma doğru sıcak bir iz yalıyor ve dilini şaftımın alt tarafına doğru döndürüyor. Kirpiklerinin arasından bana bakan güzel gözleri ve ağzındaki sikimin görüntüsü beni neredeyse kendimden geçiriyor. Daha derine kayıyorum ve boğazının arkasına vuruyorum.

Violette'in ağzı sulanıyor ama ben durmuyorum, dizimi kullanarak kalçalarını ayırıyorum. Aralarına girip sadece orta parmağımı sırlıslam yarığından geçirebilmem için onları yeterince açıyor.

"Mmm." Güzel yüzünü birkaç saniye daha becerirken alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum, sonra sikimi dudaklarından çekip orada dinlendiriyorum. Bu görüntüyü beynimde yakmak istiyorum ve bu beni onun içinde olmak için daha da çaresiz hale getiriyor.

"Yatağın üzerine çık, dört ayak üzerinde dur ve kalçalarını aç, aşkım. Bana bu güzel amcığın ne kadar ıslak olduğunu göster. Sikime ne kadar hazır olduğunu göster."

Violette inliyor ve gözleri kapanıyor ama hiç tereddüt etmiyor. Benden önce yatağa doğru sürünüyor, damlayan amcığı tam teşhirde. Oda loş ama onu böyle sıırıslıkla, benim için bu kadar hazır görmek tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Arkasından yatağa tırmanıyorum, uzun saçlarını sırtından çekiyorum, parmaklarımla omurgasının izini sürüyorum. Ben ona dokundukça inliyor, sanki omuzlarına çöken her şeyin ağırlığından kurtuluyor, sanki bu rahatlamayı ona sadece ben sağlayabilirmişim gibi geliyor. Bu, tekrar tekrar arayacağım bir ödöl.

"Rowan," diye inliyor ellerimi kalçalarına doğru kaydırıp kıcını okşarken. Lanet olsun, sırf ona bu şekilde bakarken bile her tarafına boşalmaya hazırım. Dudaklarımı sırtının üst kısmına, omuzlarına indiriyorum.

"Ben..." diye inliyor

Elimi bacaklarının arasından aşağıya doğru kaydırıyorum, parmağımı uyluğunun iç kısımlarında gezdiriyorum, bir süre onunla oynuyorum, asla tam olarak istediği yere dokunmuyorum.

"Sen ne, aşkım?" Ona soruyorum.

"Ben... sadece..." diyor neredeyse tutarsızca, başı aşağı düşmeden önce ve "*siktir*" diye mırıldanıyor, çünkü ilk iki parmağım amına yeni girmiş ve başparmağım şişmiş muhtaç klitorisile oynuyor.

"Düşüncelerini ifade etmekte zorlanıyor musun?" Sırıtırıyorum, parmaklarımı içinden çekip emerek temizliyorum, sadece tadına bakmak için. Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum ve ikimiz şifonyerinin üzerindeki aynada göz göze geliyoruz. Parmaklarımı ustalıkla içine sokarken yüzünü izliyorum. Omuzlarının eğimini, elime doğru sallanırken sırtının kıvrımını. Gözlerinin hafifçe kapanışını ve mümkün olduğunca sessiz kalabilmek için dişlerinin alt dudağıyla buluşmasını.

Çok etkileyici.

"Evet, ben... Ben sadece... Bence sen gerçekten harikasin," diye inleyerek mırıldanıyor.

Sırıtırıyorum. "Bence sen de harikasin, Vi..." Kulağının kabuğunun altını öpüyorum. "En iyisi," diye fısıldıyorum kendimi merkeze koyarken. Parmaklarımı ondan çektiğimde inliyor. "Ve seninle ilgilenmek için buradayım, Vi."

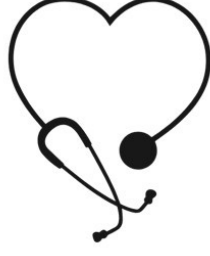
Kalçalarını daha geniş açmaya zorladığımda ve kıcını benimle buluşmak için yukarı kaldırıp arkasındaki yerimi aldığımda başını sallıyor ve titriyor. Sikim kış yanaklarının arasına giriyor ve tekrar inleyerek içime doğru daha fazla sallanıyor.

Onun ruhuma sahip olduğu gibi ben de onun bedenine sahip olmaya o kadar hazırım ki. "Bize bak, tam orada," diyorum ona, yüzünü yukarı çekmek için uzanarak
Böylece bizi aynada görebilecek.

"Şu vücuda bak, ne kadar güzel... ne kadar muhtaç ve istekli. Sikim için iyi ve hazırsın, değil mi aşkım?" Sikimi onun yarığından geçirirken, kendimi onun uyarılmışlığıyla kaplarken soruyorum. Kahretsin, bu bile inanılmaz hissettiriyor.

Aynada omzunun üzerinden bana bakıyor ve inliyor, hızla başını sallıyor, umutsuzca, yalvarıyor. Ama ben henüz pes etmiyorum. Onun mükemmel amcığını yemeden önce olmaz.

"Ben... lütfen, Rowan," tek söylediği bu, ama yeterli. Söyleyemediği tüm kelimeleri biliyorum. Bunların bir önemi yok çünkü sadece şehvet dolu gözlerine bakarak onları *görebiliyorum* ve lanet olsun, eğer bu en güzel manzara değilse.

CHAPTER 47

Violette

Bence sen gerçekten harikasin. Hayatım boyunca aptalca bir şey söylediğim anların sayısı içinde bu, pastayı kapıyor, ama Rowan aldırıyor gibi görünüyor ve bu onun hakkında en çok sevdiğim şey olabilir.

Bana asla söyleyebileceğimden fazlasını söyletmiyor ve bu bana verebileceği en büyük hediye. Kalbim kısmen onun yüzünden hasarlı ve şüpheli ama deniyorum. *Gerçekten denemek istiyorum.*

Rowan ellerini ön tarafımda gezdiriyor, her bir meme ucuyla yakından ilgileniyor, beni deliliğin eşiğine getiriyor, dudakları ve dili sırtımın derisini ve omurgamı takip ediyor. Her kıştırma, yalama ve öpücük, damarlarımdan akan alevli sıcaklığa küçük kiraz bombaları atmak gibi. Bacaklarımı birbirinden ayırıyor, böylece kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum ve tek istediğim kendini içime gömmek.

Rowan arkama çömelip diliyle kalçamın iç kısmında iz sürerken sessiz kalmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Ağzını kalçalarımın arasındaki acıya yaklaştırdıkça daha da çaresizleşiyorum. Oraya yerleştiğinde, yassılaştırmış dilini arkadan bir kez damlayan yarığımın üzerinde gezdirdiğinde, çarşaflarımı kavriyorum ve kalçalarımı yüzüne doğru itiyorum, bana sunacağı her şey için kelimeler olmadan yalvarıyorum. Amıma küçük öpücükler konduruyor ve ben nefes nefese çaresiz amımı yüzüne doğru iterken kıkırdıyor.

Sonunda, aradığım şeye sahip olmama izin verdi. Ağzına. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirmesi beni sadece kızdırıyor ve dilini tamamen amıma gömmesini beklerken darmadağın oluyorum. Sığ nefesler alırken ısı boğazımdan, yanaklarımdan yukarı süzülüyor.

Rowan iki parmağını içime, felaketim olacak yere sokuyor, eğilip klitorisimi sıkıca ağzına almadan önce inliyor. Elimden geldiğince sessizce nefes alıyorum. Rowan durmuyor, dilini kalçalarımla zamanlıyor, klitorisimi ağzına almakla dilini içime sokmak arasında gidip geliyor, ben nefes almakta zorlanırken ve ona daha fazla sokulurken, tam olarak istediğimi alıyor.

"Aferin kızıma, Vi, her damlasını istiyorum," diyor Rowan, bir kolunu belime dolayarak beni daha da yakına çekiyor ve hareket edemeyecek şekilde sıkıca tutuyor.

İşte burada çözülüyorum, tam da onun emrettiği gibi yapıyorum. Yastığımı ısırarak yüzünü ıslatırken bacaklarım titriyor. Ben nefes nefese bir yığın olana kadar yavaşlamıyorum. Tırnaklarımı çarşafıma o kadar batırdım ki, onları parçaladığımdan eminim. Ağzı, arkamda yükselene kadar merkezimde yavaş bir tarama yapıyor, onu aynamda izliyorum, lacivert gözlerindeki bakış kontrolden çıkmış. Açlıktan ölüyorum.

Rowan sikini kavıyor ve arkadan yarığıma doğru kaydırıyor. Her seferinde bir inç olmak üzere içime doğru itmeye başladığında kalbim daha hızlı atıyor ve göbeğim sıkılaşıyor.

"Seni beklemek zorunda kaldığım her saniye buna değdi, Violette," diyor yavaş ve kasıtlı batışına devam ederken. Derin bir nefes alıyorum ve bu açıda onun büyüklüğüne uyum sağlayarak amımın sıkıldığını hissediyorum.

Kendini bana kaptırmaya devam ederken üzerime çöken his, kalçalarımlı kavrayıp acı verici bir yavaşlıkla hareket ederken neredeyse bayılacakmışım gibi hissettiriyor. Tekrar yastığımı tutuyorum ve ağlamamak için yüzümü yastığa bastırıyorum.

"Küçük yüzünü gömüp yastığı ısırsan iyi olur, aşkım. Sana sadece yarısını veriyorum."

Yarım mı?

"Lanet olası mükemmel küçük amcık..." Rowan inliyor, başını geriye eğiyor. Bana biraz daha veriyor, sonra hafifçe çekip tekrar içine giriyor ve kıcımlı sıkıyor. Kalçaları hareket ettikçe onu daha fazla almak için geriye yaslanıyorum, beni hiç doldurulmadığım gibi dolduruyor ve acıtmasına rağmen... çok iyi hissettiriyor.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Rowan elini tekrar boğazıma doluyor ve bakışlarını tekrar aynaya çeviriyor. "Ne kadar güzel dolmuşsun baksana."

"diye mırıldanıyor, çekiliyor ve tekrar içime giriyor, gözleri aynada benimkilere dikilmiş. İçime girip çıktıkça, lanet olası oyun kitabını yazmış gibi beni becerdikçe, onun itişlerini karşılamaya başlıyorum.

Elini tekrar yanıma getiriyor ve kalçamı öyle sıkı kavıyor ki, çığlık atmamaya çalışarak alt dudağımı ısırma neden olan bir ritme giriyor.

"İşte bu kadar..." Rowan hızı arttıkça inliyor ve bakışları birleştiğimiz yere doğru kayıyor. Onu aynada izlemek garip bir şekilde erotik, onu kabul etmek için çalışan amımın görüntüsünü alırken dudaklarını ısırma şekli.

"Vücudunun nasıl yalvardığına bak. Beni içine çekiyor, seni daha derinden sikmem için yalvarıyor." Rowan neredeyse sonuna kadar çekiyor ve sonra görüşümü parazitle çizen bir ritimle bana tekrar çarpıyor. "Seni daha sert sikmem için yalvarıyor." Alt dudağı yine dişlerinin arasında, bir iniltiyi ısıyor.

"Seni bu şekilde görmek kontrol için yer bırakmıyor." Rowan elini saçlarıma daldırıyor ve parmaklarını saçlarımin arasında dolaştırıyor.

Çarşaflara, yastığa, elimden gelen her şeye sarılıyorum, ona doğru geriye doğru sallanıyorum, her karşılıyorum. O sertleşip hızlandıkça ve sonra hızını yavaşlattıkça amım onun etrafında kasılıyor. Ona ayak uyduramıyorum. Formsuz değilim, Hollie'yle her gün yürüyorum, fırsat buldukça yoga yapıyorum ama bu adamla ve onun ateşli dayanıklılığıyla boy ölçüşmem. Rowan beni saatlerce sikebilirmiş gibi sikiyor ve neredeyse hiç terlemiyor. Yavaştan hızlıya, hesaplıdan kuralsıza. Rowan sanki beni sonsuza dek istiyormuş gibi arzusunu serbest bırakıyor ve belki de öyle.

Ben de onu her derin itişiyile karşılıyorum çünkü belki benim de hep beklediğim şey buydu, dağınık ve sınır tanımayan biri, gerçekten kendim olabileceğim biri.

"Kahretsin Vi, henüz boşalmaya hazır değilim," diye inliyor Rowan uzanıp beni yukarı çekerken, sırtım onun önüne dönük. "Sen de hazır değilsin." Başımı sallıyorum ve inliyorum. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydim. "Ama daracık amcığın sikimi sağlamak için yalvarıyor."

Beni bir kez daha uçurumun kenarına getirirken öpebildiği her yerimi öpüyor. Bana ne kadar güzel olduğumu, onu ne kadar iyi karşıladığımı söylüyor, başım göğsüne doğru düşerken ve her övgü kelimesi beni hiç bilmediğim bir şekilde besliyor.

"Bir tane daha var Vi, değil mi pis kız?" Orta parmağının ucunu klitorisimin üzerinde gezdirmek için aşağı uzanıyor, ben de kolumu geriye uzatıyorum

Boynunun arkasına geçip dudaklarını öpmek için yüzümü yukarı çeviriyorum çünkü kesinlikle tekrar boşalacağım ama bunu bilmesini istiyorum.

"Rowan..."

"Evet, aşkım?" diye inlerken kendini iliklerime kadar içime gömüyor.

"Sanırım düşünüyorum..." Boynuna fısıldıyorum, tırnaklarımı tenine batırıyorum, bağırp tüm bloğu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Arayı kapatmanın zamanı geldi, aşkım. Ben uzun zaman önce düştüm ve sadece senin bekliyordum," diyor orgazmım içimde merkezlenirken ve boşalırken. Geriye uzanıp saçlarını sıkıca kavriyorum, alt dudağımı ısırırken hareketleri ve öpücüğü aceleci ve derin oluyor ve ona izin veriyorum, böylece çılgılık atmamı engelliyor.

"Lanet olsun, Violette," diye homurdanıyor Rowan doğru akarken.

Onu her yerde aynı anda hissediyorum, sıcaklığı beni tüketiyor. Hem içimde hem de dışımda onun övgülerini, sözlerini, öpücüğünü, dölünü, hissediyorum. Kaslı kolları beni sıkıca sarıyor, hızını yavaşlatıyor ama sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca içimde kalıyor. Hala birbirimize ve bu ana bağlıyız, ikimiz de bitmesini istemiyoruz.

"Hiç senin gibi bir şey hissetmemiştim," diye fısıldıyor. "Ben de..." Hâlâ nefes nefese olduğumu söylüyorum.

"Elektrostatik bağlantı." Eğiliyor ve terli alnımdan öpüyor. Hava ağır ve duygu dolu.

"Cazibe," diye düzeltiyorum.

"Evet, o da var." Sırıtarak beni tekrar öpüyor ve içimden çekilirken kendimi boşlukta hissediyorum.

Yatağıma düşünüyorum, kollarım başımın üzerinde U şeklinde uzanıyor. Rowan yanıma uzanıp omzumu öperken tavana doğru gülümsüyorum.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum. Ben kıkırdarken onun gözleri şaşkın. "Euchre'de bana karşı kaybetmekten korktuysan ve oyundan çıkmak istediysen, bana duygusal davranmana gerek yoktu. Kaybedebilirdin," diyorum sırtışım mutluluktan uçacak boyutlara ulaşırken.

Rowan bir hırıltıyla üzerime atlıyor. Önce irkiliyorum, sonra boynuma sokulunca usulca kıkırdıyorum.

"Velet," diye mırıldandı tenime karşı. "Şimdi şu kalçalarını aç, seninle işim henüz bitmedi."

OceanofPDF.com

CHAPTER 48

ROWAN

"Scottie'yi kesinlikle getiriyorsun, değil mi?" Cal'a, testerecimin bir budak kesmekte olduğu hattın benim payıma düşen kısmına göz kulak olurken soruyorum. Günü, Benny Ridge Ulusal Parkı yakınlarındaki Sky Ridge'in bir saat dışında, oldukça gelişmiş bir alanın yakınında öngörülen bir yanmaya hazırlanarak geçirdik. Özellikle de Haziran ayı boyunca hiç yağmur yağmamışken, yangına karşı oldukça hassas olan bir alandaki ağır yakıtları ortadan kaldırıyoruz.

Bize görev verildiğinde Sup çok sevindi. Bunun "ekip oluşturmak" ve yenilerin öğrenmesini sağlamak için gerçekten iyi bir fırsat olduğunu söylüyor. Bu sezon üç yeni mürettebat üyemiz var ve ben göreve geldiğimden beri ekibimiz rekor seviyeye ulaştı.

"Evet, onuncu kez söylüyorum," diye mırıldandı Cal, takıma önce alınını sildi.

"Kollarınız yanıyor ama kazmayı bırakacak mısınız?" Cal arkamızdaki acemilere sesleniyor.

Mürettebat kazarken "Hayır Kaptan" diye sesleniyor.

"Bu deliği kaltağın mı yapacaksın?" Dixon onlarla birlikte çalışarak soruyor. Başımı sallıyorum ve sırtıyorum.

Roycie Dixon'a seslenerek, "O da öyle dedi," der.

"Annenin kelimelerle arası iyi, ne diyebilirim ki?" Dixon karşılık verir.

Roycie, Ross Geller'ı tersleyecek kadar uzun süre durakladı.

Tipik saçmalıklarına kıkırdıyorum.

"Vi'nin bu serseriler grubundaki tek kadın olmasını istemememin 101 numaralı nedeni." Bunu söylerken başparmağımı omzumun üzerinden kaldırıyorum.

Cal kıkırdar. "Anlaşıldı. Scottie Vi'den hoşlanıyor, onu daha yakından tanımak istediğini söyledi."

Başımı sallıyorum, kulağa hoş geliyor.

Sup tepenin altından gelip ekibimizi kontrol ettiği anda herkes anında biraz daha ciddileşiyor. Cal onları biraz oyalanmaları konusunda pek zorlamayacak. Dışarısı 90 derece ve biz dört saattir çift sürüyoruz. İşe döneli beş gün oldu ve henüz bir sonraki nöbetimize çağırılmadık ki bu asla ve *asla gerçekleşmez*. Sanırım zorunlu dinlenmeden sonra en fazla iki gün izin almıştım. Yani, beş mi? Bu duyulmamış bir şey. Ama şikayet etmiyorum. Neredeyse her geceyi Vi ve Hollie ile geçiriyorum ve bu ekipte geçirdiğim yedi yıl boyunca ilk kez bir sonraki seferime çıkmaktan korkuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, o çukura düşme anım hala zihnimde taze, ancak bunun üzerinde kalmak için elimden geleni yapıyorum ve gitmekten korkmamın diğer nedeni? Violette'ten ayrılmak istemiyorum, aramızda gerçekten daha derin bir şeyler olmaya başladığını hissederken değil.

"Bu iş ciddileşiyor mu?" Cal aklımı okuyormuş gibi soruyor. Roycie'yi bir konuda düzeltmek için yanıma gelmeden önce, "Lafını unutma," diye ekliyor.

Gideli on dakikadan fazla oldu, o yüzden döndüğünde bana aynı soruyu tekrar sormayı hatırlamasını beklemiyorum ama hatırlıyor.

"Yani... Küçük T, bu ciddi mi?" Cal tekrar sorar.

"Sadece benimle gerçekten vakit geçirmek istediği fikrine alışmaya çalışıyorum."

"Ve öyle mi?" Cal soruyor, ses tonunda gerçek bir endişe var. Başımı sallıyorum. "Evet, öyle görünüyor."

"Ona aşık mısın?"

Zincirli testeremi omzumun üzerinden atıp sıraya geçerken bir süre sorunun aklıma takılmasına izin veriyorum. Alnımdaki kiri ve teri silmek için bir saniyemi ayırıyorum. "Elime geçen her fırsatta onunla birlikte olmak istiyorum," diyorum dürüstçe.

"Bu da bir başlangıç." Cal sırtıyor.

Omuz silkiyorum. "Tamamen onun içindeyim, bunu açıklayamam. Sanki daha önce hiç hayal etmediğim şeyleri hayal ediyorum."

Opp kazarken bize biraz daha yaklaşıyor. "Ne gibi?" diye soruyor sırtarak. "T hakkında konuşuyoruz, değil mi?"

"Siktir," diye mırıldandım. "Bunun bir PSA olmasına gerek yok."

"Biliyor musun, kardeşim? Bu konuda endişelenme bile, onu bu gece getir ve hepimiz beş dakika sonra bunun gerçek aşk olup olmadığını sana söyleyebilelim." Opp sırtıyor.

"Kesinlikle olmaz. Siz pislikler bu gece en iyi şekilde davransanız iyi olur." Cal, Opp ve Dixon'ı işaret ediyorum, hepsi kıkırdamaya başlıyor.

Opp masumca ellerini kaldırıyor. "Yaralandım King, bizi ne sanıyorsun?" diye soruyor, sırtarak.

Violette'in evine vardığımda onu çocuklarla dışarı çıkarmayı yeniden düşünmeye başladım. İçtikleri zaman bir grup dengesiz maymun oluyorlar ve ihtiyacım olan son şey onu zor durumda bırakmaları ya da korkutmaları.

Hollie'nin bu gece Mae ve Jack ile birlikte olduğunu biliyorum ve Hollie ile benim küçük *SuperPets* ritüelimize bağlanmaya başlamış olsam da, Violette'in tamamen bana ait olacağı düşüncesi kapıyı çalarken şimdiden sertleşmeme neden oluyor.

Violette'in cevap vermesini sabırla beklemiyorum. Kapıyı tekrar çalıyorum, tekrar bekliyorum. Verandasında beş dakika bekledim ve endişelenmeye başladım. Arabası burada, yani evde olduğunu biliyorum. Kapının kilidini açmak için düğmeyi çeviriyorum ve şimdi gerçekten endişeleniyorum. Antrede hiçbir şey düzensiz görünmüyor. Sağ tarafımdaki mutfak ve yemek odasında ışık yok ama sol tarafımdaki oturma odasında yumuşak bir lamba yanıyor. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım.

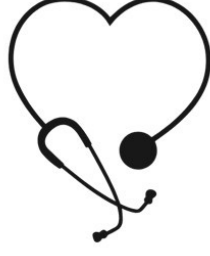
"Vi?" Seslendim. Cevap yok, ben de oturma odasına doğru ilerliyorum, duşta olabilir-

Düşüncelerimin ortasında karşıma çıkan manzara, tüm vücuduma sıcak ve burkucu bir his yayıyor. Violette koltuğuna kıvrılmış, hâlâ lacivert önlüklerini giyiyor, gür saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Bir şalvara sarınmış

polar battaniye ve o lanet soğuk dışarı. Geçirdiği haftadan sonra ayakta duramıyor. Arka arkaya rotasyonları vardı ve bu hafta başında 4. Otoyolda çıkan kötü bir ahır yangınından sonra yoğun bir yanık ünitesi vardı. Zor bir hafta olduğunu biliyorum, özellikle de hastalarından biri Hollie'den çok da büyük olmayan bir çocuk olduğu için. Hatta geçen gece onun için biraz gözyaşı döktü.

Birdenbire, yapmak istediğim son şey bu yorgun, inanılmaz kadını, anneyi ve hemşireyi şehre götürmek oldu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 49

Violette

Elmacık kemiğimi okşayan nasırlı bir başparmak beni bütün hafta boyunca uyuduğum en derin uykudan uyandırıyor. Hâlâ üçüncü derece yanıklarla kaplı ve annesi için ağlayan altı yaşındaki Timothy Feldman'ın rüyalarıyla bulutlanmış bir uyku. Başaramayabilecek bir anne.

Gözlerimi açtığımda Rowan'ı yerde oturmuş, bir kolunu yanımdaki kanepeye dayamış, beni uyurken izlerken buluyorum. Titrerken fark ediyorum ki gazlı şöminemi açmış. Pencereleleri açık bırakmışım ve hava serinlemişti.

"Merhaba aşkım." Sırıttıyor.

Oturup şömine şöminemin üzerindeki saate bakıyorum.

"Kahretsin, çok yorgundum, sadece gözlerimi dinlendirmek istedim, saat kaç?" "Şışt." Bana sırtarak elini kolumdan aşağı kaydırıyor. "Öyle değil. Mesele. Bu geceki planlar değişti. Zaten seni o grup serseriye ve onların yirmi sorusuna maruz bırakmak istemiyordum ve sen de bitkin görünüyorsun Vi."

Şu anda hazırlanıyor olmam gerekiyordu. Tekrar uzanıp nefes alıyorum ve oturma odamın tavanındaki lambanın yumuşak gölgelerine bakıyorum.

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Bizim katta uzun bir hafta oldu ve tabii ki Hollie enerji patlaması yaşıyor. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var ve gidip

bir saat geç kalacağımızı haber verir misin?" Esneyerek mırıldandım.

Rowan başını sallıyor ve dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "Hayır, benim daha iyi bir fikrim var."

Ayağa kalkıyor ve mutfağıma doğru ilerliyor. Yorgun gözlerimi avularımla ovuştururken ne yaptığını anlamaya çalışarak omzumun üzerinden bakıyorum ve kalkıp gitmek için kendime enerji veriyorum.

Hemşireliği seviyorum. Hollie dışında hayatımın en tatmin edici kısmı bu, ama gerçekten zor olduğu günler, hatta haftalar oluyor. Gerçeği söylemek gerekirse, yapmak istediğim son şey vardiyamın sonunda kalabalık bir insan grubuyla içki ve yemek için dışarı çıkmaktı, ama benim ve Hollie için tekrar tekrar ortaya çıkan bu adam için bunu yapardım.

Birkaç dakika sonra Rowan dönüyor, bir elinde bir bardak kırmızı şarap, diğerinde bir şişe hindistan cevizi losyonu. Telefonunu çıkartıyor ve bluegrass alma listesini açıyor, hala konuşabileceğimiz kadar kısık.

Ona sırtıyorum. "şarap ve losyon mu? İşler ilginleşmek üzere mi?" Biraz gülerek soruyorum.

Sırtarak şöminemin önündeki berjer koltuğa doğru ilerliyor ve elindeki hindistan cevizi yağı şişesini şöminenin üzerine bırakarak oturuyor. Beklentiyle bana bakarak bacaklarını açıyor ve aralarını işaret ediyor. "Gel otur," diyor, "ve belinden yukarısını çıkar."

şarabı bana uzatıyor ve ne teklif ettiğini hemen anlıyorum. Nedenini bilmiyorum ama ona doğru yürürken gözlerim dolmaya başlıyor, hala hastane kokan gömleğimi, ardından da pamuklu sütyenimi çıkartıyorum. şarabı ondan alıp bacaklarının arasında yere üstsüz oturduğumda, beni ezen tüm duyguları çaresizce yutkunarak geri çekiyor. Minnettarlık, hayranlık, bir sonraki yangınla savaşmak için her an gitme korkusu, *istek*. Bana doldurduğu kırmızı bardaktan uzun bir yudum alıyorum ve onun kalın kot pantolonlu kalçalarının arasına oturup rahatlıyorum.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" En sevdiğim taksi tuzu dudaklarımı kaplarken soruyorum ve lanet olsun, şu anda tadı çok güzel.

"Etrafındaki herkese ne kadar iyi geldiğinin farkında mısın?" Rowan, tatlı kokulu losyondan damlalar omuzlarıma çarpıp cildime masaj yapmaya başladığında soruyor.

"Sanırım bunu düşünmüyorum. Bir anne ve hemşire olarak işim bu."

"Anne ve hemşire olmak pek çok insanın işi ama sen bunu tüm kalbinle yapıyorsun Vi. Karşılığında birinin sana her şeyini vermesini hak ediyorsun."

Rowan'ın geniş avuç içleri yağı omuzlarımda yumuşatıyor ve kendimi tutamıyorum, tüm vücudumun gevşemeye başladığını hissettiğimde yumuşak bir inilti duyuyorum.

"Birinin seninle ilgilenmesini hak ediyorsun."

"Hiç kimse denemedi," diyorum düşünmeden.

"O zaman iyi ki buradayım, çünkü her gün gelmeyi planlıyorum."

Rowan acele etmeden sihirli parmaklarını ağrıyan kaslarımda gezdirip omuzlarımı, boynumu ve sırtımın üst kısmını her bir düğümden kurtarıırken ben oturup şarabımı yudumlayarak yoğun duygularımı bastırmaya çalışıyorum.

"Yangınlarla mücadele ederken her zaman yangının sırttan yukarı çıkan bir sonraki kısmını ararız. Asla bir tane olmaz, neredeyse her zaman iki tane olur. İkiz alevler. Biri diğerini besler, birbirlerini destekler, birbirlerinin büyümesine yardımcı olurlar."

Omzumu öpmek için eğiliyor, sonra saçımdaki tokayı çekiyor. Her şey yuvarlanıyor ve gevşemek çok iyi hissettiriyor.

"Birbirlerine o kadar derin bir seviyede bağlanırlar ki diğerinin neye ihtiyacı *olduğunu bilirler*, ağaçların arasında birlikte yuvarlanırlar. Ben de senin için böyle olmak istiyorum Violette, ama bana izin vermelisin..." Rowan'ın elleri ensemden yukarı kayarak nazıkçe masaj yapıyor ve gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Şimdi bile, bana ne kadar muhteşem olduğunu defalarca gösterdikten sonra, korkunun acısı beni hala geride tutuyor.

Boynumu öpmek için eğildi. "Senin ikiz alevin olmama izin ver, aşkım." "Deniyorum," diye fısıldıyorum.

"Bütün işi ben yaparım; sen sadece birinin inebileceğin bir yer olmasına alışmalısın."

Burada ne kadar süre sessizce oturduğumuzu bilmiyorum ama her şeye rağmen elleri hiç yorulmuyor. Esinti ve ateşin parıltısı oturma odama büyülmüş bir hava veriyor. Başımı geriye doğru eğip kalçalarının arasına daha da sokuluyorum, sikini zar zor sıyrıyorum ve sertleştiğini hissedebiliyorum. Fark ettiğimde gözlerim kapalı gülümsüyorum.

Rowan kıkırdar. "Bu ışıktaki önümde üstsüz duruyorsun, ne bekliyorsun ki?"

Bu gece onun dokunuşuyla ve sözlerimizle çok şey söylendi ve birden tek istediğim onun kollarında olmak oldu. Omzumu tekrar sikine değdiriyorum ve onun titrediğini hissediyorum.

"Biraz dön," diyor ve ben de mecburen vücudumu ona yaslanacak şekilde eğiyorum. Omzum omzundaki kaya gibi sert çıkıntıya sürtünüyorum.

kot pantolon, ona baktığımda. Gözleri karanlık; beni istediği zamanki gibi. Saçlarımın arasından kafa derime daha da fazla masaj yapıyor, ağır elleri çalışırken egzotik hissettiriyor. Tekrar yer değiştiriyorum, o durmaksızın çalışırken gözlerimi ondan ayırmıyorum, tekrar boynuma, köprücük kemiğime, göğsümün önüne doğru iniyor, dokunuşunu hafifletiyor, böylece parmak uçları boynumda hafifçe geziniyor. Anında tüylerim diken diken oluyor, nefesim hızlanıyor ve dudaklarım aralanıyor.

"Dikkatli ol Vi," diye uyarıyor. "Her şeyin seninle ilgili olması için elimden geleni yapıyorum ama seni kucağıma çekmeme bir dokunuş kaldı." O bağımlılık yapan orantısız sırtışıyla sırtıyor ve birden kendimi rahatlamış ve sarhoş hissediyorum, öyle ki onu kırılma noktasının ötesine itmekten başka bir şey istemiyorum. Daha fazla sokuluyorum, omzumla sikine biraz ilgi gösteriyorum ve bakışlarımı indiriyorum, onu bu kadar sert ve beni memnun etmeye hazır görünce dudaklarımı yalıyorum. Gözlerindeki ölümcül bakış doğrudan içime bir kurşun gibi saplanıyor.

"Belki de kucağında olmak istiyordumdur."

Ağzı anında benimkine ve daha ne olduğunu anlayamadan beni kaldırıyor ve pantolonumu bedenimden çekip çıkarıyor, kendi kot pantolonunun kemerini çözüyor ve beni kucağına çekmeden önce sertleşmiş, ağrıyan sikini serbest bırakıyor. Beni güçlü bir şekilde kucakladığında inliyorum ve göğsünden alçak bir hırıltı çıkıyor.

"Bunu sen istedin, kadın," diyor elini aşağı kaydırıp tangamı çekerken huysuzca. Aleti uyarılmışlığımın arasından kayıyor ve beni derinden öpmeden önce inliyor. The Red Clay Strays'in "Wanna Be Loved" şarkısı çalmaya başladığında birkaç dakika birbirimize bakıyoruz. Gitarın yavaş tınısı havayı dolduruyor ve ikimiz de sıcak ve ağır nefes alıyoruz.

Bu birkaç saniye çok anlamlı geliyor, sanki kelimeler yerine dokunarak konuşuyormuşuz gibi. Hafifçe eğilip alt dudağını yalıyorum ve bu onu uçurumun kenarına getiriyor. Yüzümü avuçlamak için uzanıp dudaklarımı kendine çekerken omuzlarının bükülmesini izliyorum. Dili dudaklarımın arasından kayıyor ve ben de onu kendi dilimle karşılıyorum. Öpüşüyoruz, kontrolsüz, acil. Dudaklarımdaki şarap tadı onunla ve bu zor günün, bu haftanın, sonsuzluğun ardından tadı evim gibi geliyor.

Rowan'ın elleri sırtımdan kalçalarımın doğru kayarak etimi yoğuruyor, ardından kıcımlı kavrayıp ıslaklığını yavaşça kaydırıyor. Kalın ve sert aletin ucunu içime sokacak kadar beni kaldırırken öpücüğünü hiç kesmiyor.

İçime yavaşça batmaya başladığında, Rowan Kingsley'i istediğim gibi, onu her zaman istediğim gibi bir erkeği asla istemeyeceğimi şüphesiz biliyorum. Bu duygu beni çok etkiliyor. Bir bütün olma hissi.

O içimde. Rowan omuzlarımdaki deriyi ısıyor, ardında bıraktığı acıyı öpüyor.

"Sana karşı nazik olmak mı yoksa seni sahiplenmek mi istediğime karar vermekte zorlanıyorum... karar vermek neredeyse imkânsız," diye mırıldanıyor boynuma doğru. "Hiç sana ihtiyacım olduğu gibi birine ihtiyacım olmadı Vi. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

"Ben de seni istiyorum... çok fena," diye inliyorum, yıllarımı harcayarak etrafımda inşa ettiğim duvardaki son tuğla da yıkılırken.

Rowan meme ucumun tepe noktasını ağzına alıyor ve içim zevkle zonkluyor. Bu sırada elleri hiç durmadan hareket ediyor, sanki içime girip beni gererken her parçamı ilk kez öğreniyormuş gibi hararetle. Beni doldurma şekline asla alışamayacağım.

"Bana sahip çık ve öp beni... Seni istiyorum. *Hepsini* istiyorum."

"Ben zaten seninim ve sen de *benimsin*, Violette. Önemli olan her şekilde, sen *hep benimdin*."

Bir sonraki hamlesinde "*Benim*" diye inliyor.

Etrafımızdaki her şey yavaş bir pus içinde hareket etmeye başlıyor, şömineden gelen ışık tenimize gölgeler düşürerek etrafımızdaki tüm alanı büyümlü hissettiriyor ve açık pencereden esen rüzgar esiyor. Tek ses yumuşak müzik ve bizim sesimiz. Rowan boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor ve ben düşüncelerimi kaybediyorum, sadece onun ellerini, dudaklarını ve loş odada birlikte hareket eden bedenlerimizi düşünüyorum. Birbirimizin seslerini yutarken göğsüm kabarıyor ve Rowan bana sahip çıkıyor. Dudaklarımız ayrılıyor ve ikimiz de havadaki ağır hissiyata alışırken bir nefes çekiyorum. Rowan kollarının arasında bana bakarak hızını ayarlarken, bunu daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. Onun kollarında, evimdeyim.

CHAPTER 50

ROWAN

Violette hazırlanmayı bitirirken sabırla bekliyorum, Shifty'ye geç gidiyoruz çünkü Violette aç ve duşu beklenenden çok daha uzun sürdü çünkü ona bir kez daha sahip olmak zorundaydım. Çıplak vücudundan damlayan ıslaklığın hayatımda gördüğüm en inanılmaz şey olması benim suçum değil. O uzun saçlarını dalgalar halinde kuruturken ellerimi zar zor kendime saklamayı başardım. Çocuklarla buluşmaya zaten bir saat geciktik ve eğer yakında külotu ve atleti dışında bir şey giymezse daha da geç kalacağız.

"Bana öyle bakmayı kes Kingsley, yemekten önce bir duş daha almayacağım," diyor bana, düzleştiricisini yere bırakarak.

Fırsattan istifade kollarımı ona doluyorum ve dudaklarını öperken ellerimi kalp şeklindeki poposunu avuçlamak için aşağı kaydırıyorum. "Belki de seni temiz istemiyordum, hmm?" Ona sokularak soruyorum. "Belki de döllemin senden damlamasını, daha sonra kıyafetlerini yırttığımda beni beklemesini istiyorum."

Kollarını boynuma doluyor ve ben onu yutmak üzereyken banyo tezgahında telefonu çalıyor.

Ağzının içine doğru inliyorum ve o da gülüyor, yüzümün yan tarafını okşuyor, sonra aşağıya bakıp bana gösteriyor. Mae FaceTiming'den arıyor, yani Hollie iyi geceler demek için arıyor. Banyodan geri çıktım ve

Violette telefona cevap verirken yün bornozunu etrafına bağlayarak arkamdan gelirken oturma odasına doğru ilerliyorum.

Violette kanepenin diğer ucunda otururken Hollie'nin "Merhaba anne," dediğini duyuyorum. Birkaç dakika boyunca Mae ve Jack'in Hollie'nin Bentley ve Bailey ile yüzmesine izin vermesi hakkında konuşuyorlar. Ona yeni gözlükler almışlar ve şimdi kamp ateşi .

"O orada mı?" Hollie fısıldar. Vi gülümser ve başını sallar.

"Mm-hmm, o burada, akşam yemeği için dışarı çıkacağız," diyor

Vi. Ateş hakkında konuşmanın ona beni hatırlatıp hatırlatmadığını merak ederek kıkırdıyorum.

"Tavuk nugget alır mısınız?"

Violette güler. "Belki, ama bahse girerim Rowan yapar." Hollie'nin küçük sevimli yüzünü ekranda görebilmem için yanıma doğru ilerliyor.

"Nugget alayım mı, Hols?" Ona soruyorum.

Kanepede Mae'nin yanına kıvrılmış, başını sallıyor. "Ve patates kızartması." Kıkırdıyor.

"Anlaştık," dedim ona. "Sırf senin için fazladan nugget yiyeceğim."

Hollie kocaman gülümsüyor ve bir parçam bunun sadece 'Violette'te kal ve atıştırmalık ye' türünden bir gece olmasını dilerken göğsümde bir sıcaklık hissi oluşuyor. Violette'in bana ait olmasını ne kadar sevsem de, sanırım Hollie'yi *özlüyorum*.

"Anne, şimdi alabilir mi?" Hollie Vi'ye sorar.

Vi'ye bakıyorum, sırtıyor ve sonra Hollie'ye dönüyor. "Yangınla mücadele sırası ona gelene kadar beklemek istediğini sanıyordum?"

"Hayır, şimdi, lütfen," diyor Hollie ellerini çırparak, seçiminden emin ve dört yaşından çok daha büyük görünüyor.

Violette ayağa kalkıyor ve telefonu bana uzatıyor. "Hemen döneceğim," diyor.

Ekrandan Hollie'ye bakıyorum. "Atıştırmalık olarak ne yiyorsun?" Ona soruyorum.

"Patlamış mısır," diyor bana kasesini göstererek. "Babam da senin gibi tereyağı sürüyor."

"Evet, Hollie senin mükemmel patlamış mısırından bahsetmeden duramazdı," diyor Jack odanın içinden bir yerlerden.

"Bu akşam *SuperPets*'i izlerken biraz yiyecek misin?" Hollie soruyor ve onun küçük zihninin, kendisi burada olmasa bile bunu yapacağımı varsaymasına kıkırdıyorum. Belki de sadece onun için yaparım.

"Elbette Hols, eğer tavuk nugget'larımdan sonra yerim varsa." Violette elinde yepyeni bir poşetle odaya geri döndüğünde telefona kıkırdıyor.

SüperPet'i doldurup bana verdi. "Bu Hollie'den." Yanımda otururken gülümsüyor. "Söyle ona, Hols."

Elimde hâlâ etiketi duran küçük Power Piggy'ye bakıyorum. Nedenini bilmiyorum ama bunu benim almamı istediğini bilmek bile boğazımın tam arkasına yerleşiyor. Onun için gülümserken duygularımı bastırıyorum.

"Annem yakında bir yangınla mücadele etmen gerektiğini söyledi."

Ona gülümsüyorum, Vi'nin Hollie'yle bu konuşmayı yapacağını ve onu bu yaz pek ortalıkta olmayacağıma hazırlayacağını biliyordum.

Hollie'ye "Evet, çok yakında yapmak zorunda kalacağım," diyorum.

"Benim Piggy'mi alamazsın, çünkü o benim, ama o Piggy'yi ateşine götürebilirsin," diyor ve eğilip fısıldıyor, "Güvenli noktaya uçmana yardım edecek."

Vi'nin eli kalçamı sıkıyor ve sadece aşk olarak tanımlayabileceğim bir his göğsüme yerleşiyor.

"Teşekkürler Hols, bu... aldığım en güzel hediye," diye boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışıyorum. "Eve gider gitmez onu getireceğim ve senin domuzcukla oynayabilecek, ne dersin?" Ona soruyorum.

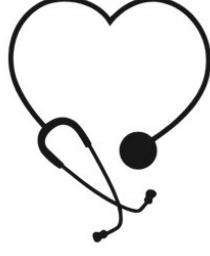
"Tamam," diyor mutlu bir şekilde.

Elimle ağzımı kapatıyorum ve kameraya doğru eğiliyorum. "Bahse girerim uçmama yardım edecek," diye fısıldıyorum.

Sadece gülümseyip başını sallıyor ve Violette iyi geceler demek için telefonu tekrar yüzüne çeviriyor.

Ama ben? Burada oturup elimdeki doldurulmuş domuza bakıyorum. Çünkü sayısız kez ölümle yüzleştim... İnsanların incinmesini izledim, arkadaşlarıma veda ettim ve korktum - gerçekten korktum - ama komik , beni lanet olası dizlerimin üzerine için tek küçük bir doldurulmuş domuzdu.

Violette telefonu kapatıp dışarı çıkmamız için hazırlanmayı bitirdiğinde, eve dönecek bir şeye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Bir aileye.

CHAPTER 51

Violette

"Bunun olmasına nasıl izin verdik?" Cal ellerini bilardo masasının kenarına dayayıp başını sallarken soruyor.

Scottie'ye bakıp sırtıyorum. O da göz kırıyor ve birasını selamlamak için kaldırıyor. Bilardoda ikinci kez kışklarını tekmeledik ve teknik olarak nöbetçi oldukları için biz içiyoruz, onlar içmiyor; bu da durumu daha komik hale getiriyor. Normalde içmezdim ama Hollie ve Rowan'ın küçük kaynaşma anından sonra bir içkiye ihtiyacım vardı. Hollie ona bağlanmaya başladı ve genç yaşında bile onun yangınlarla savaşması konusunda endişeleniyor, bu da benim bu konudaki endişemi daha da artırıyor.

"Beşte üç mü? Yoksa yenilgiyi kabul etmeye hazır mısınız?" Scottie Cal'a sorar. Cal ona güler.

Rowan kaşlarını çatarak, "Her zamanki gibi Vi, kirli oynuyorsun," diyor. Kaybetmeyi benden daha fazla sevmiyor, özellikle de ekibinin yarısının önünde, ama şimdiye kadar Scottie ve benim her şeyi göze almamız konusunda iyi davrandı. Adamlarımız atışlarını yapmaya hazırlandıklarında önlerinde eğiliyor ya da Cal onlara maçı kazandırabilecek kolay bir atış yapmaya gittiğinde Scottie dirseklerinin üzerinde bilardo masasına eğilerek ona v yaka tişörtünün altından iyi bir görüntü sunuyordu. Söylemeye gerek yok, iskaladı.

"Ne demek istediğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Bu barda büyüdüm, sadece bilardoda iyiyim. Üzgünüm ama sizin hiç şansınız yoktu." İkisine de alaycı bir acıma ifadesiyle baktım.

"Önlerinde eğildiğimizde neden işe yaramıyor?" Cal, Rowan'a mırıldanır.

"Sanırım yenilgiyi kabul etmeye hazırlar," diye onaylıyorum.

Scottie başını geriye atar ve güler. "Ne diyorsunuz çocuklar? Onları pataklayayım mı? Bu sefer adil oynayacağız. İzçilerin onuru." İlk iki parmağını havaya kaldırıyor.

"Hayır, o tuzağa düşmeyeceğim, bir gece için yeterince aşağılandım. Hadi biraz yemek yiyelim. Siz ikiniz nedense bir saatten fazla geç kaldınız, bu yüzden nachos'u kaçırdınız." Cal kıkırdıyor, Rowan ve beni dışarı çağırırken serçe parmağını Scottie'ninkine doluyor.

Scottie onun arkasından geliyor ve bizim yanımızdan geçerek ekipten sekiz kişinin daha oturduğu masalara doğru ilerliyor. Ama yanımdan geçerken elini ağzına götürdü ve fısıldadı, "Tavuk boku."

Onunla birlikte gülmeye başlıyorum, tam o sırada iki güçlü kolun arkamdan beni sardığını hissediyorum. Rowan eğiliyor ve boynumu öpüyor. "Benim için ne kadar deli olduğunu henüz herkese resmi olarak söylemediğimizi biliyorum," diyor. "Ama bu boyalı kotlarla zaten beni baştan çıkarıyordun, bir de seksi bir havuz suikastçisi gibi kıcımlı tekmelemeyi ekle, seni stok dolabına çekmek üzereyim." Elimini uzatıp kıkırdarak yüzünü omzumdan itiyorum.

"Oh, bebeğim. Tek duyduğum kaybettiğini kabul ettiğin."

Rowan başını eğiyor ve beni öpüyor. "Bana bir daha öyle de," diyor dudaklarıma.

"Tamam bebeğim," diye mırıldanıyorum sırtımdan, kollarından kurtulup elini tutuyorum.

Masaya vardığımızda her yer hareketli bir sohbetle doluydu. Opp, Dixon ve Roycie'nin yanında birkaç yerli kız oturuyor ve Xander bizim masamızın arkasındaki masada yerel şerifle derin bir tartışma içinde.

Opp, "Bir saniye daha başka bir ekipmanı temizleyebileceğimi ya da başka bir sondajı çalıştırabileceğimi sanmıyorum," diyor. "Haziran ayındayız, sahada olmalıyız."

Rowan sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Son birkaç ruloyu kaçırdıktan sonra aylardır oyundan uzak kalmış gibi hissediyorum," diyor.

"Merak etme, bir sonrakinde elini tutacağız, King," diyor Caleb sırtarak, telefonundan başını bile kaldırmadan, Rowan ona bir kızartma fırlatıyor. Caleb hiçbir şeyi kaçırmıyor. Kızartmayı masanın üzerine düştüğü yerden alır ve ağızına tikiştırır

"Bedava yemek için teşekkürler, sürtük." Kıkırdıyor. Masadakiler gülüyor ama ben haftalardır içimden atamayacağımı söylediğim korku hissini yutkunarak bastırıyorum. Onlar Wyoming'deki son yangına yardım etmek için Missouri'den gelen ekip hakkında konuşurken ben biramın etiketini karıştırıyorum.

Rowan sessizliğimden endişelendiğimi anlamış olmalı ki biraz daha yaklaşıyor ve geniş avucunu masanın altından kalçama yerleştiriyor.

Dixon yarısı yenmiş kanadını arkamdaki duvarda asılı televizyona kaldırarak, "İşte buraya gidiyoruz," diyor. Bakmak için dönüyorum ve yerel haberlerin, kasabanın hemen kenarındaki Knox Dağı yakınlarında, bu sabahın erken saatlerinde başlayan bir yangının görüntülerini oynattığını fark ediyorum.

Dixon yanan dağın yamacına bakarak, "Çok yazık," diye mırıldanıyor.

"Kahretsin, senin için geliyorum anne." Caleb kızartmasını televizyona doğru tutuyor. "Yıllardır eve *bu kadar* yakın bir canavarla dövüşmemiştim."

Roycie, "Sup, ortalığın karışacağını ve yarın bizi oraya çağırılmazlarsa şaşıracağını söylüyor," diye ekliyor.

Hepsi oraya gitmek için heyecanlı görünüyor ama bana başka bir şey oluyor. Tanıdık bir ağırlık göğsümde oturuyor ve aniden yeterince derin nefes alamadığımı hissediyorum.

Rowan'a bakıyorum çünkü tüm masa bu tehdidin bir olasılık olduğunu biliyor gibi görünse de, bugün bir kez bile bana bundan bahsetmedi. Ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum. Birasını yere bırakıyor.

"Güvende olacağız," diyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve o da kalçamı sıkıyor. Biramın geri kalanını içerken sonraki yarım saat boyunca sohbeta katılmak için elimden geleni yapıyorum, ancak televizyondaki görüntülerle dikkatim dağılıyor, rahatlamak için çok yakın olan yangın haberlerini oynatıyorum. Tetikleyicileri biliyorum, kavramlarını anlıyorum ama o lanet ekrandaki alevlere odaklanana ve göğsümdeki ağırlık artana kadar bir tanesinin beni bu kadar etkilediğini hissettiğimi hiç sanmıyorum.

Xander'ın birkaç masa öteden kalkıp telefonunu kapatmasını ağır çekimdeymiş gibi izliyorum.

"Pekâlâ, az önce telefon geldi çocuklar. Bu işi bitirmenin zamanı geldi, Knox'a gidiyoruz."

Etrafımdaki konuşmalar onun sözleriyle kesiliyor.

"En kısa sürede rapor vereceğiz. Toparlanın ve yola çıkın, bir saat içinde üste buluşalım."

Knox'un sadece yirmi dakika uzaklıkta olduğunu biliyorum ve eğer söylendiği kadar hızlı yayılıyorsa, sabaha kadar verandamın üzerinde bir kül tabakası olacak.

Sıcaklık boğazımdan yukarı tırmanmaya başlıyor. *Rowan iyi olacak; Jacob gibi olmayacak*, sakinleşmek için kendime söylüyorum. *Bu başka bir günün sorunu. Nefes al, Violette.*

Babam gibi *olacak*. Babam her seferinde eve sağ salim gelirdi. Kendimi toparlayacağım, nefes almaya çalışacağım.

Bunu düşünmek için zamanım oldu, bu işe ben girdim. Bu günün geleceğini biliyordum ama ne kadar hazırlıklı olduğumu düşünsem de Xander gideceklerini söylediği anda neler hissedeceğimi asla tahmin edemezdim. Beyaz sıcak korku ensemde yukarı doğru süzülüyor ve onu durdurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gelmeye devam ediyor. Parmaklarım karıncalanmaya başlıyor ve başım dönüyor. Kasabanın kenarındaki dağın batı tarafını tüketen alevlere bakıyorum ve kendimi destekliyorum.

Ne yapıyorum ben? İşte bu yüzden önemli biriyle çıkmamalıyım. İşte bu yüzden kendimi ateşli birine kaptırmamalıyım.

Ayağa kalkıp masanın etrafına bakıyorum, gözlerim en son Rowan'a takılıyor. "Hemen döneceğim," diyorum usulca ama daha sözlerimi bitirmeden hareket ediyorum.

Beni böyle görmesini istemiyorum. Bu onun için adil değil. Onun için cesur *olmalıyım*.

Avuçlarım terliyor ve tuvaletlere giden uzun koridora geldiğimde neredeyse başımın döndüğünü hissediyorum. Eğilip avuçlarımı dizlerimin üzerine koyuyorum, derin bir nefes almaya çalışıyorum ama olmuyor. Görüşümde statik bir çizgi oluşmaya başlıyor.

Rowan'ın konuştuğunu duyuyorum, ama ona baktığımda sesinin etrafında bir yankı var. Hiç tereddüt etmiyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Vi...siktir, aşkım. Buradayım bebeğim, ."

ROWAN

"Tamam bebeğim, , benim için iki şey yapmanı istiyorum, tamam mı?"

Başını sallıyor, hâlâ nefes almakta zorlanıyor. "Sorun değil," diye mırıldanıyor, "bu... başka bir günün sorunu-"

"Burnunuzdan derin bir nefes almanızı ve ağzınızdan vermenizi istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?" Saçmalamasını görmezden gelerek ona söyledim. Belli ki panik atak geçiriyor ve benim bilmemi istemiyor.

Violette başını sallıyor, dinliyor ve derin nefes almak için elinden geleni yapıyor. "Şimdi sözlerime odaklanmanı istiyorum. Bir nefes daha al ve sonra bana duyabildiğin üç şey söyle." Omzunu hafifçe ovuyorum ve o da bir nefes almaya çalışıyor. "Aferin kızım," diyorum ona, bunun daha önce kaç kez başına geldiğini merak ederek. Sup dışarı çıkacağımızı duyurduğu anda bunu yüzünde görebiliyordum.

"Bir bılardo ıstakasının rafı kırarken çıkardığı sesi duyuyorum," demeyi başarıyor. "Aferin kızıma. Şimdi bir nefes daha," diye devam ediyorum, dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyorum.

Benimle kalacak kadar uzun süre. "Burada çalmayı hiç bırakmadıkları Keith Urban şarkısını duydun mu?" diye sordum. "Adı neydi?"

Başını sallarken güzel dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Mavi," diye cevaplıyor bir nefes daha alırken.

Opp'un kahkahasını duyuyorum, derin, metodik kahkahasını. "Şu kıkırdayanın gülüşünü duydun mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor Violette, ilk kez kararlı bir şekilde konuşuyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor.

"Güzel, işte böyle Vi, bir nefes daha. Tamam, şimdi görebildiğin üç şeye odaklanalım."

Violette etrafına bakıyor, gözleri önümdeki ahşap zeminde bir çentiğe takılıyor, koridordaki neon tabelalarda erkekler tuvaletinin üzerinde *Buck*, kadınlar tuvaletinin üzerinde *Doe* yazıyor, ellerim onun ellerinin üzerinde. Baktığını bildiğim sürece bana ne gördüğünü söylemesine ihtiyacım yok.

"Güzel, bir nefes daha al ve sonra bana hissedebildiğin üç şeyi söylemeye çalış."

Bu kez daha derin nefes alıyor; sevdiğim pembelik yüzüne geri dönüyor. Kalçasının üzerindeki elime bakıyor. "Sen," diyor ve ardından, "bu zeminde oturmak rahatsız edici ve yapış yapış."

Kıkırdıyorum ve başparmağımı bileğindeki nabzın üzerinde tutarak elini sıkıyorum. Kalp atışları artık neredeyse normal.

"Güzel, Vi, işte bu kadar. Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Bir nefes alıyor, sefer gerçekten ciğerlerini dolduruyormuş gibi.

"Kulaklarımdaki cınlama geçti, yani... daha iyi," diyor.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve eğilip onu alnından öpüyorum.

Derin bir nefes daha alırken, "İşte benim kızım," diyorum.

"Bu daha önce hiç başına geldi mi? Vi, az önce panik atak geçirdin."

Başını sallıyor ve yüzünde endişe çizgileri belirliyor. "Jacob öldükten sonra hep böyle olurdu. Rüyamda onu görürdüm ve soğuk terler içinde uyanırdım. Bir süre sonra durdu."

"Durdurmak için ne yaptınız? Ne yardımcı oldu?" Ben soruyorum

"Uzaklara taşındım ve kendime bir daha asla ateşli biriyle yakınlaşmayacağıma dair söz verdim." Gözleri benimkilere dönüyor ve ben söylemeden ne dediğini anlıyorum.

Benim gibi bir zeki.

Bunu kabul etmiyorum çünkü bu konuşmayı yapmaya hazır değilim, onu bırakıp kim bilir ne kadar süre bu yangınla savaşmaya gitmek zorunda kaldığımda değil.

"Bu ateşe çıkma olasılığımızı senden bilerek saklamadım," diyorum ona, bu konuda tamamen açık olmak istiyorum.

"Biliyorum," diye basitçe karşılık veriyor.

"Her şey kesinleşmeden seni endişelendirmek istemedim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum Vi. Her şeyi geri getirdiğini biliyorum - endişeyi, korkuyu."

Violette avuçlarına bakar, gözleri yaşarır.

"Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm" diye fısıldıyor ve bu sefer paniğe kapılan ben oluyorum. Çünkü ses tonundan kendini koruduğunu ve zarar görmeden kaçmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Buna izin vermeyeceğim, onu korumak *benim* işim.

"Vi, bu daha da zor çünkü aramızdaki bu olay başladığından ve ben yaralandığımdan beri ilk kez çağırılıyorum. Dürüst olmak gerekirse ben bile biraz gerginim."

Biraz gerginlikten daha fazlası.

"Ama sahaya çıktığım anda her şeyin bana geri döneceğini biliyorum. Çok fazla antrenman yapıyorum, özellikle sakatlığımdan sonra buna güveneceğim. Ve bir daha olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim. Ama Vi, sana sunabileceğim tek şey bu çünkü gerçek şu ki, olabilir. Sana yalan söyleyip bir daha *olmayacağını* söylemeyeceğim."

"Böyle bir sözü asla istemem," diyerek beni şaşırtıyor. "Mantiken, muhtemelen bu yangına gideceğini ve iyi olacağını biliyorum." Derin bir nefes daha alıyor. "Elimde değil. *Çok* acı verici olduğu için kendime itiraf etmeme asla izin vermediğim bu derin duygulara ve endişelere tutunuyorum."

Çenemi tutup dinliyorum, onun acı çektiği fikri bana işkence ediyor.

"Sana bir şey olmasından *korkuyorum*." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben içgüdüsel olarak uzanıp onu yanağından uzaklaştırıyorum. "Rowan, Jacob benim en iyi arkadaşımdı. Küçükken ailemizle kıvrılıp televizyon izlediğimizde evimizin nasıl olduğunu ya da Noel sabahının nasıl olduğunu, annemin hediyeleri dağıtırken her zaman şömine kanalını açıp Noel müziği mırıldandığını bilen tek kişi oydu," diyor bir anının içinde kaybolmuş bir şekilde.

Lanet olsun.

Onu hemen kollarıma aldım. Boğazından bir hıçkırık kaçarken saçlarına fısıldıyorum: "Buradayım aşkım, bırak içini dök."

"Babam tarladayken yanına gittiğim kişiydi ve eve gelmeyecek diye ödüm kopardı."

Saçlarını okşuyorum ve burnumun kenarındaki sızıyla mücadele ediyorum. "Onun gitmesine hazır değildim. Hazırlıklı değildim. Onu son gördüğümde

bana döndüğünde yeni kitap raflarımı yapmama yardım edeceğini söyledi. Ona sarılmadım bile. Telefonla konuşuyordum ve o da kapımda durup el salladı." Bana bakıyor ve anlık bir pişmanlık ifadesi takınıyor, benim onu son görüşümün onunkinden çok daha kötü olduğunu biliyor.

"Özür dilerim. Onu en son ne zaman gördüğünü hayal bile edemiyorum" diye fısıldıyor. Konuşurken yüzünün iki yanını kavırıyor, başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Vi, bununla başa çıkmama yardımcı olacak biriyle *üç* yıl boyunca konuştum ve hala her gün bunu düşünüyorum."

Neredeyse gözlerimi her kapattığımda, ama sen ve Hollie bunu daha iyi hale getiriyorsunuz.

"Sen doğru olanı yaptın ve yardım aldın. Ben almadım. Kaçtım," diye fısıldıyor, sanki bunu kendine ilk kez itiraf ediyormuş gibi.

"Başa çıkmak için yapmanız gerekeni *yaptınız*. Hepimiz yaptık." Alnından bir tutam saç koparıp onu oradan öpüyorum.

"Biriyle konuşmak için asla çok geç değildir, bu hayaletlerle başa çıkmak için asla çok geç değildir," diyorum ona. "Elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

Sadece beni uzaklaştırma, lütfen beni uzaklaştırma.

"Korku kaçınılmaz Vi, ama biz de öyleyiz, bu işte birlikteyiz."

Violette bana bakıyor, gözleri farklı görünüyor, sertleşmiş. Hatta çekingen.

"Artık nefes alabiliyorum, teşekkür ederim" diyor. Ayağa kalkmaya başlıyor ve ben de ona yardım ederek onunla birlikte kalkıyorum. Bana anında nefret ettiğim bir şekilde bakıyor. Benden uzaklaşmak üzere olduğunu belli eden sahte bir gülümsemeyle. "Bu başka bir günün sorunu, böyle bir yangınla mücadele etmek için gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Bunu zaten söyledin ama Vi" -yanağını okşuyorum- "ne zamandır başka bir gün için sorun oldu? "

Botlarına bakıyor ve cevabı zar zor duyuluyor. "Gerçekten uzun bir süre." , kalbimi kırıyor.

"Belki de bu duyguları bir 'bugün' sorunu haline getirmenin zamanı gelmiştir?" Başını sallıyor ve daha fazla gözyaşıyla savaşıyor. "Söz veriyorum, yolun her adımında sana yardım etmek için orada olacağım." Ona önerebileceğim tek şey bu.

O başını sallarken eğilip başının üstünü öpüyorum.

"Bunu değiştiremem Vi, bu sadece benim işim değil. Tıpkı senin hemşire ve anne olmak için çağrılman gibi, ben de buyum-"

"Değişmeni istemiyorum," diyor çabucak. "Başarılı biri olmanı seviyorum Rowan. Sadece seni sürekli kaybetme riskiyle başa çıkmaya hazır olup olmadığını bilmiyorum. Bunu şimdi söylemenin boktan olduğunu biliyorum ama sanırım bunun olacağını inkâr ediyordum. Başka kimseyi kaybedemem." Elimi bırakıyor ve ben onu kollarıma almak için yanıp tutuşuyorum.

"İşte kardeşim-" Opp köşeyi dönerken diyor ki.

"İyi misin, Küçük T? Scottie seni eve götürmeyi teklif etti," diyor ona. "Onu ben götüreceğim," diyorum kararlılıkla.

Opp başını sallar ve Violette omzuna vurur. "Dikkatli ol, Opp."

"Her zaman," diye yanıtlıyor Opp saçlarını karıştırarak. "Merak etme kızım, onu geri getireceğiz," diyor beni dürterek, muhtemelen onu hiç görmediğim kadar ciddi.

Violette ona gülümsüyor ama bir şeyler ters gidiyor ve bu içimin derinliklerine yerleşiyor. Bu sefer kaçmasına izin vermeyeceğim.

Violette'in evine gitmek çok hızlıydı ve kapısının önüne geldiğimde kafamda milyonlarca şey dönüp duruyordu,

Ben de seni terk etmek istemiyorum ama buna .

Sen ve Hollie şu anda hayatımın en parlak parçasısınız. Orada ölmek benim kaderim değil, siz benim kaderimsiniz.

Violette bana dönüyor ve güçlü görünmek için elinden geleni yaptığını, gitmem için hazır olduğunu söyleyebiliyorum.

"Domuzunu unutma, Hollie'ye senin söyleyeceğim."

"Ona benim için sarıl, Çarşamba günkü yeni bölümü kaçıracağım için üzgün olduğumu söyle," diyorum kendi kendime, tıkanığımı hissederek. Violette'in hayatıma geri dönmesinin üzerinden sadece bir ay geçmişti ve her şey alt üst olmuştu.

Violette başını sallıyor ve yanağımdan öpmek için eğiliyor. Emniyet kemerimi çözüp dönüyorum ve kollarımı ona doluyorum. Onu dudaklarından öpüyorum, sahip olduklarımızı ve neden korkmaması gerektiğini hatırlatıyorum. O da beni öpüyor, ama aynı anda hem sonsuza dek sürecekmış hem de vedalaşacakmışız gibi hissettiren bir öpücük bu. Kendime engel olamıyorum.

"Seni seviyorum, Violette..." Fısıldıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki senden ayrılmak beni fiziksel olarak incitıyor. Ama şu anda sana söz veriyorum, gitmeden önce bunu sana söylemeden bir başka yangınla savaşmak için asla ayrılmayacağım, sen bunu söylemeye hazır olmasan bile, bu on sezon daha sürse bile."

Violette nefesini içine çeker ve geri çekilirken gözleri dolar. Belki de onu çok , ama, lanet olsun, bilmek zorunda.

"Sadece eve gel, Rowan." Küçük bir gülümsemeyle daha fazla gözyaşını yutuyor. "Belki de eve döndüğünde sana söyleyeceğim ilk şey bu olur," diyor fısıltıyla. Bir damla gözyaşı yanağından süzülürken elimi son bir kez sıkıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor; onu bırakıp gitmenin verdiği hayal kırıklığı ve işimi yapma ihtiyacının verdiği çekimle yumruğumu bir şeye geçirecekmişim gibi hissediyorum. Peşinden koşmak ve onunla kalacağımı söylemek istiyorum ama yapamıyorum.

"Siktir," diyorum içimden, bir elimi direksiyona vururken, nefes almadan önce kapısına son bir kez bakıyorum ve sonra kendimi arabayı sürmeye zorluyorum.

Başka seçeneğim yok. Bu yangın arka bahçemizde. Bu kasabayı ve kızlarımı *koruyacağım*.

"Ona söylemelisin," diyor Cal, kırk beş dakika sonra kamyonları toplarken omzuma vurarak.

"Ne?"

"Küçük T, ona onu sevdiğini söylemelisin. Bunu bilmeye ihtiyacı var ama önce bunu kendine itiraf etmelisin."

Düşünürken kaşlarım çatıldı. "İtiraf ettim. Ona söyledim ve onun da beni sevdiğini biliyorum ama Jacob'ın ölümüyle ilgili yıllarca süren bir travması var. Eve geleli sadece birkaç ay oldu ve tüm korkuları bu gece doruğa ulaştı."

"Yine de haklısın, o da seni kesinlikle seviyor." Cal bana baktı. "Her zaman sevdi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bu şekilde geri adım atmasının tek nedeni seni kaybetme düşüncesinin ona çok ağır gelmesi. Ve tüm kalbinizle sevmediğiniz biri için bu tür duygular besleyemezsiniz."

Başımı sallıyorum ve küçük bir kıkırdamayla çenemi ovuyorum.

"Tanrım, sen ne zaman bu kadar felsefi oldun?" Kıkırdarak soruyorum.

"Romantik komedi 101, kardeşim." Cal kocaman gülümsüyor.

"Şimdi şu lanet işi doğru düzgün yapalım ki eve gelip sevdiğin kadına onu sevdiğini senden bıkana kadar tekrar tekrar söyleyebilesin, tamam mı?" Bir kahkaha daha atarak dönüyor ve toplanmasına yardım etmek için bir sonraki kamyonu doğru ilerliyor. Sözleri, hissettiğim her şeyle birlikte kayıtlara geçti.

Ters gidebilecek her şeyi düşünmek yerine, eve onun ve Hollie'nin yanına gelmeyi ve bir gün daha fazla bebekle eve dönmeyi düşünüyorum. Kızlarıma kahvaltı hazırladığım tembel Pazar sabahlarını, Violette ile çarşıflarımıza dolanıp hava almak istemediğimiz çalıntı anları.

Bu aşk, en derin türden. Her zaman orada olan, on yıldır yüzeyin hemen altında için için yanan, içine yeniden hayat verecek kıvılcımı bekleyen türden. Asla bırakmadığım bir aşk. Beni şekillendiren bir aşk.

Violette'i o kadar çok seviyorum ki canım acıyor ve Hollie'yi de seviyorum. Onlar benim geleceğim ve bu gece ona bunu söylemek doğrudur. Bu onaylama

Çünkü eve döner dönmez ona, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışsa bile orada olacağımı ve gelmesini bekleyeceğimi söyleyeceğim. Çünkü ona borçlu olduğum şey bu, her zaman eve gelmek ve her zaman onun güvenli alanı olmak.

Hollie'nin bana iyi şans getirmesi için verdiği Power Piggy'yi biraz şans getirmesi umuduyla çantamın en üstüne koyuyorum.

"Yakında görüşürüz Hols," diye fısıldıyorum domuzun başını okşayarak.

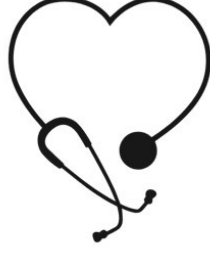
"Hepiniz burada mı toplandınız?" Sup birdenbire ortaya çıkarak soruyor.

"Evet, amirim," diyorum ona ve mürettebatın çoğuyla birlikte arabaya binmeye gidiyorum.

Sky Ridge kasabasının sınırları yanımızdan geçerken pencereden dışarı bakıyorum ve dağa doğru gidiyoruz.

Şimdi tek yapmam gereken bu canavarı atlatmak.

OceanofPDF.com

CHAPTER 52

Violette

Knox Dağı yangını son on yılda gördüğümüz en kötü yangın. Batı yakasındaki evleri tahliye etmek zorunda kaldılar, hatta birkaç ev alevlerle birlikte yandı. Yoğun duman ve kül etrafımızdaki hava kalitesini bozdu ve benim için işkenceye dönüştü.

Günlerim bir tür bulanıklık içinde geçiyor, mümkün olduğunca meşgul oluyorum. Çalışıyorum, Hollie'yle oynuyorum, uyuyorum, Rowan'a gitmeden önce söylemem gereken her şeyi düşünüyorum ve ertesi gün hepsini tekrar yapıyorum... tüm bunlar olurken, eğer telefonu çekiyorsa, ondan bir mesaj gelmesini . Bana söylenen haberlere göre ekipler dağların derinliklerindeki Spike kamplarında, bu yüzden telsiz sessizliği var, bu da endişemi daha da ezici hissettiriyor.

Gittiği geceden bir şey öğrendim. Sonunda biriyle konuşmam gerektiğini öğrendim. Bu yüzden hemen ertesi gün, kendimi kaybetmeden önce telefona sarıldım ve bir yas terapisti buldum ve onunla yaptığım iki seansın ardından şimdiden kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Beni yargılamadan ya da ailemle bir bağı olmadan dinleyecek biriyle konuşabilmek, yıllar sonra ilk kez derin bir nefes almak gibiydi. Başa çıkma mekanizmaları öneren biri şimdiden bir şekilde daha iyi hissetmemi sağladı ve bunu yapmamın neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.

Yine de Rowan yokken günlerim endişe içinde geçiyor. Onunla olan tek bağlantım yangının canlı görüntüleri. Her günün sonunda hiçbir itfaiyecinin kaybolmadığını veya yaralanmadığını duyduğumda rahatlıyorum, ancak o eve dönene kadar tam olarak doğru nefes alamayacağımı veya düzgün uyuyamayacağımı biliyorum.

Gittiği geceye geri dönebilseydim ona sarılır ve ben de onu sevdiğimi söylerdim ama yapamam. Tek yapabildiğim, ona söylemeden bir daha gitmesine asla izin vermemek ve geçen her gün onsuz kendimi boşlukta hissetmek. Onu o kadar özliyorum ki ertesi gün çok gecikmiş bir şey yaptım. Jacob'ı ziyarete gittim. Kardeşime ihtiyacım vardı.

Burada uzun süre kalamayacağımı biliyorum. Hava nem ve dumanla dolu. Jacob'ın mezar taşındaki külü silkeliyorum ve sanki onu dün kaybetmişim gibi ezici bir kayıp hissi içime yayılıyor.

"Buraya gelmediğim için berbat olduğumu düşündüğünü biliyorum," diyorum çimlerin üzerine oturarak. "Meşguldüm ama bu bir bahane değil..." Ona Hollie, Troy ve geri taşınmamızla ilgili her şeyi anlatmaya devam ediyorum ve hatta Rowan bana her şeyle ilgili gerçeği anlatmaya geliyor.

"...Rowan'ı yanık üniteme göndermek mi? Bu bir hileydi. Ve bunun bana gerçeği söyleme yöntemin olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Jacob'ın bir şeylerin peşindeyken ya da gerçeği inkâr ederken nasıl gülümsediğini hayal ediyorum ve bu da beni gülümsetiyor.

"Bunun bir hata olmadığını biliyorum ve ne olduğunu bildiğim için mutluyum, sadece keşke bana o zaman söyleseydin. Keşke bu konuda bana güvenmiş olsaydın," diye ekliyorum ve onun "Çıldırırdın," dediğini hayal ediyorum.

"Doğru." Çimenlerden bir yonca koparıp parmaklarımın arasında döndürürken gözyaşlarımın arasından burnumu çekiyorum.

"Sen gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve ben beş yıldır her şey yolundaymış gibi davranıp bu korkuları ve kederi gömüyorum. Gittiğin gerçeğiyle yüzleşmektense gitmek daha kolaydı. Ama şimdi, beni buraya geri getirmişsin ve bana Rowan'ı getirmişsin gibi hissediyorum ve bunun için..." Hıçkırıklara boğuldum. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır çünkü o benim sevdiğim tek kişi. O iyi bir adam Jacob ve keşke burada bizimle olsaydın. Keşke Hollie'yi görebilseydin..." Burnumu çekip sümkürüyorum, uzun zamandır içimde tuttuğumu bildiğim kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Sonunda yardım alıyorum. Buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Yarın bir randevum var," diye o kadar sessiz fisıldıyorum ki kendim bile zar zor duyuyorum. Bunu yaptığım anda bir rüzgâr havaya biraz kül savuruyor ve saçlarım yüzümün etrafında dönüyor. Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onu her yanımda hissedebiliyorum.

Ölümde bile Jacob'ın bana bir şey söylemeye çalıştığını bildiğim anlar oluyor ve "Onu sadece götürmek için sana getirmezdin, Vivi" sözlerinin zihnimde yankılandığını duyduğumda, hiç şüphesiz Jacob'ın bize birlikte rehberlik ettiğini, gerçeği öğrenmem için bana yol gösterdiğini ve bunca zamandır geçmişimle yüzleşmem için bana rehberlik ettiğini biliyorum. Sadece bu his bile bana her şeyin gireceğini, tam da olmam gereken yerde olduğumu ve bunlar olurken onun beni asla terk etmediğini söylüyor. O her zaman kalbimde.

Günler geçiyor ve onuncu güne geldiğimizde Hollie'yi Troy'la yemeğe ve yeni Disney filmini izlemeye götürmek için hazırlarken aklımı kaçırmak üzereydim. Onu bir aydan uzun bir süredir ilk kez görecekti, *SuperPets* için onu iptal etmesinden bu yana ve Hollie'nin gitmesini sağlamamın tek yolu, filmi sonra ona dondurma ısmarlayacağına söz vermiş olması. Ayrıca Rowan'ın yokluğunda Troy'un benimle bir program yapması için biraz zaman ayırmaya karar verdim. Eve döneli sadece birkaç ay oldu ama bu artık işe yaramayacak. Hollie'nin babasına güvenebileceğini bilmesi gerekiyor ve onun hayatına girip çıkmasına müsamaha göstermeyeceğim. Eğer hoşuna gitmezse, beni mahkemede görebilir.

"Beni yatırmak için burada olacak mısın?" Hollie sırt çantasına film için atıştırılacak bir şeyler koyarken soruyor.

"Tabii ki bebeğim. Bu gece babanla çok eğleneceksin."

Teddy'ye Hollie yokken geleceğimi söyledim ve bana pizza ve şarap vereceğine dair söz aldım, o da kesintisiz bir duş almasına yetecek kadar uzun süre çocuklara bakarsam bunu yapmayı memnuniyetle kabul etti.

"Tak, tak," diyor Troy kapıyı çalarken ve evime doğru yürürken.

"Geliyordum," diyorum, bunun hoş olmadığını ona bildiriyorum.

"Babacığım!" Hollie ona doğru koşarken sesleniyor. Onu kucağına alıyor, yanaklarına küçük öpücükler konduruyor ve ona çok büyüdüğünü, kocaman olduğunu söylüyor.

Hollie, "Amigo burger yemek istiyorum," diyor. Başıyla onaylıyor ve onu yere bırakıyor. Ondan yardımcım olmasını ve yatağından pembe kazağını almasını istediğimde evin arka tarafına doğru ilerliyor. Troy bana doğru ilerliyor ve garip bir şekilde yandan sarılıyor. *Bu yeni bir şey.*

"Terfi aldım," diyor kocaman yakışıklı bir gülümsemeyle. Bu sadece beni sinirlendirmeye yarıyor.

"Tebrikler mi?" Ona bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamadığımı söyledim. "Tüm fazla mesaimin karşılığını aldım, Seattle Sinai'nin en yeni şefine bakıyorsun. ikamet ediyor."

"Bu harika Troy," diyorum arkamı dönüp Hollie'nin bir yandan kazağını tutarken bir yandan da bir televizyon programının sonunu izlediği oturma odasına giderken.

"Bu, daha düzenli çalışma saatlerim olacağı anlamına geliyor, böylece iki haftada bir hafta sonları dışarı çıkabilirim, hatta belki Hollie'yi bir gece için yanımda getirebilirim."

Şimdi ona uyum sağlaması güzel. Bir sonraki büyük terfiye kadar. "Bu biraz zaman alacak, birkaç ay düzenli olarak geldikten sonra Bunun için hazır olabilir," diyorum ona, kontrollü ve otoriter görünmek için elimden geleni yaparak.

"Bu da ne?" Troy şöminemin önünde durmuş Rowan, ben ve Hollie'nin konserde çekilmiş 8x10 boyutundaki *SuperPets* çerçevesine bakarken soruyor. Ağzım bir karışık açık kaldı çünkü Rowan'ı çok az yanımda olan bir adama açıklamaya hazır değildim.

"Gittin mi? Nasıl gittin? Kim bu adam?"

"Süper Rowan!" Hollie koşarak odaya geri dönerken sesleniyor.

Troy benden Hollie'ye baktı. "Süper Rowan mı?"

"O benim ve annemin arkadaşı. Ateşle birlikte ormanda!" diyor ve ben içten içe irkiliyorum.

"O benim arkadaşım, evet. İyi arkadaşım." İlişkimi ondan saklamadığımı ama Hollie'nin önünde konuşmanın uygun olmadığını anladığından emin olmak için Troy'a dikkatle bakıyorum. "Stadyumda çalışan birini tanıyor, sağ olsunlar bize personel locasında son dakika bileti hediye ettiler," diye ekliyorum.

"Ve o bir itfaiyeci mi? Hotshot?" Troy fotoğrafa bakarak soruyor. Başımı salladım.

"Jacob Amca gibi," diyor Hollie. "Ama o cennette değil."

Troy'la birkaç saniye göz göze geldik, hayatımda biri olduğunu, birlikte zaman geçirecek kadar yakın biri olduğunu fark etti.

Hollie de.

"Hadi Hols. Toplanmışsın," diyorum Troy'a çantasını uzatarak. Çantayı alıyor ama şöminemin üzerindeki fotoğrafa bakmadan önce hiçbir şey söylemiyor.

Dizlerimin tepkisiyle neredeyse kendimi kötü hissediyorum ve sonra zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Troy'un her zaman kurban olmaya çalışmak gibi bir huyu var ama şu anda dimdik ayaktayım, boşandık ve bir yılı aşkın süredir ayrıyız. Sonsuza kadar bekar kalacağımı mı düşündü?

Hollie'ye sarılıyorum ve Hollie'nin isteği üzerine onlarla birlikte Troy'un cipine doğru yürüyorum.

Onu arkadaki araba koltuğuna bağladığımda, Troy klimayı çalıştırmış ve hoparlörlerinden en sevdiği müziği çalmaya başlamıştı bile. Ona veda öpücüğü verip kapıyı kapatıyorum ve Troy yanımda bekliyor.

"İyi eğlenceler, yediye kadar onu eve getir, tamam mı? Onu zamanında banyoya ve yatağa sokmam gerekiyor," diyorum ve yanından geçip gidiyorum.

"Violette?" diyor, kolumu tutarak. Geri çekiliyorum, o da bana izin veriyor. "Sadece... bu ciddi mi?" diye soruyor ve Rowan'ı kastettiğini hemen anlıyorum.

"Troy, bu konuşmayı yapmayacağız. Bir yılı aşkın süredir neredeyse hiç konuşmadık, ne fark eder ki?"

"Bilmiyorum... Sanırım aklımın bir köşesinde bir gün bizim için başka bir şans olabileceğini düşündüm."

Sanırım, ama emin olamıyorum, ağzım şok içinde açık kalıyor. Çünkü Troy neden tekrar *bir* araya gelme ihtimalimiz olduğunu düşünsün ki?

"Troy, o gemi çoktan kalktı," diyorum nazikçe.

Başını salladı. "Haklısın. Başka zaman daha fazla konuşabiliriz."

Ya da değil.

Kamyonun sürücü tarafına doğru ilerlemeye başlar. "Violette?"

Verandamın basamaklarını yarılادığımda durup yüzümü ona dönüyorum. "Evet?"

"Yarın ne yapıyorsun? Hollie'yi tekrar almaya gelebilir miyim?"

Tamam, bu sefer ağzımın açık kaldığını biliyorum. Göz kırptım.

"Onu erken bir akşam yemeğine götürebilirim. Vardiyamdan sonra eve gideceğim, biraz kestireceğim ve sonra üç için geri döneceğim-"

Tekrar göz kırptıyorum. "Tabii, yarın Bonnie'yle yer değiştirdim, onun öğleden sonraki vardiyasını ben alıyorum. On bire kadar çalışıyorum, eğer onu oradan almak istersen Hollie annemle birlikte olacak. Anneme seni beklediğini haber veririm."

"Harika. Mae'nin onaylamayan bakışlarını özlüyordum, bu yüzden eğlenceli olacak," diye şaka yapıyor Troy.

"Hollie'yi iptal etmeden benim kadar o da hoşlanmıyor," diye karşılık veriyorum.

Başını sallıyor. "Bunu değiştirmek için elimden geleni yapacağım ve Violette?" diyor içeri girip kapıyı kapatırken.

"Hmmm?"

"Teşekkürler," diyor ve kapıyı kapatıyor. Neredeyse ona inanacaktım.

Merdivenlerden yukarı yürüyorum, onlar uzaklaşırken Hollie'ye el sallıyorum. Evimin güvenli odasına girdiğimde kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kapıya yaslanarak nefes alıyorum.

Troy, Hollie'yi iki gün üst üste mi götürmek istiyor? Neden?

Troy kıskanç bir tip değil, ama her şeyin görünüşü için yaşayan bir tip. Tahminimce, zar zor ortaya çıktığını bilen bir erkek arkadaşımın olması fikri, onu ortaya çıkmama eyleminden daha fazla rahatsız ederdi.

Hollie ile vakit geçirmeye olan ani ilgisinin iki sebebi olabilir. Bir: Rowan'la olan ilişkimi biraz daha deşmeye çalışıyor ya da iki: cehennem dondu. Uğraştığım kişi Troy olduğuna göre, birincisine bahse giriyorum.

CHAPTER 53

ROWAN

Bir orman yangını en kötü durumdayken çıkan ses çok nettir. Neredeyse akan bir nehir gibidir. Arazideyken bu sesi aklınızdan asla çıkaramazsınız. Ne çalışırken, ne de uyurken. Sizi bütünüyle yutabilecek türden bir nehir olduğunu bilerek onunla yaşıyorsunuz. Bu yangının kötü olacağını biliyorduk ama beklediğimizden yüz kat daha kötü oldu.

On gün boyunca duş almadık - en iyi ihtimalle sıcaktan kurtulmak istediğimizde hortumla yıkandık - zar zor yemek yedik, zar zor uyuduk, zar zor konuştuk. Günlerce kazdık, doğradık, testereyle kestik, bu lanet olası dağı adım adım tırmandık, kollarımız ağrırken mineral toprağa kadar kazdık, sonra da tırmanmaya devam ettik. Mesele şu ki, sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Doğaya karşı çıkmak ve onun katliamını yeniden yönlendirmekten daha büyük bir mutluluk olamaz.

Tüm çalışmalarımıza rağmen, batı yakasında iki binden fazla mülk tahliye emri altında ve binden fazlası da tahliye alarmı altında. Bu mamut neredeyse on iki bin dönüme ulaştı ve onunla kasabamızın ve komşu kasabaların evleri ve işyerleri arasındaki tek şey biziz. Utah ve Oregon'dan gelen ekipler yorulmak bilmeden bizimle birlikte çalıştı ve sonunda hava soğudu ve rüzgar

bir haftadan uzun süredir ilk kez sakinleştii. Alevlerin siyaha dönuştüğünü görüyoruz ve kazdığımız hatlar işlerini yapıyor ve nihayet on gündür ilk kez yemek yemek ve düzgün bir mola vermek için oturuyorum.

"O şeyi havada tutmak daha iyi çalışmasını sağlamayacak." Cep telefonumu gökyüzüne doğru tutup çekmesini umarken Sup bana göz kırptıyor. Neden hâlâ denediğimi bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri hiç çekmedi, bugün neden çekeceğini düşündüm bilmiyorum. Ormanın çok derinlerindeyiz. Karanlıkta oturmuş kurutulmuş et ve iz karışımı yiyoruz. Kahrolası şampiyonların öğle yemeği.

"Lanet olsun, bu çok iç karartıcı." Kıkırdıyorum, bir ısırık daha alıyorum. Sup sırtıyor. "Gizli malzeme sefalet."

"Hemen hemen."

"Akşam yemeği yiyeceksin. Muhtemelen yine kızartma, ama sıcak yemek," diyor Sup, kirli yüzünü eliyle ovuşturarak.

"Hey, en azından bu yemek şirketi Pickler Mountain'dan daha iyi." Caleb kıkırdıyor ve bir Uncrustable fıstık ezmesi ve jöleli sandviçi yırtarak açıyor. Üzerinden kamyon geçmiş gibi görünüyor.

"Pickler Dağı'nda ne oldu?" Roycie oturarak soruyor. Kolunun tersiyle yüzünü siler ve bu, siyah is ve küllü kaplı yüzünü daha açık, lekeli bir griye dönüştürür.

"Hepimiz gıda zehirlenmesi geçirdik," diyorum ona. "Hepimiz heyecanlıydık çünkü bizim için bir yemek şirketi olduğunu söylediler, çok büyük bir yangın değildi, bu yüzden bu anormal. Kasabadan biri nazik olmak istemiş."

"Biraz teriyaki ile sade haşlanmış tavuk. Lanet olası travma." Caleb diyor ki.

Roycie bir paket Skittles açarak, "*Lanet olsun*," diyor.

Sup, "Hepimiz o gün daha sonra bunu tekrar gördük... çeşitli şekillerde," diye ekliyor. Tüm küçük grubumuz gülmeye başlıyor.

Roycie, "Çifte lanet," diyor. "O zaman altıncı kızartma gecemizden şikayetçi değilim."

"Değil mi?" Karışımı ağzıma atarak söylüyorum.

Grup bir dakikalığına sessizleşir, herkes kendi yorgun düşünceleri içindedir.

"Şansımız yaver giderse yarın yola çıkacağız," diyor Sup. "Hepiniz kendinizi aştınız. O ilk gece-"

"Bir gecede yüz yıllık yangınla mücadele mi?" Roycie soruyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Evet," diyor Sup. "Ama sen onu öldürdün."

Boklu kurutulmuş etten son lokmamı yutuyorum ve karanlığa uzanıp gökyüzünün olması gereken yere bakıyorum. Başardık. Ülkeyi güvende tuttuk. Tabii ki hala göremiyorum, tek gördüğüm duman ama orada bir yerde olduğunu biliyorum. Telefonumu kaldırıp tekrar sinyal almaya çalışıyorum. Nada.

Onunla konuşabilseydim, sesini duyabilseydim. Şu anda her şeyimi verirdim.

Soluma bakıyorum, dumanın en yoğun olduğu yere. *Geri kalanınız benim, kaltak*, diyorum alevlere. Fazla uzun sürmez. Eve gitmeye hazırım.

Knox Dağı'ndan aşağıya, son dağ eteklerinden geçerek şantiyenin paketleme ve yükleme çılgınlığına sahne olduğu açıklığa doğru ilerlerken botlarımın altındaki kalın çamurun sesi rahatlatıcı. Günlerdir gördüğüm ilk yeşil bu ve dün geceki yağmurdan sonra sırsıklam oldu. Güneş çıktı ve gökyüzü aslında mavi. Yoğun dumanın içinde neredeyse iki hafta geçirdikten sonra gözlerim yanıyor.

Arka cebimden telefonumu çıkarıyorum. Son on bir gündür evimiz olarak adlandırdığımız Spike kampından çıkarken sırt çantam ağırlaşmıştı. Telefonum çekiyor ama saat öğleden sonra üç ve dörtten önce evde olacağım.

Violette'in bu hafta izinli olduğunu biliyorum, yani ben eve varıp duşta bir saat geçirip cildimin gerçek halini görene kadar keselendiğimde o da evde olacak. Ona geleceğimi söyleme ya da sürpriz yapma kararını vermekte zorlanıyorum. Bunu düşünürken aklıma bir fikir geliyor.

"Bugün eve döndüğümüzü haber vermek için Jack'le konuşan oldu mu?" Çocukların kamyonları ve arabayı toplamasına yardım ederken soruyorum.

"Hayır, yarın onu arayıp bir bira içmeye gideceğim ve durumu anlatacağım. Hâlâ bağlı hissetmeyi seviyor," diyor Sup yorgun bir sırıtışla. "Ama bu gece, sadece uyumak istiyorum."

Başımı sallıyorum. *Mükemmel.*

Bizi eve götürecek olan rahatsız edici yeşil arabanın arkasına tırmanırken Opp beni dürtüyor.

"Sence Jacob sen ve kız kardeşi hakkında ne derdi?" diye sorar.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Bunu çok düşündüm," diyorum ona dürüstçe, içgüdüsel olarak uyluğumu ovuyorum, bütün gece ağrımıştı. "Vi'ye değer verdiğimi biliyordu, bunu sadece bir kez konuştuk, ama bana bir şekilde ailesinin gerçek bir parçası olacağımı düşündüğünü ve bunu etmememi söyledi."

"Şerif Miller'ın kızını onun için dışarı çıkardıktan ve telefonundan haneye tecavüz videosunu çaldıktan sonra mı?" diye soruyor, hâlâ pencereden dışarı bakarak. Cevap vermeyince yüzünü bana dönüyor ve gülmeye başlıyor.

"Bunu sana söylememiş olabilir ama bana söyledi. Birkaç ay önce sarhoş bir gecede bana söyledi... bilirsin." "Öldü" demeden devam etti. Beş yıl geçti ve hepimiz bu kelimeleri söylemekten kaçınıyoruz.

"Bir zamanlar kışını kurtarmış olmanızın ona hapisten çıkış kartı verdiğini söyledi."

Yutkunuyorum.

"Bunu yapmak için Vi'den vazgeçtiğini ve ikinizin birbirine ait olduğunu düşündüğü için sana sorduğuna hep pişman olduğunu söyledi."

"Bunu bana neden söylemesin ki?" Gerçekten bir cevap beklemeden soruyorum.

Opp omuz silkiyor. "Hepimiz pişmanlıklarla yaşarız, kim bilir?"

Bakışlarını tekrar pencereden dışarı çeviriyor. "Sadece onun için doğru olanı yaptığından emin ol, yoksa hepimiz kışına tekmeyi basarız."

Kıkırdıyorum ve koluna ters kelepçe vuruyorum. "Dinle, eğer bu işi batırırsam, her türlü dayığı memnuniyetle karşılarım." Bunu söylerken telefonumu çıkarıp saate bakıyorum; fazla uzun sürmeyecek.

Sabırsızlanıyorum.

CHAPTER 54

ROWAN

Dönüş yolunun çoğunda gözlerimi dinlendiriyorum, vücudum sahada geçen günlerin ardından nihayet rahatlıyor. Zorunlu dinlenmemizden sonra Montana'ya gidebileceğimizi duydum, bu da Violette ve Hollie ile biraz zaman geçirmek için sadece iki günüm olduğu anlamına geliyor.

Kendimi temizlemek bir saatten fazla zamanımı ve depodaki her damla sıcak suyu alıyor. Yolda birkaç yere uğruyorum, bu yüzden saat altı buçukta Violette'in evine geldiğimde aklımda onu öpmek var. Onları yemeğe götürmeyi, belki Hollie ile Candyland oynamayı ve onlarla kanepede düşünüyorum. Sadece onlarla birlikte olmanın bana verdiği o huzur hissi için yanıp tutuşuyorum. Mae'nin arabasının garaj yolunda park edilmiş olduğunu ve Violette'in arabasının park edilmemiş olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Yolcu koltuğumdaki küçük hediyelere bakıyorum; kızların en sevdiği atıştırmalıklar, Vi'nin uzun bir günün ardından evde giydiği yıpranmış terliklerin yerine yeni bir çift terlik ve Hollie için Knox Dağı'ndan hatıra olarak doldurulmuş bir geyik.

Violette'in burada olmadığından emin olmak için ani bir karar veriyorum ve Hols ile Mae'ye yine de merhaba diyorum. Evin önündeki kısa yürüyüş yoluna çıktım ve tam ön basamakları tırmanmak üzereydim ki kapı açıldı ve bir polo giyiyordu,

temiz traşlı adam çıkıp eve sesleniyor, "Teşekkürler, Mae."

"Bana teşekkür etmeyin, ben her zaman torunumla vakit geçirmek isterim. Belki bir sefere daha uzun kalabilirsin," diye seslendiğini duyuyorum Mae'nin.

Adam kapıyı arkasından kapatırken nefesinin altından ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve ben bunun meşhur Troy olduğunu hemen anlıyorum.

Troy burada durduğumu fark etmeden önce neredeyse üzerime yürüyordu. Bir an geri sıçradı ve önce bana, sonra da kucağımdaki hediyelere bakarken gözleri büyüdü. Boyum ondan sadece birkaç santim uzun ama ben ondan biraz daha büyüğüm. Hareket etmiyorum, sadece elimdeki hediyeleri daha sıkı tutuyorum.

"Kahretsin dostum, beni korkuttun," diyor Troy, bir elini saçlarında gezdirerek. Bir an bana bakıyor ve sonra sanki kim olduğumu biliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak doğruluyor.

"Violette burada değil, saat on bire kadar işte olacak."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum, vardiyasını değiştirmiş olması gerektiğini fark ediyorum.

Troy bana bir aşağı bir yukarı bakıyor ama bir şey söylemiyor. *Doğru, o benim*, diye düşünüyorum boştaki elimi uzatırken.

"Rowan Kingsley."

Aldı ve beni cılız bir şekilde salladı, sonra göğsünü şişiren bir horoz gibi daha dik durmaya çalıştı.

"Dr. Troy Stafford, Violette'in kocasıyım, Hollie'nin babasıyım."

Kendisine Violette'in kocası dediğini duyduğumda kanıma sessiz bir öfke sızıyor. Haftalardır resmi olarak boşandıklarını ve bir yılı aşkın süredir ayrı olduklarını biliyorum.

"Violette senden bahsetti," diyorum. Violette, Hollie değil, çünkü gerçekçi olmak gerekirse, onlarla geçirdiğim onca zaman boyunca Hollie'nin Troy'dan tek başına bahsettiğini duymadım, bir kez bile.

"Ha, ama daha dün senden bahsetti," diyor gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltıyla. *Pislik*.

"Belki de o Sky Ridge'e döndüğünden beri daha fazla etrafta olsaydın daha fazla şey duyardın," diye karşılık veriyorum, Vi'nin bu adamda ne bulduğunu merak ederken sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum. Onu tanıdığım iki dakika içinde kendini beğenmiş biri olduğunu ve görünüşe her şeyden çok önem verdiğini söyleyebilirim.

"Sanırım bu doğru, değil mi? Son zamanlarda biraz daha etrafta dolaştım, Violette'le konuşmak için biraz daha zamanım oldu, sen ormandayken Hollie'yle vakit geçirdim."

Kanım kaynıyor ama kendime onun Hollie'nin babası olduğunu ve evinin dışında olduğumu hatırlatıyorum. Ön bahçenin ortasında suratına yumruk atmak muhtemelen kötü bir fikir.

"Hollie için iyi olur," diye yalan söyledim.

"Oh, hey, onları *SuperPets*'e götürdüğün için teşekkürler, gerçekten çok , dostum," diyor, ama minnettarmış gibi gelmiyor. Sanki sonradan aklına gelmiş gibi. "Hastanemde Ortopedi Bölüm Başkanı olmak için çalışıyordum. Şimdi o pozisyonu garantilediğime göre, bu tarafa gelmek için daha fazla zaman ayıracam, Hollie ve Violette ile daha fazla zaman geçireceğim."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum.

"Sanırım bu Violette'e bağlı," diyorum sakın kalmak için elimden geleni yaparak.

Omuz silkiyor. "Dün gece ona sorduğumda buna oldukça açık görünüyordu. Sanırım bunu zaman gösterecek." Beton yolda yanımdan geçip gidiyor ve mucizevi bir şekilde, bir şekilde ona çarpmıyorum. "Çok fazla geçmiş var, bilirsin her zaman küçük bir kızın annesine ve babasına ihtiyacı olduğunu söylerler."

Bu lanet olası mankafa.

"Bence küçük bir kızın sürekli yanında olan insanlara ihtiyacı var," diye çıkışıyorum. "Onu ilk sıraya koy," diye ekliyorum, kendime engel olamayarak. Ona yaklaşıyorum ve alçak sesle konuşuyorum.

"Sana karşı dürüst olacağım Troy. Şu anda Hols'u erken getirdiğin için - tam bir pislik gibi- ve Vi'ye karın dediğin için seni dövmememin tek bir nedeni var. O sebep de şu dört duvarın içinde." Vi'nin evini işaret ediyorum. Çenemi sıkıp devam ediyorum. "Ama yemin ederim, Hollie'yi bir kez daha hayal kırıklığına uğrattıysan ya da Violette'e karım demeyi kendine görev ediniyorsen..."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor, Hollie içerideyken ona vurmayacağımı biliyor ve onu yere sermemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Seni yerin dibine sokacağım. Mükemmel olmayabilirim ama oradaki küçük kızın senden çok daha iyisini hak ettiğini biliyorum."

Troy benden uzaklaşarak, "Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup omuz silkiyorum. "Belki değil ama denemek iyi bir başlangıç. Ne dediğimi unutma Troy. Senin aksine, ben sözümün eriyim," diye sesleniyorum ona, o da geri çekilip komşunun evinin önüne park etmiş Mercedes SUV'a koşuyor. Gösterişli, siyah ve buraya ait değil.

Cipinin güvenliğine ulaştığında bana seslendi.

"Kapıyı çalma zahmetine girme kahraman," diye karşılık verir. "Mae, Hollie'nin gece çantasını hazırlayacak ve onu hemen evlerine götürecekti. Zavallı çocuk birlikte geçirdiğimiz eğlenceli günden sonra çok yoruldu. Sanırım o bibloları ona başka bir gün vermek gerekecek," dedikten sonra arabayı çalıştırıp Violette'in sokağına doğru yola çıktı ve beni ön bahçenin ortasında ona çarpmış olmayı dileyerek bıraktı.

Düşünmek için bir dakikaya ihtiyaç duyarak kamyonetime doğru yola çıktım. Derin bir nefes alıyorum ve kendi kendime mantıklı konuşuyorum. Gideli iki hafta bile olmamışken Vi'nin onları bu kadar hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bu adamı hayatlarına geri almasına imkân yok. İmkânı yok, kesinlikle saçmalıyor. Hollie'yi görmesine izin verirdi, ama kendisini?

Hayatta olmaz. Birkaç dakika direksiyonu sıkıca kavradım ve derin bir nefes aldım. Kamyonetimi çalıştırıyorum. Her ne kadar saçmaladığını bilsem de Violette'in vardiyasını bitirmesini beklerken içimi dökmem gerekiyor. Kesin olan bir şey var. Bu adamın bana yalan söylediğini öğrendiğimde, ilk fırsatta onunla konuşmaktan fazlasını yapacağım.

baktım, yedi bile olmamış.

Ben: Bira içmek için buluşmak vegging sayılır mı? Bir arkadaşla ihtiyacım var.

Süper: Elbette. Yirmi mi?

Evet diye cevap veriyorum ve Shifty'ye doğru yola koyuluyorum, ihtiyacım olduğunda sup'ımın her zaman yanımda olmasına minnettarım.

"Jack'in söylediğine göre adam gerçekten gösterişli ve parlakmış, Violette'in onunla neden evlendiğini hiç anlamamış, bizden... buradan en uzak kişi olması dışında. Ona istikrarlı, öngörülebilir bir gelecek sunuyordu... ve en önemlisi, Sky Ridge ya da Jacob'la hiçbir bağlantısı yoktu." Xander birasını yudumluyor. "Ya da seninle."

Başımı salladım. "Çocukken aramızda bir şey olduğunu tüm ekip biliyor mu?" Ağzıma bir kızartma tıktırarak soruyorum.

"Roycie pek bir şey bilmiyor." Sup sırtıyor.

"Siktir." Kıkırdıyorum.

"Onunla arasını düzeltmesine imkan yok, evlat."

"Bundan hiç şüphem yok. Gitmiş olmanın sersemliğinden midir bilmem ama bunu başka birinden duymaya ihtiyacım vardı, o yüzden teşekkürler."

Başını sallıyor ve sonraki yarım saat boyunca, önümüzdeki yirmi dört saat içinde kontrolden çıkarsa bu hafta sonu gideceğimiz Montana yangını hakkında sohbet ediyoruz. Saat dokuzda Sup'in yorulduğunu anlıyorum ve eve gitmesine izin vermeye karar veriyorum.

Boş evime gitmek bir seçenek olmadığı için Sky Ridge'de araba sürerek zaman geçirmeye çalışıyorum. Vardiyasının bitmesini beklerken derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum. Onu en son ne zaman gördüğümü düşünüyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Eski bir kamyoneti otoyola kadar takip edip Sky Ridge'den kırsala doğru ilerlerken öpüşme şeklimizi hatırlamaktan kendimi alamıyorum.

Hava yeni kararıyor ve gökyüzü binlerce yıldızla canlanmaya başlıyor. Arabayı sürerken ve radyoyu dinlerken Violette'e ona delicesine ve derinden aşık olduğumu nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Düşüncelerim dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, önümdeki yaşlı kamyonet onu kaçırmak için direksiyonu kırana kadar yanımızdaki tarladan otoyola doğru koşan geyiği görmüyorum. Lastiklerin gıcırta sesi açık camlarımdan sağır edici bir şekilde duyuluyor. Önündeki SUV geyiğin kuyruk kısmına çarpıyor, geyik çılgınca yoldan çıkıp hendeğe giriyor, metal çitlere çarpıp duruluyor.

Frene bastım ve aniden durdum. Neyse ki arkamda kimse yok ve kamyon hala yolun yanlış tarafında sağ tarafta duruyor, ama SUV berbat durumda. Geyik gitmiş; ya yaraları hayati tehlike arz etmiyor ve güvenli yere kaçtı ya da tarlanın yüz metre içine girip ölecek.

Doktor moduna geçiyorum. Yangın sezonunda görevde değilim ama yardım etmek için eğitilmiş bir Samaritan görevim var ve Bakersfield'daki herhangi bir doktorun beni destekleyeceğini biliyorum. Kamyonetimden inerken cebimden telefonumu çıkardım ve aynı anda acil durumu aradım. Cipi daha iyi görebilmek ve içindeki kişinin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için yolun karşısına geçiyorum, çünkü lanet olsun, bu şey metal çitlere yüzünü dayamış ve ön tarafı yok. Yaklaştığımda bu siyah Mercedes SUV'u daha önce gördüğümü fark ediyorum.

Yaklaşık üç saat önce Violette'in evinin önüne park etmiş.

OceanofPDF.com

CHAPTER 55

ROWAN

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Troy saat 6:30'da kasabadan ayrılıyordu. Üç saat sonra Sky Ridge'in birkaç mil dışında otoyol kenarındaki bir çukurda ne işi vardı?

Yolun karşısına geçiyorum.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Merhaba Laurel, ben Rowan Kingsley. Route 12'nin dışında, Yarmouth Line'ı geçince Pinery Motel'in yakınındayım. Bir araba kazası oldu. Araçlardan biri bir geyiği kaçırmak için direksiyonu kırdı ve metal korkuluklara çarptı."

"İyiler mi dostum?" Yaşlı bir adam önümdeki kamyonetten fırlayarak yolun karşısına geçti.

"Bilmiyorum. Ben , iyi misin?" Ona sordum. İyi görünüyor, araçta hasar yok.

"Evet, iyiyim dostum. Vay anasını, şu ön tarafa bak..." Ben telefonuma geri dönerken o saçmalamaya devam ediyor.

"Tamam Rowan, hemen bir ekip göndereceğiz, hastayı görebiliyor musun? Hava ikmaline ihtiyaçları olacak mı?"

Kaputun altından gelen dumanı fark ettiğimde ona "Şimdi yaklaşıyorum, henüz emin değilim" diyorum.

"Geri çekil, tamam mı? Ambulans yolda," diyorum kamyonadaki adama.

Başını sallıyor ve ona ihtiyacım olursa yanımda beklemekle ilgili bir şeyler söylüyor. Yaklaştıkça yardım çığlıklarını duyuyorum. Ama bu Troy değil, bir kadın sesi. Kalp atışlarım hızlanıyor ve araca doğru koşarken soğuk terler döküyorum. Yemin ederim, eğer yaralanan Violette'se bayılabilirim. Son on beş metreyi koşuyorum ve Tanrı'ya şükür Violette olmadığını görecektim kadar yaklaşıyorum.

"İki hasta var, araç raya önden yüklenmiş, kaputtan duman geliyor. Bir erkek, otuzlu yaşların başında, bilinci kapalı." Nabzını kontrol ediyorum, sabit. "Ama yaşıyor, kafasından kan akıyor. Yaralarından şu anda emin değilim. Yirmili yaşların sonunda bir kadın, alnında ve sağ kolunda ciddi kanama var. Görünüşe göre yol kenarındaki çitler camı delmiş ve derin bir yara açmış."

Aslında, hala bir kolu olduğu için çok şanslı gibi görünüyor.

Metal çit ön tarafa gömülmüş, ön cam çarpmanın etkisiyle paramparça olmuş ve kırık camın ikisini de parçaladığı çok açık.

"Beni duyabiliyor musun?" Yaklaşırken kadına sakın bir sesle soruyorum. Aracın etrafında herhangi bir tehlike olup olmadığını araştırıyorum ve duman dışında hiçbir tehlike göremiyorum. Kapısı parçalanmış ve kısmen açılmış, kanayan uzvuna tutunmaya çalışıyor ama parmakları hiçbir işe yaramıyor ve hızla kan kaybediyor. Başını zorlanmadan hareket ettiriyor ama histerik durumda.

"Kıpırdama," diyorum gömleğimin alt kısmını yırtıp kolunu sarmak ve kanamayı yavaşlatmak için bir tür turnike oluştururken. "Senin adın ne?" Ona soruyorum

"Angela," diye ağlayarak cevap veriyor.

"Tamam, Angela, ben Rowan, eğitimli bir acil müdahale ekibiyim ama şu an görevde değilim. Yardım yolda, ancak yaptığın her hareket seni zorluyor ve daha fazla kanamaya neden oluyor ve şu anda bunu istemiyoruz, tamam mı?"

Hıçkırırken başını sallıyor.

"Başka bir yerin incindi mi?" Sönmüş hava yastığını kenara iterek sordum.

"Başımı çarptım. Nerede olduğunu bilmiyorum." Ona bakıyorum, göz bebekleri

Tamam. Buraya gelip kanamayı durdurabilirlerse, iyi olacaktır.

"İyileşeceksin ama hareket edemezsin. Yardım yolda. Şimdi arabanın diğer tarafına geçip şoförünüzü kontrol etmem gerekiyor" dedim,

Telefonumu tekrar alıp Troy'un tarafına geçtim. "Laurel?"

"Buradayım Rowan, ekip beş dakikadan daha kısa bir süre içinde yola çıkacak," diye onaylıyor.

"Kadının kanaması var. Çok fazla ama durumu stabil, boyun kırığı yok, bilinç kaybı yok. Şimdi erkeği kontrol ediyorum."

"Doğru yer, doğru zaman Rowan," diyor Laurel. Yıllardır sevkıyat görevlisidir ve tüm ekip onu tanır.

"Evet," diye mırıldanarak cipin Troy'un tarafına geçiyorum. Oraya vardığımda inleyerek kendine geliyordu.

"Troy, olabildiğince hareketsiz kalmanı istiyorum, tamam mı?" Üzerine gidebileceğim onca araba enkazı varken Vi'nin eski sevgilisi olduğunu fark ettim. Daha üç saat önce bu adamın kışını tekmelemekle tehdit etmiştim.

"Adını bile bilmiyorum," diyor kız. "Barracuda'da tanıştık," diye ekliyor, Sky Ridge'de şehir merkezindeki eski bir depoda yer alan tek striptiz kulübünden bahsediyor. "Orada barmenlik yapıyorum," diye ekliyor. "Pinery Motel'e gidiyorduk."

Ben kapının güvenli bir şekilde açıldığından emin olurken Troy gözlerini açıyor. Kaputtan çıkan duman miktarı hoşuma gitmiyor, her saniye daha da yoğunlaşıyor ve her an alev alabilir. Sıcak metal, yanıcı sıvılar... asla iyi bir kombinasyon değil. Dumanı durdurmak umuduyla içeri uzanıp arabayı kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ön panel Troy'un vücuduna doğru itilmişti. Başından başka bir yeri kanıyor gibi görünmüyor ve burnunun üstündeki kesik de derin.

"Boynum iyi," diye mırıldanıyor, kendini değerlendirirken. "Kolum kırıldı, kaburgalarım da kırık olabilir" diye ekliyor. En azından doktor olması biraz işe yarıyor.

"Sen bir itfaiyecisin," diyor.

"Ben aynı zamanda eğitilmiş bir . Sezon dışında yaptığım işlerden biri de bu."

"Kahretsin, başım" diye inliyor. Bu şekilde sıkıştığı için, ekip onu çıkarmak için çatıyı kesmek zorunda kalmazsa şanslı sayılırlar.

"Burnun kırılmış ve köpründe kötü bir kesik var." Telefonumu kontrol ederken ona söyledim. "Tahmini varış zamanı, Laurel?"

"Bir dakikadan az, Rowan." diye yanıtlıyor.

"Dışarı çıkmam gerek." Angela paniklemiş bir sesle söylüyor.

"Bırak önce sağlık görevlileri gelsin. Benim sahip olmadığım ekipmanlara sahipler ve her an burada olabilirler." Ona tekrar söyledim.

"Gözümü dört açacağım," diyor kamyon şoförü.

Ona başımı salladım ve sonra Troy'a baktım. O da bana baktı. Aramızda bir anlayış oluştu. Vardiyaya gitmesi gerekmiyordu. Striptiz kulübüne takılmak için gitti ve bunu yapmak için kızını terk etti. Ve ölebilirdi.

"Özür dilerim," diyor gözlerinde korkuyla. "Kıpırdamadan dur," diye emrediyorum.

"İşte geliyorlar!" diye sesleniyor kamyondaki adam. Işıklarını görmek için yukarı bakıyorum.

"Tamam, geldiler. Size bir şey olmayacak," diyorum ikisine de, arkamı kapı çerçevesine yaslayıp terle kaplı alnımı silerken.

Tanrım, o kadar kazanın içinde bir de üzerine düşmek var.

Buradayım Jacob, seni duyuyorum.

On dakika sonra hem Troy hem de yeni arkadaşı ayrı birimlere yerleştirilir. Troy'un bilinci gidip geliyor. Oldukça iyi bir beyin sarsıntısı geçirmiş.

"Bizimle gelebilir misin? Acil servisi hazırlayabilmemiz için ne olduğunu bize anlatır mısınız?" Şansa bakın ki, acil tıp teknisyenlerinden biri Cal'ın kız arkadaşı Scottie.

"Evet, elbette," diyorum ona.

Başını salladı ve Troy'la birlikte arkaya geçmemi işaret etti. Ona olayı anlattım ve o da telsizle Bakersfield'a detayları bildirdi.

O onlarla konuşurken Troy uzanıp zayıfça gömleğimi çekiştiriyor.

"Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun," diyor.

Ona bakıyorum ve şu anda böyle bir şeyin onun için neden önemli olduğunu merak ediyorum.

"Ben kızımı bırakıp biriyle buluşmaya giden adamım... kendi ihtiyaçlarımı karşılamak için," diye yarı tutarsız bir şekilde kendi kendine mırıldanıyor.

Bunu söylemenin bir yolu da bu.

"Bu gece gördüklerim senin hakkındaki düşüncelerimi şu ya da bu şekilde şekillendirmiyor. Tanıştığımız anda senin hakkında kararımı vermiştim," diyorum ona, ambulansın duvarına yaslanarak.

Öksürüyor ve sonra da sızlanıyor; kesinlikle kaburgaları kırılmış.

"Her zaman kahraman, sanırım. Değil mi, ateşli çocuk? Sürmeye devam edip arabanın alev almasına izin verseydin senin için daha kolay olurdu."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. Onda farklı bir şeyler var, sanki ne kadar boktan bir insan olduğunun farkına varıyor. Ölüme yaklaşmak insana bunu yaptırıyor sanırım.

"Benim için hâlâ kolay Troy. Ben Violette'i seviyorum, o da beni seviyor. Yaptığın ya da yapmaya çalıştığın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." Ağırlığını kaydırmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor ve homurdanıyor. "Ve biliyorsun, seni nazik olmak için ya da bir tür kahraman kompleksini doldurmak için kurtarmadım. Seni *onun* için kurtardım," diyorum ona sertçe.

Scottie şu anda radyoyu kapatmış durumda ve bizi dinlemekten başka bir şeyle meşgulmüş gibi davranıyor.

Troy bir şey söylemeyince devam ediyorum, bu deneyimden sonra onun durumunda sözlerimin gerçekten işe yarayabileceğini biliyorum. Şimdi anlamıyorlarsa, asla anlamayacaklar.

"Hollie, kolay olmasa bile onun yanında olmanı hak ediyor. Onu ilk sıraya koymayı hak ediyor ve sana güvenebileceğini her dakika hatırlatmanı hak ediyor. Yeterince yanında olamıyorsun, anlıyor musun?" Bakersfield'in acil girişine yanaştığımızda ve sağlık görevlileri dışarı çıkarken soruyorum.

Gözlerindeki yaşları fark ederek ona son bir kez bakıyorum. "Daha iyisini yap, Troy."

Troy hiçbir şey söylemiyor; sadece çenesini tutuyor ve başını sedyeye yaslamadan önce bir kez başını sallıyor.

Kapılar açılır ve sağlık görevlileri önce Angela'yı, sonra da Troy'u diğer ambulandan çıkarır.

Dışarı çıktığımda Cal'in ön kapıdaki bankta beklediğini görünce şaşıyorum.

"Scottie kamyonuna geri dönmek için bir araca ihtiyacın olduğunu söyledi."

Scottie'nin Troy'u getirdiği yere bakıyorum. Göz kırıyor. Cal'in omzuna vuruyorum. "O bir kaleci," diyorum ona.

"Bilmiyor muyum amına koyayım?" O kıkırdıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Vi'nin eski sevgilisiydi. Az önce orada ne olduğunu açıklamak ister misin?" diye soruyor otoparka doğru yürürken.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

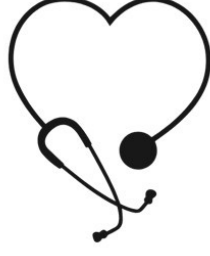
"Hiç şansın yok."

Cal'ın kamyonetine biniyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum. Bu resmen yaşadığım en uzun günlerden biri oldu. Yola çıkıp kamyonetimi almak üzere şehrin dışına doğru ilerlerken hastanenin gözden kayboluşunu izliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, içeri girip Küçük T'ye evde olduğunu söylemediğine şaşırdım," diyor Cal, başıyla hastaneyi işaret ederek.

"Bunu düşündüm ama o çalışıyor ve onu görmeden ya da onunla konuşmadan geçen on bir günün ardından, *bu* buluşmayı Violette dışında kimseyle paylaşmak istemiyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER 56

Violette

Ayaklarım ağrıyor ve buraya geldiğimden beri hiç durmadım. Bonnie'nin acil servis vardiyasını almayı teklif etmek Seattle günlerime geri dönüş oldu. Buradaki acil servis Seattle'dan ve yanık ünitesinin yavaş temposundan çok farklı. Acil serviste çalışmak bana şu anda yaptığım işi neden sevdiğimi hatırlatıyor. Ama kendi katımda Bonnie ile sık sık çalışıyorum, bu yüzden onunla yer değiştirip değiştiremeyeceğimi sorduğunda ve karşılığında benim Cumartesi vardiyamı alacağını söylediğinde bu şansı kaçırmadım. Bu hafta sonu Shifty's'de çalışmıyorum ve Hollie'yle bütün bir cumartesi boşum.

Vardiyamın yedinci saatindeki ilk molamda otomattan aldığım hindili sandviçi mideye indirirken bile pişmanlık duymuyorum ama gecenin sonuna kadar Acil Servis'e doyacağımdan eminim.

Kendimi dinlenme odasına atıyorum ve telefonumu çıkarıyorum ama şarjının bitmiş olduğunu görüyorum. İş yerinde kullandığım şarj aleti 5. kattaki hemşire istasyonunda rahatça oturuyor ve bu da ağrıyan ayaklarım için çok uzak. Eski yöntemlere başvurmaya karar veriyorum, dinlenme odasındaki ahizeyi kaldırıp annemin cep telefonunu arıyorum ama Troy'un Hollie'yi erken getirdiğini ve Seattle'a dönmesi gerektiğini söylediğini öğreniyorum. Başımı iki yana sallıyorum ve Pazartesi günü avukatı arayıp velayet işini halletmeyi aklıma not ediyorum.

"Eski kocan tam bir belası," diyor annem. İç çekiyorum ve şakaklarımı ovuyorum.

Kuru sandviçimden bir ısırık daha alarak, "Dünkü konuşmamızdan sonra belki de bugünkü ziyareti onu erken getirmeden atlatabileceğini düşünmüştüm," diyorum.

Annem alay etti. "Leoparlar beneklerini değıştirmez, tatlım. Benim düşüncem? Ya senden ya da Hollie'den bir şey istiyor. Yaptığın en iyi şey eve dönmek oldu," diyor.

İş arkadaşlarımdan biri kafasını dinlenme odasına uzatırken, "Biliyorum," diyorum.

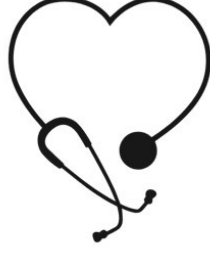
"Üzgünüm Vi, daha yeni oturduğunu biliyorum." "Anne, gitmem gerek," diyorum ve kapatıyorum.

"Size ihtiyacımız var, Yarmouth açıklarında MVA her an gelebilir," diyor.

Sandviçimin geri kalanını ağzıma tıktırıyorum ve ağrıyan ayaklarımın üzerinde doğrulup yoğun acil servise geri dönüyorum. Ama kapılar açıldığı anda olduğum yerde duruyorum ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Sedyedeki kanlı ve hırpalanmış yüz Troy'a aitti.

Odanın öbür ucundan göz göze geliyoruz ama onunla konuşacak zamanım yok çünkü onunla birlikte gelen kıza yardım etmem söyleniyor. Sağ kolundaki derin kesikler için ameliyat olması gerekecek.

Acil servisin karşı tarafına itilirken Troy'un gözlerine bir an bakıyorum ve neden hâlâ Sky Ridge'de olduğunu merak ederek yolcuyla birlikte çift kapıdan geçiyorum.

CHAPTER 57

Violette

Otuz dakika sonra, az önce getirdiğimiz kız -Angela- ameliyata hazırlanmak üzere götürülürken hala hiçbir cevabım yok. Ve az önce ne olduğunu öğrenmek için meseleyi kendi ellerime alıyorum.

Troy'un durumunun stabil olduğunu ve biz konuşurken kırık kolunun alçıya alındığını, küçük yanıklarının tedavi edildiğini ve başına dikiş atıldığını öğrendim. Bu gece kalması gerekecek ama muhtemelen yarın taburcu edilecek.

Devam etmesini bekliyorum ve vardiyam bitmek üzereyken odasını bulup kapıyı iterek açıyorum. Karanlıktı ve serum bağlanmıştı ve ağrı için serum takılmıştı. İçeri girdiğimde başını çevirip bana bakıyor ve yemin ederim gözlerinin cam gibi olduğunu görüyorum.

Yatağa yaklaşıp yanındaki sandalyeye oturduğumda, "Seni görmek çok güzel, Violette," diyor.

"Ne oldu?" diye sordum. Kırılmış görünüyor ve sağlık ekibinin raporlarına göre o ve arkadaşı çok şanslıymış.

"Ne oldu... on saniye içinde, son iki yıldır gerçekten boktan bir koca ve baba olduğumu fark ettim."

Onun bu itirafıyla irkiliyorum ve sessiz kalıyorum; söyleyecek söz bulamıyorum. Kendini yeniden konumlandırmak için hareket ediyor ve yüzü acıyla buruşuyor.

"Hayatın gözlerinin önünden geçer derler ya? Bu doğru, Violette. Benimki de öyle oldu ve ben işten başka bir şey görmedim." Üç kaburgasının kırık olduğu tarafını tutuyor.

"Hollie'yi bu gece terk ettim çünkü ben tembel bir babayım. Ve senin çıktığın adam..." diyor. Gözlerim onunkilere kayıyor. "Ona yalan söyledim."

Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken ağzım açık kalıyor. "Anlamıyorum."

"Geri döndü, Knox'tan yeni döndü - sanırım oradaydı. Kulüpte herkes bundan bahsediyordu. Bu gece Hollie'yi annene bırakırken seni ve Hollie'yi görmeye geldi. Ona bizim... senin bizimle tekrar denemeye açık olduğunu söyledim," diyor.

Sandalyenin kenarlarını kavıyorum "Ne?" Bu sessiz alan için çok yüksek sesle soruyorum. "Neden-"

"Çünkü her ne kadar bitmiş olsak da, seni ve Hollie'yi hayal kırıklığına uğratmış olsam da, yerimin doldurulduğu hissi egomu incitti," diyor dürüstçe. "Asla yürümeyeceğimizi şimdi anlıyorum Violette. Ben bencil bir pisliğim ve benim yerime geçmen benim hatam. İkiniz için de asla yeterince iyi değildim."

Aklım başımdan gidiyor. Tek düşünebildiğim Rowan şu anda her neredeyse ona ulaşmak ve Troy'un ona yalan söylediğini anlatmak.

"Ama senin adam-"

"Rowan," diye düzeltiyorum.

"Rowan. O geyiğe çarptığımda arkamdan geliyordu ve 911'i aradı. Hatta benimle birlikte ambulansa bile bindi. Beni orada bırakabilirdi; bana yardım etmek için hiçbir nedeni yoktu ama etti."

Etrafımdaki her şey bulanıklaşmaya başlıyor ve başım dönüyor. Bu yüzden Scottie bir sonraki seferde benimle konuşacağını söyledi. Bana Rowan'ın evde olduğunu söyleyecekti.

Aman Tanrım. Rowan evde ve şu anda onu bulmamı engelleyen hiçbir şey yok, bu konuşmayı yapmaktan bıktım.

"Sana yardım etti çünkü o iyi bir adam Troy, senden daha iyi bir adam. Umarım ondan bir şeyler öğrenirsin." Ayağa kalktım ve odadan çıkmak için hareket ettim. "Bunu daha iyi olduğunda konuşuruz, ama kızın bir piyon değil ve bunu gerçekten anladıysan, paranı ağzının olduğu yere koyacaksın. O bir insan... ve bundan sonra onu görmek istiyorsan, belirli bir programımız olacak. Ya uyarsın ya da seni mahkemeye veririm ve bir emir . Planladığınız saatte geleceksiniz.

Ona hak ettiği gibi davranacaksın, yoksa onu göremezsın," diyorum içimdeki ateşı bularak.

"Violette-

"Hayır, Troy. Ben şimdi eve gidiyorum ama düşünmek için birkaç günün var. Ne yapmak istediğine karar ver ve bana haber ver," diyorum omuz silkerek ve kendimi hiç hissetmediğim kadar özgür hissederek kapıyı itiyorum. Troy için aşırı telafî yapmak zorunda değilim. Hollie bana ve Rowan'a sahip. Troy onu tanımak istiyorsa, bunu Hollie'ye uygun bir şekilde yapacak ya da hiç yapmayacak.

Arabama bindiğim anda telefonumu takıyorum, canlanmasının birkaç dakika alacağını biliyorum. Arabayı sürerken düşünüyorum. Birden her şey netleşiyor ve omuzlarımdan en ağır yük kalkmış gibi hissediyorum. Arabayı sürerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüyor. Jacob'ın ölümü ve Rowan'ın işiyle ilgili tüm korkularım, endişelerim, Troy'a karşı hissettiğim tüm duygular ve zorunluluklarla birlikte yok oluyor ve tek düşünebildiğim Rowan'a ulaşmak oluyor. Ana caddeye dönüyorum, kendimi gerçekten bütün hissettiğim tek koldan birkaç dakika uzakta olduğumu biliyorum.

Araba yoluma girerken kendime onun beni Troy'un sözlerinden daha iyi tanıdığını söylüyorum. Ona hiçbir zaman açıkça söylememiş olsam da onun hakkında ne hissettiğimi biliyor.

"Ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum."

Son on bir gündür çok özlediğim o derin tını üzerimden geçerken vücudum anında tüylerim diken diken oluyor. Gözlerim Rowan'ın sesini duyduğum yönü arıyor ve onu dışarıdaki kanepemden kalkarken buluyorum. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyor; koyu sarı saçları hâlâ nemli, üzerinde gri bir eşofman ve siyah bir tişört var. Bütün gece verandamda kamp yapmaya hazırlanmış gibi görünüyor.

Donup kalıyorum, sadece onu, omuzlarının genişliğini, gözlerinin derin lacivertliğini ve çenesinin ince kırışıklığını içime çekiyorum. Kolları gitmeden öncekinden bile daha güçlü görünüyor ve bu kadar güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. Bana sırtıyor ve ön verandadan çıkmaya başlıyor, ta ki tepemde yükselip, boyunun uzunluğundan bana bakana kadar.

"Çok iyi görünüyorsun Vi," diyor ve sonra karanlıkta ağızı benimkine çarpıyor. Kolları beni sarıyor ve üzerimde hareket ediyor, ben de kendiminkileri boynuna doluyor ve onu daha da yakınıma çekiyorum, kimsenin geçip geçmediğini, arka bahçeme bir meteor düşüp düşmediğini umursamadan. Gömleğini yumrukluyorum ve

Dilinin her yavaş hareketinde kendimi biraz daha kaybediyorum. Rowan da beni ciğerlerini doldurmak için ihtiyaç duyduğu nefesmişim gibi öpüyor.

"Tekrar bir araya gelmeyeceğim-"

"Şşşt... tabii ki bunu biliyorum." Beni tekrar öpüyor. "Bir anlaşmamız vardı." Sırıttıyor. "Bunların bana söyleyeceğin ilk sözler olmaması gerekiyordu, Violette." Umutsuz bir öpücükle tekrar dudaklarını dudaklarıma değdirmesi beni yatıştırıyor. Bir onaylama. Sanki ben onun hayatta kalma ihtiyacıymışım gibi. Anlar böyle geçiyor ve dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, kaybettiğim için inliyorum.

"Seni seviyorum Rowan," diye fısıldıyorum, dilimden kolayca dökülmesinin keyfini çıkarıyorum.

"Seni çok seviyorum Violette," diye mırıldanıyor. "Seni on sekiz yaşından beri seviyorum. Buraya gelmemiz uzun zaman aldı ve bazen her şeyin ve her şeyin bizi ayrı tutmaya çalıştığını hissediyorum, ama seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum. Seni ve Hollie'yi seviyorum ve her zaman ikinizle de birlikte olmak istiyorum. İkiniz için de her şey olmak istiyorum." Beni yanağımdan öpüyor. "İşimi kabullenmen için ihtiyacım olduğu kadar bekleyeceğim, tehlikeli olduğunu biliyorum, sana korkunç anılar getirdiğini biliyorum-"

"Hayır Rowan," diyorum bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken. Öpüp uzaklaştırıyor. "Artık bizden korkmuyorum ve seni kaybetme korkusunun beni sakat bırakmasına izin vermemek için çalışıyorum. Jacob bunu istemezdi; korkusuzca sevmemi isterdi," diyorum fısıltıyla.

Rowan gözlerimin içine bakarken nasırlı başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor.

"çalışıyorum." Tekrar ediyorum, "Troy *güvenli* seçimdi. Doktor, hayatta hiç risk almayan adam. Ve bu gece ölebilirdi. Sadece yolda giderken. İşimizin bir önemi yok; ne kadar dikkatli olduğumuzun bir önemi yok. Önemli olan tek şey kaderdir, kaderimizde nerede olmamız gerekiyorsa orada ve birlikte olmamız gereken kişiyle oluruz. Ve benim seninle olmam gerekiyor." Ellerimi boynunun arkasında kavradım.

"Her zaman sen ve ben vardık, Kingsley. Elektrostatik bir çekim. Kader." Sırıttıyorum. "Seni çok seviyorum," diyorum, ellerimi yukarı kaydırıp avuç içlerimi yüzünün iki yanına bastırıyorum. Ayak parmaklarımdan ucuna uzanıp onu öpüyorum.

"Tekrar söyle," diyor, sesi çakıl taşlarıyla dolu.

Sırıttıyorum. "Seni seviyorum Rowan Kingsley. Kalbim hep sendeydi."

Rowan beni eşikten geçirecekmiş gibi kollarına alırken bir öpücükle daha karşılık veriyorum. "Giydiğin her parça kıyafet ayaklarının dibinde çimenlere karışmadan önce seni içeri götürmem *gerekıyor*."

OceanofPDF.com

CHAPTER 58

ROWAN

Bu kadını yatak odasına yeterince hızlı götüremiyorum. Ön kapıyı itiyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, bu arada dudaklarım onun dudaklarında, onu istiyorum, sadece onu hissetmeye ihtiyacım var, bu kadar uzun zamandır sevdiğim ve bana beni sevdiğini söyleyen bu kadını.

"Duşa ihtiyacım var. Her tarafım hastane içinde." Violette dudaklarıma kıkırdıyor.

Bunu yapabilirim.

Yatak odasının kapısını iterek açıp banyosuna doğru göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. Violette'i yere bıraktım ve tişörtümü çıkardım. Violette geri çekiliyor ve saçındaki tokayı çıkarıyor, ona doğru ilerlediğimde beni durdurmak için bir parmağını uzatıyor.

"Bilmiyorum," diyor duş camını iterek açarken. "Ben kendimi temizlerken sen de uslu durabilir misin?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

"Evet." *Hayır.*

"Sana inanmıyorum." *İnanmamalısın.*

Violette siyah önlük pantolonunun iplerini gevşetip dolgun kalçalarının üzerinde kaydırarak yürüyen ıslak bir rüya gibi görünüyor. Bana daha fazla işkence etmek için dönüyor ve duşu açıp suyun ısınmasını bekliyor. Uzun dalgalı saçları içeri uzanırken sırtından aşağı sarkıyor ve dantelli külotunun içinde mükemmel kalçası sergileniyor. Onlar benim

yanaklarının sadece yarısını kaplıyor ve bende onu en yakın... herhangi bir şeyin üzerine eğme isteği uyandırıyor.

Violette külotundan sıyrılıp duşa girerken ben de dışarıda eşofmanlarımı çıkarıyorum. Suyun güzel vücudunun üzerinde dalgalanmasına izin verirken ve güzel pembe meme uçları su onlara çarptığında sertleşirken içgüdüsel olarak aletimi boxerlarımın arasından kavıyorum. Arkama yaslanıyorum ve o ormanda ondan uzakta olduğum her saniye hayalini kurduğum manzarayı seyrediyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var ve tertemiz olacağım," diyor sırtarak ve o anda benimle taşak geçtiğini anlıyorum. Boxerımı aşağıya kaydardım ve sikimi tuttum.

Duşa doğru ilerlerken, ona dokunmadan bir saniye daha geçirmeyeceğim. Onun oyununu oynayabilirim. Önce onu temizleyebiliriz, ama temizliği ben yapacağım.

Saçlarını yıkamak için biraz zaman harcıyorum, kalın sabunlu teller sırtının kıvrımlarına yapışıyor. Ağzımı sulandırıyor.

"Dikkat et, Kingsley. Bu saç kremi olmadan olmaz," diyor bana, saçlarını göstererek.

Bir kahkaha atıyorum ama dediğini yapıyorum, geçici olarak düz olan saç tellerindeki fazla suyu sıkıp saç kremiyle yumuşatıyorum, bir yandan da izin verdiği kadar çok öpücük konduruyorum.

Saçlarını düzeltirken "Dışarısı nasıldı?" diye soruyor.

"Dehşet verici," diye dürüstçe cevap veriyorum. Her şeyi durulamak için duş başlığını eğmeden önce parmaklarımı saçlarından geçirirken "Neşelendirici," diye ekliyorum.

"Bence yaptığın şey inanılmaz," diyor, yeni kondisyon kazanmış başını göğsüme yaslayıp bana bakarak. "Takdire şayan ve ben bunu hiçbir zaman gerektiği gibi takdir edemedim. Babam bunu yaptığında bile, korkunun beni ele geçirmesine izin verdim ve doğayı, evleri, insanları kurtarmak için oraya gidip hayatını riske atmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlamak için bir an bile zaman ayırmadım. Sadece bunu söylemek istedim."

Ona bakarken çenemi tuttum, çok güzel görünüyordu. Dudaklarını öpüyorum. Dudaklarımı.

"Teşekkür ederim," diyorum basitçe, çünkü bunu söylediği için ona minnettar olduğumu göstermekten başka yapacak bir şey yok.

"Bunu terapide öğreniyorum. Olumlu bir yöne çevirmek için" diyor ve ben eğilip boynunu, omzunu ısıırıyorum. Biriyle konuştuğunu bilmek beni mutlu ediyor. O iyi olduğunda, ben de iyi oluyorum.

"Biriyle konuşmak gerçekten iyileşmenin ilk adımıdır, seninle gurur duyuyorum Vi."

Başparmağım mükemmel alt dudağında gezinirken gülümsüyor.

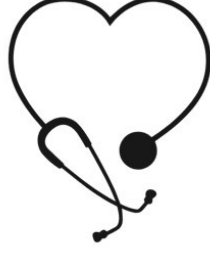
"mazot kokusunu hâlâ ." Sırıtır. "Nefret etmiyorum."

"Evet... Ekim'de falan geçer," diye alay ederek onu tekrar öpmek için eğildim ve bu sırada kollarımı beline doladım.

Gülüyor ve kahkahası banyoda yankılanıyor. Kıcı zaten kaya gibi sert olan sikime baskı yaparken onu tüketme dürtüsü beni yıkıyor ve ruh halim anında değişiyor.

Beni öpmesi için yüzünü yukarı kaldırıyorum. Violette ağzımın içinde inliyor ve ben kendimi kaybediyorum. Çok fazla gün geçti, çok fazla duygu yaşadım ve onun bekleme oyununu oynamaktan bıktım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 59

Violette

Daha sabunumu yere koyamadan Rowan beni duş duvarına yaslıyor. Eğiliyor, siki kıcıma bastırıyor ve içime girebilmesi için hafifçe hareket etmeyi hayal ediyorum. Boynumu ısırtıyor ve amım zonkluyor. Elleri omuzlarımin üzerinde kayıyor ve parmakları onları bulduğu anda meme uçları daha da sivrililiyor.

"Yine de sana bir şey söyleyeceğim," diyor kulağımin dibinden. "Troy sana karım dediğinde kendimi kontrol etme ödülü kazanmam gerektiğine eminim." Meme ucumu koparıp başparmağını üzerinde gezdirdiğinde inliyorum.

"Senin kıskanç bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim," diye fısıldayarak alay ediyorum, serin fayans duvara bastırdığım yüzüm sırtıyor. Beni sahiplendiğini bilmek gizliden gizliye hoşuma gidiyor.

Rowan boynumun dibine doğru hırılıyor.

"Senin başka bir erkeğe ait olduğunu düşündüğümde hissettiğim şey kıskançlık değil..." Elini merkezime doğru kaydırıyor. "Bu öfke, aşkım," diye fısıldayarak devam ediyor. "Bu gazap."

Rowan'ın dişleri çenemin altındaki boşluğu tekrar sıyrıyor ve bu sefer biraz daha sert ısırtıyor. Dudakları çenemde gezinirken inliyorum. Elini çeneme doğru kaydırıyor.

Boğazımı sıkıyor ve bakışlarını tutmak için yüzümü çeviriyor. Karanlık, fırtınalı gözleri üzerimde, sesi çakıllı.

"Bu... lanet olası anarşi." Ağzı benimkiyle buluşmak için aşağı iniyor ve elleri kıvrımlarımda geziniyor. Rowan beni döndürüyor ve kürek kemiklerimi duş duvarına sıkıca tutturuyor. İri bir eli belimde geziniyor ve sonra kalçamın önünden aşağıya, zaten ağrıyan göbeğime doğru kayıyor.

"Yıllarımı sana dokunan adam olmayı dileyerek geçirdim, Violette," diyor alçak bir sesle. "Yüzü bu güzel kalçaların arasında olan adam olmayı dileyerek yıllar geçirdim. Her gece kendimi bu daracık amcığa gömmekle geçti."

İki parmağı içime kayıyor ve başım geriye düşüyor. Nefesim kesiliyor ve onu böyle görünce ağzım sulanmaya başlıyor; mavi gözleri kapüşonlu ve karanlık, vücudu güçlü, kocaman siki bana sahip olmak için yalvarıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, amımı yavaşça sikerken sıkıca kavriyorum ve aynı anda sikini okşamaya başlıyorum.

"Sana karşı hissettiklerim sadece aşk değil, saplantı. Her parçan *benim*," diyor ağzı göğüslerime doğru hareket ederken. Rowan dilini meme ucuma doğru yuvarlıyor.

Siktir, bu iyi hissettiriyor.

Zar zor konuşabiliyorum çünkü hala çalışan parmaklarının üzerine boşalmak üzereyim. Onsuz geçen on bir gün bana sonsuzluk gibi geldi ve yangın sezonunun sonuna kadar önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum.

"Açık olmak istiyorum. Şu anda önemsedğim tek şey seni seven adam olmak. Seninle ilgilenen adam olmak. Adımı haykırırken seni boşaltan adam olmak." Rowan boştaki elini boğazıma götürüyor ve başparmağıyla boğazımın ortasını okşuyor. Dudakları benimkilere doğru iniyor. "Ve adımı haykırdığında o kadar muhteşem oluyorsun ki, Violette."

"Rowan..." Bacaklarım her an pes edecekmiş gibi hissettiğinden başka bir şey yapamıyorum.

"Aynen böyle." Parmaklarını içime sokuyor ve ağzı benimkine inip inlemelerimi ve çığlıklarımı yutarken parmaklarının üzerinde dağılıyorum.

Daha ilk orgazmımı atlatamadan parmaklarını benden çekerek beni boş ve hassas bir halde bırakıyor. Elini kaldırıyor ve içimde kalan iki parmağını ağzıma sokuyor. Yanıt olarak inliyorum ve uyarılmışlığımı ondan emiyorum, dilimin aralarında dolaşmasına izin veriyorum. Dudaklarımı öpmeden önce onları geri çekişini izliyorum. Üzerimizden su akıyor, dudaklarından benimkine damlıyor ve fayans duvar omzumu ısıyor

Çenemi kavrayıp beni yakıcı bir öpücük için kendine çekerken bıçakları. Beni sabit tutmak için ellerini kalçalarımın doğru kaydırarak beni yukarı kaldırıyor ve bunu yaparken kalçalarımı sıkıyor.

"İstediğim hep bu vücuttu." Fısıldıyor. Bacaklarım onun etrafına doluyor ve o da sikişinin başını giriş yerimle buluşacak şekilde çentikliyor, tek kelime etmeden hevesle içime kayıyor. Neredeyse iki hafta sonra her şey yepyeni hissettiriyor. İçimi doldururken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Bunlar benim bütün olduğum anlar. Güvende. Tam olarak olmam gereken yerdeyim.

"Seni seviyorum." Kelimelere engel olamıyorum; ben daha düşünmeden dudaklarımdan dökülüyorlar.

Rowan eliyle boğazımda daireler çiziyor, diğer koluyla beni tutarken avucuyla hafifçe boğazıma bastırıyor. Elinin boğazımın etrafındaki hissi bana açıklayamayacağım bir şey yapıyor. Amım onun etrafında kenetleniyor.

"Senin her bir parçanı seviyorum, Violette." Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Beni iliklerime kadar doldurmaya başladığında ikimiz de küçük nefesler alıyoruz ve kontrolün bir başka ipliği koptuğunda ona doğru miyavlıyorum.

"Şimdi..." Başparmağını boğazımın ortasında gezdiriyor. "Yıllardır saplantım olmanın gerçekte neye benzediğini sana göstereceğim."

Ona küçük bir "*lütfe*" fısıltısıyla cevap verirken gözlerimi açık tutmak için kendimi zorluyorum. Onu içime çekmek istiyorum, gözleri yerinden fırlamış ve hareket etmeye başladığında hayvani bir hal alıyor. Onu böyle görmeye bayılıyorum. Onu sonsuza dek böyle itmek, vahşi, karanlık, kontrolden çıkmış, *bana* aşık görmek istiyorum.

"Kahretsin, o daracık amcığının beni içine almak için çırpınısını seyretmeye bayılıyorum," diye homurdanıyor, içime girerken, birleştiğimiz yere bakıyor. Beni gererken inliyorum ve acı mutluluk veriyor. "Bu güzel vücut benim Vi, senin tadına bakan benim"-itiş-"seni beceren"-itiş-"seni seven."

Neredeyse sadistçe bir sırtıyla içime daha da giriyor ve içimde beni paramparça eden noktaya vuruyor.

"*Siktir*," diye inliyor ben onun etrafında kenetlenirken.

Rowan neredeyse sonuna kadar çekip tekrar içime girdi. Sonra tekrar yapıyor, ama bu sefer daha yavaş. Dudaklarım aralanıyor ve başım duvara yaslanmak için geriye doğru eğiliyor. Yavaş ve hızlı arasında gidip geliyor, içime her itişinde ruhumun biraz daha fazlasını ona kaptırdığım için alışamadığım bir tempo belirliyor. Eli boğazımdan merkezime doğru kayıyor, parmakları klitorisimi bulmadan önce bedenlerimizin arasında dinleniyor ve ben kendimi kaybediyorum.

İkinci orgazmım, çarpmak üzere olan gök gürültülü bir dalga gibi içimde yuvarlanmaya başladığında işlev görme yeteneği.

"Siktir, Rowan," diye inliyorum başım omzuna düşerken.

"İşte benim iyi kızım, Violette," diye beni bir başka vahşi hamleyle ikna ediyor. "Hepsini al."

Kahretsin. Bu kelimeler beni .

Bacaklarım onun etrafında titremeye başlıyor, ben boşalırken gözleri bağlandığımız yere odaklanıyor.

"Şu haline bak aşkım, sikimi sıırıslıkam ediyorsun, bana bu amcığın kime ait olduğunu gösteriyorsun."

"Evet, senin Rowan, zaman," diyorum, parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ederken, içimde onun için hiç sönmeyecekmiş gibi görünen ateşi körüklerken kendimi tamamen kaybediyorum. Rowan beni açlıkla öpüyor ve ağzımın içine doğru inliyor. Hiç durmayacakmış gibi tekrar tekrar içime giriyor. Bir şekilde, bir şekilde, içimde daha da sertleştiğini hissettiğimde beni bir kez daha sınıra getiriyor; boşalmaya hazır olana kadar dudakları benimkileri bırakmıyor.

"Bana bir tane daha verecek misin? Seni bu iniltili karmaşaya sokabilecek tek erkek olduğumu gösterecek misin?"

"Yapamam..." İnliyorum.

"Evet, yapabilirsin. Bu mükemmel amcığın sikimi sıkıldığını şimdiden hissedebiliyorum. Kahretsin, beni boşaltacaksın," diye nefes alırken hareketleri özensizleşiyor, orkestrasyonsuzlaşıyor. "Yap beni, Violette. Benim için gel. Bir kez daha."

Karşı koymak için çaresizim, sözleri, beni acımasızca sikmesi, hepsi doruğa ulaşıyor ve benden bir orgazm daha kopardığında çıkardığım sesler umurunda olsa utanç verici olurdu.

Rowan bir elini duvara vuruyor. "*Siktir,*" diye inliyor içime boşalırken ve ben hepsini hissediyorum.

Hareketlerini yavaşlatmaya başladığında onu kendime çekiyorum, kollarımı ona sarıyorum, sanki dünya etrafımızda biraz kaymış gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum Violette," diyor dudaklarını öperken.

"Ben de seni seviyorum, Kingsley." Her şeyi bilmediğimi bilerek bulunduğumuz yerin tadını çıkarıyorum.

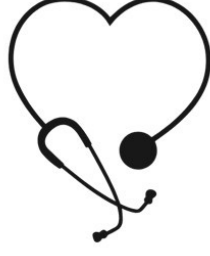
On yıl sürdüğünü ama paylaşmadığımız hiçbir şeyin kalmadığını bilmek. Korkmanın sorun olmadığını, geleceğin bilinmez olmasının sorun olmadığını, çünkü onunla *birlikte* yüzleşeceğimizi bilmek.

Hayatımın geri kalanında birlikte olmam gereken adamın kollarında olduğumu bilmek.

Sadece buraya gelmem beklediğimden biraz daha uzun sürdü.

Etrafımızda buhar yükselirken gülümsüyorum, hala birbirimizin kollarındayız, birbirimize dolanmışız, olması gerektiği gibi-ikiz alevler. Kader, biraz bilim ve belki de sonsuza dek kalbimde yaşayan koruyucu ruhun küçük bir yardımı bizi bir araya getirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 60

Violette

EKİM - ÜÇ AY SONRA

"Krep!" Rowan mutfaktan Hollie'ye sesleniyor, Hollie de olabildiğince hızlı koşarak geliyor. Son birkaç aydır Rowan ne zaman eve gelse burada olmasına alışmıştı. Yoğun bir sezon geçiriyordu ve yarın Arizona'ya gitmek üzere yola çıkacaktı.

Uzun yok ve bu benim için hiç kolay olmadı. Her gittiğinde zorlanıyorum ama eve geldiğinde burada oluyor ve Hollie bunu seviyor gibi görünüyor.

İzinli olduğu günlerdeki tembel sabahlar, öğleden sonraları parkta ya da plajda, akşam yemekleri için aileme ya da onun ailesine ziyaretler tipiktir. Yangın sezonu sona eriyor ve bu sabah Hollie'ye bazı haberler vereceğiz, bu yüzden Rowan ona ünlü çikolata parçacıklı kreplerini yapıyor.

Ben de yeni uyandığım için arkasından dolaşarak geliyorum. Birkaç hafta içinde Rowan sezon dışında evde olacak. O aylarda yarı zamanlı sağlık görevlisi olarak çalışacağına ve geri kalan zamanını da fırsat buldukça Hollie ve benimle geçireceğine karar verdi bile.

Yılın evde olduğu altı ayı zaten her yıl dört gözle beklediğim bir şey, ama gitmesi gereken aylar onun bir parçası. Teddy ve terapistimle yaptığım uzun konuşmalar ve kendi kendime düşündüğüm bir ton şey sayesinde bunu nasıl kabul edeceğimi ve her gün için minnettar olacağımı anladım.

Rowan'ın bitmeyen sevgisi bana anı yaşamayı öğretti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsüyorum. Saçları yoğun bir yazdan sonra biraz daha uzamış ve üzerinde kollarının üst kısmına tam oturan beyaz bir Seahawks tişörtü, eşofmanları ve pastanın üzerindeki krema var. Omzuna asılmış bir bulaşık havlusu.

Ne sikilebilir bir adam.

"Al bakalım dostum," diyor ve Hollie'nin tabağına iki krep koyup üzerlerine biraz tereyağı sürüyor. Dikkatlice şurup ekliyor ve krepleri kesmek için zaman ayırıyor. Onunla doğal bir ilişkisi var ve Hollie bunu hissedebiliyor. Bu yüzden bazı günler onu benden daha çok sevdiğini düşünüyorum. Adam tabağı adanın diğer tarafına kaydırduğında ve kız tabureye tırmandığında, adamın gözleri onunkilerle buluşuyor ve gülümsüyor. Aylardır hissettiğim o yapış yapış sıcak duygu beni ele geçiriyor. Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve sırtıyor.

"Günaydın anne," diyor. "Krep mi?"

"Elbette," diyorum ve kendime bir kahve doldurup Hollie'nin yanına oturuyorum.

"Yemek yemelisin. Baban bu öğleden sonra seni elma toplamaya götürecektir. Hatırladın mı?" Ona hatırlatıyorum.

Başını sallıyor. Bunu ona söylemek güzel, gerçekten acil bir durum olmadığı sürece gerçekten geleceğini bilmek.

Troy'un geçirdiğı araba kazasından sonra, aslında yeni bir sayfa açtı. Hemen bir anlaşılmaya vardı ve şimdi her Cumartesi Hollie'yi görmeye geliyor. Hâlâ haftanın altı günü çalışıyor ama hastaneden ayrıldığı haftadan beri tek bir ziyaretini bile kaçırmadı ve Hollie yeni rutini ve onu sevmek zorunda olan tüm insanlarla birlikte çiçek açıyor.

Rowan kendine krep servis ettikten sonra birkaç dakika sessizce yiyoruz. Bir ısırık alıyorum ve adanın öbür ucundan ona bakarak zamanın geldiğini söylüyorum.

"Ee, Hols..." Ona dedim ki. "Rowan'ın burada bizimle olması hoşuna gidiyor mu?" Hollie Rowan'a gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Tüm ekibin burada olmasını seviyorum" diyor, yani üçümüzü kastederek.

Rowan ona, "Ben de burada seninle ve annemle olmayı seviyorum," diyor.

"Yani

O kadar çok ki... seninle ve annemle kalmaya mı geldiğimi merak ettim,

Bu senin için sorun olur mu?" diye sorar.

Hollie soru sorar gibi bize bakıyor. "Aşık olacak mısınız?" diye soruyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum, daha dört yaşına yeni girmiş olmasına rağmen çok zeki.

"Evet, biz aşığız bebeğim," diyorum ona. Ona doğru miktarda bilgi vermeye çalışıyorum.

Rowan ona, "Baban her zaman senin baban olacak ve annen de her zaman senin annen olacak ama eğer izin verirsen Hols, ben de seni seven biri olabilirim," diyor ve ben kendime bu inanılmaz adamın nasıl tamamen benim olduğunu sorarken gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Tamam," diyor. "Her gece *SuperPets* izleyebilir miyiz?" diye ekliyor, sanki bu çok önemliymiş gibi Rowan'dan bana bakarak.

"Elbette bebeğim, tıpkı şimdi yaptığımız gibi," diyorum ona, başının yumuşak tepesini öperek.

"Patlamış mısır yapar mısın?" Rowan'a bakar. "Tereyağıyla nefis yaparsın."

Rowan kıkırdar. "Elbette yapacağım Hols," diyor.

"Tamam," diyor, küçük zihninde bundan memnun. Rowan'ın kucağına atlıyor, onu hazırlıksız yakalıyor ve ona sarılıyor. Bir an için bana bakıyor, bunun onun onayı olduğunu anlıyor ve büyük eli bir an için onun buklelerini okşuyor ve onu başının üstünden öpüyor. Hiçbir şey ama söylemesine de gerek yok. Onun da kendisini ne kadar sevdiği çok açık. Rowan'a gülümsüyorum. Hollie adadan inip oturma odasına ve oyuncaklarına doğru koştururken o da bana gülümsüyor.

"Düşündüğümde daha kolay oldu," diyor Rowan, tezgahın etrafından dolanıp kollarını bana doluyor. "Yine de çok gergindim." Sırıttırıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

"Seni seviyor," diyorum ona. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Seviyorum," diyor burnunu burnuma dayayarak. "Ve seni seviyorum," diye ekliyor, beni öperek.

"Sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmüş müydün?" Ona soruyorum, geçmişimiz, şu anda bulunduğumuz yer ve gideceğimiz yer hakkında duygusal hissediyorum.

"Evet, Shifty's'e girdiğimde seni gördüğüm anda tekrar benim olacağını biliyordum," diyor Rowan güneşin doğuşu kadar emin bir şekilde. "Ve itiraf etmesen bile beni istediğini biliyordum."

Gülüyorum ve tişörtünün üzerinden gövdesini çimdikliyorum.

"Öyle mi?" diye soruyorum. Beni kendine doğru çekiyor ve kulağımın hemen altından boynumu öpüyor.

"Öyle ve hayatımın geri kalanını hep öyle olmanı sağlamak için harcayacağım," diye fısıldıyor.

"Seni sevme şeklim, bir dağın üzerinden gelen alevler kadar durdurulamaz. Buna asla karşı koyamam," diye mırıldanıyor, başparmakları bornozunun altından belimde geziniyor.

"Her ateşli adam senin yangınla savaşmayacağını bilir." Dudakları boynumu öpücüklere boğarken sırtıyorum. "Onu durduramazsın, sadece dizginleyebilir ve yönlendirebilirsin, değil mi?"

"Bu doğru ve seninle birlikte aleve olabildiğince yakın kalacağım Vi. Çünkü birlikte çok iyi yanıyoruz." "Mmm," diye mırıldandım. "Bu doğru."

"Pekala, seni benimle yaşamaya ikna ettim, seni varlığımı tenine kazımaya ikna ettim..." Rowan elini kolumdan aşağı kaydırıyor ve bileğimi yukarı kaldırıyor. Şimdi onunkiyle aynı olan küçük sembollere bakıyorum. İç bileğimdeki şahin kanadının altındaki proton ve elektron sembolleri, onunkinin çok daha küçük ve zarif bir versiyonu. İlk ve muhtemelen tek dövmem. Rowan bu sembollerin artık kaybı değil, kaderimizi ve bizi bir araya getiren Jacob'ın ruhunun ortak ipliğini simgelediğini söylüyor. Eğildi. "Şimdi tek yapmam gereken seni benimle evlenmeye ikna etmek," diyor dudaklarına karşı.

"için biçilmiş kaftan." Gülüyorum. "Euchre sonra?" diye soruyor. "Onun için seninle oynayacağım."

"Kaybetmeye hazır ol," diye karşılık veriyorum, isterse yarın onunla evlenebileceğimi bilerek. "Çok dikkat dağıtıcı olabilirim," diye ekliyorum.

"Öyle mi?"

"Evet, hiç çıplak Euchre diye bir şey duydun mu?" Kulak mememi ağzına alıp dişlerinin arasına alırken aklım başka yerlerde geziniyor.

Rowan kıkırdıyor, sonra iki eliyle yüzümü kavırıyor ve beni öyle derinden öpüyor ki neredeyse nefes almayı unutuyorum. "Benimle istediğin kadar savaş. Benim karım olacaksın. Peki ya çıplak Euchre? Tek duyduğum, her iki şekilde de benim kazanacağım."

"Siktiğimin hotshot'ları." Beni mutfağımda öperken kıkırdıyorum, yakında mutfağımızda. "Çok ukala."

Dudakları tekrar dudaklarıma değerken Rowan belimi sıkıyor ve etrafımızdaki her şey bulanıklaşıyor.

Benim ateşli adamım, sanırım onu tutacağım.

EPILOGUE

ROWAN

BİR YIL SONRA

"Volta atmayı bırak evlat, her şey halledildi," diyor babam, bıyıkları sırtarak.

"Yüzükler sende mi?" diye sordum. "Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Onlar mükemmelliği hak ediyor."

Babam elini cebine atıyor ve Violette ile benim sonsuza dek birbirimize olan aşkımızın sözünü vermek üzere takacağımız yüzükleri çıkarıyor.

Opp geniş bir gülümsemeyle, ekibimin çoğuyla birlikte durduğum kapalı verandanın köşesinden bakarak, "Gelin hâlâ burada, sanırım bu sizin için bir kazan-kazan," diyor.

Jacob'ın altı buçuk yıl önce kül çukuruna düştüğü dağların eteklerindeki vadide bir tatil köyündeyiz, çünkü Vi'nin kendini ona yakın hissettiği yer burası. Hazırlandığımız kulübenin köşesinden bakıp manzarayı seyrederim. Yüzlerce sandalye, yeşillikler ve sonbahar çiçekleriyle süslenmiş doğal ahşap bir sunağa bakıyor ve koridor beyaz fenerler ve gül yapraklarıyla kaplı. Vadinin kendisi gösterişli bir yer. Geniş bir açık alan

Etrafımız ağaçlarla ve yapraklar sonbahar renkleriyle gökyüzüyle buluşan alevler gibi. Güneş tepede ve hava, Ekim ayında Washington'da ender rastlanan bir şekilde, sevdiğimiz herkesin önünde yeminlerimizi ederken sıcak olacak kadar berrak.

Sup mekanda dolaşıyor ve her birimize Jacob'ın en sevdiği biradan birer kutu dağıtıyor.

"Kadeh kaldıralım," diyor Sup, kutusunu havaya kaldırarak. Hepimiz kendimizinkini kaldırıyoruz ve ben sırtıyorum. Corona'dan nefret ettiğini biliyorum ama hepimizi gerçekten seviyor ve bunu göstermenin yollarından biri de bu.

"King'e, işleri yoluna koyacak cesareti gösterdiği için."

"Ve Vi pes edene kadar asla pes etmedi," diye araya giriyor Cal ve herkes kıkırdıyor.

"Sağlığa, Rowan ve Violette'e, Jacob'a. İnaniyorum ki ruhen de olsa bugün burada bizimle ve bunu size vermemizi isterdi," diyor Sup sırtarak.

Her biri beni kucaklamak için yaklaşımadan önce bir anlığına hepsine bakıyorum. Başımı, omuzlarımı, sırtımı okşuyorlar, gülüyorlar.

"Ahmak herifler." Gülüyorum, saçımı düzelttikten sonra geri çekiliyorum.

"En önemlisi de aileye," diye ekliyor Sup.

Bir yudum alırken herkes "Aileye" diye tekrarlıyor.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz, yiyiştir musunuz?" diyor annem köşeden dönerken. Bana gülümseyerek bakıyor. "Vakit geldi tatlım."

Beni sıkıyor ve ben de ona sarılıyorum. "Her şeyi istediğin gibi düzelttim mi anne?" Ona soruyorum.

Beni bırakmadan önce fısıldıyor, "Çok iyi tamir ettin bebeğim. Şimdi ona tutun ve sahip olduğun her şeye onu koru."

Koltukları dolduran kalabalığa bakıyorum ve Hollie'yi görüyorum, yüzünde dünyanın en büyük ve en sevimli gülümsemesi, dün gece prova yemeğimizde ona kalbimde her zaman kızım olarak kalacağını göstermek için verdiğim küçük altın bileklikten parlayan güneş. Koridorun sonunda, Teddy'nin elini ve çiçeklerini tutmuş, koridorda yürümeye hazır. Annesi ve benimle birlikte duracağı o yürüyüşü bana on kez prova etti, ama sadece birkaç dakika içinde bunun gerçekleştiğini görecektim olmam içimi açıklayamayacağım bir şekilde ısıtıyor.

Annemin endişelenmesine gerek yok. Küçük ailemi sevmek ve korumak tam olarak yapmak istediğim şey ve bunu sahip olduğum her şeyle yapacağım. Sonsuza kadar.

Violette

"Burada olsaydın, mihrapta Rowan'a bir tür eşek şakası yapmamı söyledin, biliyorum," diyorum telefonumdaki Jacob'la fotoğrafıma bakarak. "Gerçi bu annemin onca uğraştan sonra kalp krizi geçirmesine neden olabilir." Kıkırdıyorum.

Yarattığımız koridorun sonuna yakın kulübemden dışarı bakıyorum. Sadece yedi dakika sonra Hollie ve Rowan'a doğru yürüyeceğim koridora. Sandalyeler sevdiğimiz insanlarla dolu ve Hollie, Rowan'ı kalbindeki babası yapacağı için çok heyecanlı.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, Vivi?" diye soruyor babam, smokiniyle köşeyi dönerken, çok şık ve her zamankinden daha yaşlı görünüyor.

"Jacob'la konuşuyorum," diyorum ona gülümseyerek. "Ne diyor?"

"Sanırım doğru yerde, doğru insanla birlikte olduğumu söylüyor," diyorum babama, gözlerimden yaşlar boşanarak.

"O her zaman bizimle tatlım, biliyorsun annen seni bize onun getirdiğini düşünüyor."

Teddy'yle birlikte iki gün önce Rowan'la benim oturma odamızda hazırladığımız çiçekleri alırken babama gülümsüyorum.

"Belki, ama beni tekrar eve getiren her neyse, memnunum," diyorum ona, koluma girip kulübenin arkasından sonbahar güneşine doğru ilerlerken.

Yan tarafta annem, çok iyi bir arkadaş olan Scottie ve Teddy, önde de Hollie var. Hollie müzik başladığında bana bakıyor ve el sallıyor, ben de el sallıyorum ve heyecanla bekliyorum.

Geçen yılın her anı aklımdan geçiyor. Terapide üstesinden geldiğim mücadeleler, Jacob'ın ölümünden duyduğum üzüntüyle nasıl başa çıkacağımı öğrenmem, kendimi nasıl bırakacağımı öğrenmem ve Rowan'ın her seferinde eve döneceğine olan inancım. Korkularım ve endişelerimle yarın yerine bugün başa çıkmam ve Hollie'ye nasıl pozitif olunacağını göstermem

Rowan işe gittiğinde, büyüdükçe bana yük olan aynı endişeyi yaşamam diye.

Ve koridorun sonundaki gitarist düğün şarkımızı çalmaya başladığında, diğer her şeyi hatırlıyorum. Yalnız geçirdiğimiz ilk günü, beni ilk öptüğü anı ve aradaki tüm gülümsemeleri, gözyaşlarını ve tutku anlarını.

Birlikte yürümeye başladığımızda babam uzanıp koluna doladığı elimi okşuyor. Ailemi, Rowan'ın ailesini, ekibini ve yıllar boyunca edindiğimiz arkadaşlarımızı gözümün önüne getirirken gülümsüyorum. Her adımda sinirlerim yatışıyor ve gözlerim koridorun sonunda Rowan ve Hollie'ninkilerle buluştuğunda onlara doğru yeterince hızlı hareket edemiyorum.

Rowan'ın gözleri beni gördüğünde yaşlarla parlıyor ve yüzünde çok sevdiğim gülümseme beliriyor. Huzur, ağaçların arasından geçen bir orman yangını gibi içime yayılıyor. Görünüşe bakılırsa ateşli biriyle çıkmak için yaratılmamışım.

Biriyle evlenmem gerekiyordu.

Son

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Bu unutulmaz ve inanılmaz yolculuğa beni de davet ettikleri için Dani ve Sloane'a. Sloane'un "Gelecek yıl bir kitap yazmak ister misin?" mesajını aldığım anda bunun harika olacağını biliyordum. Ve bu kitaplar gerçekten harika. Bu seriyle ve bu süreçte birlikte çalıştığım ve tanıdığım için yeterince şanslı olduğum bu kadınlarla delicesine gurur duyuyorum. İkiniz de güzel, yetenekli yazarlarsınız ve bu maceranın bir parçası olduğum için çok minnettarım! İkinize de ne kadar teşekkür etsem azdır.

Rowan ve Violette'in aşk hikayesi, yazmaya başladığım andan itibaren kalbimi fethetti! Beni güldüren, ağlatan, ayaklarımı tekmeleten ve gerçek bir golden retriever erkeğine aşık eden bir yolculuktu!

Yazdığım her MMC'de her zaman yaptığı gibi Rowan Kingsley'e arka çıktığı için muhteşem kocama. Ses tahtam olduğu, tavsiyeler verdiği ve en büyük ilham perim olduğu için.

Bizim hotshot S'imize, bu seri siz olmasaydınız asla gerçekleşmezdi. Hotshot olmanın ne demek olduğu hakkında sıfır bilgisi olan üç geveze AF kadınına üstlenmek ve bize gösterdiği sabır inanılmazdı. Bunu aylarca süren sayısız mesaj ve soruyla başardın. Ayrıca bizim için gerçekliği sağlamak adına aşk romanlarından bölümler okumayı da üstlendiniz. Bize rehberlik ettiniz, ekstra okuma materyalleri, fotoğraflar, grafikler ve hikayeler verdiniz. Sayenizde sizin dünyanız hakkında her şeyi öğrendik ve bu kitabı yazmanın en büyük zevklerinden biri de buydu. (Tüm bunları bir süper kahraman gibi yangınlarla mücadele ederken yaptığınızı da). Uzmanlığınız ve deneyiminiz Rowan Kingsley'i gerçek, inandırıcı, içten ve insani kılmada ön plandaydı.

Tabitha'ya, sana çok doğal gelen inanılmaz karakter gelişimi için. Bu kitapta Violette'i mükemmel bir hemşire yapan mükemmel miktarda ilk elden bilgiye sahip olduğun için. Violette'in Jacob'la olan bağına derinlemesine dalışlar ve aralara serpiştirilmiş küçük "közler" için, sen olmasaydın bu kitabı (ya da herhangi bir kitabı) bu hale getiremezdim.

Jordan'a, her zaman dürüst, komik ve cesaretlendirici olduğu için. En sevdiğim anlardan bazıları sizin yorumlarınızla uyanmak. Her yazarın arka cebinde, ne zaman kitabın sonunu getireceğini söyleyecek bir sen olmalısın.

Harlequin'in açık ya da kapalı olması ve o anın binlerce güneşin ateşini gerektirip gerektirmemesi.

Rose'a, Paisley ile ilgili her konuda gayri resmi asistanım olduğu, mükemmel zamanlamalı baba şakaların ve yazı mağarasının derinliklerine indiğimde hayatta olduğumdan emin olduğun için.

Caroline ve Cathryn'e büyük bir word belgesini alıp güzel bir kitaba dönüştürdükleri için. Bunu siz olmadan yapamazdım.

BETA okuyucularım Rose, Katie, Kara, Trish, Jess ve Mel'e, sabahın 6'sında oturma odamda tek başıma kıkırdamama neden olan inanılmaz geri bildirimleriniz ve yorumlarınız için çok teşekkür ederim.

Rose ve Katie'ye her zaman yazdığım herhangi bir kitaba atlamaya istekli oldukları ve her şeylerini verdikleri için özel bir not. İkinizi de seviyorum ve umarım her zaman kitaplarımı ilk okuyan siz olursunuz.

ARC okuyucularıma, tüm okuyucularıma ve muhteşem sokak ekibime teşekkür ederim! Herkesten daha iyi yapamayabilirim ama tüm ruhumu bu hikayelere döküyorum ve her yorum, beğeni, paylaşım, düzenleme, bahsetme fark ediliyor ve gönülden seviliyor. Bu seriyi sevdiğiniz için teşekkür ederim!

OceanofPDF.com

SERIES ORDER

Birinci cilt MÜCADELE yazan Sloane St.
James İkinci cilt KORU yazan Paisley
Hope Üçüncü cilt ONUR yazan Danielle
Baker

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Paisley Hope, romantizm tutkunu bir anne, bir eş ve bir yazardır. Kanada'da büyürken, bir gün okuyucuların kendilerini kaptırabilecekleri bir yer, bir dünya, gerçek olmasını diledikleri, hayal ettiklerinde kendilerini gördükleri bir yer yaratabilmeyi yazdı ve hayal etti. Ailesiyle vakit geçirmeyi, bahçeyle uğraşmayı, yemek yapmayı, yogayı ve iyi bir taksiyi seviyor. Daha fazla bilgi için onu takip edebilir ve/veya istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz.

@authorpaisleyhope - INSTAGRAM @authorpaisleyhope -
TIKTOK authorpaisleyhope@gmail.com

OceanofPDF.com

MORE BOOKS BY PAISLEY HOPE

[Wolf.e](#)

Silver Pines Çiftliği

[Dizginleri Tutuyor Kalbi](#)

[Eğitiyor](#)

Yükseklerde Sürmek (Mayıs 2025)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

